

Giới thiệu Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ

CP: Nguyễn Thu Thu × Trình Tuyền

Thể loại: Xuyên sách, hiện đại, sáng văn, hệ chữa trị, HE

Edit: Hạ Cẩn

Bia: đây là bìa truyện gốc, mình chỉ sửa chữ thành Tiếng Việt thôi.

~~~~~Văn án~~~~~

Cô xuyên thư, đã vậy nhân vật cô xuyên vào còn là trọng sinh. Đời trước nhân vật này trong lòng có một "bạch nguyệt quang(*)" tên Trình Tuyền.

Theo trong sách miêu tả, Trình Tuyền là một nữ nam lạnh lùng, khuôn mặt đẹp đó nhưng chẳng làm được, một nam nhân lãnh đạm trong việc hành phòng.

Mà Nguyễn Thu Thu xuyên thành vợ cũ của bạch nguyệt quang Trình Tuyền, một nữ phụ ác độc chế nghèo ham giàu.

Lúc cô xuyên vào, trên bàn đặt một tờ đơn đề nghị ly hôn.

Trình Tuyền đợi mưa ướt hết người, ăn mỳ tôm không dinh dưỡng.

Nhìn khuôn mặt trái xoan xinh đẹp ôn tồn kia, Nguyễn Thu Thu bỗng dưng không nhận được, bảo để mai rồi nghĩ chuyện ly hôn sau đi.

... Kết quả "nghĩ sau", sau mãi cuối cùng vẫn không ly hôn.

Sau đó.

Nguyễn Thu Thu: Ai nói hần là vô dụng, ai nói hần lạnh nhạt chán gố? Méo hiểu sao... (´_´) 〰 〰 〰

Thực ra đây là truyện ngọt sủng hài hước nhẹ nhàng..

Có 1 số đoạn viết về trò chơi, không thích có thể nhảy qua.

Note:

1. 100% ngọt
2. Tác phong nam chính trong truyện này khá lạ, vì hần không muốn sống...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tôi không muốn ly hôn

"Ào ào ....."

Nguyễn Thu Thu bị tiếng nước đánh thức.

Cô mê man mà xoa xoa đôi mắt, đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Không cần nghĩ nữa, đây là một gian phòng khách sạn xa hoa.

Tấm ga giường trắng nuột được bao phủ bởi nhưng cánh hoa hồng mềm mại, một ly rượu vang đỏ đỏ trên khăn trải giường khiến nó nhuộm dần một mảnh màu đỏ, kính phòng tắm là chất liệu nửa trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh thon dài.

Đây là ——

Nguyễn Thu Thu càng lúc càng hồ đồ.

Tối hôm qua, cô thức đêm xem xong một quyển tiểu thuyết trọng sinh máu chó ngập đầu, chưa kịp chửi bậy đã ngã đầu ngủ. Ai nghĩ đến một lần nhắm mắt lại ù ù cạc cạc chạy đến một khách sạn này, hơn nữa..... Đang thuê phòng?

Nguyễn Thu Thu ngồi dậy, bỗng nhiên cảm giác được không thích hợp. Thân là một thành viên trong hội chị em hai lưng lại có loại cảm giác trước ngực nặng trĩu, dưới chân là một đôi cao gót mà cô hiếm khi mang, một đôi chân thẳng tắp thon dài đặt ở mép giường, thế mà lại không có vết sẹo năm 6 tuổi ở đầu gối.

"....."

Cô không thể tưởng tượng mà vươn tay, ngón ngón tròn tròn đôi mắt. Ánh mắt cô từ từ nheo lại nhìn chăm chăm vào bàn tay.

Ngón tay thon dài, trắng nõn, mềm mại không xương, rõ ràng được bảo dưỡng vô cùng tốt. Móng tay tinh xảo mỹ lệ, lòng bàn tay non mềm, màu da trắng tuyết đến có thể dễ dàng mà nhìn đến màu sắc xanh tím mảnh khảnh của mạch máu trên mu bàn tay.

Ấn tương đầu tiên của Nguyễn Thu Thu về người này là: gia cảnh tốt, mười ngón không dính nước mùa xuân*, mỹ nhân.

(Mười ngón tay không dính nước mùa xuân - trích Công Tử Hành của Lưu Hi Di. Mười tháng mùa xuân rất lạnh, những người không phải nhúng tay vào nước lạnh để giặt quần áo là gia đình có điều kiện, không phải làm việc nhà, sống an nhả, sung sướng)

Cô trầm mặc một lát, cầm lấy đi động vằm camera trước.

Người phụ nữ trên màn hình trang điểm mắt rất đậm làm cho mắt như có quầng thâm, lông mi vốn dĩ đã dài lại còn mang gấn mi giả, cả khuôn mặt trang điểm cường điệu theo phong cách Âu Mỹ, đồng tử màu tím, môi đỏ chót, tóc xoắn mi sợi theo kiểu cũ. Ăn sau sự chà đạp nhan sắc kinh khủng này mơ hồ còn có thể nhìn ra ngừ quan điểm lệ của người này.

Chỉ là, thẩm mỹ tệ đến mức làm người khác tức lộn ruột.

Nữ nhân trên màn ảnh trông lớn đôi mắt, vẻ mặt hoảng sợ, đôi mắt màu tím quá mức khoa trương vừa có vẻ dọa người lại vừa có chút khôi hài.

Nguyễn Thu Thu về mặt đại ra.

Đây ——

Không phải mặt của cô!!!

"Cạch" Di động rơi trên mặt đất, người đàn ông từ phòng tắm đi ra vừa lúc thấy một màn như vậy. Trông hần rất trẻ, ước chừng hai mươi có lẻ, khuôn mặt có thể nói là tuấn tú, dù bọc khăn tắm cũng có thể nhìn đến dáng người cân xim.

Hắn nhìn Nguyễn Thu Thu, khóc môi bút lên độ cung có chút ghét bỏ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại là nhu tình mật ý quen thuộc.

“Tôi tắm xong rồi, chúng ta khi nào bắt đầu?”

Nguyễn Thu Thu ngẩng ngẩn cả người: “Bắt đầu cái gì? Anh là.....?”

Đối phương biểu lộ không kiên nhẫn, cười như không cười mà đi lên trước.

“Thế nào, chờ cô cùng Trình Tuyền kia ly hôn, cầm tiền, liền không tính nhận tôi?”

“Không phải cô nói sau khi lấy được tiền muốn kết hôn với tôi sao?”

“Đôi ý rồi sao?”

Hắn là một thợ săn lành nghề, hắn biết mỗi lần kích thích như vậy trước mặt người phụ nữ này, đối phương liền sẽ lập tức tước vũ khí đầu hàng, ôn tồn mà dỗ hắn, thậm chí có thể chủ động đưa ra đề nghị kết hôn chỉ để làm hắn vui vẻ.

Nhưng Nguyễn Thu Thu không có khom lưng uốn gối như trong tưởng tượng của hắn.

Nguyễn Thu Thu ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu giông bão ầm ầm.

Không phải chứ.

Đây chẳng phải là cốt truyện của cuốn tiểu thuyết trọng sinh tối hôm qua cô vừa đọc sao!

Quyển sách này tên 《 Trọng sinh trước đính hôn 》, là một quyển sáo lộ* trọng sinh sảng văn. Trong sách nữ chủ đòi trước vẫn luôn yêu đơn phương bạch nguyệt quang** Trình Tuyền, vì truy tìm tình yêu từ bỏ vị trí chủ nhân sân soccer. Trong ngày đính hôn, nữ chính trộm chạy trốn đến thành thị nơi bạch nguyệt quang ở.

(* sáo lộ: tình tiết quen thuộc, đi theo đường lối có sẵn

** Bạch nguyệt quang- ánh trăng sáng: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói vẫn luôn yêu thích, ái mộ một người nhưng người ấy lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết "Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng "của Trương Ái Linh)

Chỉ là hiện thực tàn khốc, nghĩ mọi cách tiếp xúc đến bạch nguyệt quang, lại phát hiện đối phương chẳng có gì ngoài gương mặt, lại còn đã ly hôn một lần. Tính tình vẫn lãnh đạm như cũ, đối xử với nữ chính luôn là một bộ dáng lạnh lẽo.

Nữ chính mộng tưởng tan biến, lúc này mới phát hiện thực mà đã trở thành tân binh có tiếng trong ngành thể thao điện tử, giá trị con người ngàn vạn. Nhìn trên màn hình trực mã ôm lấy người yêu về mặt hạnh phúc, nữ chính tâm như tro tàn, trong lúc tuyệt vọng tự mình kết liễu.

Sau khi tỉnh lại, nữ chính phát hiện mình đã trở về tới ba năm trước đây.

Lúc này tất cả mọi chuyện đều chưa bắt đầu.

Nữ chính thế đời này nhất định phải thoát khỏi bóng đen u ám, ôm chặt cái đuôi to trước mã này, sống cuộc sống hạnh phúc của riêng mình!

.....

Mà Nguyễn Thu Thu, xuyên thành bia đỡ đạn trùng tên trùng họ với cô.

Trong truyện không miêu tả nguyên chủ không nhiều lắm, chỉ nói cô ta chê nghèo ham giàu, vừa ngu vừa ác. Cùng bạch nguyệt quang Trình Tuyền chỉ là kết hôn trên giấy không có cảm tình, sau khi ly hôn cuộc sống vất vả, kết cục thế thảm, muốn phục hôn nhưng không thành bị nữ chính chê cười.

Về phần vì sao mình xuyên vào thế giới trong sách, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên nhớ tới trong văn án của cuốn tiểu thuyết trọng sinh có viết mấy chữ chói lọi siêu to khổng lồ.

Chê bai tác phẩm nhất định sẽ trở thành nữ phụ ác độc!

Nhất định sẽ trở thành nữ phụ ác độc!

Nữ phụ ác độc!

Cmn!

Đây quả thực là ác ý lớn nhất đến từ tác giả!

Nếu cô nhớ không lầm, hiện tại cốt truyện đã phát triển đến lúc cùng Trình Tuyền ly hôn, cũng là thời điểm những bất hạnh của nguyên chủ tức nữ phụ ác độc bắt đầu.

Nguyễn Thu Thu giật mình.

Cô không muốn bước vào con đường kia, cô không thể ly hôn.

Nhìn Nguyễn Thu Thu đơ loạ biểu tình gầy gầy, tình nhân Hường Nhung có chút không kiên nhẫn, hỏi: “Cô tính là mê tới khi nào?”

Nguyễn Thu Thu phục hồi tinh thần lại, có chút khản trương hỏi: “Tôi vẫn chưa ly hôn đúng không?”

Hường Nhung mắt lạnh nhìn nàng: “Không phải nói trở về sẽ ký tên sao.”

Nói như vậy tức là còn chưa có ký.

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng thân thể, chả hiểu sao mấy người này có thể đứng vững trên đồ giấy cao gót 10cm cơ chứ? Cô dứt khoát ném giày cao gót, lấy dép lê của khách sạn đi vào, chuẩn bị ra cửa.

Sắc mặt Hường Nhung trầm xuống, ngăn Nguyễn Thu Thu lại: “Cô muốn đi đâu?”

“Tôi không ly hôn, chúng ta kết thúc, ok?” Nguyễn lười cùng hắn lá mặt lá trái, lại bị đối phương chọt bắt lấy cổ tay.

Hường Nhung sức lực lớn, cô đánh không lại, bị đối phương ném lên trên giường.

“Thế nào, bắt đầu học câu kinh?” Hắn một tay chống ở mép giường, một tay đã cầm đai lưng, ngữ khí trào phúng, giọng đầy mỉa mỉa: “Hay là cô có khẩu vị khác?”

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Hường Nhung thấy được vài phần bình tĩnh trước bão táp trên gương mặt điểm lệ trước mặt.

“Này.”

" Mẹ anh không dạy anh không được đối xử thô bạo với nữ giới sao?"

Vừa dứt lời, người phụ nữ nằm ở trên giường đột nhiên gấp chân lên đập vào chỗ trí mạng của hắn. Sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, hết đen lại xanh, vì đau đớn mà uốn éo thành một cuộn, trực tiếp che lại chỗ hiểm quỳ rạp xuống đất.

Nguyễn Thu Thu cầm lấy áo khoác và túi tiền, từ trong bóp tiền lấy ra mấy tờ một trăm nhân dân tệ ném vào người hắn.

“Tiền thuê phòng. Nếu anh cảm thấy không đủ, tôi chuyển khoản bằng Alipay* cho anh.”

(*môt ứng dụng chuyển khoản của Trung)

“Cô!”

Chạng vạng tối trời u ám, nặng nề và ẩm ướt, cơn mưa lạnh lẽo như muốn cuốn trôi cả rừng cây kiên cố.

Nguyễn Thu Thu đứng ở ngoài cửa khách sạn, tấm kính thủy tinh to lớn phản chiếu chiếc váy ren ngắn trên người cô, xương quai xanh lộ rõ dần tới giống đực chung quanh liên tục nhìn lên, cô lập tức cài hết cúc áo của áo gió vào và đứng thẳng cổ áo.

Cô nhanh chóng tìm được chỗ ở của mình từ địa chỉ ship hàng trong điện thoại rồi bắt taxi.

Địa chỉ cách khách sạn không xa, Nguyễn Thu Thu ngồi ở ghế sau, trong lòng nghĩ kế tiếp nên làm gì bây giờ. Cho dù hiện tâm loạn như ma nhưng cô vẫn phải cố gắng ép mình bình tĩnh lại.

Đột nhiên xuyên đến thế giới trong sách, còn không biết ngày nào có thể trở về, cô phải vì bản thân mà chuẩn bị sẵn sàng.

Tình nhân Hướng Nhung liên tục nhắn tin oanh tạc điện thoại cô, Nguyễn Thu Thu lười trả lời hẳn, trực tiếp kéo vào danh sách đen.

Tài xế rẽ tay lái: “Tôi rồi.”

Giống như trong truyện viết, Trình Tuyền không giàu có giống như mấy tổng tài bá đạo trong truyện. Nơi nằm ở nội thành, chung quanh giao thông tiện lợi, cũng không đến nỗi nào.

Tiểu khu ít nhất có mấy chục năm tuổi đời, không phải bất động sản mới nhưng công tác phủ xanh được làm không tồi.

Mưa vẫn còn tí tách tí tách sau không ngừng, giờ phút này Nguyễn Thu Thu chẳng thèm nghĩ gì đến tiền bạc, dùng chiếc ví LV làm ô che lên đỉnh đầu, cô chỉ nghĩ làm thế nào cho lớp trang điểm điểm đóa lửa loét này không trôi dề khỏi dọa sợ quần chúng.

Trong ví có chìa khóa, may là không phải khóa mật mã, nếu không cô thật sự dừng mong vào được nhà.

Phòng ở không lớn, ước chừng không đến một trăm mét vuông, Nguyễn Thu Thu bật đèn liếc mắt nhìn xung quanh, trong nhà có 2 phòng ngủ, một gian phòng ngủ mở cửa, một phòng ngủ của đóng chặt, phòng ngủ mở cửa tất cả đều là đồ dùng của. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể biết hai người này tuyệt đối không ngủ chung trên một cái giường.

Nguyễn Thu Thu mở tủ quần áo chọn một chiếc áo sơ mi và quần jean tương đối bình thường đặt lên ghế, sau đó lấy nước tẩy trang và tẩy trang. Trong lúc cô đang hí hục xoay sở, khoá cửa “cạch” một tiếng.

Một thân ảnh cao gầy bước vào, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị tâm lý thật tốt ngẩng đầu, trong chốc lát giây ngắn cả người.

Cô nghĩ, chẳng trách trong sách phải cường điệu anh ta có một gương mặt đẹp, chẳng trách sẽ trở thành bạch nguyệt quang trong lòng Từ Bích Ảnh, chẳng trách ngay cả nữ chính thực dụng cũng vẫn luôn nhớ mãi không quên anh ta, tiêu phí mấy năm, tốn công vô ích chỉ hy vọng một ngày kia anh ta có thể quay đầu lại nhìn một cái.

Người đàn ông đứng ở cửa thân hình mảnh khảnh, áo hoodie đen ướt đẫm, sắc mặt bị đông lạnh đến tái nhợt. Túi văn kiện plastic trong tay lại được bảo vệ rất khá, sạch sẽ không ướt nhẹp.

Anh buông xuống mí mắt, thay dếp lè.

Mái tóc đen nhánh dính nước mưa có chút hỗn loạn lại càng tôn thêm màu da trắng nõn. Anh có đôi mắt phượng ngủ hiếm thấy, mắt hình thon dài, hơi nheo lại, thoạt nhìn ôn hòa vô hại lại buồn ngủ mông lung giống như đối với mọi việc đều không chút để ý.

Anh có chiếc cằm sắc bén và đôi môi mỏng mang vẻ hơi hột. Đáng lẽ vẻ ngoài của anh phải mang nét sắc sảo và hung dữ, lại bởi vì cặp mắt kỳ diệu kia trung hòa đi mà trở nên vô cùng ôn hòa.

Nguyễn Thu Thu nhìn đến ngẩn ngơ, có lẽ bỗng nhiên có thể hiểu vì sao đối với nữ chính tha thiết theo đuổi Trình Tuyền lại có thể thờ ơ như thế. Gương mặt này, trên đôi lông mày ra phụ nữ lớn lên đẹp mắt hơn anh cơ chứ?

“.....”

Trình Tuyền không cảm nhận được Nguyễn Thu Thu oán thăm. Trong ánh mắt chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh đi đến cửa phòng ngủ, mở túi văn kiện lấy hộp đồng đặt lên bàn, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt lên người cô một lần nào.

Trên bàn đặt hai tờ thỏa thuận ly hôn, nếu không phải bởi vì chuyện này, anh sẽ không trở về muộn như vậy.

Nguyễn Thu Thu nhìn chăm chăm theo Trình Tuyền cho đến khi anh đi đến phòng bếp.

“Cơm ciep.”

Cửa tủ lạnh bị mở ra, Trình Tuyền lấy ra một gói mì tôm ra một cách thành thạo. Quần áo của anh không đổi, tóc ẩm ướt, chiếc áo hoodie ướt đẫm trông rất lạnh. Anh đưa lưng về phía Nguyễn Thu Thu,gạch trắng, tủ lạnh trắng, bếp đen, một bóng lưng đen lè loi tro troi dung nhập vào trong thế giới đen trắng, không nhiễm chút khói lửa nhân gian.

Nhìn bóng lưng anh, Nguyễn Thu Thu đứng lên.

“Tôi không ly hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cái gọi là tình nhân

Editor: Hạ Cẩn

Nghe được lời Nguyễn Thu Thu nói, lần đầu tiên từ lúc vào cửa Trình Tuyền hướng ánh mắt về phía nàng, ánh mắt đó giống như là đang nhìn một người xa lạ lần đầu gặp mặt, không có chút dao động hay cảm tình.

"Phòng ở không thể cho cô."

Phòng ở? Nguyễn Thu Thu sững sốt một chút.

Trên bàn là hai tờ thỏa thuận ly hôn, Nguyễn Thu Thu vội vàng mở ra xem, trên đó thành mạch viết hai người vì tình cảm tan vỡ mà ly hôn, nhà gái Nguyễn Thu Thu nguyện ý chủ động từ bỏ bất động sản thuộc sở hữu làm bồi thường, nhà trai sẽ cho cô cổ phần của công ty Trình thị mà anh có, tương đương cũng ước chừng hơn năm triệu nhân dân tệ.

Trong truyện viết qua, công ty Trình thị là sản nghiệp của bố Trình Tuyền, quy mô không tính là lớn. Chẳng qua từ sau khi mẹ ruột Trình Tuyền qua đời, bố anh lấy mẹ kế thì quan hệ cha con của hai người trở nên quyết liệt. Cho nên cổ phần trong tay Trình Tuyền rất ít, cũng ước chừng chỉ có mấy triệu.

Nguyễn Thu Thu có chút kinh ngạc. Căn nhà này chỉ là một căn hộ dân cư bình thường một trăm mét vuông, sát nội thành, dựa theo định giá của nữ chính trong sách, nhiều nhất đáng giá ba triệu, Trình Tuyền có cần phải bồi thường có nhiều thế không?

Chẳng trách nguyên chủ lập tức đáp ứng ly hôn.

Dựa theo trong truyện miêu tả, nguyên chủ rất phản kích mà tiếp nhận điều kiện của Trình Tuyền, thế nên sau đó nữ chính còn ghi nhớ cô rất kĩ. Nữ chính mới đầu là một lòng nghĩ gả cho Trình Tuyền, mà nguyên chủ mang đi mấy trăm vạn của anh - số tiền đủ một người bình thường sống thoải mái để chịu cả đời.

Nguyễn Thu Thu khép lại hộp đồng, lắc lắc đầu: "Tôi không phải đang nói điều kiện với anh, cũng không phải muốn phòng ở, tôi không tính toán ly hôn."

Trước mắt, khi không có một manh mối giá trị nào để quay về, ổn định môi trường điều kiện xung quanh mình mới là quan trọng nhất. Nguyễn Thu Thu trong khoảng thời gian ngắn đã trải qua vài bước ngoặt khó tin, đến bây giờ thì cả người đều đã nhào ra rồi, chỉ nghĩ trước tiên phải ở một chỗ nghỉ ngơi, phục hồi tinh thần lại, tiếp thu hiện thực.

Tạm thời không ly hôn, xác định cốt truyện hiện tại phát triển của thế giới này rồi tính tiếp.

Đối với sự lật mặt của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền biểu hiện không để bụng chút nào.

"Được."

Có lẽ đối với anh mà nói, bên cạnh có người hay không, là dạng người gì, đều không phải chuyện quan trọng.

Nhìn mì tôm trong tay Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu mỉm nhàn lại.

Cô đi đến phòng bếp, xem qua một chút đồ ăn trong tủ lạnh, không phải thức ăn nhanh thì là các thứ ăn vặt loại không có dinh dưỡng như mì tôm, coca cola,....., không một chút rau dưa trái cây có thể ăn nào.

Nguyễn Thu Thu trầm mặc. Trong nhà trước nay đều không bật bếp nấu cơm sao?

"Cái đó..... Trình Tuyền, anh ăn xong mì gói, chúng ta đi ra ngoài một chuyến đi. Đi siêu thị mua vài đồ vật."

Trình Tuyền chậm rì rì mà liếc mắt ngó cô một cái.

Ánh mắt anh ý vị rất rõ ràng, như thể Nguyễn Thu Thu là một người xa lạ đưa ra thỉnh cầu đột ngột.

Nguyễn Thu Thu đưa ra lý do đơn giản, thờ ơ: "Tôi không cầm hết đồ hơn nửa trời tối, bên ngoài còn đang mưa."

"....."

Ngày thường nguyên chủ cùng Trình Tuyền là dạng ở chung còn mệnh ai lấy lo, không ai quý nhiều ai, bọn họ thậm chí có thể mấy tháng không nói qua một câu với nhau được. Nguyên chủ cũng từng ham sắc đẹp Trình Tuyền, nhưng Trình Tuyền là ai? Là một mỹ nhân đầu gối hàng thật giá thật, là một hòn đá hình người, vì thế nguyên chủ cũng dần dần không có tâm tư mặt nóng dấn mộng lạnh* nữa.

*Mặt nóng dấn mộng lạnh: ý chỉ một người nhiệt tình nhưng lại nhận được sự lạnh lùng thờ ơ, lòng nhiệt tình không được đáp lại.

Nguyễn Thu Thu chỉ muốn làm một người ở chung lễ phép, ân cần đối với Trình Tuyền.

"Ăn xong rồi đi đổi một bộ quần áo đi, sẽ bị cảm lạnh."

Trình Tuyền không nói gì, bụng mì gói trở lại thư phòng, đóng cửa.

Nguyễn Thu Thu liếc mắt một cái, phát hiện thư phòng tựa hồ có chiếc giường đơn, lại nghĩ đến ngủ phòng của mình không có một cái quần hay cái áo nào, cô không khỏi thờ phào nhẹ nhõm

..... May quá, hẳn là không cần ngủ chung trên một cái giường.

Trước khi Nguyễn Thu Thu xuyên sách cũng là kẻ lười một mình. Không có người nhà, không có bạn trai, sinh hoạt độc lập trong thành thị xa lạ, hiếm khi cùng người khác tiếp xúc. Hiện tại có một đồng bọn tính tình có vẻ không tồi ở chung, cô ngược lại có chút vui mừng.

Nói không chừng cuộc sống sau này sẽ thực không tồi đâu.

*

Trình Tuyền đã thay áo hoddie màu đen, mặc bộ thể thao màu xám nhạt. Nhìn đi, với gương mặt này của anh, nói là sinh viên cao trung cũng có khối người bị lừa cho mà xem

Anh xách theo mấy túi rác, không tay Nguyễn Thu Thu tay không đi theo phía sau nhìn đồng hồ, cố gắng làm quen với các tuyến đường chung quanh, hai người một đường không nói chuyện cũng không xấu hổ. Gần đó cũng có một siêu thị nhỏ, đi bộ đến cũng chỉ mất có vài phút Nguyễn Thu Thu thuận thực mà tìm kiếm vài đồ vật trong nhà cần dùng. Trình Tuyền phụ trách đẩy xe mua sắm, hai người phân rất công rõ ràng.

"Ông ơng." Điện thoại Trình Tuyền đột nhiên rung lên, hẳn ngừng ở tại chỗ, một tay vịn xe, một tay bắt điện thoại.

Đầu bên kia là một giọng nam trẻ tuổi: "Đại boss, BUG chữa xong rồi, anh online nhìn xem?"

"Bận."

Trình Tuyền ánh mắt dừng một dãy kệ đồ hàng không xa phía trước, Nguyễn Thu Thu đang nhón mũi chân cố lấy bịch giấy vệ sinh trên cao. Bởi vì cố hết sức mà gò má ửng đỏ, cô ngửa đầu, một tay đuối đến cao cao, vụng về đến có chút không giống "Cố".

Về mặt của anh như suy tư gì đó.

"Hả? Sao lại không có thời gian, anh không phải về nhà rồi sao?"

Trình Tuyền không lạnh không nóng: "Ồ siêu thị."

"Siêu thị?" Đối phương nổi lên tâm tư nói giỡn, "Anh không phải ở cùng chị dâu chứ?"

Anh nhẹ nhàng đáp.

"Ừ."

Điện thoại kia đầu tình mạch trầm mặc vài giây, một tiếng hét kinh hoàng vang lên: "Hai người sao lại....."

Trình Tuyền trực tiếp cúp điện thoại, cắt đứt ngọn nguồn của ồn ào. Anh đi lên trước, lướt qua Nguyễn Thu Thu, dễ như trở bàn tay mà lấy một bao giấy, ném vào trong xe đẩy. Nguyễn Thu Thu cảm kích mà nhẹ nhàng thờ ra: "Cảm ơn."

Đáp lại cô là bóng lưng Trình Tuyền đẩy mua sắm xe rồi đi, ngựa quen đường cũ mà rẽ vào kệ đồ hàng đối diện.

Nguyễn Thu Thu: "..... Quay lại! Không được lấy đồ ăn vặt!"

.....

Cùng lúc đó, người bị cúp điện thoại - Đồ Nam về mặt kinh ngạc, mấy người bên cạnh hỏi: "Có chuyện gì vậy? Đại boss bắt tăng ca sao?"

"Không có."

Anh thần bí cười hề hề nói: "Mọi người đoán xem tôi nghe được bí mật kinh thiên đại địa gì? Đại boss thế mà lại đi dạo siêu thị cùng vợ! Ai da tôi bị cúp điện thoại đó, đại boss cùng người khác ra cửa, ai da trời sắp có bão rồi!"

Lời nói vừa ra, mọi người ò lên.

Ngày thường lão bản chưa bao giờ đề cập đến bất cứ vấn đề gì về vợ anh. Lúc trước khi kết hôn ngay cả tiệc cưới cũng chưa làm, bọn họ đến nay không biết gì về Trình phu nhân trong truyền thuyết.

Hiện tại, nói không chừng hai người quan hệ không tồi, chỉ là Trình Tuyền tính cách hướng nội không thích biểu lộ cảm xúc?

"Không phải nghe nói vợ boss muốn ly hôn sao?" Người phụ nữ duy nhất - An Nhu cắn cắn môi, thật cẩn thận nói.

"Cô đừng nói bậy...! Đại boss không thích người khác truyền lời ông tiêng ve."

"Đâu có, bạn của tôi cùng vợ boss thỉnh thoảng nói chuyện, tôi cũng mới biết gần đây."

Một đám người đàn ông độc thân lập tức cảm thấy hứng thú: "Chị dâu trông như thế nào? Đẹp không? Tính cách như thế nào?"

Nghe bọn họ hỏi đến lời này. Nhớ tới khuôn mặt "nùng trang điểm mặt"* kia, lại đem so với cách trang điểm nude tính tể của mình, ai thô tục ai cao cấp liếc mắt một cái là có thể phân biệt. An Nhu nén cười mà che lại môi, chỉ mỉm cười lắc đầu.

*nùng trang điểm mặt: trang điểm lòe loẹt, cầu kì, tô son trát phấn

"Trang có chút đậm, không rõ lắm."

.....

Ở chung một thời gian ngắn, Nguyễn Thu Thu phát hiện Trình Tuyền có rất nhiều ưu điểm

Sẽ chủ động vứt rác, đẩy xe mua sắm, sẽ chủ động trả tiền mà không cần Nguyễn Thu Thu mở miệng, im lặng không ồn ào.

Quan trọng nhất là đối với biểu hiện và hành vi dị thường của Nguyễn Thu Thu chẳng quan tâm, làm Nguyễn Thu Thu có thể hành động suông cả bại lộ bản tính, không cần ngại trang.

Không, phải nói, anh đối bất luận việc gì đều không hề bụng, bao gồm bản thân.

Nguyễn Thu Thu vốn định hỏi anh có muốn cùng nhau ăn cơm không, Trình Tuyền lại buông túi hàng lập tức trở lại thư phòng. Nhìn cửa phòng đóng lại, Nguyễn Thu Thu nhún nhún vai, quyết định tự mình làm chén mì ăn.

Buổi tối, Nguyễn Thu Thu thoải mái mà nằm ở trên giường đổi lần qua lần lại. Cô đã nghỉ kỹ, ngày mai muốn một giấc ngủ đến hừng đông, đi trung tâm thương mại mua vài bộ quần áo.

"Rìng rìng rìng....."

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên hết lần đến lần khác như đòi mạng.

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua tên người gọi, là một dãy số lạ, không tiếp, biểu tình rất bình tĩnh. Đối phương nhanh chóng gửi mấy tin nhắn tới, có vẻ hóa khí rất lớn, không thèm che dấu luôn.

Trong lịch sử trò chuyện Wechat, tên của người này ghi tiêu bảo bối.

Hướng Nhung, một tiểu bạch kiểm chuyên đào mỏ, tâm tư gầy rõi, không biết nguyên chủ là ngu thật hay là giả ngu, cùng loại người không rõ ràng này kết giao còn cho đối phương tiền tiêu, còn hứa hẹn sau khi ly hôn sẽ cảm tiền đi theo hẳn kết hôn?

Đoạt tiền, huỷ hoại gia đình của người ta, mỗi một cái đều là thù không đội trời chung

Hướng Nhung vẫn luôn không ngừng nhắn tin, một tin nối tiếp một tin, như là sợ Nguyễn Thu Thu chơi trò mất tích, chỉ thiếu nước đuổi tới cửa nhà. Đang lúc hần gửi tin nhắn, còn có một người bạn của nguyên chủ cũng gửi tin nhắn tới khuyên bảo cô.

[Thu Thu cậu có phải tức giận rồi không? Hướng Nhung này tính cách chính là như vậy, cậu đừng cùng hần so đo, bọn tớ còn chờ tin tức tốt của cậu đấy.]

[Đúng rồi, chuyện ly hôn của cậu thế nào rồi, ngày mai đến CLB dưỡng sinh chúc mừng một chút chứ?]

Nguyễn Thu Thu nhìn tên này, rất quen thuộc. Trong vòng bạn bè có không ít ảnh chụp chung của cô ta chụp cùng Nguyễn Thu Thu và Hướng Nhung, vị này rõ ràng có quan hệ thân mật với Hướng Nhung.

Hướng Nhung chính là do cô ta giới thiệu, nói khó nghe chút chính là dẫn mối, giữa bọn họ chưa chắc đã sạch sẽ.

Phiền toái không bao giờ tránh được chỉ có thể tự mình giải quyết. Nguyễn Thu Thu bình tĩnh ngồi ngay ngắn, gửi tin nhắn cho hai người họ.

[Hướng Nhung, chúng ta ngày mai gặp mặt.]

[Ngày mai tôi sẽ mang theo Hướng Nhung đi gặp cô. Không gặp không về.]

Nguyễn Thu Thu tắt di động.

Cô muốn nhìn xem, những người này rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tránh ra tôi muốn đánh

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu thức dậy rất sớm

Sắc trời tờ mờ sáng, phía chân trời ít ỏi vài ngôi sao sáng nhạt, qua một đêm mưa mỗi một luồng khí đều mang mùi vị ẩm ướt.

Nguyễn Thu Thu đẩy cửa sổ ra, cảm nhận không khí mát mẻ trong lành. Giờ này không nhiều người lắm, an tĩnh lại thoải mái. Ngủ trên một chiếc giường xa lạ, Nguyễn Thu Thu còn tưởng rằng mình sẽ ngủ không được, không ngờ vừa mở mắt trời đã sáng, còn may có chuông báo đánh thức cô.

Hôm nay, cô có rất nhiều việc phải làm không phải lúc để ngủ nướng.

Nguyễn Thu Thu đi dép lê mở cửa phòng ngủ, một thân ảnh cao gầy thân ảnh đang từ phòng bếp đi ra, dọa cô nhảy dựng.

Trình Tuyền cầm hai miếng bánh mì nướng khô cứng và một hộp sữa bò, thoát nhìn không hề dinh dưỡng. Anh đối với sự tồn tại của Nguyễn Thu Thu không hề phản ứng, chậm rì rì mà trở lại thư phòng.

Nhớ tới tối hôm qua Trình Tuyền hình như là không có ăn cơm chiều, Nguyễn Thu Thu gãi gãi đầu, gọi anh lại: "Sáng sớm có muốn ăn một ít trứng gà hay mì udon không?"

Trình Tuyền dừng lại bước chân.

Ánh mắt anh chuyển hướng đến chỗ Nguyễn Thu Thu. Đèn phòng khách chưa mở, cặp mắt kia đen nhánh hẹp dài, lại có loại cảm giác lười nhác, không mang theo chút sắc bén nào. Ánh mắt của anh không giống như là tìm tòi nghiên cứu nhưng làm Nguyễn Thu Thu ý thức được hình như cô nói hơi nhiều.

Nguyên chủ chắc chắn sẽ không nấu cơm, đôi tay ngọc ngà thon dài kia sao có thể chạm vào nhà bếp.

Móng tay làm được rất đẹp nhưng rất không thuận tiện, Nguyễn Thu Thu đã dùng nước rửa sạch một lần một rồi cắt móng tay, lúc này mới có một bộ dáng có thể làm việc.

Nguyễn Thu Thu cứng đờ người.

Không xong, cô hình như có chút đắc ý vênh váo, Trình Tuyền nên sẽ không bắt đầu hoài nghi cái gì chứ.

Đương lúc cô chợt dạ không thôi, tự hỏi nên làm như thế nào để cứu vớt tình thế. Trình Tuyền vươn ra ba ngón tay.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Trình Tuyền ngừ khi đầu đều: "Ba trứng gà."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Chiến trứng gà, chân giò hun khói, bánh mì, sữa bò được làm nóng bằng lò vi sóng, cuối cùng có độ ấm nên có. Nguyễn Thu Thu ăn cơm sáng không nhiều lắm, xem chừng số lượng quá nhiều khả năng sẽ dư lại, ai ngờ rằng, phần dư lại đều đã Trình Tuyền ăn xong rồi.

Tốc độ ăn cơm của anh không nhanh nhưng cũng ăn được không ít, trong ánh mắt kinh ngạc của Nguyễn Thu Thu, anh ăn sạch sẽ đồ ăn đáng lẽ nên dư lại.

Trình Tuyền yên lặng mà nhìn phía Nguyễn Thu Thu.

"..... Hết rồi." Nguyễn Thu Thu thật sự anh, mới sáng sớm đã ăn nhiều như vậy anh không sợ no căng bụng mà chết à.

Cô thích nấu cơm, nhưng việc không thích làm nhất chính là rửa chén. Trình Tuyền khá bình tĩnh, chẳng những không có tức giận, còn vô cùng ngoan ngoãn nghe lời mà cất dọn chén đĩa của hai người mang đi rửa.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ vô cùng vừa lòng.

*

Hôm nay dậy sớm là vì muốn mua mới vài bộ quần áo, Nguyễn Thu Thu đối với ngắn đủ đầy áo họa tiết da báo vô cùng có ý kiến, khuôn mặt xinh đẹp như này mặc cái gì không mặc lại cổ tình thích mặc quần áo thiếu vải, cảm giác vô cùng tục tĩu. Thật là....đáng người tốt như vậy.

Khiến cho cô khó chịu nhất chính là cái bộ tóc mà ăn liền quần tí thò lò này, vì thế Nguyễn Thu Thu quyết định khai đao từ mái tóc này trước.

Cô vừa đi vào cửa hiệu cắt tóc, thân ảnh lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong tiệm.

Đẩy cửa tiệm vào là một cô gái mặc áo gió dài, quần ống rộng, dép lê thấp. Ngũ quan cô điểm lệ mà tinh xảo, hầu như không cần trang điểm, chỉ có đôi môi mọng nước được tô lên một màu đỏ. Một đôi mắt đào hoa liếc vào phía trong tiệm, đôi mắt linh động như đang có những làn sóng đang lưu chuyển rung rinh và bập bênh, không rơi vào một điểm khiến cho tâm bọn họ ngứa ngáy.

Lập tức có nhân viên tiến đến hỏi: "Ngài muốn làm gì ạ? Tôi đây, mời ngồi xuống."

Nguyễn Thu Thu ngồi ở ghế trên, nói: "Tóc làm thẳng, cắt ngắn, ngọn tóc uốn vào một chút."

"Được được được!"

Nhà tạo mẫu trong tiệm vẫn luôn miệng khen Nguyễn Thu Thu nhiều tóc và chất tóc tốt, Nguyễn Thu Thu chỉ là khẽ cười một chút, vẫn luôn không nói gì, đối phương có ý làm quen cũng có chút ngưng ngừng, dù cho tâm tư buồn chuyện cũng không dám làm miệng hỏi.

Bọn họ gặp qua vô số người, Nguyễn Thu Thu này bộ dạng cao lãnh, không chừng thân phận không bình thường, không cần thận nhiều lời chạm vào chỗ nào của người ta thì hại nhiều hơn lợi.

Dành gần cả buổi sáng ở tiệm cắt tóc có hiệu quả rõ ràng. Nguyễn Thu Thu khây lộn tóc dài, vô cùng vừa lòng trả tiền chạy lấy người.

Nguyễn Thu Thu tương đối thỏa mãn với số dư tài khoản của cô, tối hôm qua Trình Tuyền chuyển khoản sinh hoạt phí tháng này cho cô theo thường lệ, lấy trình độ tiêu tiền của Nguyễn Thu Thu mà nói thì tuyệt đối là dư dả. Cô không theo đuổi hàng xa xỉ, dù là ăn tiêu phung phí một tháng cũng tiêu không hết.

Nguyễn Thu Thu tâm tình rất tốt.

Thì ra vô công rồi nghề còn có thể có tiền là cảm giác tốt như thế này. Tưởng tượng như vậy, Nguyễn Thu Thu quyết định cơm chiều làm nhiều vài món ăn khao Trình Tuyền, làm hòa hoàn quan hệ ở chung của bọn họ.

Nguyễn Thu Thu không tính đem tiền toàn bộ xài hết, cô mở một tài khoản ngân hàng mới, tính toán mỗi tháng gửi vào một số tiền.

Trình Tuyền tuyệt đối sẽ không nuôi cô như vậy cả đời, Nguyễn Thu Thu nghĩ kỹ rồi, đợi cho Trình Tuyền tìm được thích có gái anh thích, cô liền có thể cầm tiền tiết kiệm vô cùng vui vẻ rời đi, đi một thành thị hàng thấp giá thấp. Như vậy cho dù là tìm việc hay là mua phòng cũng chắc chắn không phải lo nghĩ.

Nguyễn Thu Thu cảm ví, thoải mái mà cất bước tới cao ốc mua sắm. Lúc này phía đối diện, hai cô gái trẻ tuổi đi tới, một người gương mặt tươi cười có chút nịnh nọt giúp người sau cầm cà phê, một người khác trang điểm tinh xảo, ý cười sáng rỡ, mặt mày rất ôn hòa.

Bọn họ mặt đối mặt mà đi qua, hai người đang nói gì đó ngẩng đầu, tầm mắt vừa lúc đụng phải Nguyễn Thu Thu.

Phản ứng của bọn họ rõ ràng mà sững sốt một chút.

Nguyễn Thu Thu khách khí gật đầu, đi trên bậc thang tiến vào khu mua sắm, dọc theo đường đi không ít người qua đường sôi nổi dừng lại nhìn nhiều một chút.

"Oa..... chị Nhu, em chưa từng gặp qua người đẹp như vậy." Tiểu nữ sinh cảm cả phê hâm mộ mà cảm khái một tiếng, "Chỉ nhìn làn da kia đi, non mịn đến mức có thể nhéo ra nước, khuôn mặt kia không cần trang điểm đã đẹp vậy. Đáng người kia chắc chắc chắc....."

Bỗng nhiên có nhận thấy người tên An Nhu sắc mặt có chút không bình thường, có ý thức được chính mình mới vừa rồi còn khen đối phương là đại mỹ nhân, trong lúc nhất thời có chút lúng túng mà cứu trợ: "Àch, em không phải có ý này! Hai người mỗi người đẹp một kiểu, cô ấy là hoa hồng điểm lệ, chị là bách hợp, hai người không cùng một phong cách."

An Nhu - quả nhiên xứng với cái tên này. Cô nhấp môi mỉm cười, liếc mắt bên cạnh thực tập sinh co quắp, ôn ôn nhu nhu mà nói: "Không có việc gì, mỹ nhân rất hiếm có, muốn so một hai ba chẳng phải là thật khó xử em sao."

Thực tập sinh nhẹ nhàng thờ ra: "Chị Nhu, chị thật thiện lương!"

An Nhu che môi cười: "Đi thôi đi thôi, việc còn chưa làm xong đâu."

Ánh mắt cô rời đi, trong lòng lại có chút nghỉ ngơi.

Kỳ lạ..... Sao cô lại cảm thấy bỗng dưng kia có chút quen thuộc? Nhưng nếu thật sự gặp qua mỹ nhân như vậy, nhất định cô phải có ấn tượng chứ.

Rốt cuộc là ai đây.

Nguyễn Thu Thu cũng không biết đã xảy ra một đoạn nhạc đệm nho nhỏ. Cô đã bắt hành trình dài - thử quần áo và mua quần áo.

Mặc dù quần áo trên người đều là mẫu thiết kế rất bình thường nhưng đều là hàng hiệu, hơn nữa trên tay cô còn xách theo một cái ví Chanel, bộ dạng không tầm thường. Nguyễn Thu Thu bước vào cửa đã bị nhân viên bán hàng nhắm vào. Bọn họ nhiệt tình mà giới thiệu cho cô một đồng quần áo mới ra thị trường. Nguyễn Thu Thu tùy tiện lật mắt nhìn giá, nhìn đến mặt sau một chuỗi số 0 không khỏi âm thầm liu lười.

Cô chỉ muốn mua vài bộ quần áo bình thường về mặc thẩm mỹ, không cần phải đắt tiền. Ban đầu nhân viên còn nhiệt tình giới thiệu, cho đến lúc ánh mắt Nguyễn Thu Thu nhìn thẳng vào khu giám giá, đồ cầm trên tay cũng không đắt, ý cười của bọn họ dần dần liền phai nhạt.

Thân là nhân viên bán được hàng rèn luyện hằng ngày, nhiệt tình của bọn họ tiêu tán, không có vây quanh bên cạnh Nguyễn Thu Thu nữa ngược lại làm Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thờ ra.

Cô thuận lợi mua được vài bộ quần áo, sau khi thử đồ, cô nhân viên ánh mắt sáng lên, cực kỳ hâm mộ mà khen.

"Bộ quần áo rất kén người, đáng người chị tốt thật đó!"

Được người khác khen đương nhiên vui vẻ. Nguyễn Thu Thu cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Sắp tới giờ hẹn rồi, Nguyễn Thu Thu xách theo hai túi mua hàng, đi đến Green Island Cafe. Cô bức xuống taxi, vừa lúc đụng phải một khuôn mặt tuần tú - tiểu bạch kiểm Hướng Nhung. Hướng Nhung mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc và một chiếc áo len, đáng người thon dài khiến cho cô gái nhỏ trên đường đó mặt.

Nguyễn Thu Thu nói thầm một tiếng. Đẹp thì đúng là đẹp, chẳng qua so với Trình Tuyền thì âm đậm thất sắc đi rất nhiều.

Cô đi lên trước, từ sau lưng Hường Nhung gọi hắn.

Nghe được giọng quen thuộc, Hường Nhung một tay dứt túi, lạnh lùng quay đầu, nhìn thấy Nguyễn Thu Thu nháy mắt ngơ ngẩn.

Hắn đầu tiên là về mặt kinh điển, ngay sau đó nhớ lại người trước mặt là ai tức khắc ngạc nhiên tròn mắt yên lặng nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu, từ từ đánh giá một lần, lúc này mới cực kỳ gian nan hỏi: "Cô là..... Nguyễn Thu?"

Nguyễn Thu Thu nhớ rõ, nguyên chủ không thích tên này, khi làm quen tiểu bạch kiểm hay giao tiếp với người ngoài đều sẽ dùng tên Nguyễn Thu.

Đối với Hường Nhung cũng tương tự.

"Là tôi." Cô tiến về phía trước một bước, đôi mắt hoa đào cười như không cười, đẹp đến mức có thể hút hồn phách người khác.

Hường Nhung nuốt nước bọt, yết hầu khô khốc, trong lúc nhất thời sợ ngây người.

Bọn họ tuy rằng ở chung một đoạn thời gian, nhưng hắn biết Nguyễn Thu vô cùng vừa lòng khuôn mặt kiểu Âu Mỹ của mình, ai nói gì cũng không muốn tẩy trang, càng không muốn cho Hường Nhung động vào mặt của mình. Hường Nhung biết dù bị phá hoại như vậy nhưng bề ngoài của cô khẳng định là đẹp, nhưng khi hắn nhìn khuôn mặt xấu xí đáng ghê tởm của Nguyễn Thu, nhìn vẻ mặt say mê ngu xuẩn của cô, hắn thật sự nuốt không nổi.

Đừng nói thân mật tiếp xúc, hắn nhìn đến hàng mi giả như chân nhện kia đã ghê tởm không chịu được rồi.

Nếu không phải nói Nguyễn thu có thể lấy được mấy trăm vạn, hắn là chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian dài như vậy ở trên người cô ta. Bây giờ thì tốt rồi, cô ta chẳng những không ly hôn mà còn thay đổi từ đầu đến chân?!

Hường Nhung cắn chặt răng: "Tôi phát hiện tôi có chút không quen biết cô."

Nguyễn Thu Thu đi ngang qua bên cạnh hắn, ánh mắt hàm chứa ý cười, ngữ khí lại là lạnh nhạt: "Nói đùa, chỉ sợ anh chưa bao giờ quen biết tôi."

"....."

Phòng riêng hiện tại có hai người phụ nữ trang điểm quý khí, một người là Lê Văn, một người là Tôn Lam. Lê Văn chính là người bạn lúc trước giới thiệu Hường Nhung cho Nguyễn Thu Thu. Lúc trước bọn họ quen biết nhau trong khi chơi mạng chược, so với hai người ra tay rộng rãi, nguyên chủ không bao có nhiều tiền nhưng vẫn luôn vui vẻ và muốn làm quen với những người cùng "đẳng cấp".

Ai có thể ngờ tới, bọn họ căn bản là tới chê cười cô.

Nguyễn Thu Thu vừa vào cửa, hai người tức khắc sùng sốt: "Vị tiểu thư này, cô là....."

"Đến tôi cũng không nhận ra được sao?" Nguyễn Thu Thu dựa vào cửa.

Theo sau Hường Nhung mặt cứng đờ bước vào cửa, rồi cuộc khôi phục bình tĩnh, ngược lại hai người kia khiếp sợ mà che miệng, không thể tin được trước mặt thế mà là Nguyễn Thu thô tục bất kham kia. Nhưng mà nhìn kĩ lại, ngũ quan và dáng người xác thật là tương tự.

Lê Văn vội vàng đứng lên, cười trừ: "Thu Thu, cậu mau ngồi xuống đi. Nhìn xem, mới có mấy ngày không thấy thế mà lại xinh lên nhiều như vậy."

"Tôi sẽ không đi vào, đứng nơi này vừa vặn tốt, miễn cho bị người khác hiểu lầm lại nói lời ong tiếng ve."

Sau lưng cô, hai người không biết đã bày ra bao nhiêu lời đồn đãi, về mặt có chút xấu hổ. Lê Văn vươn tay cứng đờ ở giữa không trung, cũng đi theo phụ họa mà cười cười.

"Sao lại có chuyện đó chứ, ai lại đi lời ong tiếng ve chứ."

Nguyễn Thu Thu lười đi để ý năng. Cô hai tay ôm vai, thả xuống một quả bom lớn.

"Tôi không ly hôn."

"Cái gì!" Ba người nhất trí thay đổi sắc mặt.

Nhìn bọn họ bại lỵ lợp mặt lại, cô dựa ở cửa ngậm ý cười, ngữ khí nhẹ nhàng: "Vừa lúc, lại đây thuận tiện cùng Hường Nhung nói chia tay, cũng hy vọng anh về sau không cần lại đến quấy rầy tôi."

"Này....." Bọn họ hai mặt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng, chỉ có Hường Nhung vẫn luôn sắc mặt nặng nề, lạnh lùng nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu không nói lời nào.

"Sao thế, thấy tôi không ly hôn thì mất vui à?" Nguyễn Thu Thu hỏi.

"Nào có nào có, chỉ là vì sao lại đột nhiên như vậy?"

Bọn đều bị bối rối trước sự thay đổi đột ngột của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu thờ dãi: "Lại nói tiếp, thật ngại quá. Lê Văn à, người thật không phúc hậu, sao có thể cho giới thiệu cho tôi một người bất lực chứ?"

Lê Văn ghen hờn nhìn trần trối: "Cái, cái gì?"

"Không có kim cương thì lấy đồ gốm thế vào đấy à." Nguyễn Thu Thu ghét bỏ mà liếc mắt nhìn Hường Nhung, trong lúc nhất thời cả hai người kia đều lúng túng.

Hường Nhung đen mặt: "....."

**Lời tác giả:

Hường Nhung: Dù là một vai phụ, tôi cũng cần có nhân phẩm. Tôi không làm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Về nhà ăn cơm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cần

Nguyễn Thu Thu căn bản không để bụng Hường Nhung nghĩ như thế nào.

Hôm nay mục đích chính của cô là hoàn toàn chặt đứt quan hệ với bọn họ, để cho bọn họ mất hoàn toàn hi vọng mọi tiền từ cô.

"Nhưng mà, chuyện này cũng không phải quan trọng nhất, Hường Nhung ở cái này vòng lẩn quẩn chơi cũng lâu rồi, nên sẽ không đến mức tức giận chứ?"

Nguyễn Thu Thu thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: "Nếu mà bắt tài quá thì để Lê Văn đến bao anh một lần nữa là được."

Bị chọc trúng tâm sự, Lê Văn đột nhiên ngồi ngay ngắn, có chút hoảng loạn mà ngó Hường Nhung, liếc mắt một cái.

À cho rằng Nguyễn Thu Thu là người ngu ngốc như vậy, căn bản sẽ không phát hiện việc hai người bọn họ đã từng có một chân, hiện tại xem ra, cô ta đều đã biết?

Nguyễn Thu Thu đôi tay ôm vai, nhìn bọn họ.

“Ngày hôm qua tôi đã tính toán kỹ một số sổ sách. Chúng ta lúc trước có cùng nhau đầu tư một hạng mục đúng không, tôi đã đổ hết số tiền tích góp của tôi vào, trong đó còn bao gồm cả tiền tôi vay mượn của người khác nữa. Thời gian dài như vậy, làm ăn lỗ hay lãi, sổ sách đâu?”

“Ách..... Cái kia, sổ sách đều ở chỗ tài vụ, cậu trước đừng có gấp.....”

“Không có việc gì không có việc gì, tôi không vội.”

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, giống như phiền muộn mà nói: “Chẳng qua chồng tôi bên kia khả năng không dễ nói chuyện,tài khoản của tôi bị điều tra vì chuyện ly hôn, hiện tại số tiền khổng lồ kia không biết đi đâu về đâu, chồng tôi nói là muốn báo cảnh hoặc là mời luật sư, mọi người nhất định phải nhanh một chút.”

“Ai ai ai! Đừng mà.....!”

Không đợi Lê Văn đứng lên, Tôn Lam ngồi trên sofa đã thiếu kiên nhẫn, tức khắc nóng nảy: “Ngày mai tôi liền đưa sổ sách cho cô được chưa, đưa hết tiền vốn cho cô luôn!”

Lúc trước bọn họ biết rõ nguyên chủ ly hôn là chồng sẽ không đưa phòng ở ra, cho nên mới dự tính lấy cổ phần của Trình thị.

Vốn dĩ nghĩ sau khi nguyên chủ ly hôn, mượn việc đầu tư lỗ mà đòi cổ phần làm bồi thường, hiện tại thì sao, trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Trình thị không phải công ty lớn, nhưng tốt xấu gì cũng góp vốn hơn một ngàn vạn nên có thể nói là sau này cũng không lo thiếu tiền. Nghe Nguyễn Thu Thu nói như vậy bọn họ không khỏi hiểu lầm, nghĩ rằng chủ tịch Trình thị đã chú ý tới kế hoạch của bọn họ, lúc này mới luống cuống tay chân.

Đánh bậy đánh bạ, Nguyễn Thu Thu vừa vịn đánh vào điểm chết của bọn họ.

Nguyễn Thu Thu không ngờ tới hiệu quả tốt như vậy. Sau vài giây ngu ngơ ngẩn ngui, cô nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, gạt đầu.

“Như vậy đối với ai trong chúng ta đều tốt.”

Cô có thể bình tĩnh như thế, một bộ dạng "Ta đã biết hết, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta", làm hai người bọn họ tâm canng luống cuống, hận không thể lập tức đem chút tiền đầu tư của nguyên chủ ném về.

Sau khi cuộc đàm phán kết thúc, Nguyễn Thu Thu không có ý định ở lâu. Cô xách theo túi mua hàng xoay người rời đi, phía sau lập tức có một thân ảnh đuổi kịp cô, ở hành lang cản đường Nguyễn Thu Thu.

Là tiểu bạch kiểm Hường Nhung.

Nguyễn Thu Thu mất lạnh nhìn hân: “Anh còn muốn thế nào.”

Hường Nhung nghiêng răng ken két, oán hận mà nhìn chằm chằm Nguyễn Thu Thu. Hân vốn là tính muốn đá nữ nhân tục tĩu này nhưng tình huống hiện tại ngược lại làm trong lòng hân bốc lên ngọn lửa không cam lòng, chút tâm tư nhỏ nhỏ này làm hân đứng ngồi không yên.

“Cô không sợ tôi sẽ trả thù sao?” Hân nheo lại đôi mắt.

“Anh còn có thể trả thù tôi thế nào?” Nguyễn Thu Thu sâu kín thờ dài, " Anh cho rằng tôi không biết việc anh ở cùng Lê Văn à? Trước kia là không muốn nói, hiện tại là lười nói, Hường Nhung, khi phụ nữ không còn yêu là thời điểm lòng dạ ác độc, cứng rắn nhất.”

Ngữ khí của cô bay bổng tựa như cơn gió nhẹ không thể bắt được, chỉ lướt qua giây lát.

“Anh không có cách nào trả thù tôi được cả.”

“.....”

Nghe được một câu cuối cùng, Hường Nhung sững sờ ở tại chỗ. Hân nhìn khuôn mặt thanh đạm mỹ lệ trước kia thường hay tỏ son trát phấn trước mặt, đôi mắt lúc nhìn hân không hề mang theo nóng bỏng lúc trước, ý cười trên khóe môi đều là lạnh nhạt, lạnh đến mức khiến hân phát run.

Hường Nhung ngơ ngẩn mà nhìn bóng Nguyễn Thu Thu đi xa, bỗng nhiên nghĩ đến —— cô, hận hân sao?

Việc hân chơi đùa cô, lấy cô ra làm trò đùa bốn lý bịch đã trở thành một cái gai nhím khó giải quyết, không quan tâm đến người khác phản ứng, chỉ muốn dùng thứ sắc bén của mình đâm người đã từng tổn thương mình đến mức đẩy thương tích.

Một gai nhẹ nhàng đâm một chút vào tim hân, thế nhưng hân lại không biết nói gì.

.....

Nguyễn Thu Thu ở trong lòng yên lặng nổ một tràng pháo tay thật to cho bản thân.

Làm trò, diễn một vở kịch xong, thế xác và tinh thần cô vô cùng sung sướng. Đặc biệt là lúc cô nhìn đến bộ dáng ngây ngốc của tiểu bạch kiểm Hường Nhung kia suýt chút nữa đã không kiềm chế được mà cười ra tiếng.

Cứ để cho bóng hoa hoa thủy tiên kia đắm chìm đắm trong phong hoa tuyết nguyệt của hân đi. Cô còn phải trở về nấu cơm.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu móc di động ra, tìm trên WeChat một lúc lâu rốt cuộc cũng tìm được tên của Trình Tuyên.

Do dự một lát, Nguyễn Thu Thu gửi một tin nhắn.

[Buổi tối muốn ăn gì?]

Mấy ngày gần đây vội vàng thử nghiệm trò chơi mới, bởi vì lượng người truy cập mở quá lớn, hơn nữa sắp nghênh đón lễ Thất Tịch, trò chơi chuẩn bị chính thức mở ra hệ thống nhân duyên. Các loại hoạt động quảng cáo, xào nhiệt độ..... khiến cho bọn họ bận tới bực.

Hôm nay rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ, nghe nói thần long ngày thường thấy đây không thấy đâu, Đại boss đang ở văn phòng. Các tiểu cô nương đều hoạt động tích cực, chỉ muốn tận mắt nhìn thấy diện mạo của Đại lão bản.

Trong phòng trà, mấy nhân viên nhỏ tranh nhau cướp muốn đi đưa cafe cho Đại boss, lúc này một bóng hình xinh đẹp mặc váy dài màu trắng đi lên trước, là cô gái vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất, An Nhu. Cô hơi hơi mà nhấp môi cười một chút, cầm lấy ly cà phê, nói: “Chuyện này để chị làm cho, mọi người có thể tan làm rồi.”

Mấy viên chức nhỏ lập tức mất hết khí thế, hậm hực nhìn bóng dáng đã đi xa.

“Thật hâm mộ, tôi cũng muốn nỗ lực thăng chức để thấy Đại boss, nghe nói lớn lên siêu siêu soái!”

“Nhưng mà sao tôi lại nghe nói Đại Boss hình như kết hôn rồi á.”

“Ai, không thể nào ——”

“Nếu kết hôn rồi thì trưởng phòng An Nhu ăn cần như vậy làm gì, muốn cạy góc tường sao?”

.....

An Nhu bưng cả phê tiến vào phòng họp.

Đồ Nam đang làm phân tích số liệu, mấy người ỉ ỏi vây quanh bàn ngồi thành một vòng. Nổi bật nhất là người đàn ông mặc áo hoodie ngồi trong góc, anh buông xuống mí mắt, đôi mắt thon dài có chút bất cần, không biết suy nghĩ cái gì.

Di động đột nhiên "ting" một tiếng, anh click mở màn hình nhìn thoáng qua, phá lệ mà không buông xuống.

Anh nhìn chăm chăm màn hình di động một lúc lâu, hành động khác thường,ngay cả Đồ Nam cũng quên mất mình báo cáo cái gì, len lén liếc nhìn Trình Tuyền. Những người khác cũng bắt đầu nhìn về phía Trình Tuyền, bao gồm cả An Nhu vừa vào cửa, cô đã cẩn thận cắt vài sợi tóc gãy, làm cho cô thoát nhìn càng có thêm sức sống.

“.....”

Ngón tay thon dài của Trình Tuyền ở trên màn hình di động nháy chóng nháy vài lần, bấm vào gửi tin nhắn đi.

Anh chậm rãi rồi ngã đầu, đối mặt một đám quần chúng ăn dưa bát quái đang nhìn anh chăm chú, biểu tình bình lãnh đạm: “Đêm nay không tăng ca.”

“Boss, anh muốn làm gì vậy??” Đồ Nam đưa ra nghi vấn đại diện cho tiếng lòng của toàn thể đàn ông độc thân ở đây.

Trình Tuyền khép lại văn kiện.

“Về nhà ăn cơm”

Toàn thể đàn ông độc thân đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó phát ra tiếng sói tru ai oán.

“Trời đất ơi, thế kỷ 21 còn có vợ gọi chồng về nhà ăn cơm sao! Xin anh đừng khoe khoang như thế có được không!”

“Boss, cầu xin anh nói một chút cơm của chị nấu nấu trông như thế nào đi! Em chỉ từng được nhìn thấy trên mạng thôi đó!”

“Thật xin lỗi, tôi hoàn toàn không nghĩ ra hôm nay là gì vậy!!!!.”

“Tôi khóc mất, tôi bị tự kỉ rồi.”

Một đám độc thân quý khóc sói gào. Tiến vào ngành IT, không phải lưu manh cũng bị biến thành lưu manh, bọn họ cũng muốn kết hôn mà!

Chỉ có An Nhu cầm trong tay ly cà phê giấy, nhiệt nóng rực làm tay cô có chút bỏng rát, nhưng cô lại không cảm thấy gì, nụ cười cũng có chút cứng đờ.

*

Com chiều

Nguyễn Thu Thu có ý ba món ăn một món canh khao Trình Tuyền.

Hình thức ăn cơm của hai người vô cùng hài hòa, Nguyễn Thu Thu phụ trách nấu cơm, Trình Tuyền phụ trách rửa chén bát, Nguyễn Thu Thu chỉ ăn một bát nhỏ, Trình Tuyền cũng có thể ăn sạch sẽ đồ ăn và cơm còn dư lại.

Nguyễn Thu Thu nhìn Trình Tuyền vui đầu ăn cơm, đột nhiên có loại cảm giác thành tựu.

Không giống phản ứng của những người khác đối với sự biến hóa bên ngoài trước và sau của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền thờ ơ, một giây hoảng hốt đều không có, cái này làm cho Nguyễn Thu Thu có ảo giác anh thật sự đang nhìn thẳng vào linh hồn chân chính dưới lớp da này.

Sau khi ăn xong, Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên sofa chơi di động.

Trình Tuyền đeo tạp dề hồng nhạt họa tiết cánh hoa mà cô mua để rửa chén, phong cách quý dị này đang kích thích cô đó, á!!!. Nguyễn Thu Thu dè dặt chính mình tay, yên lặng liên tục tự nhủ không thể chụp, không thể chụp, không thể chụp.

Cô nhàn đến đau trứng, tiện tay cầm lấy giấy trong ngăn kéo ra luyện tập.

Đã lâu không có vẽ tranh, Nguyễn Thu Thu suýt chút nữa không tìm được cảm xúc. Những nét bút đơn giản từng chút một thành hình, từ trong suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu bóng lưng một người đàn ông nhỏ bé dễ thương mang tạp dề xuất hiện trên giấy. Cô bắt điểm dễ thương rất tốt, người trong tranh có chút ngu si, lại có vài phần vụng về đáng yêu, còn có thêm một sợi tóc ngô* nằm chềnh chệ trên đầu.

Vẽ xong, Nguyễn Thu Thu nhận được tin nhắn từ Lê Văn, nói là sẽ gửi cho cô chi tiết tài khoản. Cô nhìn sang Trình Tuyền vẫn còn đang rửa chén bát, cô buông bút, húng chí phùng phùng trở lại phòng ngủ.

Trình Tuyền tháo tạp dề xuống, đi về thư phòng.

Đi ngang qua sofa phòng khách, trên bàn trà có một tờ giấy, trên giấy là phiên bản chìi rất bắt mắt.

Bước chân anh khựng lại.

****[Lời tác giả

Nguyễn Thu Thu: Tôi muốn lập tức biến thành một tiểu phú bà (*^▽^*)

Trình Tuyền: Sẽ sớm thôi.

*sợi tóc ngô: chính nó:)), cái chòm ở trên đầu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Làm gì được tính là đàn ông

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu tính mạng phú bà.

Bởi vì..... Lê văn chuyển khoản chỉ có hơn bảy mươi vạn!

Cũng khó trách trong truyện nguyên chủ sau khi ly hôn lại chán nản sống qua ngày. Thế mà lại có thể dễ dàng mà đem tất cả những thứ có giá trị trên người thậm chí là đi vay tiền cũng muốn đưa tiền cho Lê Văn lại lịch không rõ ràng kia đi "Đầu tư", không bị bán là còn may.

Nguyễn Thu Thu vui vẻ tính sổ sách, cứ tiếp tục như vậy, sau khi ly hôn cô sẽ khá dư dả đấy chứ, thậm chí còn có thể mở một cửa hàng nhỏ.

Mong muốn của Nguyễn Thu Thu chính là mở một tiệm sách, nuôi một con mèo béo, hằng ngày ngồi ở một bên cửa phơi nắng, vuốt lông mèo, nhìn rồi thì vẽ vài bức tranh. Hiện tại, mong muốn của cô đã ở ngay trong tầm tay, cô bắt đầu mặc sức tưởng tượng ra cuộc sống tốt đẹp hạnh phúc.

Ngâm nga bài hát tắm rửa xong, Nguyễn Thu Thu xoa kem dưỡng da. Trong gương phòng tắm phủ một tầng sương mù, móng lưng, phản chiếu một gương mặt diễm lệ, mỹ nhân mặt mày vui vẻ, kíp kem rửa hết cang hiện vẻ kiêu diễm.

Nguyễn Thu Thu vừa lòng mà vỗ vỗ mặt, đắp mặt nạ lên.

Cô bước chân nhẹ nhàng mà đẩy cửa phòng tắm ra. Sau vui vẻ chính là bi kịch tới cực nhanh.

Nguyễn Thu Thu không đứng vững, dưới chân đột nhiên trượt, cô kêu sợ hãi một tiếng không kịp túm chặt then cửa mà xoẹt một tiếng trượt về phía trước, cái móng thân mật mạng bạo hôn lấy sàn gỗ.

"Aii!"

Cô bị đau đến than nhẹ một tiếng.

"Lạch cạch."

Một lọ wahaha lăn trên mặt đất, nhanh như chớp lăn tới bên chân cô rồi dừng lại. Nguyễn Thu Thu sững sốt, ngẩng đầu, liền đụng phải ánh mắt Trình Tuyền.

Mỹ nhân yêu kiều, mảnh mai nằm trên mặt đất, khuỷu tay chống sàn, áo tắm dài tách ra, tiết ra vài cánh xuân tươi đẹp. Hai chân cô thon dài thẳng tắp, bộ ngực no đủ bị khăn tắm siết đến gắt gao, xương quai xanh tím tề. Có lẽ là bởi vì mới từ phòng tắm đi ra, làn da cô lộ ra vẻ hồng nhạt tươi tắn, vô cùng mê người.

Tình cảnh này, là đàn ông đều sẽ kiềm lòng không nổi.

Trình Tuyền: "Em dọa tôi."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Đây là lời mà con người có thể nói thế nói sao?! Cầu xin anh cảm thông vào đi được không?

Bởi vì Nguyễn Thu Thu nghiêm trọng nghiêm cấm, trong nhà không có các loại nước ngọt, nước có ga, chỉ còn lại có các loại sữa chế phẩm bao gồm..... Wahaha Yakult. Nguyễn Thu Thu vô cùng hoài nghi Trình Tuyền là bởi vì không được uống nước có ga mới có ý kích thích cô.

Sự thật chứng minh cô thật sự suy nghĩ quá nhiều.

Trình Tuyền không hề có ý muốn đỡ cô lên, càng không có phun máu mũi hoặc là động xuân tâm. Trong ánh nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh bình tĩnh mà nhặt lọ Wahaha lên chạy lấy người.

Nguyễn Thu Thu: "....." Cứ như vậy, đi rồi?

Cô thẹn quá hóa giận, cầm lấy dép lê phang tới chỗ Trình Tuyền. Dép lê đập lên móng đất Trình Tuyền, rồi "piu" rơi xuống đất, anh rút cuộc cũng dừng chân.

Sau lưng vang lên giọng Nguyễn Thu Thu nghiêng răng nghiêng lợi: "Đỡ tôi lên."

Cứ nghĩ này không nhẹ, Nguyễn Thu Thu khuỷu tay tím xanh một mảng, cả người đau ră rồi. Trình Tuyền vô công rồi nghề, sau khi đỡ cô đến trên sofa liền bắt đầu bóc một khối chocolate ra ăn. Nguyễn Thu Thu cướp lấy nó để trả thù, há miệng một phát ăn tươi nuốt sống luôn hơn phân nửa miếng chocolate, lúc này mới dào dạt đắc ý mà liếc Trình Tuyền thị ụy.

Trình Tuyền chăm chú nhìn cô, trầm mặc hồi lâu.

Cảm giác bị Trình Tuyền nhìn chăm chăm rất kỳ quái, mất anh hình thon dài, trông mắt khá xinh đẹp màu đen, trong mắt anh là cảm xúc khó hiểu, Nguyễn Thu Thu dần dần có chút cười không nổi.

Cô nuốt yết hầu khô khốc, không có lý thì cũng phải có khí: "Anh nhìn cái gì mà nhìn, tôi biết tôi xinh đẹp...."

Trình Tuyền tiếp tục nhìn cô chăm chú: "Không hỏng?"

Nguyễn Thu Thu: "..... Hả?"

Trình Tuyền: "Hình như quá hạn sử dụng."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cô bỗng nhiên nhớ lại, ngày đó hai người bọn họ đi siêu thị, căn bàn không có mua chocolate. Cho nên Trình Tuyền lấy khối chocolate là từ đâu ra?

Như có thể cảm nhận được thối mốc Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền chậm rì rì chém xuống một đao: "Cái này tìm thấy trong túi áo khoác mùa đông từ năm trước."

Nguyễn Thu Thu ghen hòng, phần chocolate còn lại nuốt vào cũng không được mà nhổ ra cũng không xong.

Trình Tuyền muốn ám sát cô! Cứu!

Nàng phần nộ mà trừng mắt nhìn Trình Tuyền, tuyên cáo nói: "Anh, không có com sáng."

Trình Tuyền bởi vì đồ ăn mà khôi phục một tí xú dục vọng muốn sống, giống như có ý hòa hoãn không khí giữa hai người.

"Tôi hình như còn có một túi chocolate chưa hết hạn sử dụng, ăn không?"

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cảm ơn ngài ạ.

Nhưng bởi vì một đoạn nhạc đệm nho nhỏ mà dường như cảm giác xa cách giữa hai người được phá vỡ một chút. Mấy ngày này vẫn ăn com trên một bàn com như trước nhưng ngẫu nhiên còn có thể nói chuyện một hai câu. Nhưng nói đến cùng, Nguyễn Thu Thu đối với quá khứ của anh, bao gồm cả việc anh đóng chặt cửa gần 24/24 làm gì đều hoàn toàn không biết.

Nhưng mà cô cũng không cần biết quá nhiều, không phải sao. Nguyễn Thu Thu trong lòng nhẹ nhàng thờ ra.

Trước mắt hình thức ở chung như vậy cũng rất tốt, hai người bạn xa lạ, giúp đỡ cho nhau -- đây là định nghĩa quan hệ của bọn họ.

"Hôm nay anh có muốn ra cửa không?"

Nguyễn Thu Thu hỏi như vậy là có nguyên nhân.

Trình Tuyền ngày thường gần như ở lì trong thư phòng của anh, ngẫu nhiên cũng sẽ ra cửa một chuyến, thường xuyên ăn mặc áo len hoặc đồ thể thao, khẳng định không phải đi chỗ chính thức, bởi vậy trong đầu Nguyễn Thu Thu đã đặt giữa hai chữ Trình Tuyền và trạch nam một dấu bằng.

Có vài người mặt ngoài đứng đắn nhưng trong máy tính không biết có bao nhiêu tư liệu xxx*. Nguyễn Thu Thu đã tưởng tượng đến cả phòng Trình Tuyền đều là figure*.....

*tư liệu xxx: là cái mà ai cũng biết là cái gì ấy, dùng bất tui nói (/>/ ▽ </>).

*figure: mô hình nhân vật

Trình Tuyền nhàn nhạt nhìn cô một cái, không biết Nguyễn Thu Thu biểu tình cô quái này đang suy nghĩ gì.

"Có."

"Vậy anh chờ em trong một lát, vừa lúc chúng ta đi cùng nhau." Vừa lúc, cô muốn ném một đồng đồ vật không cần thiết trong phòng đi, bao gồm vài món nội y hiếm lạ cổ quái.

Con gái rất hay nói chữ "một lát", "một lát" của họ chính là sông cạn đá mòn.

Nửa tiếng trôi qua.

Một tiếng trôi qua.

Đến lần thứ N Trình Tuyền xem đi động, cô mới kéo một cái túi màu đen ra cửa, một đến mờ hôi đầy đầu: "Vừa lúc cùng nhau xuống lầu, giúp tôi ném đi."

Trình Tuyền đứng dậy, không có nửa câu oán hận mà xách bao nylon lên, dẫn đầu ra cửa.

Nguyễn Thu Thu cầm túi đi theo phía sau.

Trình Tuyền rất cao, Nguyễn Thu Thu nghĩ, phỏng chừng mình không đi giày cao gót nhiều nhất cũng chỉ đứng đến cảm anh. Té ngã một lần,gót chân hơi hơi đau, tốc độ đi của Nguyễn Thu Thu dần dần chậm lại.

Lúc này có một bóng người lướt qua Nguyễn Thu Thu, bước nhanh về phía trước.

Từ nhà bọn họ đi ra, ngoài cửa còn có một đoạn cầu thang. Nguyễn Thu Thu biết tiểu nữ sinh vừa lướt qua cô là con gái của một hộ gia đình trên lầu. Cô bé thường xuyên mượn danh đồ rác mà đi quanh cửa nhà cô, không gặp được Trình Tuyền, ngược lại liền tiếp gặp Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu vài lần ù ù cạc cạc nhận phải ánh mắt khinh bỉ của con bé. Cô vô tội mà?!!

Tiểu nữ sinh mặc một cái váy liền màu trắng váy, đi giày đế cao, như một đóa hoa sen uyển chuyển nhẹ nhàng, bước nhanh tới chỗ Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vẫn chưa hiểu nổi rốt cuộc nữ sinh này đang có mưu đồ gì. Trong ánh nhìn mờ mịt chăm chú của cô, đối phương bỗng nhiên ai nha một tiếng, giả vờ chân đau mà hùng hổ nhào vào sau lưng Trình Tuyền!

Nguyễn Thu Thu cá kinh.

Đây nào phải đóa hoa sen thẹn thùng gì chứ!! Rõ ràng là là mánh hồ xuồng núi, sói đói chụp mồi, Grandet* nhào hộp trang sức. Bám chặt núi xanh chẳng buông ra, bốn bề mặc gió cuộn thổi qua!(1)

* Grandet: một tên keo kiệt, ham tiền trong vở kịch nổi tiếng Eugenie Grandet

Cô đã có thể nhìn thấy diễn biến kế tiếp rồi.

Tình huống ghin cần tạo sự tức, Trình Tuyền xách theo bao nylon bước chân dừng lại. Trong lúc bạch liên hoa đắm chìm trong hưng phấn thẹn thùng nghĩ mình sẽ một kích tất trúng, anh vô cùng bình tĩnh và nhẹ nhàng dịch một bước, vừa lúc làm tiểu bạch liên rơi vào khoảng không, cô gái nhỏ sợ tới mức lộ nguyên hình, phát ra tiếng thét chói tai.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Túi nylon trong tay Trình Tuyền buông ra, lăn lông lốc xuống, tiểu bạch liên vừa lúc nhào nửa người vào bao nylon mềm mại cao cỡ nửa người, không đến mức đầu rơi máu chảy tại chỗ.

Việc xấu hổ đã xảy ra.

Bao nỉon trong chốc lát phình to rồi bùm một tiếng bị trọng lực ép nổ, đối phương còn chưa phản ứng kịp đã bị vùi đầu trong đồng quần áo. Cô gái lòng còn sợ hãi mà ngồi xồm trên túi rác, giống như bỗng nhiên ý thức được chính mình như vậy cô chửi bắt nã, cô ngẩng đầu, một cái dây lưng từ trên đầu rủ xuống dưới, đường ren gợi cảm, màu đỏ tươi.

"....." Nhìn một màn này, trong đầu Nguyễn Thu Thu hiện lên hình ảnh "một giây biến cách cách" (2).

Cô gái nhỏ với chiếc bra gợi cảm trên đầu nhận thấy có gì đó không thích hợp, biểu tình thay đổi, cô bé run rẩy mà từ trên đầu kéo xuống dây lưng mảnh khảnh, nhìn thấy đồ vật trên tay là cái gì, sắc mặt con bé lập tức lúc xanh lúc trắng.

Trình Tuyền đứng ở bậc thang đầu tiên, một tay cầm túi tiền, biểu tình nguội ngất nhìn cô bé, không hề có ý ra tay hỗ trợ.

Cô bé kia rốt cuộc không nhận được túi thần, oa oa mà khóc thành tiếng, ném bra đi rồi quay đầu chạy mất.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Đây cũng không phải là lỗi của cô đâu ha.

Trình Tuyền động tác chậm rì rì bước xuống bậc thang, cúi xuống nhặt chiếc áo lót lên đem bỏ vào túi một cách vô cùng tự nhiên. Nguyễn Thu Thu nhìn có chút cảm giác quái quái lại ngượng ngùng, tuy rằng thứ này cô không có mặc, nhưng nói đến cùng, mấy cái này vẫn là nội y trên danh nghĩa của cô.

Cô bước nhanh xuống cầu thang: "Từ từ anh để đó cho tôi sắp lại..... A!"

Cô chân đột nhiên mất lực, đau đớn, dưới chân đột nhiên mềm nhũn, Nguyễn Thu Thu không kịp đề phòng đồ người về trước.

Nguyễn Thu Thu thề, cô chần chẫn nhìn thấy nam nhân chó chết Trình Tuyền này thề mà cũng tránh cô!

Dám! Tránh! Có!!

Cô phản ứng cực nhanh mà túm chặt vật áo Trình Tuyền. Quà nhiên, Trình Tuyền không đứng vững được, giống như một cái cây bị gió to quật đổ, lập tức ngã nhào trên mặt đất. Mà Nguyễn Thu Thu vừa vịn ngã vào trong lòng ngực Trình Tuyền, một nửa vết xước cũng không có.

Mỹ nhân nằm trong lòng ngực mềm mại hương thơm thoang thoảng, mái tóc đen óng mượt như thác nước, hai gò má trắng nõn ửng hồng.

Cô ôn nhu thẹn thùng nói: "Anh không sao chứ."

Trình Tuyền: "....."

Bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu trên đầu hiện lên một dấu chấm hỏi siêu to, nghiêng răng cười lạnh nói: "Không phải anh muốn nói tôi quá nặng đó chứ."

Trình Tuyền nuốt xuống lời nói sắp buột miệng thốt ra.

"Không có."

Nguyễn Thu Thu: "....."

Trình Tuyền: "Gãy xương tay."

Nguyễn Thu Thu: "?!"

Cô vội vàng ngồi dậy, xấu hổ mà nhìn Trình Tuyền nâng lên cánh tay trái mềm như bông. Trình Tuyền khe khẽ thở dài, Nguyễn Thu Thu càng xấu hổ.

"Thật xin lỗi, chúng ta đi bệnh viện đi! Em tuyệt đối sẽ trả tiền thuốc men cho anh!"

Nếu Nguyễn Thu Thu biết Trình Tuyền mua bao nhiêu bảo hiểm giá trên trời cho bàn tay này, cô tuyệt đối không dám nói lời này.

Tuyệt đối.

***** Lời tác giả: Cảm giác bị vạ đề là như thế nào?

Trình Tuyền: Giống như một cái máy xúc, giống như mười con voi ăn no.....

Nguyễn Thu Thu: Cảm miệng!!

Trình Tuyền: Đau tay

Nguyễn Thu Thu:.....thật xin lỗi, anh nói tiếp đi.

(1) Hai câu trong bài "Trúc Thạch" của Trịnh Bàn Kiều

Bản gốc: 竹石

咬定青山不放鬆,

立根原在破巖中。

千磨萬擊還堅勁,

任爾東西南北風。

Bản dịch:

Bám chặt núi xanh chẳng buông ra,

Gốc mọc vững bền nơi vách xa.

Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc,

Bốn bề gió cuộn mặc thổi qua.

(nguồn: Thivien)

(2) Một giây biến cách cách: trong một phần trình diễn dài 7 phút của Miss Lin ở một chương trình tạp kỹ, có một đoạn cao trào gọi là " thay lưới trong vòng 1 giây". Một ngày nọ, Miss Lin mặc một bộ bikini gợi cảm đi dự tiệc thời trang trên một bãi biển và bất ngờ thay đó lại là một bữa tiệc theo phong cách nhà Thanh, vì vậy có màn trình diễn sau đây:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ăn không ngon như sủi cảo

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đưa Trình Tuyền đến bệnh viện, cả đoạn đường không dám ngừng đầu.

Xấu hổ càng thêm xấu hổ, cô giống như khinh khí cầu căng tròn bị chọc một cái tức khắc bẹp xuống.

Cả hai đều có vẻ ngoài không tầm thường, đi đến chỗ nào cũng là tiêu điểm. Trong lúc nhất thời khiến cho mọi người không biết nên ngắm Nguyễn Thu Thu hay là nên ngắm Trình Tuyền trước. Mọi người sôi nổi cảm khái cùng hâm mộ -- quả nhiên là Kim Đồng Ngọc Nữ! Tuyệt phôi!. Nhìn xem, hai người cảm tình thật tốt, chồng bị thương mà cô vợ còn đau lòng như vậy rồi.

Chụp X- quang xong, may là bị thương không nghiêm trọng, chỉ cần tịnh dưỡng mấy ngày là được.

Nguyễn Thu Thu rút cuộc cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm

Hai người ngồi trong taxi im lặng đến mức cả tài xế cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên, yên lặng mở nhạc, giọng ca trầm khàn của Trương Vũ vang lên: "Mưa rơi không dứt, vẫn không làm cho bầu không khí dễ chịu hơn.....*" "Nghe câu này, tài xế cảm thấy vẫn nên yên lặng tắt nhạc đi thì hơn.

*bát hát "Mưa vẫn cứ rơi" do Trương Vũ trình bày.

Trình Tuyền nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh linh chậm rì rì lên tiếng: "Muốn ăn thật dễ hằm cách thủy."

Nguyễn Thu Thu sáng khoái đáp ứng: "Được"

"Thịt xương sườn kho tàu."

Nguyễn Thu Thu: "..... Được."

"Cá chua ngọt."

Nguyễn Thu Thu nghiêng răng, ném một ánh nhìn chết chóc về phía Trình Tuyền. Giấy tiếp theo, Trình Tuyền sâu kín thờ dãi: "Tay bắt đầu đau."

Nguyễn Thu Thu: "..... Thực xin lỗi." Cô làm là được chứ gì!

Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn đến không khí cô quái vợ chồng son, tức khắc vui vẻ.

.....

Tay trái bị băng vải trôi đến kín mít, tay phải vẫn có thể hành động tự nhiên như cũ, cơ hồ không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường. Nguyễn Thu Thu mí mắt giật giật, ần nhẫn mà nhìn Trình Tuyền ăn uống thỏa thích, chỉ hy vọng thẳng cha này ăn xong rồi thì cảm miệng vào cho cô.

Cô vẫn luôn cho rằng Trình Tuyền giống như trong truyện miêu tả là một bông hoa cao lãnh, quen biết biết với anh một thời gian, nhận thức về anh lúc ban đầu của cô đã bị đập nát không còn một mảnh.

Bữa tối kết thúc, Nguyễn Thu Thu mở TV, tùy ý đổi kênh. Trình Tuyền ngồi ở bên cạnh chỉ đầu ấn đi động, Nguyễn Thu Thu liếc mắt một cái, phát hiện tốc độ đánh chữ của anh quả thật không phải dạng nhanh bình thường.

Nguyễn Thu Thu âm thầm lườm.

Trong lúc cô đang mất tập trung, TV vừa lúc ngừng ở kênh giải trí đang phát một chương trình trò chuyện, MC giới thiệu bọn họ là "Tân binh thể thao điện tử", nhiều đất dụng võ.

Những ký ức đã quên từ lâu lập tức hiện lên trong đầu. Nguyễn Thu Thu suy nghĩ nửa thì quên cô xuyên đến một quyển sách. Trong quyển sách này cô chẳng qua chỉ là vai phụ bé nhỏ không đáng kể, nữ chính chân chính sẽ sống hạnh phúc với trục nữ sau khi trọng sinh, thành công trở thành một người vợ nhân hạ, sống một cuộc sống mà cô ta luôn mơ ước.

Trong sách cũng không nói nhiều về Trình Tuyền, hầu như chỉ có ký ức và oán trách của đời trước. Sau khi nữ chính trọng sinh còn bận cố gắng tiến hành việc yêu đương cùng trục nữ, cũng dần dần quên lãng đi điều này.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, nếu dựa theo trong truyện viết, chỉ cần cô không trêu chọc nữ chính, nữ chính hẳn là cũng sẽ không có bất kì liên quan gì với bọn họ.

Như vậy là tốt nhất.

Nguyễn Thu Thu tắt TV, không có hình tượng mà nằm ngửa ở trên sofa, cũng cảm lấy đi động.

Gần đây cô đang chơi một game điện tử nhập vai, game này hình thức giống mấy game cùng loại thôi nhưng được cái hình ảnh tương đối tình xảo. Nguyễn Thu Thu biết chơi trò chơi này là bởi vì một hoạt động mới ra gần đây: tổ chức thành đoàn thể đánh quái kiếm mảnh ghép để rút thăm trúng thưởng, vận khí tốt mà nói còn có thể trúng được một cái Laptop Apple.

Cô tuy rằng tốc độ tay không được, nhưng mà cô có nghị lực, có thời gian.

Nguyễn Thu Thu chợt nảy ra, cảm thấy hứng thú hỏi Trình Tuyền: "Anh có chơi game không?"

Trình Tuyền: "Ừ."

Quả nhiên!

Nói như vậy kỹ năng chơi game của các loại trạch (trạch nam, trạch nữ) chắc sẽ phải cao hơn những người khác. Nguyễn Thu Thu ôm hy vọng tiếp tục hỏi: "Vậy anh giỏi game gì, Vương Giả Vinh Diệu? PUBG? Hay là LOL? Call Of Duty?"

*Mấy cái trên đều là tên trò chơi, tra google để biết thêm thông tin chi tiết.

Trình Tuyền chậm rì rì mà nói: " Anipop*, hoan hi đấu địa chủ**."

*anipop: tương tự candy crush, Candy là kẹo còn trò này là động vật.

** Một cách đơn giản thì nó là chơi bài.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Cô thật sự không nên ôm hi vọng với Trịnh Tuyền.

Cô thờ dài một hồi, mở ra trò chơi bắt đầu làm nhiệm vụ hằng ngày. Vừa không có may mắn, vừa không có thực lực KO, chỉ có thể đứng tăng chót của người chơi khác kim*.

* Người chơi nạp nhiều tiền.

"Xem ra tôi chỉ có thể tìm người khác tổ chức thành đoàn thể."

Trình Tuyền liếc mắt nhìn ID trò chơi của Nguyễn Thu Thu tên là Thu Thu Thu.

Trình Tuyền: "....." Xem ra cô thật sự thực thích tên này.

Hai người trở về phòng, không khí hài hòa. Nguyễn Thu Thu ghé vào trên giường tiếp tục chơi đi động, thời gian ăn không ngồi rồi quả thật nhàn nhã mà tốt đẹp. Lúc này, có một đội ngũ nhỏ mời cô tham gia tổ đội, tên là "Wahaha"*.

* Wahaha Yukult: loại sữa chế phẩm nam chính uống ở chương trước.

Cái tên kỳ quái làm Nguyễn Thu Thu mí mắt giật giật. Thần kỳ như vậy sao, đang lúc cô tự hỏi muốn vào đội nào, liền có người gửi lời mời cho cô.

Tổ đội tổng cộng có bốn người, đội trưởng tên "Yakult", nhưng người còn lại là "Mê đen phía nam", "Ăn không ngon bằng sủi cào", cùng với "Mi ăn liền Khang sư phụ"*. Một tổ hợp những cái tên quý dị, Nguyễn Thu Thu do dự, nhìn đến bọn họ mỗi người đều ném tiền mua trang bị tốt nhất, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy mọi người đều là "khắc kim", có thể chơi cùng nhau liền sảng khoái đáp ứng.

* Một loại mì ăn liền phổ biến bên Trung

Thu Thu Thu "Các người xác định muốn mang ta đi? Ta kỹ thuật rất bình thường."

Qua vài giây, đội trưởng Yakult tích chữ như vàng phát một chữ "Ừ".

Nguyễn Thu Thu nhìn tên Yakult này và cách nói chuyện của đối phương, theo bản năng mà liên tưởng đến Trình Tuyền. Nhưng ngay sau đó, cô lập tức phủ định suy nghĩ này. Trình Tuyền không nói anh thích chơi thể thao điện tử, huống chi, anh còn bị thương một tay, sao có thể chơi nổi chứ.

Phản phức tạp và công kênh nhất của trò chơi điện tử này là số lượng kỹ năng và chuyển động khổng lồ, Nguyễn Thu Thu xem đến hoa cả mắt, cô phải mất mấy ngày mới chậm rãi làm quen được với nó.

Mấy người đều là tân thủ, xem chừng là muốn làm nhiệm vụ tổ đội vừa lúc thiếu người, liền tùy tiện bắt một ID cho đủ số.

Nguyễn Thu Thu không nghĩ tới thật sự có thể lấy được phần thưởng máy tính.

Tiểu đoàn đội tất cả mọi người đều là tân nhân, khả năng có thể tập hợp đủ mảnh ghép để rút thăm trúng thưởng cực nhỏ, nhưng có người cùng nhau chơi, Nguyễn Thu Thu vẫn rất vui vẻ.

Yakult: "Đi thôi."

Ăn không ngon bằng sủi cào: Được rồi. Chị dâu đi mau!

Hai người khác: "....."

[Ăn không ngon bằng sủi cào đã bị đội trưởng cấm ngôn.]

Thu Thu Thu:???

Cô đột nhiên hiểu được tên đối phương tên. Cảm tình ăn không ngon bằng sủi cào, cô là nữ giới duy nhất thì liền trở thành chị dâu? Nguyễn Thu Thu có chút tức giận, câu này nói tùy tiện được sao, nếu không phải đội trưởng nhanh chóng cấm ngôn, Nguyễn Thu Thu tuyệt đối sẽ lập tức rời khỏi đội ngũ.

Yakult: "Đầu óc chẳng bé không dùng được."

Mê đen phía nam: "Đứng vậy đứng vậy tăng ca nhiều quá nên choáng váng. Người đứng nóng giận."

Mi ăn liền Khang sư phụ: "Ta vừa mới cho hán một cái tát."

Bị bọn họ nhiệt tình dọa đến - Thu Thu Thu:..... Cảm ơn.

Không khí đoàn khá tốt, sau khi tổ chức thành đoàn thể đánh quái Nguyễn Thu Thu an tâm thoải mái theo sau. Cô vốn dĩ muốn hướng dẫn đội ngũ tân thủ một chút để bọn họ có thể mau chóng làm quen. Trận đánh quái đầu Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị tinh thần cả đoàn bị diệt, ai ngờ không chờ cô kịp phản ứng, mấy người họ xông lên "bùm bùm" thành thạo đánh chết quái vật.

Lúc đánh quái còn nói chuyện phiếm.

Mê đen phía nam: "Ai nha ai nha, vận khí thật tốt."

Mi ăn liền Khang sư phụ: "Đừng vậy, mọi người thực lực không mạnh lắm, không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy."

Thu Thu Thu:???

Con quái vật này, lúc trước cô cùng người khác tổ chức thành đoàn thể đánh vài lần đều không đánh hạ được nó đó!

Nguyễn Thu Thu yên lặng an ủi chính mình, đây chẳng qua chỉ là một quái nhỏ, đội cho bọn họ đánh thêm mấy con nữa sẽ biết không dễ dàng.

Mấy tân thủ điểm kinh nghiệm tăng vọt, động tác quen thuộc nhanh chóng nhận nhiệm vụ tiếp theo, hưng phấn chuyển bản đồ. Nguyễn Thu Thu xem đến ngu người, ù ù cạc cạc đi theo tới bản đồ tiếp theo, cô còn chưa phản ứng lại, mấy người còn lại đột nhiên xông lên trước, màn hình giống như mấy chục quả pháo hoa tuyệt đẹp nổ tung. Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp thấy boss đứng chỗ nào, lại thắng.

Đặc biệt là đội trưởng Yakult, chiêu thức tinh chuẩn, tốc độ tay nhanh đến kinh người, Nguyễn Thu Thu thật sự muốn đến trước mặt lạy anh vài cái.

Mê đen phía nam: "Ha ha, may mắn may mắn."

Thu Thu Thu:.....

Mất thấy đoàn đội thu thập được càng ngày càng nhiều mảnh ghép, đoàn đội xếp hạng cũng tạch tạch cao lên, Nguyễn Thu Thu đã không cách nào hình dung nội tâm khủng hoảng của mình.

Thu Thu Thu: "Các người..... Là đại thần sao 0.0"

Từ đầu chỉ nói một câu, đội trưởng Yakult giải thích nói: "Trò chơi có người chơi tương đối nhiều, phần thưởng giống nhau. Chúng tôi chỉ là người cao trong nhóm người lùn thôi."

Nguyễn Thu Thu hơi tin anh. Nếu thật là đại thần, sao lại phải tổ chức đoàn thể tới chơi cái game có một đồng bug nhỏ như này chứ, tiền thưởng còn chưa đủ bọn họ phát sống trực tiếp một lần.

Số lần được phép làm nhiệm vụ hôm nay đã hết, mọi người hẹn nhau buổi tối ngày hôm sau tiếp tục. Thời gian hẹn có khéo không cơ chứ, vừa vặn là sau khi Nguyễn Thu Thu ăn xong cơm chiều, cũng tránh cho bụng giờ giấc của không hợp mà gặp phải tình huống xấu hổ.

Mặc dù tình hình chiến đấu hôm nay có chút kỳ diệu, nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn rất vui vẻ. Việc này chắc là do chơi nhiều người thú vị hơn so với một chơi một mình chẳng.

..... Bởi vậy, Nguyễn Thu Thu liền tưởng đến Trình Tuyền- một đứa trẻ to xác thích chơi game nhí đồng.

Cô đi phòng bếp rót một cốc nước, lúc đi ngang qua, phòng Trình Tuyền vẫn cùng an tĩnh, khe cửa không có ánh sáng, đối phương hẳn là ngủ rồi. Nguyễn Thu Thu nói thầm một tiếng, không biết thằng cha này ngủ có nhớ đắp chăn không, thật là làm người khác rầu thủ ruột.

Sợ đánh thức Trình Tuyền, cô cố gắng đi thật nhẹ nhàng, rón ra rón rén trở lại phòng.

Cách một cánh cửa.

Trình Tuyền dựa gối đầu, nửa ngồi trên giường đơn, vẫn chưa thoát ra giao diện của trò chơi, ID ở trên là mấy chữ to rõ ràng "Yakult".

Log out khỏi game, bọn Đồ Nam rành rồi sinh nông nổi, nhìn đến trò chơi có nhiều bug có chút chịu không nổi, lặng yên không một tiếng động mà lên vào hệ thống game sửa chữa lại mấy cái bug trí mạng cho đội ngũ làm game với tinh thần vô cùng hữu hảo, thân thiện.

Trong khi sửa, vẫn không quên chửi bậy trong nhóm

"Mẹ kiếp, không hiểu nổi vì sao đến cả đi đường còn có thể bug."

"Bug nhiều đến mức người không còn sức để chửi. Lập trình viên của bọn họ có học hết chương trình đại học không vậy?"

"Có lẽ chúng ta nên tới trường dạy nghề kỹ thuật Wudaokhou* bỗ túc cho bọn họ một chút."

* Đại học Thanh Hoa đó.

"Tôi cảm thấy chờ sau khi chúng ta sửa xong nó sẽ là trở thành một game hoàn toàn mới."

Một bên pha trò bốc phét một bên sửa bug, bầu không khí trong nhóm rất nhẹ nhàng vui sướng. Đội ngũ game tuyệt đối không thể ngờ được, chờ ngày hôm sau bọn họ phản ứng lại thì game của họ đã biến thành một thế giới mới.

.....

Một nơi khác.

Cô gái nằm trên giường bỗng nhiên bắt đầu bất an lặn qua lộn lại, đầu cô đầy mồ hôi lạnh, trong trí nhớ hỗn loạn và thống khổ mờ choàng mất --

"A....."

Từ Bích Ánh sắc mặt tái nhợt, tay run run rẩy rẩy mà sờ soạng mặt chính mình.

À... không phải đã chết rồi sao?

Vì sao cảnh tượng trước mặt lại quen thuộc như thế. Từ từ, đây không phải là nhà à sao!

Từ Bích Ánh ý thức được hoàn cảnh không thích hợp, đột nhiên xoay người vội vàng vàng cầm lấy di động. Cái di động à còn nhớ rõ, là quà sinh nhật bố tặng à mấy năm trước, sau đó đã không may mất đi.

À không dám tin mà mở điện thoại.

Trên màn hình ghi rõ ràng, rành mạch thời gian.

Là ba năm trước khi à muốn từ hôn, vứt bỏ trúc mã, trốn đi đến một thành phố khác.

Từ Bích Ánh như ngờ mà nhìn di động, sau một lúc lâu, bỗng nhiên vui đến phát khóc.

Thật tốt quá! Tất cả đều còn kíp! Đồi trước à bị mù mới có thể cảm thấy Trình Tuyền kia thâm tàng bất lộ, mới có thể cảm thấy khối băng không có tình cảm Trình Tuyền này sẽ thay đổi vì à. May mắn à còn có thể đổi ý, may mắn trời cao cho một cơ hội nữa, có thể cho à làm lại từ đầu.

À nhất định sẽ không tìm đường chết nữa, phải ôm chặt lấy đuôi vàng trúc mã này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 7

Editor: Hạ Cẩn

Hôm sau.

Nguyễn Thu Thu đuổi cái eo lười, thật lâu không muốn tỉnh lại từ trên giường.

Gần đây quen làm sâu gạo rồi, gần như quên mất trước khi xuyên thư mình vẫn là một nhân viên văn phòng sáng đi chiều về, thỉnh thoảng còn phải làm thêm giờ không lương. Vào thời điểm đó sở thích duy nhất của cô chính là vẽ tranh, cô có thể ngồi ở ghế cầm bút vẽ tranh trong một thời gian dài.

Đạo này ngứa tay quá, không bằng đi mua cái bàn vẽ lần nữa vậy.

"Leng keng."

Điện thoại báo có tin nhắn, Nguyễn Thu Thu buồn ngủ dụi dụi mắt, xoay người ghé vào gối đầu mở điện thoại ra. Tên người liên hệ là Khúc Vi, nội dung tin nhắn cũng rất đơn giản.

【 buổi chiều báo Trình Tuyền cùng nhau ăn cơm. Địa điểm lát nữa gửi cô sau. 】

Nguyễn Thu Thu giật mình một cái, xoay người ngồi dậy. Ghi chú là Khúc Vi, không có nói rõ quan hệ với nguyên chủ, Nguyễn Thu Thu căn bản chưa từng nghe qua tên người này..... Cho nên, người này rốt cuộc là ai? WeChat không có tên Khúc Vi, tin nhắn với người này đều bị xóa, một cái cũng không chứa.

Lịch sử cuộc gọi duy nhất là khoảng hơn nửa tháng trước, khi đó Nguyễn Thu Thu còn chưa xuyên qua, nói cách khác đã từng trao đổi với nguyên chủ trước khi ly hôn.

Khúc Vi là ai??

Nguyễn Thu Thu vội vàng ngồi ngay ngắn, gửi tin nhắn WeChat cho Trình Tuyền: "Anh ở đâu? Tôi có việc hỏi anh."

Đối phương trả lời rất nhanh.

"Phòng bếp."

Nguyễn Thu Thu: "..... Ah."

Trình Tuyền lấy ra một hộp sữa bò từ trong tủ lạnh.

Nguyễn Thu Thu chưa từng gặp tên đàn ông nào giống anh, từng tuổi này rồi tuổi còn đam mê uống sữa bò. Tủ lạnh trong nhà luôn luôn chứa đầy từng dãy sữa bò, vốn lúc trước chỗ đó đang để nước ngọt có ga bây giờ bị cô đổi thành Wahaha Yakult.

Nguyễn Thu Thu tóc dài rối tung, dép lê phát ra tiếng vang xọch xọch. Trình Tuyền không quay đầu lại, kiên nhẫn đỡ xuống túi nilong đựng ống hút.

"Cái kia....."

Trình Tuyền chậm rì rì mà từ một tiếng: "Không có tiền?"

Nguyễn Thu Thu: "..... Không phải."

Cô lại không phải phá gia chi tử, lúc này mới có mấy ngày sao có thể hết tiền được chứ!

Nguyễn Thu Thu háng giọng nói, nói: "Cái kia, chiều nay anh không bận việc gì chứ? "

"Ừm"

"Cố một bữa ăn, anh biết đấy." Nguyễn Thu Thu dùng từ mơ hồ không rõ, "Khúc Vi bên kia." Cô cho rằng Khúc Vi có thể là bạn bè hoặc họ hàng thân thích các thứ các kiểu của anh, còn đang lo lắng mình có thể bị lời đuổi hay không.

Nghe được Nguyễn Thu Thu nói, Trình Tuyền phá lệ mà ngẩng đầu nhìn cô một cái, bộ dáng trầm ngâm như đang suy tư việc gì, ánh mắt kia làm cho Nguyễn Thu Thu giật mình một cái.

"Sao, làm sao vậy?"

"Không có gì."

Đội đến buổi chiều thay xong quần áo, cô cùng Trình Tuyền đến một khách sạn trang hoàng xa hoa. Nguyễn Thu Thu một đường đều âm thầm lưu luyến, bên ngoài thì cô hơi hơi nâng cằm lên, đi bên cạnh Trình Tuyền khí thế hoàn toàn không thua.

Bồi bàn đưa hai người đến chỗ ngồi đã hẹn trước. Ánh mắt Nguyễn Thu Thu nhìn đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ --

Sau đó tròn tròn mắt.

Nam nữ ngồi một bên đều là bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, cử chỉ tu nhã đoan trang. Máu chốt là tuổi tác bọn họ rõ ràng cho thấy thân phận trưởng bối, mà trưởng bối của Trình Tuyền.....

"Nghịch tử, thấy tao còn không gọi ba!" Ba Trình sắc mặt mang theo tức giận, mày rậm mắt to khí thế kinh người.

Nguyễn Thu Thu: "....."

Đây là ba của anh, kia, Khúc Vi là mẹ anh? Chẳng trách anh sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm cô, trực tiếp gọi ra cả họ tên mẹ chồng, Trình Tuyền không tức giận cũng là nể tình cô lắm rồi.

Nhưng mà, Trình Tuyền lớn lên trông không giống cả hai người. Hơn nữa nếu là mẹ của Trình Tuyền, nguyên chủ lại dùng tên thật để ghi đối phương vào danh bạ vậy cũng quá không kiêng nể gì.

Thật may là đối phương bên kia đã nhanh chóng tiết lộ thân phận của Khúc Vi.

"Vi Vi bà tuy rằng là mẹ kế của mày nhưng cũng quan tâm mày không ít hơn so với người khác, nghe nói hai đứa chúng mày gần đây bất hòa, bà mới đề nghị ăn bữa cơm này. Cái thằng ngu nhà mày đừng có mà không biết tốt xấu!"

Nguyễn Thu Thu nghe được lời của ba Trình hơi hơi nhăn mày.

Mấy lời này có phần quá mức khó nghe. Cho dù Trình Tuyền không có cách nào chấp nhận mẹ kế thì cũng là chuyện có thể hiểu và tha thứ được, vừa khắc nghiệt vừa thô bạo ép con trai thừa nhận như vậy quả thực chính là đang đẩy hai cha con họ ra càng ngày càng xa nhau.

Toàn bộ quá trình, Trình Tuyền giống như một thằng đầu đất, không đáp lại dù chỉ một câu, làm ba Trình cảm giác như đâm vào bông, buồn bực đành phải nói sang chuyện khác.

"Thu Thu, con gần đây thế nào?"

"Ách." Nguyễn Thu Thu không muốn gọi bọn họ là ba mẹ, liền cười đón chủ đề. "Khá tốt. Chúng con hai người sống với nhau rất tốt, ngài có lẽ hiểu lắm rồi."

Lời nói vừa ra, Khúc Vi ánh mắt vì diệu mà liếc mắt nhìn cô một cái, biểu tình có chút đen tối không rõ.

"Vậy là tốt rồi. Cái thằng đàn này cả ngày chỉ có ngồi ăn no chờ chết, chính là một phế vật, làm con thiệt thòi rồi." Trình phụ hừ một tiếng.

"....."

Nguyễn Thu Thu dư quang liếc đến Trình Tuyền.

Ngược lại với những người khác đáng ngồi đoan chính đĩnh bạt, anh là người duy nhất thả lỏng người. Sống lưng anh hơi uốn lượn, thần thái lười nhác mà ngồi trên chỗ của mình, thờ ơ không cho ba mình chút mặt mũi nào.

Ngón tay thon dài của anh nghịch ngợm chiếc khăn giấy dưới đĩa, mí mắt buông xuống, một bộ dáng không chút đểm xia gì đến mọi người.

Không hiểu sao Nguyễn Thu Thu vài phần bực bội này lên trong lòng.

Vì sao một người cho lại có thể nói con mình như vậy, như vậy đối Trình Tuyền mà nói có công bằng không?

Ông ấy có đang xem con trai mình như một người trưởng thành có tôn nghiêm, có gia đình mà đối xử không?

Nguyễn Thu Thu hít một hơi, quyết định nói chút gì: "Tôi....."

"Tôi đói bụng." Trình Tuyền cũng không ngẩng đầu lên mà cắt ngang lời cô nói, ngữ khí mềm mại, "Mang thực đơn lên đi."

"....."

Nguyễn Thu Thu nhấp môi.

Không biết có phải là cô bị ảo giác không, Trình Tuyền dường như biết cô muốn nói gì, vừa vận cắt ngang cô vào lúc này. Cô thờ dãi khe khẽ, trong trường hợp như vậy, nói cái gì đều sẽ rất kỳ quái, có lẽ chỉ có thể nhẫn nại trước, biết rõ tình huống mới đứng.

Tay trái Trình Tuyền bị thương, ăn cơm Tây có chút không tiện, khó tránh khỏi sẽ bôi vôi dao nĩa rơi trên bàn sứ mà phát ra tiếng vang rất nhỏ. Bộ dạng gồ gề này làm ba Trình càng nhìn càng ngứa mắt, vẫn luôn sầm mặt.

Đến ăn một bữa cơm thôi mà Nguyễn Thu Thu cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, xấu hổ không biết nên nói chuyện gì, nói ra lại sợ lời đuổi.

Đồ ăn tạm được, lại phân lượng không nhiều lắm, còn không bằng ở nhà ngồi ôm bát mì ăn còn thoải mái hơn.

Đúng lúc này, mũi chân cô đột nhiên bị đá một chút.

Nguyễn Thu Thu ngẩn người, nhìn phía người ngồi ở đối diện trước mặt - phu nhân Khúc Vi. Bà bảo dưỡng rất tốt, dáng vẻ phong tư yếu diệu, đối mặt với Nguyễn Thu Thu ánh mắt kinh ngạc cong môi nói: "Tôi muốn đi trang điểm lại, cùng nhau đi chứ?"

Nguyễn Thu Thu siết chặt dao nĩa trong tay, ý thức được tình huống không phải đơn giản như trong tưởng tượng của cô.

Cô gật đầu, cầm lấy ví: "Được."

.....

Tới toilet, Khúc Vi quả nhiên lập tức trở mặt, khoe môi vẫn luôn mỉm cười biến lạnh, trông mắt tựa như ngâm độc, lạnh nhạt mà nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu.

"Cô sao lại thế này? Không ly hôn, là muốn thêm tiền hay thế nào?"

Nguyễn Thu Thu sững sốt, lập tức hiểu ý đối phương.

Mẹ nó, nguyên chủ ly hôn còn có công lao của mẹ kể nữa?

"Cô có phải lại tham căn hộ kia của hân đúng không? Tôi không phải đã chiều theo như cô nói rồi sao, cô lấy được cổ phần đến lúc đó chuyển nhượng cho tôi, tôi đưa cô hai căn hộ, khu vực tùy cô chọn lựa, cô lại không biết đủ, cần thận cái gì đều không chiếm được!"

Nguyễn Thu Thu dưới đáy lòng hít hà một hơi, mặt ngoài lại không hiện một chút khiếp sợ.

Cô không đổi sắc mặt, nói: "Tôi còn chưa

có nghĩ kĩ."

Khúc Vi có chút nóng nảy, túm chặt cổ tay của Nguyễn Thu Thu, móng tay màu trà gắt gao bấm trên da thịt trắng nõn của Nguyễn Thu Thu, đâm đến mức Nguyễn Thu Thu phát đau.

Khúc Vi biểu tình rất khó coi: "Cô không cần phải gờ gở với tôi! Cô phải nhớ kỹ, cô không cha không mẹ, không nơi nương tựa, lúc trước nếu không có tôi cô cũng không gả được cho Trình Tuyên! Cô sẽ không ngu đến cho rằng hân thích cô chứ, tôi nói cho cô hay lúc trước là bởi vì căn hộ này hân mới đồng ý cưới cô!"

"Căn hộ kia là di sản duy nhất mà mẹ hân lưu lại sau khi chết, cô đừng mơ tưởng đến nó nữa!"

"....."

Nguyễn Thu Thu nghe bà tâu giống như kẻ tình huống chân thật đề đòi công đạo, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Trình Tuyên lại cưới nguyên chủ.

"Tóm lại! Cô rõ ràng tình huống cho tôi, đừng có làm chuyện ngu ngốc nữa."

Nguyễn Thu Thu chỉ ừ một tiếng qua loa.

Khúc Vi oán hận trừng mắt với cô một cái. Vì cổ phần trong tay Trình Tuyên, bà ta đã mưu tính nhiều năm như vậy chính là chờ đợi ngày này, sao có thể bị Nguyễn Thu Thu làm hỏng.

Cổ tay đau âm ỷ làm Nguyễn Thu Thu thật mệt tâm.

Cô ý thức được, mình muốn làm một nữ phụ an an phận phận dường như cũng không dễ dàng như vậy.

Trước cô sói sau có hổ, đều cần phải giải quyết hết mới có thể sống cuộc sống bình bình đạm đạm, hạnh phúc.

Một bữa cơm xấu hổ kết thúc, Nguyễn Thu Thu cùng Trình Tuyên theo thường lệ trở về nhà. Con gió trong trời nhưng lạnh lẽo thổi nhẹ qua mái tóc dài của cô, hai người dọc theo đường đi trầm mặc tiến vào tiểu khu. Cho đến khi Nguyễn Thu Thu đâm lên bậc thang, cô bỗng nhiên xoay người, nhìn thẳng vào mắt Trình Tuyên.

Hai người đứng yên.

Nguyễn Thu Thu không muốn đề cập những gì bà Trình nói hôm nay. Đang lúc Trình Tuyên có chút nghi hoặc nhìn chăm chú cô, Nguyễn Thu Thu bực bội mà gãi gãi đầu. Loại tính cách như Trình Tuyên khẳng định không muốn tranh đoạt gia sản, không chừng ngày nào đó lại bị mẹ kế hãm hại một phen, hoàn toàn trở thành kẻ nghèo hèn.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất lớn. Đã đến lúc cô phải khơi mào gánh nặng của gia đình này.

Trình Tuyên đối xử với cô không tồi, cô không phải người lòng lang dạ sói.

"Không có việc gì, tôi cũng có tiền, tuy rằng không phải rất nhiều." Cho nên muốn mắng thì cứ mắng lại, đừng nén giận.

Đứng vậy.

Trong tư tưởng của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyên là vì đảm bảo nguồn kinh tế của bản thân mới làm bộ chẳng hề để ý.

Mẹ mất, ba không yêu thương, mẹ kế lại thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm tiền của mình, tính tình không trầm mới là lạ. Nguyễn Thu Thu hoàn toàn có thể lý giải lý do anh trốn tránh hiện thực.

Trình Tuyên: "....."

Hắn một tay đốt tẩu, biểu tình nghiêm túc mà chăm chú nhìn Nguyễn Thu Thu. Dưới ánh đèn mỏng lung, đường cong gò má của anh nhu hòa tinh tế, cặp mắt thon dài kia thật xinh đẹp, trông mắt nhắm một vầng sáng ấm áp.

Nguyễn Thu Thu bị nhìn chăm chăm đến có chút không được tự nhiên: "Được rồi, tôi biết anh thực cảm động nhưng là....."

"Từ từ."

Thân thể hân hơi về phía trước nghiêng, khoảng cách giữa hai người được kéo gần một ít.

Nguyễn Thu Thu cảnh giác hỏi: "Anh làm gì? Tôi biết tôi rất đẹp cũng rất lương thiện!" Nhưng mà nam nhân chó chết này muốn hôn cô thì là một sai lầm lớn! Cô chỉ là có một tí xấu tâm tình bảo vệ gả con thôi mà!

Không nói chuyện tình cảm, cảm ơn!

"Em....."

"Hả?"

"Gi mắt của em, sao lại sáng lên?" Ánh mắt Trình Tuyên tràn ngập tìm tòi nghiêm cứu, vô cùng nghiêm túc.

Nguyễn Thu Thu: "....."

.....

.....

.....

Lâu dài, tình mạch trầm mặc.

Một giọng phản nộ nghiêng răng nghiêng lợi vang lên:

"Cái này, gọi, là, PHẢN, MẮT."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tự mình đa tình

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu không thêm đề ý Trình Tuyền nữa.

Đối với hành vi tìm chết không thức thòi của anh, Nguyễn Thu Thu mặt mũi tràn ngập hai chữ mang thù, thế cho nên quên mất chuyện chơi game, trở về ngủ đầu ngủ mất.

Ngày hôm sau lúc Nguyễn Thu Thu mở game ra, bị một loạt các bản cập nhập làm cho bối rối, điều vui mừng nhất chính là mỗi lần phá được bản chơi! Suôn sẻ! Há hê! Dứt điểm!

Xem ra lập trình viên vẫn còn có chút tác dụng đó.

Ngay khi game vừa mở ra, cùng với âm nhạc vui vẻ là một mục thông báo chữ đậm to đùng được bắn ra giống như mấy cái quảng cáo nhỏ bên đường cực to và bắt mắt, chỉ là thẩm mỹ xấu đến mức Nguyễn Thu Thu không nỡ nhìn thẳng.

Thông báo chỉ có mấy chữ to dứt khoát lưu loát: "Cảm động rơi nước mắt, không biết nói gì hơn. Cảm tạ cao nhân!" [ôm quyền / ôm quyền / ôm quyền]

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Nhà sản xuất game càng ngày càng mờ hồ. Ai sẽ phát ra một thông báo không đầu không đuôi như vậy chứ, đây rốt cuộc là có ý gì vậy???

Nguyễn Thu Thu về mặt cận lời online, phát hiện mọi người đã chờ có một hồi lâu, đang ở vui vẻ thoải mái mà hoàn thành từng động tác nhảy lều —— lên lều —— nhảy lều. Chỉ có đội trưởng Yakult bình tĩnh mà đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, phăng phắt như đang đứng xem mấy tên dân dộn làm trò.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Thu Thu Thu: "Này. Thật xin lỗi ta đến muộn."

Yakult giật mình: "Đi thôi."

Vừa onl game liền bắt đầu làm nhiệm vụ tổ đội làm, việc này đã trở thành thú vui tiêu khiển hằng ngày của Nguyễn Thu Thu. Mọi người chơi game tương đối tùy ý, chỉ là đôi khi ngữ khí có chút ái muội, làm Nguyễn Thu Thu đoán không ra ý tứ chân chính của bọn họ.

Nguyễn Thu Thu quy cái này về ám hiệu độc quyền giữa các nam thắng.

Thu Thu Thu: "Các người đều quen biết nhau hết sao?"

Mê đen phía nam: "Đúng nha đúng nha, chúng ta là đồng nghiệp tốt trong công ty đó."

Ăn không ngon bằng sủi cáo: "Đại boss của chúng ta vô cùng soái, anh ấy là người rất chính trực, cuối năm nhất định sẽ tăng lương cho ta."

Mi ăn liền Khang sư phụ: "Đúng vậy, đúng vậy. Đại boss anh minh thần vô, nhất định sẽ tăng lương khao những nhân viên dưới chót vất vả như chúng ta."

Nguyễn Thu Thu cảm thấy bọn họ có ý ám chỉ.

Không đợi cô suy nghĩ kỹ càng, đội trưởng Yakult đã lên tiếng: "Làm nhiệm vụ."

Chỉ có ngắn ngủn mấy ngày, xếp hạng của đội liền tăng tục tạch tạch bỏ lên phía trước, thậm chí lấy được một lượng lớn mảnh ghép với tỉ lệ 100%. Nguyễn Thu Thu rất kinh hi, bỗng nhiên bắt đầu này sinh hy vọng xa vời vào giải thưởng lớn mà lúc trước mình không dám nghĩ sẽ lấy được.

Thu Thu Thu: "Chúng ta liệu có thể lấy được giải thưởng không?"

Mi ăn liền Khang sư phụ: "Có thể thử xem. Cái này có quy luật."

Nguyễn Thu Thu có chút kinh ngạc, nhưng nghe bọn họ nói được chắc chắn như thế, cô cũng đi theo chờ mong. Cô chưa từng trúng thưởng bao giờ, cũng chưa từng nhặt được tiền, ba người lấy hai người thì cô cũng là người bị dư lại.

Chính mình có tiền là một chuyện, loại cảm giác hạnh phúc do may mắn mang lại lại là một chuyện khác.

Nguyễn Thu Thu xoa tay, ôm lấy di động xem bọn họ rút thăm trúng thưởng. Rút thăm trúng thưởng là để đội trưởng hoàn thành, Yakult tập hợp đủ các mảnh ghép, mười bức tranh mười lần rút.

Một lần, không trúng, hai lần, ba lần.....

Nguyễn Thu Thu có chút nản lòng, nhưng những người khác đều rất bình tĩnh, một bộ dáng đã định liệu trước, không khỏi lấy nhiễm sang tâm trạng Nguyễn Thu Thu.

Còn dư lại hai lần cuối cùng, Nguyễn Thu Thu khẩn trương mà nhìn chăm chăm màn hình.

..... Không trúng.

Cô khẽ thở dài mắt mất, đúng lúc này, đội trưởng Yakult kích vào lần rút thăm cuối cùng, đột nhiên, màn hình sáng lên ánh sáng vàng óng lấp lánh, Nguyễn Thu Thu nhìn vào thông báo giải nhất trên màn hình, trợn mắt há hốc mồm.

Thế mà! Thật sự trúng?!

Trong thư phòng, Trình Tuyền nghe được tiếng hoan hô ở cách một vách tường, chớp chớp mắt, cúi đầu đánh một hàng chữ gửi vào trong nhóm.

“Phần của ta gửi đến công ty.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Nguyễn Thu Thu rút thăm được giải thưởng lớn như vậy, tâm tình vô cùng tốt. Cô hiểu rõ chính mình là dính vầng sáng của mọi người, không có bọn họ, cô cần bản là một đồng cũng lấy không được.

Nguyễn Thu Thu nhiệt tình tỏ vẻ phải phát bao lì xì cho bọn họ nhưng bị bọn họ cự tuyệt.

“Trò chơi thôi mà, chơi vui vẻ là được rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, lần sau chúng ta cùng nhau chơi game khác nha.”

“Chị dẫu nhỏ nhỏ kỹ ID của chúng em-”

[Ăn không ngon bằng sủi cáo đã bị đội trưởng cấm ngôn.]

Thu Thu Thu:.....

Nguyễn Thu Thu có loại ảo giác, giống như bọn họ là đặc biệt với vì cô trước đó cầu nguyện với ông già Noel. Đợi cho nguyện vọng thực hiện cũng chính là thời điểm bọn họ rời game.

Nhưng mà cô cũng không có mất mát. Cuộc sống vốn dĩ chính là như thế, gặp gỡ sau đó chia lìa, có một số người ở lại với bạn trong lâu dài, có một số người chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Nguyễn Thu Thu gửi một cái gương mặt tươi cười cùng bọn họ tạm biệt, giao hẹn cùng nhau logout.

Trong nhóm WeChat chỉ có bốn người, trừ Trình Tuyền ở ngoài, theo thứ tự là Đồ Nam, Tiêu Phần, Phó Tử Trùng tương ứng với Mê đen phía nam, Ăn ngon không bằng sủi cáo và Mi ăn liền Khang sư phụ.

Giọng Đồ Nam phôi phôi: "Chị dẫu thật dịu dàng nha".

Tiêu Phần: Aizz, đây là tiếng thờ dài đến từ một con chó FA.

Phó tử trùng: Đại boss a! Bao giờ mới cho chúng ta gặp người thật đây, kim ốc tàng kiều cũng không giấu kín như này!

Làm bọn họ đều lên cho rằng đại boss hôn nhân không hạnh phúc, nói cũng không dám nói, sợ làm lão đại boss nhớ đến chuyện thương tâm. Hiện tại tốt rồi, lời kéo bọn họ cùng chơi, nhét cho một đồng cầu lương, còn không cho

trông thấy người thật, vô tình quá đi!

ID WeChat của Trình Tuyền vẫn luôn không trả lời.

Mấy người dân ông độc thân không biết rằng đại boss kính yêu của bọn họ đã vứt bỏ bọn họ, hướng ứng lời triệu hoán ăn com của chị dâu.

Nguyễn Thu Thu vì chúc mừng chính mình được không một cái laptop, quyết định lôi kéo Trình Tuyền đi ăn một bữa tiệc lớn, cô mời khách.

Hai người đi một nhà hàng ẩm thực Vân Nam, chỗ này không nhiều khách lắm, vì tránh phiền toái, Nguyễn Thu Thu đặt một phòng riêng, hai người có thể an an tĩnh tĩnh mà ăn com. Cô bé phục vụ tiểu cô nương nhìn đến Trình Tuyền lập tức đỏ mặt, ánh mắt quét đến Nguyễn Thu Thu trong phòng thì ngon lửa nhiệt tình trong lòng cũng bị dập tắt hơn phân nửa, chỉ còn lại cực kỳ hâm mộ. Cái gọi là Kim Đồng Ngọc Nữ cùng lắm cũng chỉ là như vậy đi.

Có năm sáu món ăn, so với bữa com Tây ngượng ngịu lần trước thì bây giờ tự nhiên hơn nhiều.

Nguyễn Thu Thu tâm trạng rất tốt, mặt mày đều mang theo ý cười.

“Ăn ngon không?” Cô một bên hỏi một bên rót Trình Tuyền cốc nước.

Dưới ánh đèn êm dịu, đôi mắt của cô lấp lánh như những ngôi sao, đôi mắt đào hoa say lòng người hơi cong lên, đuôi mắt nhếch lên, ánh lên một tia sáng rực rỡ và quyến rũ kinh người. Không biết là ánh môi phấn hồng hay là gò má ngọc bích cái nào xinh đẹp hơn.

Trình Tuyền liếc mắt nhiều thêm một cái, lại bình tĩnh mà dòi đi tầm mắt.

“Không ngon bằng em làm.” Anh nói lời thật lòng.

Được nghiêm túc khẳng định, Nguyễn Thu Thu cong môi: “Cảm ơn anh.”

Hai người tiếp tục yên lặng ăn com, không có đề tài nhưng cũng tương đối hài hòa.

*

Công ty đã gửi bưu kiện tới, là mấy cái Latop Apple, tên người nhận là Đồ Nam.

An Nhu nhìn thấy bọc hàng, thuận tiện giúp Đồ Nam đưa đến văn phòng. Động tác của cô ta có chút khó khăn, bộ dáng mòng manh yếu đuối làm Đồ Nam- một đại què mùa cũng lập tức tỉnh ngộ, vội vàng nhận tới: “Cái này tôi tự mình lấy là được rồi, tay cô còn phải vẽ tranh đấy, bị thương thì phải làm sao.”

An Nhu phụ trách bộ phận thiết kế đồ họa, cũng coi như vị công ty lập không ít công lao. Cô ta du học ở Nhật Bản, danh sư xuất cao đồ, lại có ý tưởng thiết kế độc đáo của riêng mình, tuy không thể nói là đặc biệt xuất sắc, nhưng giá trị thẩm mỹ vẫn luôn rất cao.

Trong văn phòng không có Trình Tuyền, An Nhu liếc mắt một cái, có chút thất vọng, nhưng không hiện trên sắc mặt nửa phần.

Cô ta khẽ cười một tiếng: “Đừng rồi, anh mua máy tính làm gì?”

“A, đây là chúng tôi và chị dâu nhỏ cùng nhau chơi game lấy được.”

“Chị dâu nhỏ?”

Biểu tình của An Nhu trở nên có một chút vi diệu. Cô ta miễn cưỡng cười một chút, hỏi: “Mọi người chơi game cùng nhau sao? Chuyện khi nào vậy, vì sao không nói cho tôi?”

Một loạt câu hỏi có chút hùng hổ dọa người. Đồ Nam gãi gãi đầu, nói: “Đại boss có nói qua, chúng tôi không được đi nói lung tung. Đây là chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

An Nhu cắn cắn môi: “Tôi cho rằng quan hệ giữa chúng ta không xa lạ như vậy.”

“Ài, có cái gì mà so đo chút, trò chơi mà thôi, chúng ta còn chưa được nhìn thấy chị dâu ngoài đời đâu.”

“Tò mò như vậy sao? Đại boss không muốn để cô ta tới gặp mặt mọi người, chỉ có thể là không yêu cô ta.” An Nhu bị tâm tư đổ kị tra tấn, có chút nói không lừa lòi, lúc cô ta ý thức được biểu tình Đồ Nam không thích hợp, lập tức thay đổi sắc mặt, bổ sung vài câu, “Ý của tôi là, các anh vẫn là đừng ôm kỳ vọng quá nhiều.”

Đồ Nam sờ sờ mũi, ý hữu sờ chỉ*.

*Ngoài ý trên mặt chữ thì còn ám chỉ chuyện khác

“Tôi cảm thấy đại boss đối với chị dâu khá tốt. Cô..... Tốt nhất đừng nghĩ quá nhiều.”

Ở góc mà cậu không nhìn thấy, An Nhu yên lặng siết chặt nắm tay, móng tay khảm tới trong lòng bàn tay mà không biết.

***Lời tác giả

Nguyễn Thu Thu: "Tình địch và gì gì đó, tôi hoàn toàn không quan tâm!"

Trình Tuyền: "Anh quan tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Tiêu diệt tình địch phải thừa dịp sớm

Editor: Hạ Cẩn

Công tác hậu cần của công ty game rất nhanh chỉ mới có hai ba ngày, Nguyễn Thu Thu đã mặt mày hớn hờ xách được một bộ Laptop.

Cô vô cùng phấn khởi cái đặt máy tính, may mà có Trình Tuyền hỗ trợ nên rất nhanh đã có thể kết nối mạng được. Nguyễn Thu Thu một tay chống bàn, nhướn nhướn chân mày nói: “Anh chắc chắn không biết máy tính của tôi từ đâu ra.”

Trình Tuyền chậm rì rì mà liếc mắt một cái, một chút mặt mũi cũng không chứa cho cô mà mở ra máy tính tùy tay kiểm tra hệ thống phòng hộ an toàn.

“Tôi là chơi game rút tham được đó!”

“Ồ.”

Nguyễn Thu Thu: “.....” Người này thật không thú vị.

Tình tình nguội lạnh giống một lão già bảy tám chục, một chút sức sống cũng không có. Thật không biết lúc anh yêu đương sẽ là bộ dáng gì, sẽ không phải cùng cô gái tình nguội lạnh giống anh nằm cạnh nhau, mỗi ngày đều ăn thực phẩm rác rưởi dễ sống, giao tiếp với nhau bằng điện thoại chứ.

Nguyễn Thu Thu neho mắt. Cảnh tượng này cũng tẻ quá rồi.

Ngay tại lúc cô đang suy nghĩ vớ vẩn, máy tính được cài đặt xong, mạng lưới internet cũng đã được kết nối. Nguyễn Thu Thu cười tìm tìm mà vỗ vỗ bờ vai của anh: “Tiểu lão đệ, có chút tài năng đó.”

“Buổi chiều muốn ăn sủi cào.”

Nguyễn Thu Thu nụ cười tan vỡ: “Sủi cào rất phiền toái, chúng ta mua đông lạnh đi.”

Trước mặt, người đàn ông rất cao, chiếc áo hoodie đen làm nổi bật lên làn da trắng sữa. Hắn buông xuống mí mắt thon dài, từ góc độ của Nguyễn Thu Thu có thể nhìn thấy hàng mi dài đậm và chiếc mũi cao ngất của anh, đẹp đến làm người ta tức sôi máu.

Anh khe khẽ thở dài, ngẩng đầu sâu kín: “Tay đau.”

Nguyễn Thu Thu: “..... Không phải băng vãi cũng thối rồi sao? Muốn lừa người à?”

Trình Tuyền trả lời nghiêm túc: “Ừ.”

“.....”

Cô không còn gì để nói.

Sủi cào nóng hổi đã thơm nức mũi, nhìn là muốn ăn. Nguyễn Thu Thu đưa một chén lớn cho Trình Tuyền, vội vàng múc sủi cào cho mình. Cô chưa ngồi vào bàn, Trình Tuyền cũng không có động đũa, chờ Nguyễn Thu Thu ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.

Điện thoại Nguyễn Thu Thu để trên bàn, bỗng nhiên tích tích vang lên hai tiếng, màn hình sáng lên.

Từ chỗ của Trình Tuyền vừa vặn có thể nhìn thấy nội dung trên màn hình.

[Nguyễn Thu, tôi là Hường Nhung, tôi có lời muốn cùng cô nói. Ngày mai có thời gian không?]

" .... "

“Oa nóng quá nóng quá!”

Nguyễn Thu Thu bụng một mâm sủi cào, bước nhanh đến trước bàn đặt nó xuống. Cô nhìn đến đi động đang sáng lên, Trình Tuyền làm một bộ dáng không liên quan mình cúi đầu ăn sủi cào, cầm lấy đi động, trên màn hình là một đoạn tin nhắn của Hường Nhung.

Thật đúng là âm hồn không tan, bị kéo vào danh sách đen vô số lần rồi mà vẫn không nhụt chí như cũ, Nguyễn Thu Thu quả thực phải bị phiền đến không biết giận là gì luôn rồi.

Đang lúc cô chuẩn bị tiếp tục kéo số đi động của Hường Nhung vào danh sách đen, Hường Nhung lại gửi một tin nhắn tới.

[nếu cô không thấy tin nhắn của tôi, ta có thể phải áp dụng một ít thủ đoạn đặc thù.]

Nguyễn Thu Thu cười lạnh, lập tức trả lời.

[đã chụp màn hình, anh dám làm cái gì tôi lập tức báo cảnh sát.]

[nếu cô không đi gặp tôi, tôi sẽ tiết lộ một số chứng cứ cho thấy chúng ta từng ở bên nhau.]

Nhìn đến một câu này, Nguyễn Thu Thu quả thực muốn trợn trắng mắt.

Nếu muốn đem cái gọi là chứng cứ cho Trình Tuyền, Trình Tuyền căn bản không để bụng, còn không thèm nhìn đã xóa rồi. Nếu là đưa lên trên mạng, Nguyễn Thu Thu cũng không thành vấn đề, tình nhân không phải cô, cô không thẹn với lương tâm, cũng không để bụng trên mạng sẽ nghị luận như thế nào.

Nếu Hường Nhung muốn lôi kéo cô cùng mất mặt thì được thôi, cô tiếp.

Nguyễn Thu Thu trả lời thật nhanh.

[tùy anh.]

Sủi cào có chút nguội, Nguyễn Thu Thu bị Hường Nhung quấy rầy đến hết muốn ăn, lơ đãng mà chọc vãi cái đũa. Thực đáng tiếc, cô không có đủ năng lực làm Hường Nhung không dám quấy rầy tới cô nữa, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Trình Tuyền đang ăn sủi cào đột nhiên dừng lại, ở nơi mà Nguyễn Thu Thu không nhìn thấy, vẻ mặt của anh như suy tư gì.

Hường Nhung quả nhiên nói được thì làm được.

Buổi tối.

Nguyễn Thu Thu trở lại phòng ngủ, cho rằng Hường Nhung sẽ không làm được quá ác. Ai có thể ngờ được thái độ của cô lúc trước đã kích thích Hường Nhung, thế nhưng bắt đầu nhớ khởi nguyên chủ hào tới, nói gì đi chăng nữa cũng muốn phá hư tình cảm hôn nhân của hai người bọn họ.

Hắn cũng không tin, cho dù là hoàn toàn không có cảm tình vợ chồng, nhìn thấy vợ đội nón xanh cho mình còn có thể thờ ơ sao?

Hường Nhung có số điện thoại Trình Tuyền, nhân lúc nguyên chủ hoàn toàn không có phòng bị, hắn đã lưu số của anh vào điện thoại, nghĩ một ngày kia có thể dùng đến. Hắn lạnh mặt gửi một tin nhắn dài kèm theo một liên kết để cho chồng của Nguyễn Thu hiểu rõ ràng vợ của mình đến tội cùng là đang làm cái gì.

Hường Nhung đắc ý chờ đợi Trình Tuyền đáp lại.

Thật lâu không nhận được tin nhắn trả lời, hắn có chút bức bối, chẳng lẽ đối phương đang ồ ào ảo với Nguyễn Thu?

Giờ phút này Hường Nhung không hề hay biết, Trình Tuyền chưa bao giờ nhận bất kỳ tin nhắn của số lạ nào, cái tin nhắn dài lẽ thê đi kèm liên kết của hắn đã tự động lăn đến thùng rác làm bạn cùng rác rưởi quảng cáo.

Nguyễn Thu Thu nằm ở trên giường chơi đi động, tiếng cười vui vẻ thỉnh thoảng lại vang lên trong phòng. Nàng cho rằng Hường Nhung sẽ lên cơn, hiện tại đến nửa tin tức cũng không có, chờ mãi có chút buồn ngủ, dần dần ngủ rồi.

Hường Nhung đợi mấy tiếng đồng hồ không chờ được một cái bọt nước nào bèn gửi mấy tin nhắn nữa, vẫn không được đáp lại.

Khuôn mặt tuần tử của hắn lạnh đi, dùng Trình Tuyền số đi động tìm được WeChat, gửi lời mời kết bạn cho anh. Trên ghi chú viết: Tôi gửi tin nhắn cho anh không tính đáp lại sao? Được lắm, các người sẽ hối hận!

Qua vài phút, Trình Tuyền đáp lại một tin nhắn.

“Ở đâu?”

Hường Nhung??? Ở đâu?? Thăng cha này kiêu khích hắn à!

Hắn cố nén tức giận: “Gửi liền một lúc mấy tin nhắn anh không thấy được sao?”

Lại qua vài phút, Trình Tuyền trả lời lại.

“Tìm được rồi, ở thùng rác.”

Hường Nhung: “.....”

Trình Tuyền nhanh chóng xem một lần tin nhắn Hường Nhung, đơn giản là nói nguyên chủ cảm phiền của anh bao đường người khác, nói nguyên chủ vì muốn cùng Hường Nhung kết hôn mới muốn ly hôn với anh. Cuối cùng đính kèm một liên kết bằng chứng hai người thân mật giường chiếu.

Thư phòng đen tối, màn hình máy tính sáng lên lấp lánh, Trình Tuyền sườn mặt không có biểu tình.

“.....” Anh liếc mắt một cái là nhìn ra mấy ảnh chụp này đều là ảnh ghép.

Đối phương kỹ thuật ghép ảnh cao siêu, nếu là người bình thường, đột nhiên nhìn thấy thì khả năng thật sự sẽ bị lừa bịp.

Nhưng đây là Trình Tuyền.

Anh nhấp chuột động tác cực nhanh, chỉ nghe một loạt tiếng vang "cùm cụp cùm cụp" tiếng vang, gõ bàn phím, rồi lại tận lực làm nhẹ.

Anh nhanh như bay hack máy tính Hường Nhung, xóa hết toàn bộ cái gọi là chứng cứ trong cả Drive lẫn ổ cứng, thuận tiện đăng nhập vào mấy cái nick lớn nhỏ của Hường Nhung, gửi một phần ảnh giường chiếu của hắn và mấy người phụ nữ khác mà hắn đi theo cho vài người, thậm chí không quên gửi cho cha mẹ Hường Nhung.

Lần này dứt khoát và linh hoạt, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành “Báo đáp”.

Toàn bộ quá trình Trình Tuyền rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗiwsc có thể uống thêm một lọ Yakult. Anh tắt đi máy tính, chậm rì rì mà đi toilet rửa mặt.

Lúc này Nguyễn Thu Thu đang ngủ ngon lành, không biết Hường Nhung phiền toái kia đã hoàn toàn bị giải quyết trong lúc cô đang mơ màng.

Bên kia, đợi đến lúc Hường Nhung phản ứng lại, những cuộc gọi liên hoàn đoạt mạng của người nhà và bạn bè suýt nữa đã làm nổ tung điện thoại của hắn. Hắn vô cùng hoảng sợ vội đến sờ đầu mẹ trán, trong một đêm cuộc sống bị hủy hơn phân nửa, còn bị người nhà phát hiện, bây giờ hắn làm gì còn mặt mũi nào sống trong cái vòng tròn phú bà này nữa.

Tất cả mọi người biết hắn ngủ với bao nhiêu người phụ nữ, lợi dụng bao nhiêu phụ bà. Ngay cả chị em tổ liệu* Lê Văn của hắn cũng vội vàng chặt đứt quan hệ với vị tình nhân cũ này.

(*) Trong truyện tác giả viết 塑料姐妹情 còn cùm dầy đủ 塑料花姐妹情: Là một cùm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bên trong lại cực độc nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Lần này, hắn hoàn toàn xong đời rồi.

.....

Nguyễn Thu Thu chờ đợi mấy ngày, chờ Hường Nhung tấn công nhưng rốt cuộc cũng không chờ được tin tức của hắn.

Cô cân nhắc,không biết Hường Nhung là biết khó mà lui hay là có mưu đồ khác, nhưng mà bất luận cho dù là cái nào cũng đều chả liên quan đến cô, cô cũng mừng rỡ phải sạch quan hệ với Hường Nhung.

Mấy ngày không có đăng nhập game mobie, Nguyễn Thu Thu cũng không có hứng thú.

Cô bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước cùng nhau chơi game, không biết là Mẹ đen hay Khang sư phụ bởi vì hình ảnh tinh xảo của game mà thuận miệng nhắc tới một game khác tên là 《 Như Mộng Lệnh 》.

Nguyễn Thu Thu từng nghe qua 《 như mộng lệnh 》từ mấy lần game này lên hot search. Game trực tuyến cổ phong quy mô lớn hình ảnh tinh xảo, thiết lập đa dạng thú vị, các phương diện đều là tinh phẩm của game trong nước.

Trước mắt game mới mở cùng lắm là hơn một tháng đã có nhiều người chơi tràn vào, làm cho server thường xuyên chật ních, cần phải xếp hàng để vào.

Nhưng mà.....

Cái tên《 như mộng lệnh 》này hình như có chút quen tai?

Nguyễn Thu Thu không nghĩ nhiều. Tên trùng tên quá nhiều, có lẽ chỉ là bởi vì lời bài hát nên mới cảm thấy quen thuộc. Bản vẽ còn đang trên đường vận chuyển, vừa vận hai ngày này nhàn rồi cô tính đổi một game chơi đỡ chán.

Cái này đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nam chính xuất hiện

《 Như Mộng Lệnh 》 là một game cổ phong được sản xuất trong nước, lúc trước ở giai đoạn thử nghiệm cũng đã hấp dẫn rất nhiều người chơi thử, khen ngợi như nước thủy triều.

Cũng khó trách mọi người kỳ vọng cao như thế —— trước đó, công ty Gia Trùng hoàn toàn thuộc về lực lượng mới xuất hiện. Công ty quy mô không lớn, đầu tư không cao, ngay từ đầu kinh phí đã không đủ, bởi vậy chế tác game đều là những game nhỏ đơn giản nhưng lại có mạch lão logic, phong cách thú vị lại dễ chơi mà dần dần được một số người chơi tán thành.

Ngay sau đó, trên tiền đề có kinh phí, công ty lại chế tác một game mobie RPG* kinh điển hoàn toàn nổi tiếng một phen. Các streamer lớn sôi nổi chơi thử, các bài thảo luận mọc lên hết bài này đến bài khác. Cái tên Gia Trùng từ đây hoàn toàn được lan truyền, cũng làm mọi người đối với bọn họ có càng nhiều chờ mong.

*RPG: Role-Playing Game tức game nhập vai, có tương tác giữa nhiều người chơi chứ không phải chỉ có người chơi với NPC.

Ngắn ngủn mấy năm, công ty này đẩy ra một loạt trò chơi lớn lớn bé bé, trong đó không ít trò chơi nổi lên, cho tới bây giờ vẫn làm người ta nói chuyện say sưa.

Có tin đồn rằng ông chủ hiện tại của công ty - Đồ Nam không phải là đại Boss thật sự, mà là một người khác.

Đến nỗi đối phương là ai, có rất nhiều ý kiến khác nhau nhưng mọi người đối với lịch sử làm giàu của đại boss cũng không phải là đặc biệt hứng thú, hơn nữa Đồ Nam tính cách nhanh nhẹn, thường xuyên xuất hiện ở các loại xã giao, fan vô số, đối với tin tức của cậu thường thường có thể lên hot search khá lâu.

Trong thời gian dài, cũng không còn người đề ý đến việc Đại Boss trong truyền thuyết là ai.

.....

Lúc Nguyễn Thu Thu tải game, tùy tay tìm tới liền nhìn đến một đồng tin tức bất quáí này.

Cô không có hứng thú, tắt trang web đi, lẳng lặng chờ game tải xong.

Không biết Trình Tuyền người này mỗi ngày làm cái gì, thường xuyên ở trong phòng ngày ngủ đêm ra, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng vang bàn phím nhưng đa số thời gian đều là an tĩnh không tiếng động, làm cho Nguyễn Thu Thu nhiều lần cho rằng anh không ở nhà, đang định ăn mảnh thì bỗng dưng người nào đó sẽ sấu kín xuất hiện.

Về sau, Nguyễn Thu Thu luôn luôn ghi nhớ:

Phàm là muốn xác định Trình Tuyền có ở trong phòng hay không, cô sẽ làm chút đồ ăn, Trình Tuyền sẽ giống như mèo ngủi thấy mùi cá tanh, đi theo phía sau chờ ăn.

“.....”

Nguyễn Thu Thu không biết cô rốt cuộc đang sống với người hay là sống cùng một con mèo ăn vụng nữa.

Đang lúc thất thần, tiếng nhạc đột nhiên vang lên, như tiếng ngọc bội chạm vào nhau, leng keng rung động, một tiếng đàn cổ bỗng nhiên phát ra, âm vang ngọc thạch cuộn cuộn cùng với tiếng tiêu uyển chuyển như đi vào lòng người, từ cao vút dần dần nhẹ nhàng xuống, một bức ảnh giang hồ chậm rãi mở ra ——

Hay cho một khúc Như Mộng Lệnh, như mộng, đi vào giấc mộng.

Nguyễn Thu Thu chỉ muốn vì người tuyến nhạc võ tay.

Các nhân vật mới được sáng tạo ra có kỹ năng nhân vật, phần mạnh và phần yếu, Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, quyết định chơi một nhân vật đơn giản nhất, dễ thao tác nhất. Kỹ thuật của cô không tốt, vậy chơi vú em phụ trợ, dù sao thì cô cũng có thể nạp tiền đó nha.

Đây chính là lợi ích của người chơi Nhân Dân Tệ.

Một thân thường phục màu xanh nhạt, tóc đen dùng trăm bạch ngọc búi lên, vạt áo bông bành, Ngọc Tiên hoa dung nguyệt mạo cầm một cây sáo ngọc, đỉnh đầu ba chữ to.

Thu Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu lười nghĩ tên khác, chơi game thôi mà, cốt ở quá trình, tên là cái phụ thôi. Cô hưng phấn tới Thôn Tân Thủ bắt đầu làm nhiệm vụ, ngay từ đầu nhiệm vụ cốt truyện có hơi nhiều một chút, nhưng mỗi một chuyện xưa nhỏ đều rất dễ ở tư, Nguyễn Thu Thu chơi mãi mê, bất tri bất giác một trời đã xuống núi.

Cho đến nhiệm vụ đuổi bắt cướp, Nguyễn Thu Thu chơi vài lần cũng chưa qua được. Nhiệm vụ này sẽ có hai nhóm người chơi, một nhóm bắt trộm, một nhóm giúp trộm chạy trốn, Nguyễn Thu Thu phát ra thiếu, lại không có tổ đội chơi nên rất dễ ở trong loại trận đấu đại loạn này chết thảng cẳng.

Có một người chơi chơi vô cùng hèn hạ, giống như là nhân đến đau trứng, cứ canh giữ ở chỗ phi ngựa suốt, Nguyễn Thu Thu tới một lần là một lần vướng phải ngựa của cô ta, mỗi một lần đều có thể làm Nguyễn Thu Thu ngã đến mặt xám mày tro, đột nhiên không kịp phòng ngừa đã bị đánh chết.

Nguyễn Thu Thu nóng nảy.

Bất nạt người khác phải không!

Cô lập tức nạp phí mua một gói xa xỉ, mặc trang bị tốt nhất vào để đi hành đối phương. Quả nhiên, hiệp khách hèn hạ kia đang ngồi tại chỗ tựa hồ đang chờ Nguyễn Thu Thu, cô ta tiêu sái xuống ngựa, một thân trường bào đen mạ vàng, đẳng đẳng sát khí. Một trong những điều mà Nguyễn Thu Thu đánh giá cao ở trò chơi là trang phục của nữ không lấy gợi cảm là phong cách chính, cũng có trang phục lộ da lộ thịt nhưng không nhiều lắm, càng sẽ không có tình khuếch đại ngực to mông nở.

Ngọc Tiên Thu Thu Thu không nói hai lời, tung ra sát chiêu!

Sau đó, bị đối phương trực tiếp rút sạch non nửa thanh máu.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Nếu xem thường tính kiên nhẫn của Nguyễn Thu Thu vậy thì sai hoàn toàn, cô từng nói qua, cô không thiếu nhất chính là kiên nhẫn. Đối phương tuy rằng kỹ thuật không tồi, nhưng trang bị so với Nguyễn Thu Thu thì còn kém xa, hơn nữa nhân vật của Nguyễn Thu Thu máu dày, thanh máu bị tụt rất mau lại khôi phục, tiếp tục đánh không ngừng không nghỉ, quả thực là đao cùn chặt thịt, Tinh Vệ lập biên, Ngu Công đòi núi..... Cái quý gì.

Đây là một trận đánh dài dòng buồn chán.

Hai người tới tới lui lui hơn mười phút vẫn không phân thắng bại như cũ. Nguyễn Thu Thu có ý muốn cùng nàng ta đánh đến cùng, cắn miệng rủa đen* vào cô ta, gát gạo không nhả miệng.

* Rủa đen cắn người rất chặt.

Trận đánh kéo dài của hai người khiến cho một nhóm người chú ý.

Bọn họ đỉnh đầu có mấy chữ to“Bất thiên vân nguyệt”, vốn chỉ là đi ngang qua, không biết là ai kêu một tiếng làm những người khác xôn xao dừng lại. Bọn họ rất có hứng thú mà bị cuộc chiến của hai người hấp dẫn, trong lúc nhất thời xem đến say mê.

Nguyễn Thu Thu vội đến sát đầu mê trán sao có thể nhận thấy được mình đang bị một đám người chơi vây xem.

Bạch Long Mã:..... Khát vọng sống của vú em này có thể nói là rất mạnh.

Chân hướng lên trời: 666666*

*666: cừ, giỏi

Ta chính là Diệp Lương Thần: Ha ha ha ha ta cười chết mất!

Bánh bao thịt đánh chó: Mọi người đoán xem vú em có thắng được không?

Bạch Long Mã: Được đi.

Đề hướng lên trời: Vợ của tôi nói cái gì thì chính là cái đó.

Ta là Diệp Lương Thần: Show ân ái mau chết đi!

Cố Quốc Thần dư: Phốc.

Bạch Long Mã: Đại thần!

Chân hướng lên trời: Đại thần!

Ta nãi diệp ngày tốt: Đại thần!

Bánh bao thịt đánh chó: Đại thần yêu ta đi!

Những người khác:..... Cậu, cái trạch nam chết tiệt này có biết hai chữ lên si viết thế nào không?

Bạch Long Mã: Đại thần, người đến từ lúc nào vậy?

Cố Quốc Thần dư: Nhìn được một lát.

Đại khái là chưa từng gặp qua người chơi Nhân Dân Tệ nào liều mạng như vậy, anh cũng rất có hứng thú xem, nhìn đến đỉnh đầu Ngọc Tiên có ba chữ to Thu Thu Thu*, mới nhìn không được cười một chút, đại khái là tưởng tượng ra cảnh tượng một con chim nhỏ ra sức mổ người, sao lại cảm thấy có chút đáng yêu chứ.

*Thu Thu Thu (啾啾啾) Chíp chíp chíp: tiếng chim kêu.

Hiệp khách Ta là nhị gia dừng lại.

Ta là nhị gia: Em gái à, đừng đánh nữa đi, tay tôi rút gân rồi.

Thu Thu Thu: Đáng đánh! Tại sao bạn luôn đuổi theo đánh tôi?

Ta là nhị gia: Kỳ thật..... Tôi là muốn ngăn cô để quảng cáo...

Thu Thu Thu?

Ta là nhị gia: Em gái, cây thuê game - wechat 7927332

Thu Thu Thu:???

Hồ hồ....

Nguyễn Thu Thu mặt ㄟ bỏ một dao cuối cùng làm hiệp khách chết nhăn răng.

Đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần, khung hội thoại trước mặt chỉ có một đồng ha ha ha. Nguyễn Thu Thu có chút bối rối, bọn họ đang ha ha cái gì vậy?

Đang lúc về mặt cô mờ mịt, chuẩn bị điều khiển nhân vật tiếp tục làm nhiệm vụ, có người gửi đề nghị thêm bạn tốt.

Bạch Long Mã: Em gái, thêm bạn tốt nha.

Thu Thu Thu: Không cần người cày thuê, cảm ơn.

Nguyễn Thu Thu không biết là nữ sinh tên Bạch Long Mã đã lập tức chụp màn hình cuộc đối thoại của hai người gửi vào trong nhóm chat của bang phái trong game, một đám người lại ha ha ha cười đến ngất.

Nguyễn Thu Thu đang buồn bực, đột nhiên phát hiện một đồng người đứng ở phía sau cô, tựa như xem náo nhiệt không nhúc nhích. Cô nheo mắt, nghĩ lại thì hình như lúc cô và hiệp khách quảng cáo kia chém giết lẫn nhau bọn họ cũng đã đứng ở phía sau.

Thu Thu Thu:.....

Hình như cô biết bọn họ đang cười gì rồi.

【 Bạch Long Mã mời bạn gia nhập bang hội, đồng ý hay không đồng ý gia nhập bang phái “Trường nguyệt đập ca”? 】

Nguyễn Thu Thu cũng không biết “Trường nguyệt đập ca” trước mắt xếp hạng thứ mấy trong bảng xếp hạng bang phái của《 như mộng lệnh 》, cô chỉ là nghĩ đến mình chơi game có thể chơi cùng đoàn dã vui sướng mà đáp ứng rồi. Tiến vào trong bang phái một đám người vui sướng mà kêu tên cô, hình như cô vào nhầm tổ chim thì phải.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Thu Thu Thu: Cái đó, có người nào làm nhiệm vụ bắt cướp không? Cầu tổ đội!

Lập tức có mấy người vui sướng mà đáp lại cô: Tôi mang cô đi cho.

Nguyễn Thu Thu nghĩ bang phái này còn rất sinh động nha, ai ai cũng rất thân thiện. Không đợi cô đáp lại, trong đó một kiếm tu tên “Cổ Quốc Thần du” nói: “Tôi mang cô đi, vừa lúc hôm nay có thời gian.”

Bạch Long Mã: Oa đại thần ngươi muốn đích thân xuất trận sao!

Đề về phía tây: Cần thận em gái Bích Ảnh của anh ghen nha ~~

Nhìn đến cái tên quen thuộc, tìm Nguyễn Thu Thu nhảy lên một chút, thỉnh linh xảy ra cảnh giác làm nàng da đầu tê dại, theo bản năng đẩy bàn phím ra.

Từ từ:.....

Bích Ảnh, có phái Bích Ảnh mà cô đang nghĩ không? Nguyên văn nữ chính, Từ Bích Ảnh?! Có thể trùng hợp như vậy sao???

Cô bỗng nhiên nhớ lại một đoạn nội dung trong truyện.

Sau khi trọng sinh, nữ chính Từ Bích Ảnh muốn cùng trúc mã Cổ Du phát triển cảm tình, lúc này phát hiện ra có sự xuất hiện của nữ phụ, nữ chủ vì bảo vệ danh phận vị hôn thê của mình nên đã tự mình ra trận vào trong game tuyên bố chủ quyền, nữ phụ hậm hực lui xuống.

Lúc đấy Nguyễn Thu Thu tiêu tiền mua toàn văn, ôm tâm rủa thầm đi nhìn đến kết cục cho nên chỉ là vội vàng xẹt qua, căn bản không nhớ kỹ tên game và ID bọn họ.

Hiện tại từng cái tương ứng —— nói như vậy, Cổ Quốc Thần Du chính là nam chính của truyện!

Mọi người còn đang hậm mộ đại thần thể mà lại có thể mang Nguyễn Thu Thu đi chơi game.

Không ngờ, cô lại nhanh chóng cự tuyệt.

Thu Thu Thu: Xin lỗi, ta không có thời gian, lần sau đi.

Nói xong lập tức offline, để lại một đám người trợn mắt há hốc mồm.

Một đám người gửi một hàng dài dấu chấm hỏi, ngay cả Cổ Quốc Thần du cũng sững sốt một chút. Ngày thường đều là người khác lấy số tiền lớn xin anh mang đi, anh đều lười phản ứng, bây giờ thì ngược lại bị cự tuyệt thẳng thừng.

Bạch Long Mã có chút vui sướng khi người khác gặp họa nói: Nha, cái này vừa hay Bích Ảnh cũng không phải cần lo lắng rồi.

Ngày thường ả canh chừng đại thần như đề phòng cướp, phạm là giới tính nữ trong bang phái đều không buông tha, cô đã sớm nhìn đến không kiên nhẫn nổi, hiện tại vui rồi, người mới người ta vốn dĩ chẳng hiếm lạ gì đại thần, có thật muốn đem lịch sử trò chuyện trong bang đưa cho Từ Bích Ảnh kia nhìn xem.

Cách màn hình, Cổ Du nhìn chăm chăm tên Thu Thu Thu, cười.

.....

Nguyễn Thu Thu vốn dĩ không sợ nguyên văn nữ chủ, cũng không thích nổi tính cách của ả. Cô chỉ là không muốn cùng nguyên văn nam chính Cổ Du có quan hệ, miễn cho chọc phải phiền phức. Cô dứt khoát cự tuyệt như thế, đại thần lại sĩ diện như vậy, đối phương chắc chắn sẽ không muốn có bất kì liên quan gì với cô nữa đi.

Cô đẩy cửa ra, đi phòng bếp rót nước, phòng khách đen sì đứng lặng một bóng người dọa Nguyễn Thu Thu sợ tới mức liên tiếp lùi hai bước.

“Anh anh ở phòng khách tại sao không bật đèn!”

Trình Tuyền đáp lại, có thể làm người ta tức chết người: “Tôi tôi tôi đang chuẩn bị bật đèn.”

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Cô quyết định, buổi tối hôm nay ăn mì, cho mình hai trứng gà, cho Trình Tuyền liếm chén đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bị sốt

Nguyễn Thu Thu mơ thấy ác mộng.

Trong mơ cô bị nữ chính Từ Bích Ảnh gắt gao siết chặt cổ không thở nổi, nghẹn đến mức đau phổi. Nguyễn Thu Thu gầy gù, nghe được Từ Bích Ảnh gào rống bên tai cô: “Mấy trà bạch nguyệt quang cho tao! Trả trúc mã cho tao! Trả! Cho! Tao!”

Nguyễn Thu Thu giật mình bừng tỉnh, đồ mồ hôi đầm đìa.

Cảm giác hít thở không thông ở cổ vẫn còn, Nguyễn Thu Thu ngốc một chút, tay sờ yết hầu mới phát hiện phỏng chừng là tói hóm qua cổ không ngủ yên, thế mà lại để cho vô gỏi quăn một vòng thịt chặt cổ, chẳng trách nằm mơ cũng đều thở không ra hơi.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Thật đúng là, quá ngu ngốc.

Bên ngoài những hạt mưa nhỏ rơi xuống tí tách tí tách, những chiếc lá vàng khô rụng bị giẫm đạp trong vũng bùn khiến cho tâm trạng người xem cũng trở nên không tốt.

Nguyễn Thu Thu đi tắm rửa, phòng ốc im ắng, an tĩnh không người, Trình Tuyền chắc là đi ra ngoài rồi, bánh mì trong tủ lạnh đã bị ăn vài miếng, thiếu một hộp sữa bò. Buổi sáng nào Nguyễn Thu Thu không dậy sớm anh đều tạm chấp nhận như vậy.

Nguyễn Thu Thu có chút buồn bực, trách nam ở trong phòng còn phải dậy sớm như vậy sao? Có thể ngủ sớm dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật sao lại không chịu ăn cơm ngon, thằng cha này thật là kỳ quái.

Nhân đến đau trứng, Nguyễn Thu Thu đang nhập trò chơi.

Mọi người trong bang phái đang hi hi ha ha cười đùa trong group chat Nguyễn Thu Thu vừa online, lập tức biến thành tổ chim.

“Thu Thu Thu!”

“Thu Thu Thu!”

“Thu Thu Thu!”

* Thu Thu Thu còn có nghĩa là chip chip chip

Thu Thu Thu..... Tôi sắp không nhận ra tên mình rồi.

Cô thuận tay xử lý thư rác lại nhìn thấy lời mời kết bạn nhiều thêm một cái, tên là “Cổ Quốc Thần Du”.

Nguyễn Thu Thu: “.....” Thằng cha này, như thế nào lại đột nhiên muốn kết bạn với cô vậy.

Cô quyết đoán cự tuyệt, làm bộ không có việc gì, tiếp tục chơi trò chơi. Ngày hôm qua tán gẫu bọn Bạch Long Mã có mặt, vô cùng nhiệt tình mà mang Nguyễn Thu Thu đi làm nhiệm vụ, Nguyễn Thu Thu có cao thủ mang đi, tốc độ thăng cấp rất nhanh, không khí cũng rất vui vẻ.

Mọi người kể về rất nhiều chuyện, cũng có người hỏi Nguyễn Thu Thu bao tuổi rồi, cô chỉ nói mình làm nghề tự do, nhấn mạnh việc đã kết hôn.

Bạch Long Mã:” Thu Thu à, cô mở mic ra đi, mọi người dùng giọng nói chuyện phiếm cho vui.”

Nguyễn Thu Thu không muốn tiết lộ quá nhiều chi tiết, ậm ừ cho qua, chỉ nói giọng cô không dễ nghe.

Ngay lúc cô từ chối mở mic, đột nhiên, một giọng nói mềm mại chen vào: “Mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

Nguyễn Thu Thu nhìn ID, rheo mắt. Kinh Phong Bích Ảnh, cũng là nữ chính Từ Bích Ảnh.

Từ Bích Ảnh hình như có địch ý với cô, một mực nắm lấy Nguyễn Thu Thu nói chuyện phiếm, nói câu nào cũng đều là phải biết rõ ràng cô rốt cuộc là ai. Nguyễn Thu Thu bị à làm cho có chút phiền, lại thật sự cảm thấy mọi người thù vị, không muốn rời bang phái.

Lúc này Nguyễn Thu Thu có chút hối hận, biết vậy lúc trước cô đã chơi tài khoản nam thì cũng sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Các chị em trong bang phái nhanh chóng giúp Nguyễn Thu Thu đáp trả, bản thân của Từ Bích Ảnh cũng không phải loại lương thiện gì cho cam, ở một bên hát đệm cho à.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiểu ra.

Từ Bích Ảnh..... Là bởi vì tên ID của cô mà liên tưởng đến chính mình sao? Đại khái là à đối với mọi thứ dính đến ký ức về Trình Tuyền đều rất phản cảm chẳng.

Chơi game thôi mà, không cần thiết không thoải mái như vậy, Nguyễn Thu Thu thêm mấy người khác vào bạn tốt rồi sàng khoai rồi bang phái, logout.

Cô không muốn cùng nữ chính tiến đây đưa vô vị.

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua thời gian, giờ này rồi mà Trình Tuyền còn chưa trở về.

Bên ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, Trình Tuyền hình như không có thói quen mang dù thói quen, cô có nên gọi điện thoại hỏi một tiếng không?

“Leng ka leng keng.....”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Nguyễn Thu Thu tưởng là Trình Tuyền gọi cầm lên định nghe thì lại nhìn thấy tên của mẹ kế Khúc Vi. Cô biết người này gọi điện thoại cho cô tuyệt đối không phải là chuyện tốt, đang định ném điện thoại lên giường để nó tự sinh tự diệt thì tiếng chuông lại đột nhiên ngưng nghỉ.

Nguyễn Thu Thu ồ lên một tiếng.

Nhanh như vậy đã từ bỏ, không giống tác phong của mẹ kế chút nào.

Không để cô kịp nghi ngờ, đối phương đã trực tiếp gửi tin nhắn.

[hoặc là xuống lầu, hoặc là tôi đi lên tìm cô. Chọn một cái.] Ngữ khí này có vài phần phong cách của bá đạo tổng tài đó.

Nguyễn Thu Thu không biết, đối phương chẳng qua là chỉ khoác loác với cô. Khúc Vi dám đoạt Trình Tuyền cô phần, nhưng không dám nghĩ đến căn nhà này, bởi vì bà ta biết rõ căn nhà này là điểm mấu chốt duy nhất của Trình Tuyền. Khúc Vi là người thông minh, sao có thể ngu xuẩn đến mức chọc giận Trình Tuyền.

Ở trong mắt bà ta, Trình Tuyền chính là một nhị thế tử* chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng con thỏ tức giận còn biết cắn người, Trình Tuyền tốt xấu gì cũng là con ruột của ông già kia, thời điểm mấu chốt không thể quá mức làm cản.

*Nhị thế tử (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế Doanh Hồ Hợi. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Nguyễn Thu Thu thờ dài.

Khúc Vi khẳng định là đã hạ tối hậu thư rồi, ngày tháng giàu có của bọn họ cũng sắp kết thúc rồi.

Cô dùng lực nắm cổ tay quyết tâm khóa áo khóa xuống lầu, một chiếc BMW đang dừng ở dưới lầu, Khúc Vi đang đứng trên bậc thềm của tòa nhà để tránh mưa.

Nguyễn Thu Thu: “Thật không ngờ bà sẽ xuống xe.” Không phải mấy cuộc đàm phán trên phim truyền hình đều là ngồi trong xe đối phương sao.

Khúc Vi tháo kính râm, biểu tình lạnh lùng: “Tôi sợ cô làm bẩn xe tôi.”

Nguyễn Thu Thu bị ghen một chút, lập tức phản kích: “Tôi sợ bà tay già chân yếu sẽ bị thương thôi.”

Khúc Vi suýt nữa bóp gãy mắt kính.

“.....”

Khúc Vi VS Nguyễn Thu Thu

Khúc Vi, K.O.

Khúc Vi tiến lên trước một bước, có ý muốn lấy khí thế áp bách Nguyễn Thu Thu “Cò còn do dự cái gì. Tôi nghĩ, tôi đã noli đủ rõ ràng.”

Nguyễn Thu Thu vô cùng nghiêm túc mà xin chỉ bảo: “Nếu tôi không ly hôn, bà có thể làm gì tôi?”

“Có thể làm gì?”

Bà ta cười lạnh nói: “Tôi sẽ đóng băng tài khoản ngân hàng của cô, sẽ khiến cô không có nơi nào để đi, tôi có rất nhiều biện pháp để cho các người ly hôn, cô cho rằng tôi thương lượng với cô à? Chẳng qua là phương pháp này đơn giản nhất, nhưng tôi cũng không sợ phiền toái.”

..... Chà, quả nhiên là một nhân vật tàn nhẫn.

Cò đối với chuyện của người khác căn bản không có hứng thú, tài sản có bao nhiêu, sẽ rơi vào túi tiền của ai cũng không có quan hệ với cò.

Nguyễn Thu Thu không giống các nữ chính trong truyện khác, có mười tám loại võ nghệ, mọi thứ đều tinh thông, được gả vào hào môn thẳng được trạch đầu. Đòi trước cô cũng chỉ là người bình thường trong một gia đình khá giả. Đối với đấu tranh nội bộ này cô không hiểu chút gì cả thì không nên tự chủ trương thêm phiền phức.

Chỉ là Trình Tuyền đại khái sẽ phải gặp nạn rồi. Tay chân không chăm chỉ, ngũ cốc cũng không phân biệt được, nhìn thế nào cũng thấy là số phận lưu lạc đầu đường.

Nguyễn Thu Thu nói: “Tôi muốn thêm ba trăm vạn, đây là điều kiện của tôi.”

Đây là chuyện duy nhất cô có thể làm.

Kéo dài thời gian, làm cho Khúc Vi nóng, số tiền lấy được đương nhiên sẽ nhiều hơn một ít. Ba trăm vạn cộng thêm một trong hai căn hộ mà Khúc Vi bồi thường, cô sẽ đưa cho Trình Tuyền. Nếu anh không ăn xài phung phí, cả đời sẽ không lo ăn uống, đây xem như việc duy nhất Nguyễn Thu Thu có thể làm được để báo đáp anh.

Ở trong mắt Khúc Vi, bộ dạng bình tĩnh này của Nguyễn Thu Thu có thể nói là vô sỉ không biết xấu hổ.

Bà ta trào phúng nói: “Tôi còn cho rằng cò đối tính cơ đấy, suy nghĩ cả nửa ngày cuối cùng vẫn chỉ là muốn thêm tiền.”

Nguyễn Thu Thu: “Cho nên? Chúng ta cũng đừng nhiều lời nữa đi.”

Khúc Vi: “Thành giao.”

Giọt mưa rơi trên mặt đất, phát ra những tiếng vang tí tách, trong không khí mang theo một mùi ẩm ướt triều. Một bóng người màu đen đứng ở góc cao ốc, nghe rõ ràng rành mạch cuộc đối thoại của hai người.

Cả người anh bị nước mưa xối đến ướt nhẹp, mái tóc màu đen thấm đẫm nước mưa, trên lộn tóc rơi xuống những giọt nước tí tách, hòa vào làm một với nước mưa trên người.

Chiếc áo len đen trên người anh thấm đẫm nước mưa, phảng phất nặng đến nghìn cân.

Da anh trắng nõn càng làm nổi bật đôi mắt hẹp dài kia, tròng mắt đen như mực, lại có vài phần đỏ đẫm không chút dễ ý.

Cho đến khi nghe được hai chữ “Thành giao”, đôi mắt mới chớp một chút.

.....

Nguyễn Thu Thu trở lại phòng ở còi áo khoác ra, chân trước mới vừa tiến vào không bao lâu, Trình Tuyền cả người đầy nước mưa yên lặng đi vào cửa, đóng lại.

Quả nhiên không cảm ô theo.

Nguyễn Thu Thu thuận tay cầm một cái khăn lông dài đưa cho hắn: “Không phải tôi đã đặt ô ở cửa rồi sao, vì sao lúc ra cửa không mang theo?”

Anh chậm rì rì giương mắt lên, liếc liếc mắt nhìn Nguyễn Thu Thu, cái liếc mắt kia làm Nguyễn Thu Thu hỏi tưởng đến lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, ánh mắt xa lạ như chưa từng quen biết.

Trình Tuyền không cầm khăn lông, về thư phòng.

Nguyễn Thu Thu: “??”

Ăn nhiều không tiêu hà cái thằng này, trở mặt không nhận người à?

Cô buồn bực bật bếp nấu cơm, cửa thư phòng vẫn luôn đóng chặt, phần cơm Nguyễn Thu Thu để lại cho anh cũng lạnh rồi mà anh còn chưa chịu ra.

Nguyễn Thu Thu không hiểu tại sao lại có cuộc chiến tranh lạnh này, cô đẩy cơm vào, lười so đo với Trình Tuyền, về phòng đăng nhập trò chơi. Vừa login thì đã thấy có rất nhiều người hỏi Nguyễn Thu Thu vì sao lại rời bang phái, trong đó có Cố Quốc Thần Du.

Cố Quốc Thần dư: Là vì Bích Ảnh sao? Xin lỗi, để cô khó chịu rồi.

Bạch Long Mã: Thu Thu, cô mau trở lại đi mà, chúng ta cùng nhau chơi game được không QAQ

Ta là Diệp Lương Thần: Cái đó, Kinh Phong Bích Ảnh chính là như vậy, cô đừng để ý, các chị em trong bang cũng quen cả rồi. Vào trò chơi chúng tôi mang cô đi thăng cấp.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu lần lượt giải thích, đột nhiên "rầm" một tiếng, phảng phất vật nặng ngã trên mặt đất, dọa cô hết hồn.

Cô bước nhanh chạy ra, bật đèn, Trình Tuyền đang ngã trên mặt đất, thần chí mơ hồ, nước và vài viên thuốc màu trắng rơi đầy đất, ly nước cũng bị vỡ tan.

Nguyễn Thu Thu duỗi tay sờ vào trán của anh, nóng đến mức làm người ta kinh sợ.

“Trời ạ, sao có thể nóng đến mức này?”

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

“Đã nóng đến mức có thể rán trứng gà rồi!”

Trình Tuyền mới vừa rồi còn mơ màng màng bỗng nhiên mở to mắt: “Trứng gà rán?”

Nguyễn Thu Thu: “.....”

Loại tinh thần ham ăn mặc kệ sống chết này làm cô thật cảm động đó.

***Lời tác giả:

Trình Tuyền: Tại sao tôi lại bị sốt cao đến vậy?

Nguyễn Thu Thu: Anh nhìn tôi chăm chăm làm gì

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Có tiền nha!

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu sầu lo: “Nóng đến vậy rồi, hay là đi bệnh viện đi.”

Trình Tuyền nhắm mắt lại, giọng trầm khàn: “Không đi.”

Ngày bình thường, Trình Tuyền đều nói hướng đông không đi hướng tây, chỉ đầu đánh đó, ngày hôm nay phá lệ không nghe lời. Nguyễn Thu Thu không làm gì được anh, nhẹ giọng khuyên như: “Anh phát sốt rồi, đi bệnh viện khám xem mới tốt, nhờ đầu nghiêm trọng hơn thì phải làm sao bây giờ?”

Trình Tuyền chỉ lặp lại một câu.

“Không đi.”

Nguyễn Thu Thu phiền não xoa xoa tóc: “Được rồi, vậy anh nằm ở trên giường trước, nếu như qua mấy giờ không hạ sốt thì chúng ta đi bệnh viện khám gấp được không?”

Hồi lâu, Trình Tuyền ừ lên tiếng.

Giường mặt của anh nóng đến đỏ bừng, buồn ngủ không mở mắt ra, ngay cả lúc mơ mơ màng màng còn có chút đáng yêu.

Cho đến lúc Nguyễn Thu Thu muốn kéo anh dậy ——

Đáng yêu cái rắm! Sao lại nặng như vậy! Anh là quả cân chuyển thể sao!

Nguyễn Thu Thu khó khăn đỡ Trình Tuyền dậy, phát hiện ngày bình thường anh nhìn đáng người anh vừa ốm vừa cao mà giờ phút này lại như nặng ngàn cân, ép Nguyễn Thu Thu suýt nữa không thở nổi. Nguyễn Thu Thu cắn răng, khiêng Trình Tuyền như khiêng gạo tiếp tục đi lên phía trước.

“Tôi thực sự là... toàn bộ sức mạnh đều... đem ra hết...”

Trình Tuyền thần chí mơ hồ đột nhiên mí mắt có chút nhấc lên: “Sữa tinh khiết? Sữa chua?”

* Toàn bộ sức mạnh: 吃奶的劲, Trình Tuyền nghe nhầm "吃奶" thành "纯奶": sữa tinh khiết

Nguyễn Thu Thu: “...”

Mỗi khi gặp việc liên quan đến ăn, tên khốn kiếp này thật sự là vô cùng thanh tịnh ha!

Trong đầu cô đều là hình bóng Trình Tuyền, nề tình anh đang sinh bệnh mới nhận nhện một chút, rốt cục cũng vứt Trình Tuyền vào giường đơn của anh được rồi. Cô sắp sức cùng lực kiệt rồi! Đáng về Trình Tuyền bắt lực nhìn vừa quái quái lại vừa đáng thương. Nguyễn Thu Thu vắt khăn lông ướt, lau trán và bàn tay của anh để cho anh thoải mái một chút.

Ngón tay Trình Tuyền nhìn rất đẹp, xương ngón thon dài trắng tấp, Nguyễn Thu Thu ngồi một bên lau cho anh, thuận tiện còn lật qua lật lại nhìn nhìn.

Cô dứt Trình Tuyền uống hai chén nước ấm, uống hết thuốc hạ sốt, rốt cục có thể ngồi ở bên cạnh nghỉ một chút.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu bắt đầu đánh giá gian phòng của Trình Tuyền.

Từ khi cô đi vào thế giới này đến giờ vẫn chưa biết gian phòng của Trình Tuyền có đáng đáp ra sao. Việc Nguyễn Thu Thu làm cảm thấy thất vọng chính là không có figure*, không có tạp chí sắc tình, CD- ROM, càng không có phi cơ bởi**. Ngược lại, phòng Trình Tuyền rất sạch sẽ: một cái giường, hai máy tính và ghế, còn có một cái giá sách, trên cơ bản đầy chính là tất cả bố trí của anh.

*mô hình nhân vật.

**dụng cụ thâm du của nam.

(Má ơi bà đang thất vọng cái gì vậy?!!!)

Giá sách sách không có manga, không có tạp chí, hơn phân nửa sách Nguyễn Thu Thu xem đều không hiểu.

Quyền nhìn quen mắt nhất chính là quyển ở tầng cao nhất «Hoàng tử bé», Nguyễn Thu Thu thật không ngờ Trình Tuyền cũng sẽ thích xem loại sách này. Cô dò xét một lần sau đó lần nữa trở lại bên giường Trình Tuyền, lần nữa dùng khăn mặt lau trán cho anh.

Trình Tuyền nằm ở trên giường bỗng nhiên bắt lấy cổ tay Nguyễn Thu Thu.

Chuyện nàu khác nào xác chết vùng dậy, Nguyễn Thu Thu chấn kinh: “Anh làm gì?”

Lực tay của anh rất lớn, nắm chặt lấy cổ tay Nguyễn Thu Thu không buông. Lòng bàn tay nhiệt độ rất cao, lấy một ngón tay của anh cũng dư sức chế trụ cổ tay mảnh khảnh của cô, Nguyễn Thu Thu có chút bối rối, không biết Trình Tuyền muốn làm gì.

Đúng lúc này, Trình Tuyền từ từ mở mắt.

Anh nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, bên trong cặp mắt hẹp dài tựa hồ có rất nhiều cảm xúc phức tạp, trong lúc nhất thời Nguyễn Thu Thu không phân biệt được những cảm xúc đó.

“Tôi...”

Nguyễn Thu Thu không khỏi khàn khàn lên: “Cái gì?”

“Tôi muốn... Ăn sủi cào.” Giọng anh khàn khàn, hao hết sức lực mới nói xong mấy chữ, lực tay cũng nói lỏng.

Nguyễn Thu Thu: “...”

Trong lúc mơ mơ màng màng Trình Tuyền nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Nhân thịt dê...”

Anh lập tức bị cắt ngang.

“Phát sốt còn đòi ăn thịt dê, anh muốn chết ngay lập tức à!”

Nguyễn Thu Thu cảm giác sâu sắc Trình Tuyền vô cùng có bản lĩnh tức chết cô.

Trình Tuyền có chút thất vọng.

“Vậy thì sủi cào nhân tôm đi.”

Nguyễn Thu Thu yếu ớt hỏi: “... Anh có muốn ném thử hương vị giề lau không?”

...

Trình Tuyền chưa thể được như nguyên ăn sủi cào, nhưng mà có cháo trứng muối thịt nạc và một đĩa dưa cải nhỏ ngon miệng, anh cũng ăn rất thỏa mãn.

Nguyễn Thu Thu thấy anh lên tinh thần,

nhệt độ trán dần dần giảm xuống, cuối cùng yên tâm

Thừa dịp Trình Tuyền đang dùng cơm, Nguyễn Thu Thu nhớ tới Khúc Vi sự kiện kia, chống cái cảm cần thận từng li từng tí hỏi: “Cái đó... Tương lai anh sẽ kế thừa công ty của ba anh sao?”

Thứ cho cô hỏi trực tiếp, hai người bọn họ cũng không có nhiều tình vợ chồng.

Động tác múc cháo của anh hơi dừng, giọng điệu lạnh nhạt trả lời: “Sẽ không.”

Nguyễn Thu Thu thờ dãi: “Anh thật là làm người khác gấp chết, người ta đều đã cướp tới cửa rồi, anh lại còn ở đây mà không nóng không lạnh.”

Cô trầm mặc một lát.

Nguyễn Thu Thu sớm đã chuẩn bị tinh thần ly hôn, cùng lắm chỉ là ngày này tới sớm hơn cô nghĩ mà thôi.

“Tôi nói thẳng vậy, Khúc Vi yêu cầu tôi đòi cổ phần của anh. Tôi biết anh không muốn tranh với bà ta, cổ phần của công ty anh không muốn nhưng cơm còn phải ăn, cho nên tôi đáp ứng chi cần ly hôn thì bà ta có thể cho tôi thêm ba triệu và hai căn hộ, anh so với tôi càng cần tiền hơn nên tôi chỉ cần một căn hộ là đủ rồi còn lại đều cho anh.”

Cô còn có bảy trăm ngàn, đủ cho mình sinh hoạt rất lâu, căn hộ có thể ở lại cũng có thể đổi chỗ khác.

Trình Tuyền đột nhiên ngừng đầu.

“Cho tôi?”

“Đúng, tôi không dùng đến nhiều tiền như vậy, anh vẫn là lo lắng cho chính mình đi. Chỉ là cảm mạo mà còn có thể chơi chết anh...” Nguyễn Thu Thu tức giận liếc mắt.

Trình Tuyền kinh ngạc nhìn cô. Đôi mắt hẹp dài có chút nhấc lên, con mắt tối như mực lộ ra chút thần thái, đây là việc Nguyễn Thu Thu hiếm khi nhìn thấy không giống với ánh mắt vô thần của ngày thường. Anh trầm mặc hồi lâu, lại lặp lại một lần: “Cho tôi sao?”

Nguyễn Thu Thu: “Anh bị máy lặp lại nhập ả?”

Trình Tuyền không có trả lời vấn đề của cô, ngược lại hỏi tiếp: “Vi sao?”

“Coi như báo đáp anh cho tôi ăn uống chùa còn cho tôi tiền nữa. Lý do này đủ không? Nhưng mà nói cho cùng, số tiền này vốn là của anh, tôi chẳng qua là dính chút hào quang thôi.”

“Nếu như anh không có vấn đề gì, vừa hay đơn ly hôn vẫn còn trong ngăn kéo của tôi, một chút nữa tôi sẽ ký.”

Nguyễn Thu Thu nói một chuỗi dài, rốt cục, Trình Tuyền đặt thìa xuống.

Ngất khí của anh bình tĩnh, không lạnh không nóng.

“Không cần ly hôn.”

Nguyễn Thu Thu: “Há? Không ly hôn anh nuôi tôi à.”

“Ừ.”

Nguyễn Thu Thu ngậy ngậy cả người: “Há?”

“Tôi có tiền tiết kiệm.”

Nguyễn Thu Thu vươn tay: “Năm trăm ngàn? Một triệu? Hai triệu? Sẽ không phải có năm triệu đi!”

Trình Tuyền nhìn bộ dáng không bình tĩnh của cô, sợ dọa cô, liền bình tĩnh ừ một tiếng: “Còn có hai căn nhà nhỏ.” Cho nên, cô cũng đừng nhớ thương cho hai căn hộ của Khúc Vi.

Kỳ thật... Tiền tiết kiệm còn phải thêm hai số 0, nhân thêm vài lần nữa.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: “Tôi thật không nghĩ tới thì ra anh lại có tiền như vậy!”

Công ty ba Trình làm ăn nhiều năm như vậy, thu nhập năm tổng cộng cũng lắm là bằng thu nhập tháng của anh, chênh lệch quá lớn, Trình Tuyền cho tới bây giờ không có cảm thấy cổ phần mình nắm giữ là một khoản tiền lớn cỡ nào. Số tiền này còn chưa đủ để anh làm tiền vốn phát triển một trò chơi.

Trong mắt anh, Khúc Vi giống như một con hề nhảy lên nhảy xuống, vì một chút xiu tiền mà hao tổn tâm cơ, trở hề lộ ra.

Anh giàu quá tốt, hoặc là nói, ba Trình và Khúc Vi từ đầu đến cuối không cảm thấy anh có thể làm ra chút thành tích gì. Trong lòng bọn họ, anh chính là một phế vật chẳng làm nên trò trống gì, khinh thường không thèm để ý anh đang làm gì.

Điều này cũng làm cho bọn họ bỏ lỡ một bí mật động trời ——

Cái đồ bất tài chỉ có hai bàn tay trắng trong mắt bọn họ đã có công ty với giả niệm yểu vài tỷ. Lúc này mới vèn vèn có mấy năm.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

“OMG! Đây là tiền tiết kiệm mẹ để lại cho anh?” Cô chỉ có thể nghĩ tới lý do này.

Trình Tuyền trầm mặc một lát.

“Ừm”

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thờ ra: “Vậy là tốt rồi, nếu như người là đại boss gì gì đó, vậy tôi nhất định phải dọn đi.” Cô sợ phiền phức nhất, không muốn gây rắc rối đến việc của người khác, nếu như Trình Tuyền tự mình làm kinh doanh, tình huống sẽ trở nên rất phức tạp.

Trình Tuyền ánh mắt khẽ động: “...”

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu không nóng vội.

Cô hỏi: “Vậy tôi mỗi tháng vẫn được phát tiền như thường lệ đúng không?”

Trình Tuyền bình tĩnh: “Gấp bội, kể cả tiền ăn.”

Nguyễn Thu Thu: “Được, cho dù muốn ăn Mãn Hán toàn tịch* tôi cũng làm cho anh!”

*Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc.

Trình Tuyền lập tức bắt giữ từ mấu chốt: “Mãn Hán toàn tịch? Có cái gì?”

Nguyễn Thu Thu: “... Kia cái đó, còn một bát cháo anh có ăn không?”

Về phần công ty ba Trình sẽ như thế nào, phải ứng đối với Khúc Vi ra sao, Nguyễn Thu Thu chưa nghĩ ra.

Hôm sau, lại nghề đón một tin tức tốt.

Công ty ba Trùng phát sinh vấn đề về vận chuyển tài chính, đúng lúc đó lại có một hạng mục bị lộ ra là có vấn đề nghiêm trọng, lên hot search. Đã có nhà đầu tư rút vốn, theo đó là giá cổ phiếu giảm nặng, cổ phần lập tức giảm giá chỉ còn một nửa.

Đột nhiên trúng phải một cú đánh nặng nề như vậy, ba Trùng nhanh chóng cả ngày lẫn đêm ngủ không được, Khúc Vi càng là khóc trời đập đất.

Cổ phần của bà! Tiền của bà! Còn chưa kịp tới tay đã mất hết!

Vì thế Khúc Vi ngày thường quan tâm nhu thuận lập tức biến thành Mẩu Dạ Xoa*, mỗi ngày đều cãi nhau với ba Trùng, đau lòng đến mức hận không thể dùng sức cắn một cái.

*ý chỉ người phụ nữ hung dữ

Gương mặt thật của bà ta lộ ra khiến ba Trùng vừa khiếp sợ không gì sánh nổi, lại vừa thống khổ.

Công ty trải qua việc này quán sô rút lại, may mà không phải bồi thường quá nhiều, không đến mức phá sản. Ba Trùng sút đầu mề trán, chỉ muốn một bước cuối cùng có thể duy trì được công ty, làm gì còn có thời gian lo lắng con của mình đang làm gì.

Trình Tuyền cảm mạo ngày thứ hai đã tốt hơn.

Nguyễn Thu Thu có tiền có tự tin, quyết định làm một trận, khao Trình Tuyền thật đã đời.

Trình Tuyền nhận được tin nhắn của Đồ Nam.

[Đại boss, có muốn rút số tiền đầu tư cuối cùng không?]

Trình Tuyền đầu ngón tay gõ nhẹ.

[không cần.]

*****Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Có tiền thật tốt!

Trình Tuyền: Cho nên, Mẫn Hán toàn tịch...

Nguyễn Thu Thu: Ngậm miệng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tuyển cửa cửa~~

Editor: Hạ Cẩn

Công ty của ba Trùng đóng cửa, Nguyễn Thu Thu lại ngoài ý muốn cảm thấy lòng người hà hê.

Có gửi tin nhắn cho Khúc Vi, thoải mái nhân nhà hỏi: “Căn hộ và ba triệu chuẩn bị xong chưa? Chờ bà.”

Đầu bên kia, Khúc Vi nhận được tin nhắn tức giận suýt nữa đập nát điện thoại. Về mặt bà ta dĩ nhiên, vận vẹo hung tợn ấn điện thoại: “Không có! Chúng mày ly hôn hay không liên quan gì đến tao!”

Nguyễn Thu Thu hợp tình hợp lý: “Sao bà lại có thể ăn nói thô tục như vậy chứ.”

Khúc Vi trực tiếp kéo cô vào danh sách đen.

Nửa ngày không thấy tin nhắn trả lời, Nguyễn Thu Thu biết Khúc Vi chắc là không muốn nhìn thấy cô nữa rồi.

Nguyễn Thu Thu nhún nhún vai. Đáng tiếc, cô vốn còn muốn trêu chọc, chế giễu Khúc Vi một ít nữa.

Kỳ thật, trong lòng Nguyễn Thu Thu vẫn còn có nghi hoặc. Dựa theo cốt truyện, công ty ba Trùng một năm sau mới bị trọng thương, hoàn toàn phá sản. Vì sao hiện tại cốt truyện lại phát triển nhanh như vậy? Không biết có phải là hiệu ứng bướm bướm không nữa.

Nhưng mà quyền sách này là bản tiểu thuyết ngọt văn, chủ yếu là phát triển tình cảm giữa nam nữ chính, cốt truyện có chút biến hóa cũng không đáng kể.

Nguyễn Thu Thu còn nhớ rõ, con sự nghiệp của nam chính Cố Du cũng không phải là một đường đèn xanh, cũng đã từng có lên xuống xuống, nếu như cô nhớ không lầm, Cố Du năm nay còn gặp phải tiểu nhân hãm hại, lui bại một hồi.

Nữ chính có trí nhớ của kiếp trước, biết anh ta nhất định sẽ lên như diều gặp gió. À trong thời khắc mấu chốt không hề từ bỏ Cố Du, mà là ôn nhu khuyên bảo anh ta, khuyên anh ta tiếp tục cố gắng khiến trúc mã vô cùng cảm động. Cũng chính là lúc này, hai người cuối cùng cũng đính ước, trúc mã chạy như bay trên con đường trung khuyến.

Quả nhiên không lâu sau, trúc mã xoay người thành một “tân binh thể thao điện tử”, giá trị con người tăng vùn vụt, nữ chính cũng nở mày nở mặt mà già đi.

Nguyễn Thu Thu chỉ nghĩ cuộc sống chỉ cần sống lại một lần là thật có thể tốt lên sao?

Hễ ký ức phát sinh sai lệch, biến hóa chênh lệch với dự đoán trong lòng càng lúc càng lớn thì sẽ có thể làm cho lòng người khủng hoảng. Cứ như vậy, nếu Phật Hệ* vẫn có thể Phật Hệ, có thể bình tĩnh từ đầu đến cuối mới thật là người đáng kính nể.

*Phật hệ: chỉ những người có thái độ sống không tranh không đoạt, chủ động buông tay khi cần.

Nguyễn Thu Thu cảm điện thoại lên ngắm gương mặt mình một cái, chợt có cảm xúc xót thương, phiền muộn.

Cô thở dài.

Trình Tuyền đi ngang qua lấy nước nghe được tiếng thở dài từ hướng Nguyễn Thu Thu, liền nghe cô sâu kín nói: “Sao mình lại xinh đẹp như vậy nhỉ?”

Trình Tuyền: “...”

*

Đăng nhập game, online.

Nguyễn Thu Thu vừa lên mạng đã nhìn thấy mấy bạn tốt online, vui vẻ gọi bọn họ cùng nhau chơi game. Vừa hay gần đây có một nhiệm vụ đoàn thể, có thể rơi ra trang bị mới nhất, Bạch Long Mã vô cùng phấn khích gọi mấy người nữa tới cùng.

Đặng bố lợi thiếu: Còn thiếu một hiệp khách, ai tới?

Bạch Long Mã: Anh đợi tôi, tôi đi bang phái kéo một người.

Không lâu sau, Bạch Long Mã nói chuyện riêng Nguyễn Thu Thu.

Bạch Long Mã: Thu Thu à, đại thần nói anh ấy có thời gian, cậu đề ý không?

Nguyễn Thu Thu do dự một chút. Lúc này cự tuyệt nữa, khó tránh khỏi có chút không biết tốt xấu, người đều đã đến đó, cô bối vì Cố Du mà không chơi, không chừng người khác còn cho là bọn họ có gì đó. Chỉ cần hai người không nói riêng là được rồi.

Thu Thu Thư Ủ, được.

Bạch Long Mã: Được rồi!

Bản đồ lần này tương đối khó đánh, Nguyễn Thu Thu chỉ tính ngoan ngoan theo sau mọi người để kịp thời hồi máu cho họ. Cố Quốc Thần Du mở mic, bình tĩnh chỉ dẫn mọi người lát nữa phải đánh thế nào, giọng của anh ta rất êm tai, trầm thấp.

Mọi người nhao nhao mở mic nói chuyện phiếm.

Bạch Long Mã: Thu Thu, cậu cũng tới đi!

Thu Thu Thư: Không được, giọng không dễ nghe.

Bạch Long Mã: Có thể khó nghe bao nhiêu chứ.

Thu Thu Thư: Khó nghe đến mức cậu có thể kéo tôi vài danh sách đen ngay lập tức

Cố Quốc Thần Du cười khẽ một tiếng, mấy fangirl trong đoàn đội hét lên: “Đại thần giọng anh êm tai quá!”

Nguyễn Thu Thu giả bộ như không nghe thấy.

Đội chơi này, Cố Quốc Thần Du dẫn đoàn rất ổn. Nguyễn Thu Thu không cần hồi máu nhiều, thuần túy là đi theo giả bộ đánh đấm cho có khí thế, cô tro mắt nhìn Cố Quốc Thần Du một bên chỉ huy một bên bình tĩnh tự nhiên ra sát chiêu liên tục, một chiêu cuối cùng bạo kích hoàn toàn đánh chết quái vật, trong cả đoàn người đánh tốt nhất tuyệt đối là anh.

Chẳng trách nữ sinh bây giờ đều thích đại thần game, Nguyễn Thu Thu không thể không thừa nhận lúc này Cố Quốc Thần Du rất có mị lực.

Một số trang bị rơi ra, Bạch Long Mã nhiệt tình để Nguyễn Thu Thu chọn. Nguyễn Thu Thu một thân trang bị nhân dân tệ so với những này tốt hơn nhiều, cô chỉ cầm một cái nhẫn để tượng trưng rồi đi theo đám bọn họ ra khỏi bản đồ.

Nguyễn Thu Thu dự định rời đoàn.

Đặng bố lý thiếu: Chúng ta lại chơi vài ván nữa đi, khó lắm mới gặp được một em gái vú em không éo là nũng nịu, kỹ thuật cũng tốt nữa.

Trước đó, lúc chơi theo đoàn anh ta có không ít lần bị hổ. Không nói đến việc mấy Ngọc Tiên đó chơi không được, vừa rơi ra trang bị tốt liền mềm giọng làm nũng với bọn họ. Trục nam* như anh ta thuần túy chỉ thích trò chơi, không nhìn nổi loại nữ sinh như thế nhất, thế mà đồng đội của anh ta hết lần này tới lần khác đều dính chiêu.

* chỉ con trai thẳng thần, bực trực.

Anh ta buồn bực muốn chết.

Vừa so sánh như vậy, lập tức cảm thấy Thu Thu Thư lời ít lại đáng tin cậy, thật không tồi.

Thu Thu Thư: Cảm ơn đã khích lệ.

Mấy đồng đội thay đổi trang bị chuẩn bị tiến vào bản đồ vực sâu có độ khó cao. Nếu không phải có đại thần Cố Quốc Thần Du ở đây bọn họ còn lâu mới dám xông vào. Thừa dịp có đại thần ở đây nói không chừng còn có thể lấy được trang bị cấp Thần.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục làm cá chết.

Đi về phía tây: Thu Thu, cô chơi game không muốn trang bị cũng không muốn thăng cấp, cô chơi cái gì vậy.

Thu Thu Thư: Ngắm phong cảnh đó, phong cảnh rất đẹp mà.

Bạch Long Mã: Phốc, cậu thật thú vị.

Cố Quốc Thần Du: Đúng là rất đẹp.

Bạch Long Mã: O ơ, đại thần người nói cái nào vậy, nói người hay là phong cảnh đó.

Bạch Long Mã chương mắt Kinh Phong Bích Ảnh từ lâu, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Cố Quốc Thần Du tựa hồ có chút ý với Thu Thu Thư, cô tuyệt đối ủng hộ hai người cùng một chỗ, lúc này ồn ào cũng là tạo cơ hội cho bọn họ.

Nguyễn Thu Thu nhú mày lại. Theo lý thuyết, Cố Du bày phái cùng Từ Bích Ảnh đính hôn chứ, đi treu chọc người khác thực sự là không nên.

Trong sách Cố Du dịu dàng mà cường đại, dù thế nào cũng đều không nên xảy ra chuyện như vậy mới đúng. Anh ta sao lại có thể đã có vị hôn thê còn muốn cầu kết với phụ nữ làm bậy?

Chẳng lẽ... thiết lập nhân vật của Cố Du sập rồi?

Nguyễn Thu Thu vì suy nghĩ của mình 囧囧. Nhưng mà đây là một thế giới chân thực, Trình Tuyền không có lãnh đạm vô tình như trong sách nói, có lẽ cô cũng không nên đặt ấn tượng trong sách vào người đàn ông trước mặt mới đúng.

Đang lúc nội tâm của cô rối loạn, Bạch Long Mã trầm mặc một chút: Cái kia... Kinh Phong Bích Ảnh nói muốn cùng chúng ta chơi game.

Kinh Phong Bích Ảnh giống cô cũng là nhân vật phụ trợ Ngọc Tiên, Nguyễn Thu Thu thấy thế thì thừa cơ chuồn: Nếu như đã có người rồi vậy tôi lui đây.

Đặng bố lý thiếu: Không cần đâu, vừa hay còn thiếu một vị trí, bản đồ tương đối hung hiểm, xem chừng cần hai người tốn nhiều sức lực rồi.

Nguyễn Thu Thu mí mắt giật một cái. Tên Kinh Phong Bích Ảnh nhanh chóng có trong list đồng đội hiện tại, à nhanh chóng mở mic, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu: Thu Thu, trang bị của tôi không tốt bằng cô, đợi lát nữa mang tôi đi đó.

Nguyễn Thu Thu thật không biết à có đang châm chọc cô hay không.

Thu Thu Thư: A, tôi là người chơi nhân dân tệ đó, tôi có thể tìm cho cô một gói nạp tiền tốt hơn.

Một câu, thành công chen hòng đối phương.

Cố Quốc Thần Du: Phụt.

Kinh Phong Bích Ảnh không vui: Du ca ca, anh lại giễu cợt em.

Cố Quốc Thần Du: Không có. Chúng ta tiếp tục trò chơi đi.

Nguyễn Thu Thu bị một tiếng " Du ca ca " mềm mại nhu nhược làm cho da đầu tê dại, ngũ lõi giáng xuống, thất khiếu bốc khói*. Trời ạ, sao có thể phát ra một thanh âm xấu hổ như thế cơ chứ!

* 7 lỗ trên đầu: 2 lỗ tai + 2 lỗ mũi +2 mắt +miệng

Bạch Long Mã thừa dịp chưa mở đoàn nói chuyện riêng Nguyễn Thu Thu.

Bạch Long Mã: Con gái làm nũng là vũ khí giết người.

Thu Thu Thu.... Vậy sao.

Bạch Long Mã: Cậu cũng nên dùng một chút đi, là đàn ông đều sẽ dính chiêu này.

Thu Thu Thu Ủ...

Đang nói, bản đồ đã tái xong. Giọng nói ôn thuận của Cố Quốc Thần Du vang lên: Hai Ngọc Tiên đi sau lưng, yên tâm mọi người sẽ bảo vệ hai người.

Trận đánh này cực kì gian nan, Boss máu dày, không những có thể tự hồi máu còn có thể triệu hoán binh lính từ vòng. Nguyễn Thu Thu từ trước đến nay đều là người chơi Phật Hệ, bị một trận hung tàn này làm giật nảy mình, nhưng vẫn cân trọng như cũ bảo vệ tại tuyến đầu.

“ĐM ĐM ĐM!!! Hồi máu hồi máu tôi sắp chết!”

“Chạy chạy chạy bị mắc kẹt rồi!”

“Ôn định!” Cố Quốc Thần Du là người bình tĩnh duy nhất.

Nguyễn Thu Thu một mồi đến mức đầu ngón tay sắp chuột rút, một bên cẩn thận trốn tránh công kích, một bên lưu ý thời gian kỹ năng cooldown, tùy thời hỗ trợ cho mọi người. Cho dù level của cô không cao, nhưng thắng ở trang bị, người lại chăm chỉ chạy đi chạy lại, xem như giúp được không ít việc.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục vòng tuần hoàn hồi máu —— bị đánh chết —— đợi sống lại —— tiếp tục hồi máu.

Ngược lại với Nguyễn Thu Thu chính là người cao hơn cô mấy chục level - Khinh Phong Bích Ảnh, à rõ ràng chỉ để ý một mình Cố Quốc Thần Du, bao nhiêu chiêu hồi máu cao cấp đều chỉ nhằm vào trúc mã, ném hết những người khác sang một bên.

Trận này đánh này thật sự vô cùng gian nan, vừa kết thúc Đặng bố lợi thiếu đã lên tiếng.

“Khinh Phong Bích Ảnh kia, sao cô chỉ hồi sinh một mình đại thần? Chúng tôi thì không phải là người à.”

“May mắn có Thu Thu ở đây, nếu không tôi chết vì tức mất.”

“Đúng đấy, cô cũng quá bất công rồi đó.”

...

Mấy người đều có bất mãn, lao nhao không yên tĩnh. Lúc này, Cố Quốc Thần Du lên tiếng: “Đưa trang bị tốt nhất cho Thu Thu Thu, mọi người không có ý kiến gì chứ.”

Thu Thu Thu với mồi liễu mạng cứu bọn họ, trang bị tốt nhất đúng lúc là Thần khí hồi máu thích hợp cho Ngọc Tiên dùng, mọi người dồn dập đồng ý. Chỉ có Khinh Phong Bích Ảnh không phục lắm bầm một tiếng: “Đây là Du ca ca đánh được mà.”

Lần này, Cố Quốc Thần Du giọng điệu có chút nặng: “Bích Ảnh, đừng nói nữa.”

Nguyễn Thu Thu cảm trang bị, kỹ thật cũng không vui vẻ bao nhiêu. Từ Bích Ảnh chắc chắn đã ghi hận cô rồi, chỉ là không biết đối phương có thể ra ám chiêu gì đến xử cô hay không.

Đối với Nguyễn Thu Thu mà nói đây chỉ là trò chơi mà thôi, cô có thể tùy thời lui game, logout, đều là chuyện nhỏ.

Nhưng đối với Từ Bích Ảnh mà nói chính là chuyện lớn.

Không chỉ có ảnh hưởng đến lợi ích của ả, Cố Du còn không vui. ả khóc suốt suốt đi tìm đi bạn thân ném đá cô cầu an ủi, trong lời nói đều chỉ Thu Thu Thu cướp bạn trai của ả, được lợi còn ra về.

Một bên khác, Nguyễn Thu Thu từ gian phòng ra, đúng lúc Trình Tuyền vào cửa.

Quý thần xui khiến thế nào mà cô nghĩ đến câu nói kia của Bạch Long Mã.

Nguyễn Thu Thu tiến lên trước, yêu kiều ngọt ngào: “Tuyền ca ca ~” người ta muốn ăn tôm hùm~

Câu sau còn chưa kịp nói, Trình Tuyền giống như là bị sợ hãi, mí mắt kiệt sức ngày thường có chút nhấc lên, ánh mắt cứng lại, không kịp còi gậy đã quay người chạy về phía phòng khách.

Nguyễn Thu Thu: “?? Anh làm gì vậy?”

Trình Tuyền nhanh chóng quay về, tay cầm một thứ dài nhỏ..... là nhiệt kế.....

“Đo đo.”

Nguyễn Thu Thu: “...”

Mẹ nó, anh đây là cho rằng cô phát sốt, hồng đầu hồ đồ rồi à? Không phải nói tất cả đàn ông đều dính chiêu này sao? Nguyễn Thu Thu cảm giác lòng tự ái của mình bị tổn thương nghiêm trọng.

Nguyễn Thu Thu thẹn quá hoá giận: “Anh thì làm gì được tính là đàn ông!” Lập tức không vui về đến phòng, còn đóng cửa lại.

Trình Tuyền đứng tại chỗ, yên lặng nhìn chăm chú cửa phòng đóng chặt.

Điện thoại ting một tiếng, là tin nhắn Wechat.

Nguyễn Thu Thu: “Tôi muốn ăn tôm hùm của Từ Ký, chỉ cho phép anh trả lời ừ, nếu không chiến tranh lạnh một tuần.”

Trình Tuyền trả lời cực nhanh.

“Ừ.”

Từ Ký cách nhà không xa, Trình Tuyền không thích ăn cơm ở bên ngoài, thật sự đi ra cửa mua tôm rồi.

Nguyễn Thu Thu đang muốn khen anh một câu, đột nhiên, Wechat của cô báo có tin nhắn, là “Bạch Long Mã”.

“Thu Thu, cậu bị bốc phốt trên diễn đàn game rồi kìa. Rất nhiều người đều đang xem đấy!”

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Lòng tự tôn của tôi bị tổn thương.

Trình Tuyền: Ủ.

Nguyễn Thu Thu: Phản ứng như này là sao?! Thời gian này tôi không có cách vượt qua!

Yên tĩnh.

Yên tĩnh.

Trình Tuyền: Không phải đã nói, chỉ cho ừ sao.

Nguyễn Thu Thu:....Tôi muốn chiến tranh lạnh với anh.

Trình Tuyền:.....

Bạn đang đọc truyện *Xiêu Viên Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đội nón xanh

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu kinh hãi.

Phản ứng đầu tiên của cô là, chẳng lẽ kỹ thuật rác rưởi của cô truyền ra ngoài sao?

Bạch Long Mã gửi liên kết bài viết 818 cho cô, Nguyễn Thu Thu mở ra, qua loa lướt xem một lần. Bài viết bát quái này đã có hơn mười ngàn lượt xem, lúc này cùng lắm chỉ mới mấy tiếng.

Tiêu đề bài viết «818 Lục trà biểu* J muốn cướp bạn trai của bạn thân ta».

*Lục trà biểu- em gái trà xanh: Chỉ những cô gái già vờ ngây thơ, trong sáng nhưng bên trong đầy tâm cơ, hay đi quyến rũ bạn trai người khác

Bài viết dùng ngôi thứ nhất để kể toàn bộ sự việc.

Bên trong nói, vốn dĩ bạn thân và bạn trai tình cảm ổn định, là một đôi tình nhân được bang phái công nhận, từ khi một lục trà biểu tên là J tới, lạt mềm buộc chặt, dùng các loại thủ đoạn hấp dẫn sự chú ý của bạn nam đó.

Từ đó về sau, trà xanh biểu J liền bắt đầu quyến rũ ngoài sáng trong tối, mặt ngoài rồi khỏi bang phái, lại vụng trộm lại gọi bạn nam đó cùng nhau chơi game. Bạn của chủ bài là một cô gái yếu đuối, chỉ biết khóc, thân là bạn thật sự là nhìn không vừa mắt.

Vì thế chọn đến diễn đàn đưa lục trà biểu J ra ánh sáng, làm cho cô ta biết mình không nên trêu chọc bạn trai của người khác, tự giải quyết cho tốt.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Tự giải quyết cho tốt cái mẹ gì, câu này không phải là nên nói với Cố Quốc Thần Du sao!

Lúc trước khi Nguyễn Thu Thu rời khỏi bang phái, cũng có không ít người nghị luận. Lại thêm việc đẩy bang phái lớn, ngư long hỗn tạp, chủ bài viết còn thêm không ít từ ngữ mập mờ để lộ tin tức mấu chốt. Rất nhanh đã có người đào ra lục trà biểu J có ID là "Thu Thu Thu" một người chơi Ngọc Tiên. Theo đó cũng sẽ biết được người được gọi là bạn trai của bạn thân là người nào.

Kính Phong Bích Ảnh mặc dù chưa từng công khai nói mình là bạn gái của Cố Quốc Thần Du, nhưng à cùng Cố Quốc Thần Du trò chuyện thân mật, cứ chi lời nói thường xuyên đề lộ ra việc hai người trong hiện thực là quan hệ thanh mai trúc mã thân mật khiến cho nhóm fan nữ không dám làm càn.

Nhưng mà Thu Thu Thu lại lịch không rõ này là ai chứ, dám to tướng đại thần của bọn họ, thủ đoạn lại còn hèn hạ như thế.

Nguyễn Thu Thu nhận được rất nhiều lời mời kết bạn, lời nói đi kèm đều là các loại nhục mạ khiến người khác không chịu nổi. Có người khuyên cô thu tay lại, cũng có người khuyên cô đừng huy hoại mình, tránh cho liên lụy đến thể giới thật. Cô một phát xóa bỏ hết, đổi trạng thái thành "Không cho phép bất cứ kẻ nào xin kết bạn", giao diện mới yên tĩnh một chút.

Bị một cuộc cuồng oanh loạn tạc *đồ ập vào đầu, còn là người thì đều sẽ tức giận.

* đánh cuồng bản bậy

Bạch Long Mã vẫn luôn khuyên khuyên Nguyễn Thu Thu tỉnh táo, trước report bài viết cho admin để họ xóa bài viết không nói sự thật này đi.

Nguyễn Thu Thu đăng nhập game, vô cùng tỉnh táo để Bạch Long Mã mời mình gia nhập Trường Nguyệt Đạp Ca, cũng vô cùng tỉnh táo đánh ra một hàng chữ trong group chat.

"Tôi chính là Thu Thu Thu."

Một câu, đám người nòng tung. Bang phái hơn trăm người, quần chúng ăn dưa nhiều, rất nhiều, rất nhanh diễn đàn đã có bài viết mới« Trực tiếp: Em gái J muốn cùng Kính Phong Bích Ảnh xé màn! »

Phía dưới tất cả đều lóet đép chờ phát sóng trực tiếp.

Còn nhiều người kêu thảm cầu vào bang, muốn ăn dưới ngon nóng hổi một chút. Tiếc rằng giờ phút này chỉ có thành viên trong bang phái mới có thể xem được, mọi người dồn dập trầm mặc xuống, chờ Kính Phong Bích Ảnh ra để hai người đối chất với nhau.

Cũng có nhiều người đều đang kêu rên—— thật ghen tị Cố Quốc Thần Du nha, lại có cả gái tranh giành đến mức đánh nhau luôn rồi!

Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn chờ đợi một lát, Từ Bích Ảnh quả nhiên xuất hiện.

Giọng điệu của à vô tội: Chuyện gì vậy? Thật xin lỗi, đã xảy ra chuyện gì sao, ta vừa mới login.

Thu Thu Thu: Không có việc gì, chính là ngồi nói với người một tiếng, đừng để bạn trai người lại đến quấy rối ta. Ta thật sự không muốn thêm anh ta vào bạn tốt.

Kính Phong Bích Ảnh:..

Kính Phong Bích Ảnh: Cô tự mình đa tình phải không, anh ấy sao lại đi quấy rối cô.

Thu Thu Thu: Cô tự mình đa tình phải không, tôi cần gì phải quấy rối anh ta?

Kính Phong Bích Ảnh:.. Ha ha.

Kính Phong Bích Ảnh: Du ca ca không phải loại người như vậy, có khả năng người gọi ý một ý kiến sai lầm cho ca ca.

Àm chỉ Nguyễn Thu Thu ti tiện trêu chọc người khác trước.

Kính Phong Bích Ảnh: Tôi biết, người người đều thích đại thần, fan ca ca rất nhiều. Nếu như cô có hiểu lầm gì đó, vậy tôi xin lỗi trước, bài viết không phải của tôi, cô có thể đi tra.

Bài viết dĩ nhiên không phải của à, là chuyện tốt do bạn của à làm.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, Từ Bích Ảnh thật đúng là loại con gái miệng lưỡi dẻo quẹo, chẳng trách đời này có thể trèo lên cành cao. Cô lười cùng Từ Bích Ảnh so đo, ngày hôm nay Từ Bích Ảnh không lựa lời nói nhiều như vậy, ai đúng ai sai, phần lớn người đều thấy rõ ràng.

Đúng lúc này, cửa phòng có tiếng gõ. Giọng không nóng không lạnh của Trình Tuyền truyền đến: "Ăn tôm"

Tâm trạng Nguyễn Thu Thu lập tức tốt lên: "Chờ tôi chờ tôi!"

Thu Thu Thu: Tùy cô vậy, chồng tôi còn đang gọi tôi.

Bạn thân Kinh Phong Bích Ảnh "Thiên hạ đệ nhất tiểu công chúa" lập tức trào phúng một câu: Ai biết cô có chồng thật hay không, có chồng mà còn bày đặt tình yêu qua mạng, không biết xấu hổ.

Câu này vừa nói, những người khác trong bang phái cũng không chịu nổi, dồn dập tham chiến, bắt đầu thảo phạt hai người, nói hai người khinh người quá đáng, không có chứng cứ còn đi nói bậy bạ.

Thiên hạ đệ nhất tiểu công chúa sức chiến đấu mạnh mẽ cũng, không chi thay Kinh Phong Bích Ảnh đứng vững trước công kích của những người khác, còn rất có ý trào phúng tiếp tục mắng Nguyễn Thu Thu, nói cô "Tán tỉnh người khác", "Chi biết tỏ ra yếu thế", "Người khác có chồng đều cùng nhau chơi, chồng cô có biết cô làm ra những chuyện này trên internet không?", "Cũng không biết cô đã đội nón xanh cho người ta chưa"...

Hết câu này đến câu khác, mắng rất bản mà lại không mang theo chữ thô tục, không thể nào báo cáo.

ID Thu Thu Thu vẫn sáng lên, nhưng vẫn không trả lời. Tất cả mọi người đều cho là cô bị chửi đến khóc, không ngờ không lâu sau, lệnh truy sát giang hồ đã được phát ra——

【 người chơi "Thu Thu Thu" treo lên lệnh truy nã, truy sát người chơi "Kinh Phong Bích Ảnh", "Thiên hạ đệ nhất tiểu công chúa" một trăm lần, cấp bậc hoàng kim tiền thưởng cao nhất, hạn trong vòng một tháng. Người chơi có số lần truy sát cao nhất sẽ được đưa tặng trang bị cực phẩm. 】

Trên màn ảnh dòng chữ đỏ tươi lập đi lập lại nhấp nhô phát ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ thế giới đều sôi trào.

Có tiền có khác! Đúng là phong cách của người chơi nhân dân tệ!

Hai người bị đuổi giết lập tức nổi tiếng, sắc mặt đều tái cả rồi.

Bình thường đều là tự đấu đá lẫn sao, Thu Thu Thu sao lại không ra bài theo tiết tấu thế?

Nguyễn Thu Thu thâm tàng bất lộ. Tự mình ra tay rất phiền phức, không phải hai bọn họ rất quan tâm trò chơi này sao, thời gian một tháng, hoặc là thay acc khác, hoặc là chi có thể ở trong đàn nói mồm, một nhiệm vụ cũng đừng mong làm được.

Mấy người trong list bạn tốt liên tiếp gửi tới máy hàng 66666*, quả thực đối với chiều này của Nguyễn Thu Thu bội phục cực độ.

*cừ, giỏi

Cô làm như thế, đừng nói Từ Bích Ảnh ngay cả mấy người từng chửi rủa cô cũng có chút sợ bị nhớ kỹ tên ID rồi bị truy sát chữ đó. Hậm hực cảm miệng không dám đề cập tới.

Nguyễn Thu Thu vui sướng đi phòng ăn ăn tôm hùm. Trình Tuyền ngày hôm nay rất nghe lời, đại khái là biết kết cục của việc chộc giận phụ nữ, quy quy củ củ một câu cũng không nói. Nguyễn Thu Thu một bên vừa bóc vỏ tôm vừa nói: "Tôi vừa mới bỏ ra rất nhiều tiền trong game, có chút đau thật. Tôi dự định tiết kiệm một chút."

Trình Tuyền hỏi: "Không có tiền, tôi chuyển cho em"

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc trước sự thức thời của anh: "Không cần." Có điều Trình Tuyền hỏi như vậy cô cũng rất vui, tốt xấu gì cũng ở chung một nhà nha.

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Vây là tốt rồi, đừng cất xén tiền com."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Còn thể vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm không?

Nguyễn Thu Thu không khách khí trộm đi tôm anh đã lột sạch, vừa nhai vừa mập mờ nói: "Sao anh không hỏi tôi tiền tiêu vào chỗ nào?"

Trình Tuyền yên lặng chậm rãi đưa một đĩa tôm đã lột sạch của mình chuyển về chỗ cũ: "Ừ?"

"Tôi bị người trong trò chơi mắng đến máu chó đầy đầu aizz, còn bị lỗi lên trên diễn đàn. Người ta nói tôi đội nón sang cho chồng của mình, tôi oan quá mà."

Đôi mắt của anh chớp một cái.

"Đội nón xanh?"

Nguyễn Thu Thu: "... Trọng điểm không phải là tôi bị oan uổng sao? Chẳng qua là một đại thần kỹ thuật rất tốt luôn luôn đến bắt chuyện với tôi." Huống chi, hai người bọn họ căn bản không có tình cảm, có nón xanh cũng chả biết đội vào đâu.

Nguyễn Thu Thu buồn bực nói: "Đáng tiếc kỹ thuật của tôi quá kém, nếu không nhất định sẽ khiêu chiến Kinh Phong Bích Ảnh kia, quang minh chính đại đánh cho cô ta một trận nhớ đời."

Trình Tuyền trầm mặc.

"Em tức giận?"

"Không tính tức giận, chỉ là tôi không thích bị oan uổng." Nguyễn Thu Thu nhủ mảy, "Có điều tôi đã trả thù xong rồi. Thành công làm cho cô ta ngậm miệng."

Trình Tuyền nhìn qua cô, sắc mặt trầm ngâm như có điều suy nghĩ.

Bữa tiệc kín kết thúc, Trình Tuyền thu dọn tàn cuộc, Nguyễn Thu Thu vọt đi tắm.

Đội cô đắp mặt nạ xong, ra cửa, lại nghe được từ trong thư phòng truyền tiếng nhạc quen thuộc. Nguyễn Thu Thu sững sờ, tiến đến trước cửa hỏi: "Anh đang làm gì, không phải là chơi game đó chứ?"

Trình Tuyền bình tĩnh ừ một tiếng.

"Nhìn xem gian phu là ai."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô đi đến sau lưng Trình Tuyền, nhìn thấy nhân vật của Trình Tuyền là hiệp khách "Tây Giang Nguyệt", chậm rãi lập lại chiêu thức mấy lần. Nguyễn Thu Thu ngó ra, ranh mãnh hỏi: "Trước đó chưa chơi qua loại game này à."

Trình Tuyền trả lời: "Kỹ thuật không tốt."

Nguyễn Thu Thu gật gật đầu: "Tôi cũng vậy, kỹ thuật không được, chỉ có thể làm một người chơi Phật Hệ ngắm phong cảnh."

Nói đến đây, Nguyễn Thu Thu một tay dựng trên vai của hân, xích lại gần màn hình thấy rõ bản đồ chỗ Trình Tuyền, nói: "Chờ một chút thêm tôi vào danh sách bạn đi, mang anh làm nhiệm vụ một chút. Nếu như anh không chê việc đi đầu đều có người vậy xem."

Lực chú ý của cô tất cả đều đặt lên trò chơi, bất tri bất giác đã tới rất gần Trình Tuyền. Ngón tay mềm mại lạnh buốt, cách lớp áo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ của cô, mái tóc dài đen dài ẩm ướt vẫn còn mang theo mùi thơm đầu gội, lúc cô nói chuyện, hơi thở ấm áp phảng phất tỏa qua.

Trong nháy mắt Trình Tuyền hơi hoảng thần, nhưng mặt ngoài vẫn không nhúc nhích, ngoài mặt bình tĩnh.

...

Nguyễn Thu Thu lập tức trở về gian phòng đăng nhập game, thêm Trình Tuyền.

Thu Thu Thu: Tôi dẫn anh đi làm nhiệm vụ đi... Từ từ, anh đi đâu vậy?

Tây Giang Nguyệt: Em đi trước, mua mấy bộ y phục chơi.

Thu Thu Thu???

Nguyễn Thu Thu buồn bực nhìn bóng anh biến mất, lúc này mới đi vào group chat của bang, mọi người thấy cô đều rất vui vẻ, nguyên một đám kêu từng tiếng kim chuông ngọt sót. Từ Bích Ảnh cùng bạn ả đã hoàn toàn không dám lộ mặt ở trò chơi, nếu như hai người bọn họ co đầu rút cổ một tháng, như vậy, Nguyễn Thu Thu một đồng tiền đều không cần bỏ ra rồi.

Nguyễn Thu Thu thật muốn vỗ tay cho chỉ số thông minh của mình.

Bạch Long Mã: Thu Thu à, người vừa mới đi làm gì vậy?

Thu Thu Thu: A, chồng tôi nói muốn chơi game nên tôi dẫn anh ấy đi cùng.

Vừa nói tới từ "chồng", tất cả mọi người kinh ngạc. Nguyên một đám riu rít, dồn dập hỏi tên chồng cô.

Vừa vịn mượn cơ hội này công bố, cô thoải mái đánh ra vài chữ to "Tây Giang Nguyệt". Cô không cảm thấy Trình Tuyền level thấp có gì mất mặt, level của cô là đập tiền đi lên, hai người chỉ cần vui vẻ làm người chơi nạp tiền là được, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ phải dè ý ánh mắt người khác.

Group chat đột nhiên trầm mặc vài giây.

Đi về phía tây: Cái đó... Là Tây Giang Nguyệt trên kém thế giới sao?

Bạch Long Mã: Lão công người 6666 aaaaa.

Đặng bố lợi thiếu: Rất đàn ông! Rất bản lĩnh!

Thu Thu Thu???

Cô không hiểu gì mở kênh thế giới đã bị cô cho ả nra, liền nhìn thấy từng dãy chữ màu đỏ không ngừng respawn, lại không ngừng bị ngôn luận của các người chơi bao phủ.

【 "Tây Giang Nguyệt" khiêu chiến vô đài "Cổ Quốc Thần Du". 】

Nguyễn Thu Thu suýt nữa nhảy dựng lên: "!!! Trình Tuyền anh đang làm gì vậy!!!"

Cách một cánh cửa, giọng Trình Tuyền chậm rãi bay qua.

"Luyện tập."

***Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền: Kỹ thuật không tốt.

Thu Thu: Không sao, kỹ thuật tôi cũng không tốt. Chúng ta cùng làm những người chơi nạp tiền vui sướng~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạn Cổ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đại thần 666

Editor: Hạ Cẩn

Lý do tươi mát thoát tục như thế, cũng chỉ có Trình Tuyền có thể dùng.

Nhất thời Nguyễn Thu Thu cạn lời.

Cô đi đến cửa thư phòng lại phát hiện Trình Tuyền đang ăn bánh Cookie Jenny hôm qua mua ở cửa hàng, tiếng răng rắc răng rắc tiếp tục không ngừng không nghỉ, đã thế một tay khác còn cầm chuột đi đi chạy khắp nơi trên bàn đồ. Đi theo sau anh là gần trăm người chơi, anh đi đến đâu theo tới đó, đa số là cố ý tới xem Tây Giang Nguyệt có đáng đáp ra sao.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Muốn quyết đấu còn thành thời không lo lắng ngồi ăn bánh bích quy. Thật muốn để đám Bạch Long Mã đến nhìn xem cái người bọn nói là "thật đàn ông" đang làm gì.

Diễn đàn game ồn ào nổ.

« báo —— chồng thật của Thu Thu Thu lên mạng! »

« Tây Giang Nguyệt giận dữ vì hồng nhan! »

« lại là một tên yếu như gà sắp bại dưới tay Cổ Quốc Thần Du, không có chút nào đáng xem, rác rưởi. »

« trực tiếp Tây Giang Nguyệt khiêu chiến Cổ Quốc Thần Du, mọi người mau vào xem! »

« tôi trực một cây que cay, đây sẽ một cuộc đấu vô vị nhất trong các trận đấu vô vị »

...

Bây giờ vốn là thời gian làm việc buổi tối nhưng lại bởi vì một màn này mà không ít người chơi dồn dập tràn vào trong trò chơi ăn dưa xem náo nhiệt. « Như Mộng Lệnh » từ khi phát hành đến nay đều rất được đón nhận, trò chơi có thể chơi lên nhiều level, các người chơi tất cả đều bận rộn thăng cấp, chủ đề cũng đều là nội dung liên quan tới trò chơi, loại bài viết bốc phốt kiểu 818 này rất ít, mọi người lại đã thấy quen tra nam tra nữ trên internet, nhìn đến chết lặng.

Đột nhiên được một quả dưa lớn, một đám người hưng phấn đến không chịu được. Trong đó lại còn liên quan đến đại thần, thế giới thật, tình tay bốn, bắt gian..... vân vân vô vân các yếu tố máu chó khác, đã có người có thể tương tượng ra hẳn một bộ phim truyền hình.

Hiện tại khoa chiêm bói trống, chờ kịch mở màn.

Hai người giữa tâm bảo, một người ăn bánh bích quy, một người yên lặng nhìn ngồi nhìn đối phương ăn bánh bích quy, im lặng ngưng đọng.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên nghĩ đến, là vì mình có nhắc tới kỹ thuật quá kém không thể PK. Kinh Phong Bích Ảnh, cho nên Trình Tuyền mới muốn login xả giận cho cô. Tâm ý của Trình Tuyền cô nhận, nhưng mà, đợi lát nữa thua quá thảm, Nguyễn Thu Thu sợ anh mất mặt.

"Răng rắc răng rắc răng rắc..."

Trình Tuyền lấy tốc độ gặm của chuột hamster gặm bánh bích quy.

Nguyễn Thu Thu: "...". Anh hình như căn bản không coi ra gì.

Cổ Quốc Thần Du online, lại không đáp lại.

Đợi cho anh ta biết việc Từ Bích Ảnh làm, chuyện đã đến tình trạng không cách nào vẫn hồi, cũng không biết nên xin lỗi thế nào mới tốt. Nhìn qua tên Tây Giang Nguyệt không ngừng khiêu chiến võ đài với mình, anh vừa buồn cười lại vừa có loại đau xót không thể giải thích được.

Anh mượn acc của Đi về phía tây, gửi tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu.

Cố Quốc Thần Du: Để Tây Giang Nguyệt thu tay lại đi, tôi sẽ thay Bích Ảnh xin lỗi cô.

Thu Thu Thư Thật ngại quá, đây là chuyện do chồng tôi quyết định, nếu như anh ấy thích, tôi không có quyền ngăn cản.

Anh khẽ cau mày.

Cố Quốc Thần Du: Tôi không muốn huyền nào làm chuyện trở lên quá xấu hổ.

Thu Thu Thư Không có việc gì, anh ấy thua thì thua thôi.

Nếu như Trình Tuyền không quan tâm, cô cũng coi đi như đi xem kịch vậy. Ít nhất, cô sẽ quyết đoán khiêu chiến đại thần, Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy Trình Tuyền thật sự rất có can đảm

"..."

Tây Giang Nguyệt vẫn còn gửi yêu cầu PK. Tất cả mọi người chờ đợi Cố Quốc Thần Du phản ứng, đợi lâu như vậy không gấp đáp lại, coi là đại thần là không có ý định để ý tới mấy cái bia đỡ đạn như này, người ăn dưa dần dần có xu thế tản ra.

Ngay tại thời khắc máu chốt, kênh thể giới tin tức respawn.

【 "Cố Quốc Thần Du" đồng ý "Tây Giang Nguyệt" khiêu chiến. 】

Woa ——

Đại thần đáp ứng! Vừa mới ở trong diễn đàn nói đại thần có thần cách cao như vậy, không muốn so đo cùng một người mới, trong nháy mắt bị và mặt.

Sân thi đấu có thời gian chuẩn bị là 10 phút, có sắp đặt chỗ vậy xem và bình luận trực tiếp, các người chơi đều có thể tràn vào sân thi đấu xem hai người thi đấu tranh tài. Không đợi hai người vào sân bình luận đã che trời ngập đất, đều là bình luận ăn dưa.

Sân thi đấu của « Như Mộng Lệnh » từ lúc thiết lập đã là một điểm nóng.

Yêu cầu như sau: người chơi hai bên PK, không dùng đồ vật tăng cấp, không mang thêm trang bị đặc thù, trang bị cấp hồng trở lên đều tính theo giá trị trung bình. Nói cách khác, người chơi hai bên chỉ có thể dùng kỹ thuật chân chính để đánh bại đối phương.

Sân thi đấu đối với Cố Quốc Thần Du mà nói chính là nơi khởi đầu cho chức danh đại đại thần của anh ta.

Sau khi game phát hành không lâu, anh - một tân nhân khiêu chiến với một đại thần từng dùng tài khoản thử nghiệm, anh đã lấy sức một mình đấu một trận chiến khá đẹp. Cũng từ lúc này, cái tên Cố Quốc Thần Du chính thức nổi tiếng trong game.

Về sau, anh trải qua vài lần thi đấu võ đài đều tiêu sái chiến thắng cũng coi là lộ mặt cho toàn bộ người trong game, là đại thần có độ nổi tiếng cao nhất.

Có người nói Tây Giang Nguyệt là nghề con mới sinh không sợ cọp, chuyện mất mặt còn ở phía sau, cũng có người nói hành động như vậy cho dù là thua cũng rất quang vinh, dù sao cũng là vì người phụ nữ của mình mà đánh. Nói tóm lại, đêm nay sẽ là một đêm lưu lại ánh sáng chói lọi trong « Như Mộng Lệnh ».

Thời gian đã đến, hai người đối xong trang bị, bị tự động chuyển đến bên trên sân thi đấu.

Đều là hiệp khách, đều là một bộ đồ tân thủ trường bào màu trắng, tay áo bông bành, phong thần tuần lã, trên tay đều là cầm trường kiếm đồng thau giống nhau y như đúc. Nếu như không phải có tên lơ lửng trên đầu để phân biệt, chỉ sợ thật sự nhìn không ra ai là ai.

Cố Quốc Thần Du không tán đồng cách làm của Tây Giang Nguyệt.

Cho dù là vì biểu hiện ra mình là đàn ông chân chính cũng hẳn là nên mặc trang bị tốt một chút, tránh cho mất máu quá nhanh. Anh ta tính toán mình đợi lát nữa nên dùng chiêu thức nào mới không làm cho đối phương thua quá khó nhìn.

Bình luận rối loạn.

"Đây là cuộc chiến giữa hai người đàn ông!"

"Mẹ ơi quá lăng mạn, nơi đây @ chồng ta, lò ra ăn đòn đi!"

"Tôi đã đoán được khung cảnh thảm đạm tiếp theo..."

"Xem đại thần sẽ để cho đối phương thua có thể diện một chút như thế nào."

Mọi người ào ào, Nguyễn Thu Thu yên lặng nhìn bình luận, không biết nói cái gì cho phải, gửi cho Trình Tuyền câu "Cố lên". Bang phái group chat cũng là hò hét ầm ĩ, một đám quần chúng náo nhiệt đi hít drama, xem xét ở đây có mặt người trong cuộc nên bọn họ cũng kín đáo đi nhiều, cũng không ít người an ủi Nguyễn Thu Thu, khen chồng cô quá thực quá ra sức.

Nguyễn Thu Thu một chút cũng không lo lắng, nhất là lại nghe được thư phòng liên tục truyền đến tiếng ăn bánh quy răng rắc răng rắc thì lại càng buông lỏng.

Âm thanh nhún nhor em dịu của hệ thống vang lên.

【 người chơi xin chuẩn bị kỹ lưỡng 】

【 bắt đầu đếm ngược 】

【 ba, hai, một, bắt đầu! 】

Quần chúng hít drama lập tức an tĩnh. Mọi người không dám chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, chờ xem kịch vui. Ở trung tâm hai người bình tĩnh đứng tại chỗ, ai cũng không nhúc nhích, an tĩnh không tương nổi.

Bình luận vậy xem im lặng vài giây, mới có người yếu ớt gửi một câu.

"Kẹt lại rồi?"

Cố Quốc Thần Du lúc đầu đang chờ Tây Giang Nguyệt động thủ trước, tránh cho anh ta vừa ra tay đối phương đã mất nửa thanh máu. Không ngờ đối phương vững như bàn thạch, một dáng vẻ "Dịch không động ta không động" khiến anh có chút không kiên nhẫn.

Rốt cục, Cố Quốc Thần Du động.

Anh đột nhiên nhấc lên một thanh kiếm hoa xinh đẹp ác liệt phóng về đối phương phóng. Trong chớp mắt, Tây Giang Nguyệt đang đứng im như cá chết cũng bắt đầu động! Chỉ thấy anh linh hoạt kinh người, uyển chuyển tránh chiêu của Cố Quốc Thần Du, tại tất cả mọi người không thấy rõ tình huống, trường kiếm trong tay anh đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, cây kiếm thanh lãnh đâm đến từ phía sau Cố Quốc Thần Du, sáng lên ánh sáng lóa mắt.

Thanh máu trên đỉnh đầu Cố Quốc Thần Du trong nháy mắt mất gần một phần tư.

Thời gian ngừng tại thời khắc này.

Nhóm quần chúng ăn dưa đều sợ ngây người, bình luận tĩnh mịch trầm mặc. Ngay cả người trong cuộc Cố Quốc Thần Du cũng sửng sốt tại chỗ quên cả phản kích, không biết ở đâu mấy tính bên kia anh ta có biểu cảm gì.

Nguyễn Thu Thư: "????" Vừa rồi cái kia là Trình Tuyền làm à? Sao lại có chút không thể tin được vậy?

Chiều này của Tây Giang Nguyệt là chiều cơ bản của hiệp khách," xuyên vân tăng sáng", là chiều người người đều dùng qua không biết bao nhiêu lần, cũng là một chiều mà mọi người ai ai cũng biết khuyết điểm và nên tránh đi như thế nào. Theo lý mà nói, "xuyên vân tăng sáng" đối với Cổ Quốc Thần Du hẳn là không có chút lực uy hiệp nào.

Có thể đánh Cổ Quốc Thần Du, còn có thể làm cho đối phương ngạc nhiên sững sờ tại chỗ, chỉ có thể nói rõ ——

Cái tên Tây Giang Nguyệt lai lịch không rõ này, tốc độ tay nhanh hơn Cổ Quốc Thần Du nhiều!!

Bình luận đều là khiếp sợ cảm khái.

"6666666 "

"Trâu bò, ĐM!"

"Đây là Thần Tiên phương nào vậy!"

"Má ơi có ai thấy rõ không? Cầu đại thần giải thích vừa rồi có chuyện gì xảy ra?"

"Ta rất muốn xem quay chậm nhưng ta không dám động sợ bỏ lỡ chiều tiếp theo!"

Mọi người ở đây sợ hãi thán phục, Cổ Quốc Thần Du điều khiển nhân vật đi về phía trước hai bước, giống như là cho thấy mình muốn ra chiêu.

Hiệp khách bạch y tung bay bỗng nhiên nhảy lên không trung, rút kiếm lên, trong chớp lát, giữa không trung biến hóa ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng trắng như Bạo Vũ Lê Hoa Châm*, khi thể hung hăng xông lên! Bằng tốc độ mắt của Nguyễn Thu Thu căn bản đuổi không kịp động tác của hai người bọn họ động tác, cô chỉ thấy Tây Giang Nguyệt bị đối phương gần 100% khóa chặt tại chỗ, phi công gãy dựa một chút, lập tức bị đối phương hoàn toàn khóa lại, cô chỉ thấy như ngàn vạn pháo hoa nổ tung trên màn hình, thanh máu HP của nhân vật Tây Giang Nguyệt giảm vùn vụt.

* Bạo Vũ Lê Hoa Châm: chiêu thức được coi là mạnh nhất của Đông Phương Bất Bại sau khi luyện thành Quy Hoa Bảo Điển.

Sau đó.

【 trận đấu, Cổ Quốc Thần Du, thắng! 】

Khung bình luận trong nháy mắt trở nên sinh động.

"Mới vừa rồi là Cổ Quốc Thần Du đại thần quá khinh địch thôi!"

"Quả nhiên, là do đại thần sơ suất, Tây Giang Nguyệt hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội chống cự nào!"

"Đại thần quả nhiên là đại thần!"

Về việc thái hồng thi* Cổ Quốc Thần Du hết lời này đến lời khác, trong bang phái cũng không ai nói gì chỉ có Kinh Phong Bích Ảnh vẫn luôn login mở miệng.

*thái hồng thi (彩虹屁): ý chỉ fan khen idol, cho dù thả rắm cũng khen là câu vớ vẩn.

Kinh Phong Bích Ảnh: Thật xin lỗi nhé Thu Thu, đại thần nhà tôi không thu tay kịp.

Nguyễn Thu Thu làm lơ về mặt đặc chí của á. Cô có chút sợ Trình Tuyền mặt mát, đẩy máy tính ra đi xem Trình Tuyền đang làm gì. Vừa ra khỏi cửa phòng ngủ đã thấy Trình Tuyền từ phòng bếp trở về, cầm trong tay một chai Yakult chuẩn bị mở ra.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Từ từ đã, không phải anh đang chơi game sao, chạy đến phòng bếp từ bao giờ vậy?

Ngược lại với vẻ mặt kinh ngạc của Nguyễn Thu Thu, phản ứng của Trình Tuyền thoải mái nhàn nhã.

Anh bình tĩnh nói: "À, ăn bánh bích quy nhiều quá, hơi khát."

Nguyễn Thu Thu: "..."

... Cho nên.

Thằng cha đánh một nửa rồi chạy đi uống nước à!

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Anh không thể đánh xong một ván rồi uống nước sao!

Trình Tuyền: Có thể, nhưng không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vả mặt bốp bốp bốp

Editor: Hạ Cẩn

Thời gian nghỉ ngơi chỉ có năm phút đồng hồ, rất nhanh đã kết thúc.

Mọi người mới đó còn âm ỉ giờ đều an tĩnh lại, chờ vòng đấu tiếp theo, cũng đã có người không còn hứng thú, trực tiếp rời khỏi. Bọn họ đã có thể dự đoán đến kết quả —— chắc chắn là đại thần cho tay mơ ăn hành, đơn phương ngược tra đương nhiên không có gì đáng xem rồi.

Nguyễn Thu Thu trở lại trên chỗ ngồi, chờ màn tranh tài tiếp theo.

Cô nhìn bộ dạng bình tĩnh của Trình Tuyền, nhất thời cạn ngôn. Mọi người trong bang còn đang an ủi Nguyễn Thu Thu để cô không nên quá xấu hổ, Cổ Quốc Thần Du là đại thần trong game, thắng người khác là chuyện rất bình thường.

Nguyễn Thu Thu: "...". "Nếu như bọn họ biết Trình Tuyền mới vừa rồi đi lấy Yakult, còn có thể nói ra lời này không?"

Trận thứ hai chuẩn bị bắt đầu, mọi người mong mỏi chờ đại thần ngược tra, để cái thằng ngu không biết lượng sức này tự nhún lại bản thân cho tốt một chút.

Cổ Quốc Thần Du nhìn Tây Giang Nguyệt đứng im bất động trên màn hình, bỗng nhiên có chút hoảng hốt —— vì sao, anh ta luôn loại cảm giác mơ hồ rằng đối phương chỉ là đang thử xem thực lực của anh ta như thế nào? Người chơi bình thường nhìn không ra, nhưng Cổ Quốc Thần Du rõ ràng, anh ta có thể làm mất máu của Tây Giang Nguyệt tuyệt đối không phải may mắn cũng tuyệt đối không phải phát huy vượt xa bình thường.

Loại bình tĩnh vững vàng như tay già đời này không khỏi làm anh có cảm giác quen thuộc như đã từng quen biết.

Anh ta nhú nhú mày, khung đối thoại có một hàng chữ gửi ra ngoài.

Cố Quốc Thần Du: Tôi sẽ cố hết sức.

Tây Giang Nguyệt: Ủ.

Quần chúng vây xem hít drama lập tức phản nộ.

"ĐM, người coi mình là ai chứ, Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc à? Tinh tướng cái mẹ gì!"

"Quả thực quá phách lối! Đại thần dùng sức đánh hắn đi!"

"Cầm mõm vào đi lão huynh, lấy thái độ gì nói chuyện với đại thần thế."

Người trong cuộc Cố Quốc Thần Du cũng không tức giận, ngược lại bởi vì đối phương khí định thần nhân* trả lời làm cho anh ta mơ hồ có cảm giác bất an. Lúc anh ta đang cố nghĩ xem cảm giác bất an từ đâu mà đến thì theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trận thứ hai, bắt đầu!

*气定神闲: tâm tình bình tĩnh

Quần chúng ăn drama dù đi một chút nhưng cơ số vẫn đông đảo như cũ. Khung bình luận vẫn là một hàng dài kéo dài, đơn giản chỉ là thô lỗ và vuốt mõng ngựa.

"Đại thần ngược hắn đi!"

"Một chiêu đưa hắn đến Tây Thiên!"

"Đại thần ta yêu người a a a a!"

Lê tề có bình luận của mấy người kinh nể Tây Giang Nguyệt có thể có dũng khí như thế nhưng nhanh chóng bị người chơi khác dè xuống, biến mất không thấy gì nữa.

Đứng trong trung tâm sân thi đấu, hai người chơi hiệp khách đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như lại tái hiện cục diện căng co vừa rồi. Chỉ là khung cảnh trầm mặc đối mặt một giây sau đã bị Tây Giang Nguyệt đánh vỡ.

Anh ta động.

Đẳng đẳng sát khí, khí thế ngập trời. Tám chữ có thể hình dung khung cảnh chấn động vạn năm khó gặp một lần mà khán giả ở đây đang nhìn thấy: Bọn họ không thể thấy rõ đối phương ra chiêu! Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy người liên tục lùi về sau, bị đánh đến mức không hề có lực đánh trả là Cố Quốc Thần Du, thanh HP của anh ta đang sụt giảm nhanh chóng!

Cố Quốc Thần Du lại một lần nữa bị khóa chặt lại, từ trên cao mạnh mẽ bị quăng xuống đất!

Ngon lửa vàng đen lấy Tây Giang Nguyệt làm trung tâm nổ tung. Anh giống như Từ Thần, lãnh khốc đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm Cố Quốc Thần Du không còn sinh mệnh.

【 trận thứ hai, Tây Giang Nguyệt, thắng! 】

Xôn xao ——

Người chơi vây xem ngây ra như phỗng, yên lặng sau một hồi, chỉ có một vấn đề:

Vừa rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Có thể... Có thể xin admin chiếu lại không..."

"Xin chiếu chậm 0.5 lần không không không chiếu chậm 0.1 lần!"

"Trời ạ, tôi hoa mắt sao?"

"Có ai rõ không, cầu giải thích đi huynh đệ tỷ muội!"

Bọn họ về mặt chết lặng nhìn Tây Giang Nguyệt vẫn bình tĩnh như cũ, giọng vừa mới kêu gào Cố Quốc Thần Du đại thần ngược chết cái thứ cặn bã này biến mất trong nháy mắt không thấy đâu. Ai cũng không dám lên tiếng, ngay cả chủ bài viết trực tiếp cũng đứng hình không biết nên nói gì cho phải.

Có người gửi bài viết đầu tiên.

【 trận thứ hai, Tây Giang Nguyệt toàn thắng Cố Quốc Thần Du! 】

Bài viết vừa đăng, lập tức tâm tình của mọi người nổ tung. Ngay cả người chơi vừa mới ra kênh trực tiếp của sân thi đấu vây cũng ngẩn người. Lúc này mới hồi hận không thôi, vội vàng hỏi ngọn nguồn chuyện xảy ra. Cùng lắm là mấy phút, lại tràn vào hơn mười ngàn người chơi, suýt khiến hệ thống sụp đổ.

Cố Du khiếp sợ. Khí thế sát phạt quyết đoán này, thủ đoạn quen thuộc này... Không, tuyệt đối với không thể nào là người kia.

Bằng thần cách của người kia, sao có thể hạ mình đi tới một trò chơi dạng này, còn cùng anh ta PK. Chỉ có thể cho thấy ẩn trong thành thị, trên thế giới này vẫn có rất nhiều cao thủ chưa từng thấy qua.

Cơ thể của anh ta vô cùng căng thẳng, vô cùng khẩn trương. Tốc độ của đối phương là một sự ác liệt mạnh mẽ mà anh ta căn bản là không có cách đuổi kịp, nếu như lại tiếp tục như thế, anh ta chắc chắn sẽ thất bại theo cách tương tự!

Thế nhưng, trong khoảng thời gian ngắn, anh ta nên làm như thế nào mới tốt?

Trong lúc đó, Nguyễn Thu Thu cũng xem đến mức ngu người. Cô không dám quấy rầy Trình Tuyền, chỉ có thể chờ đợi lát nữa cuộc thi đấu kết thúc rồi đi qua mới biết rõ ràng chuyện gì xảy ra. Chỉ là hiện tại tỷ số 1:1, dù ai cũng không thể dự đoán kế tiếp ai sẽ thắng chung cuộc.

Các người chơi hưng phấn đến mức muốn nổ tung, gấp không đợi nổi trận tranh tài tiếp theo.

Âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: Trận đấu thứ ba, bắt đầu!

Cố Quốc Thần Du đi đầu một bước!

Anh ta cơ hồ là ngay sau khi hệ thống tuyên bố bắt đầu đã trực tiếp xuất ra sát chiêu sở trường của bản thân, chỉ là đối với Tây Giang Nguyệt mà nói vẫn là quá chậm, sơ hở trăm chỗ, không có chút lực phòng thủ. Anh giống như một cỗ máy chiến tranh không tình không cảm, không lưu tình nghiến ép Cố Quốc Thần Du!

Cố Quốc Thần Du bị đánh ngã trên mặt đất!

Cố Quốc Thần Du lại bị đánh ngã trên mặt đất!

Giống như một trận tàn sát đầm máu đơn phương, Cố Quốc Thần Du phản kháng vừa thâm đậm vừa vô lực như vậy khiến người chơi đang xem không tự chủ được nhìn chăm chú.

Thâm rồi, quá thâm rồi.

Hoàn toàn không có bất kỳ sơ hở nào!

Nếu như nói kỹ xảo của Cố Quốc Thần Du có thể xưng danh hoàn mỹ, không có chút nào sơ hở, như vậy, giờ phút này Tây Giang Nguyệt lấy sách giáo khoa kỹ xảo giảng sinh động cho bọn họ cái gì gọi là hiệp khách chân chính. Anh lấy thân phận hiệp khách, hoàn thành mấy lần bạo kích, ra chiêu tàn khốc, tàn nhẫn không lưu tình chút, quả thực giống như linh hồn rong đêm tối, tùy thời có thể lấy mạng, khiến cho người khác run rẩy ngạt thở, khiến bọn họ bất lực run rẩy, bình luận lặng ngắt như tờ.

Các người chơi ngừng thở, nhịp tim tăng tốc, con mắt đều không nỡ nháy một chút. Ngay sau đó —— giọng hệ thống nhắc nhở giống như một tiếng chuông tang, dùng sức nện vào trái tim của bọn họ, suýt nữa khiến bọn họ thở không không ra hơi.

【 ván thứ ba, Tây Giang Nguyệt, thắng!

Lần thi đấu này, Tây Giang Nguyệt hai thắng một bại, thắng chung cuộc! 】

Các người chơi lập tức đứng hình.

Bất tri bất giác bọn họ ý thức được, hôm nay sợ rằng đã chứng kiến trận đấu kinh điển nhất, khó có thể sao chép trong trò chơi trực tuyến « Như Mộng Lệnh ». Cái gì gọi là chơi game, Tây Giang Nguyệt quả thực đã đưa chơi game thành một loại nghệ thuật!

Bọn họ lấy lại tinh thần, chỉ có một vấn đề: Đó chính là, Tây Giang Nguyệt đến cùng là ai?

Khí thế ngợp trời, kỹ xảo hoa lệ huy hoàng, tuyệt diệu mà không có chút nào sơ hở, kỹ năng phòng thủ cùng tốc độ không thể tưởng tượng... Giống như một cỗ máy hình người, quả thực không phải là việc mà con người có thể làm được!

Muôn người nhìn chăm chú, Cố Quốc Thần Du nhớ lại nỗi sợ hãi một năm trước.

Anh đã thành danh nhiều năm trong game, chiến tích từng đống, vô cùng may mắn đạt được cơ hội khiêu chiến Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc. Anh lúc đó cũng như hôm nay, không hề có cơ hội đánh trả, chỉ có thể trở mặt nhìn mình bị đánh bại.

Cảm giác làm người sợ hãi, bất lực này trừ người đó ra không có người thứ hai.

Cố Quốc Thần Du đầu ngón tay run rẩy đánh một cái tên, đến chính anh ta cũng không thể tin được.

Cố Quốc Thần Du: Lý Tư Đặc

Tây Giang Nguyệt: Ủ.

Lời của hai người vừa ra, đám người xôn xao. Bọn họ không ngờ rằng mình vừa mới chế giễu Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc? Thần long không thấy đầu đuôi kia, ngay cả thi đấu còn không đánh đại thần? Các người chơi đang xem lập tức điên cuồng, tất cả bình luận đều là lời thô lỗ với Lý Tư Đặc, bọn họ muốn thêm bạn tốt, lại phát hiện đối phương sớm đã sửa là không cho phép bất luận người chơi nào thêm bạn tốt, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động Logout.

Video thi đấu của hai người vốn đã hot,lại thêm tag Lý Tư Đặc nên số lượt chia sẻ tăng lên vùn vụt, video được phát đi phát lại rất nhiều lần, rất nhiều blogger thức đêm xử lý video, giải thích trong ba trận đấu của hai người có chuyện gì xảy ra.

Nguyễn Thu Thu còn online vô cùng bình tĩnh.

Bang phái lặng ngắt như tờ, group chat dừng tại câu đố chí của Khinh Phong Bích Ảnh.

Nguyễn Thu Thu ho một tiếng, trả lời một câu.

Thu Thu Thư: Thật xin lỗi nha Bích Ảnh, anh nhà tôi không thu tay kịp.

So sánh lời của hai người, và mặt bốp bốp bốp. Nhóm quần chúng ăn dưa lập tức cười nghiêng ngửa, chỉ muốn cho gửi cho Nguyễn Thu Thu một hàng 666. Một cho Khinh Phong Bích Ảnh kia làm như trúc mã nhà mình là báo bối gì ghê gớm lắm. Thu Thu Thư người ta cần bản không thêm đề vào mắt có được không, so với Listeria, Cố Quốc Thần Du còn tính là đại thần gì chứ?

Bài viết trên diễn đàn được cập nhập hàng chục lần.

« Sốc! Chồng của Thu Thu Thu là Quốc phục đệ nhất Lý Tư Đặc! »

« Tinh tướng bị và mặt, lúc này còn trà xanh gì nữa »

« mắng vợ ta, ta đánh đàn ông của cô »

« sau sự kiện và mặt —— xấu hổ, ai sẽ ở lại trong trò chơi? »

Khinh Phong Bích Ảnh không biết là bị chọc tức hay là đã logout sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Group chat bang phái đã bị một đám quý khóc sói gào spam: "Thu Thu Thu, van cầu người nói với đại thần một câu đi, ta là fan của anh ấy sáu năm rồi!" "Trời ạ ta chỉ muốn biết Lý Tư Đặc có hình dạng ra sao!" "Mẹ ơi con khóc!" "Lý Tư Đặc, I LOVE YOU, anh liếc em một cái đi mà!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thu Thu Thư: Đến giờ cơm, tôi logout trước.

Cô tùy tiện tìm một cái cờ vôi vàng logout, để cho đám dân mạng điên cuồng kia tỉnh táo lại.

Một bên khác.

Thư phòng Trình Tuyền cũng không yên tĩnh, trong điện thoại Đồ Nam cuồng loạn kêu lên khiến người ta đau tai: "Đại Boss anh đăng nhập trò chơi lúc nào, vì sao không nói với em một tiếng!"

Đại boss nhà mình đăng nhập game nhà mình vốn phải là chuyện tốt mới đúng, nhưng mà lại tạo thành sóng to gió lớn, Đồ Nam bó tay toàn tập, thật không biết nên kết thúc chuyện này như thế nào.

Đầu bên kia truyền đến tiếng vang răng rắc răng rắc ăn bánh bích quy còn có giọng đại boss mơ hồ, ngữ điệu mập mờ ung dung: "Muốn ăn tiệc."

Đồ Nam: "Cái gì???"

Đáp lại câu là tiếng "cạch" Đại boss cúp điện thoại.

Đồ Nam: "..."

Đại boss khốn nạn! Oa hu hu bé bị tức chết rồi!

...

Nguyễn Thu Thu khao Trình Tuyền, làm cho anh một bàn đồ ăn lớn. Cô nghe được tiếng cửa thư phòng bị mở ra, sau lưng Trình Tuyền chậm rãi đi lên trước, tiện tay lại cầm một bình Yakult, chuẩn bị mở.

Nguyễn Thu Thu nhất thời có chút thấp thòm

Cô nhìn về phía Trình Tuyền, cẩn thận kêu lên: "Cái đó... Đại thần?"

"..."

Trình Tuyền vốn đang ngửa đầu uống Yakult, có thể thấy rõ yết hầu của anh nhấp nhô mấy lần, đường cong hàm dưới gọn gàng tinh tế. Anh nghe được xưng hô của Nguyễn Thu Thu, động tác dừng lại, quay mặt chỗ khác ánh mắt lờm cờ. Cặp mắt hẹp dài kia lười nhác lại không có tinh thần nhưng cô lại hiểu rõ ý tứ của anh: Điền rồi?

Nguyễn Thu Thu: "... coi như tôi không nói gì. Rửa tay ăn cơm đi."

Cô không nên nghĩ Trình Tuyền quá xa rời thể tục mới đúng.

Cái gì mà Lý Tư Đặc, cái gì mà Quốc phục đệ nhất, cái gì mà đại thần, nói cho cùng, cách đây cấp mạng luôn có photoshop. Trình Tuyền trước mặt cô mới là một người thật sự tồn tại, một...

Bàn tay được xưng là "Thần Tay" to rộng, đầu ngón tay thon dài đang nóng lòng dò xét đã sườn xào chua ngọt đã dọn xong trong mâm. Anh không hề chú ý tới sau lưng Nguyễn Thu Thu yên lặng tới gần, đuổi cái muỗng cán dài

chưa dùng qua, dùng muỗng chuôi "bộp" một tiếng đánh vào sau gáy của anh.

Nguyễn Thu Thu yếu ớt hỏi: "Rửa tay chưa?"

"Chưa."

"Đi rửa tay."

"A."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Xấu hổ gặp nhau

Editor: Hạ Cẩn

Từ Bích Ảnh rất hối hận.

À không nên ý vào Cố Du là đại thần trong game mà tùy ý làm càn như vậy, cũng không nên bởi vì vợ của Cố Du là quen biết trong game mà nghi thần nghi quỷ khiến cho bây giờ ID của Cố Du trong « Như Mộng Lệnh » hoàn toàn trở thành một chuyện cười, người người đều chế giễu anh ta không biết lượng sức, ngày xưa được đưa lên cao bao nhiêu thì bây giờ rớt xuống thẳm bấy nhiêu.

Lý do ả hối hận như vậy, là bởi vì đôi trước Cố Du biểu hiện xuất sắc trong « Như Mộng Lệnh » nên mới được công ty Gia Trừng đào đi. Từ Bích Ảnh biết cơ hội một bước lên trời có lẽ đã bị ả hủy diệt hơn phân nửa rồi.

Vừa nghĩ tới Cố Du có khả năng bởi vậy mà mất đi sự nghiệp và tiền đồ, Từ Bích Ảnh hoảng hốt lo sợ.

Không được.

Biết được đôi trước ký ức là bàn tay vàng lớn nhất của ả, ả tuyệt đối không thể để cho mọi chuyện phát triển đến mức mình trình độ không thể nào khống chế!

"Cộc cộc cộc." Ngoài cửa truyền đến giọng trầm thấp có từ tính của Cố Du "Bích Ảnh, anh có lời muốn nói với em."

Đêm đó Từ Bích Ảnh từ trên giường tỉnh lại, phát hiện mình trùng sinh trở lại trước ngày訂 hôn của hai người thì lập tức kích động gọi điện thoại cho Cố Du, nói muốn gặp anh một lần. Cố Du ngại ả khóc nức nở suốt nên chạy gấp trở về từ thành phố khác, không may xảy ra tai nạn xe cộ, may mà chỉ là bị trật chân.

Cũng chính vì vậy, việc訂 hôn của hai người tạm thời bị lùi lại.

Bọn họ đã bàn xong đợi một tuần lễ sau nhưng Từ Bích Ảnh đã không thể chờ đợi.

Cô chỉnh lý tốt quần áo của mình, nhu nhược động lòng người đi mở cửa, Cố Du đứng ở cửa ra vào, dáng người thon dài, mi thanh mục tử* chỉ là thần thái có chút mệt mỏi. Ngừ khi của anh luôn luôn nhẹ nhàng nhân nhật ôn hòa, bất luận là đôi trước Từ Bích Ảnh giải trừ hôn ước hay là đôi này đưa ra đề nghị訂 hôn thì anh vĩnh viễn vẫn là bộ dáng văn đạm phong khinh khiến Từ Bích Ảnh đoán không ra.

*Lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp đẽ

"Bích Ảnh, chuyện訂 hôn, xem lại đi."

"Cái gì?" ả đôi sắc mặt.

...

Từ sự kiện làm náo động lần trước, mỗi lần Nguyễn Thu Thu online game đều sẽ phải gánh chịu mưa bom bão đạn đến từ bạn bè. Cô lui bang phái, thỉnh thoảng nhìn ngắm phong cảnh trong game, hiện tại trong trò chơi nhiều xuất hiện rất nhiều người lấy tên mô phỏng tên ID của cô.

Cái gì mà "Khẩu Thu Khẩu Thu", "Thu Thu Thu Thu", "Thu Thu thu"... Phần lớn là nhân vật Ngọc Tiên, nhìn hoa hết cả mắt, cho dù có người thấy được ID chân chính của Nguyễn Thu Thu, cũng phải sững sờ một chút suy nghĩ xem có phải người thật hay không.

Nguyễn Thu Thu ngâm nga bài hát ngòi hí hoáy trên bảng vẽ tranh, chỉ hơn nửa ngày về cơ bản bức họa đã thành hình.

Trong tranh là cảnh xuân Giang Nam, hoa anh đào rực rỡ bị gió cuốn đi rơi là tả đầy đất, chính là thời khắc giữa xuân đẹp nhất. Gạch đỏ ngói trắng, đình tạ ban công, dát lên một vàng sáng ánh kim. Một bóng người mặc hồng sam váy trắng ngồi nghiêng trên mái hiên, nghiêng chân, cánh tay ngọc nâng lên thổi một chiếc tiêu xanh biếc, tóc dài đen nhánh xõa ra, tay áo bóng bảnh, chỉ lưu lại một bóng lưng uyển chuyển khiến người ta mơ màng.

Nguyễn Thu Thu có chút ngượng tay, sửa chữa hồi lâu.

Nhìn tác phẩm đã hoàn thành phần cốt lõi, cô xoay xoay lưng, cảm thấy phía sau lưng có chút cứng nhắc.

Trước khi xuyên sách, cô là sinh viên khoa mỹ thuật, rất có thiên phú về tranh, trong lúc học đại học thì cũng khá nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp thì lựa chọn nghề vẽ phác thảo tự do. Cô không có nhiều lòng cầu tiến, vẽ phác thảo cũng là có thì nhận, không có gì là ép buộc, tháng ngày trôi qua coi như thoải mái.

Từ khi xuyên vào trong sách, vội vàng làm đầu bếp, suýt nữa quên đi kỹ năng kiếm sống của mình.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, khoảng thời gian này cứ xem như thời kỳ khôi phục chức năng, đợi về sau khi ly hôn với Trình Tuyền rồi thì cô có thể tiếp tục nghề cũ, thích vẽ thì vẽ, không cần vì tiền bạc mà lo lắng, sống những ngày tháng mà đôi trước tha thiết ước mơ.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu vui sướng gửi đến diễn đàn game.

« Như Mộng Lệnh » đang thu thập bản vẽ nhân vật CG*, họa sĩ được chọn sẽ có cơ hội tham dự vào dự án mới. Nguyễn Thu Thu đối bọn họ có ấn tượng không tệ —— loại công ty lớn như Gia Trừng này coi trọng nhất nhân tài, đến lúc đó chỉ nói chuyện bằng bản lĩnh.

*Computer Graphic: một thuật ngữ chỉ công nghệ đồ họa kỹ thuật số.

Nguyễn Thu Thu đóng máy tính lại.

Còn chưa nghĩ ra com tối ăn cái gì, cô định đi ra ngoài dạo chơi.

Mấy ngày gần đây nhiệt độ giảm xuống, gió ngày càng lạnh, dự báo thời tiết nói rằng cuối tuần sẽ có tuyết, Nguyễn Thu Thu nhớ ra mình còn chưa có áo khoác dày, thu dọn một chút đi ra ngoài, đi cửa hàng tương đối lớn ở gần đây mua sắm.

Chạng vạng tối sắc trời u ám, những đám mây màu trắng xám dày đặc che kín cả bầu trời, gió lạnh thổi đến bất thành hình, những chiếc lá vàng rách rưới rơi ở khắp mọi nơi, khiến cho người ta cảm ý lạnh lan từ trong không gian vào thân thể.

Nguyễn Thu Thu đeo khẩu trang, rút cổ một cái, lạnh đến mức run lấy bầy.

Đến lúc tiến vào cửa hàng, được luồng khí ấm áp của điều hòa thổi vào người thì tay chân cứng nhắc mới có thể dần dần hoạt động, Nguyễn Thu Thu nhào lộn khuôn mặt, dùng sức vuốt vuốt hai gò má lạnh băng hoàn toàn không để ý hình tượng. Đột nhiên cô nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê không quá rõ ràng, nhanh chóng bị đối phương che giấu đi.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy một người đàn ông dáng người thon dài. Anh ta mặc áo somi và một chiếc áo len ba lỗ, quần dài màu đen, áo khoác vắt trên khuỷu tay, khuôn mặt sạch sẽ ôn hòa, nhìn có vẻ tính cách vô cùng tốt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, anh ta trước có chút kinh ngạc bối rối sau đó lập tức áy náy nở nụ cười, khẽ vuốt cằm. Tuy nhiên, đó chỉ là một nụ cười thoáng chốc, rất nhanh lại chuyển thành mỉm cười thoải mái, nhàu nhàu mũi, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Nguyễn Thu Thu thu hồi ánh mắt, bộ dáng suy tư.

Kỳ quái, tiếng cười kia, hình như có chút quen thuộc? Đã từng nghe qua ở đâu sao?

Cửa thang máy mở ra, đối phương ra hiệu Nguyễn Thu Thu đi vào trước, Nguyễn Thu Thu lúc đầu chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để sưởi ấm tay chân, bị người xa lạ đưa tay ra mời lịch thiệp nên nhất thời cảm thấy cực tuyệt đối phương thì xấu hổ quá liền khách khí tiến vào.

"Lầu mấy?" Anh ta hỏi.

Nguyễn Thu Thu nhìn qua bóng lưng thẳng tắp thon dài của anh ta, hùng hốt: "Tầng hai."

"..." Anh ta sững sờ.

Đối phương đầu tiên là ấn tầng hai sau đó nhấn xuống tầng năm. Tầng năm chủ yếu đều là phòng ăn, nhà hàng trong trung tâm mua sắm này có thể nói là cao cấp, giá cả cũng đắt, Nguyễn Thu Thu có vẻ vẫn luôn có ý muốn đi ăn nhà hàng Tây.

"Thật xin lỗi, là tôi tạo phiền toái cho cô rồi" Anh ta như thở dài lại như buồn cười.

Nguyễn Thu Thu khoát khoát tay: "Không sao, vừa lúc chân đau, không muốn đi cầu thang."

Đang nói liền đến tầng hai, anh ta khách khí đưa một tay ra ngay trước cửa thang máy, Nguyễn Thu Thu đi ra cửa, quay đầu, bên trong cánh cửa thang máy dần dần khép lại anh ta mỉm cười với cô.

Cửa thang máy đóng lại.

Nguyễn Thu Thu nhàu mày lại, cảm giác đã từng quen biết trong lòng cô quanh quẩn không đi, vận hết cả hồi hải mã*, cho dù nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra rốt cuộc là đã nghe qua chất giọng sạch sẽ này ở đâu.

*Hồi hải mã hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thùy thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian.

Nghĩ ngợi nhanh chóng bị vứt qua một bên. Nhân viên lần trước vẫn còn nhớ rõ Nguyễn Thu Thu, về sau khi có tới luôn nhiệt tình đề cử một số hàng giảm giá rẻ nhất, Nguyễn Thu Thu một tay chống nạnh, mang bên mình ví Chanel hào khí ngất trời: "Cho tôi xem kiểu mới! Toàn bộ thử một lần!"

Mua quần áo đương nhiên phải mua, mùa hè có thể mua một phòng hàng tiện nghi rẻ tiền, mùa đông mua áo khoác nhất định phải mua hàng tốt. Cửa hàng này không tính là rất đắt, mẫu mới đều nằm trong khả năng chi trả của Nguyễn Thu Thu, cô từ chối trước đã rất thích các thiết kế của thương hiệu này nhưng không có tiền, hiện tại rốt cục có thể không có gánh nặng mà mua mua mua.

Nguyễn Thu Thu ở trước gương thử tới tới lui, dáng người là lướt hấp dẫn, xinh đẹp không gì sánh được, cho dù mặc cái gì cũng đều dễ nhìn.

Sau lưng mấy tên đàn ông cùng người nhà đi dạo phố đồng loạt ngồi ở trên ghế sa lon dài, đứng núi này trông núi nọ liếc trộm cô vài lần, căn bản không thấy được vợ lớn vợ nhỏ ở sau lưng đã đen mặt đẹp, eo bị hung hăng bấm một cái mới chịu ngoan ngoãn lại.

"Ai ui đau!"

Nhất thời, trong tiệm âm thanh hô to gọi nhỏ kêu đau vang lên liền tiếp khiến nhóm nhân viên cười trộm không thôi.

Lúc từ trong tiệm đi ra, Nguyễn Thu Thu đã thay một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, mặc áo nhưng dễ màu sáng và quần dài, đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm của mọi người. Trong đó cũng có người đến bắt chuyện nhưng đều bị cô lạnh lùng từ chối.

Nguyễn Thu Thu đổi một đôi ủng ngắn, đứng trước cửa sổ sát đất trước mặt ngắm mình, tâm tình yên tĩnh.

Thủy tinh phản chiếu khuôn mặt một cô gái tinh xảo xinh đẹp, cặp mắt hoa đào mộng lung nhưng lúc lạnh lùng lên lại nhiều thêm mấy phần sắc bén, quả thực là một vũ khí tốt trong việc đẩy lui người khác. Cho dù bóng lưng xinh đẹp cũng không ai dám bắt chuyện.

"... Mẹ nó."

Sắc mặt cô không thay đổi nhìn qua ngoài cửa, trời bắt đầu mưa to rồi. Lúc này đi ra ngoài nhất định trở thành một con chuột lột, quần áo cũng sẽ bị làm bẩn.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, đây quả thực là ý trời, không bằng đi nhà hàng Tây kia đi!

Giờ này, Trình Tuyền chắc cũng sắp trở về rồi. Nguyễn Thu Thu lấy điện thoại đi động ra, gửi cho Trình Tuyền một tin nhắn.

"Tôi còn đang ở bên ngoài, tôi tự ăn tạm gì đó một chút là được, anh tự mình giải quyết đi." Nếu như Trình Tuyền biết cô một mình chạy đi hưởng thụ mỹ thực, nói không chừng sẽ có ý kiến, không đề cập tới thì hơn.

Gửi xong tin nhắn, Nguyễn Thu Thu ngậm nga bài hát, xách theo mấy cái túi quần áo đi về hướng phòng ăn.

...

Lúc nhận được tin nhắn Trình Tuyền đang chuẩn bị về nhà, nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, anh lập tức trầm mặc.

Bên cạnh mấy người Đồ Nam còn đang hỏi: "Đại boss anh thật sự không đi gặp Cố Du cùng bọn em sao? Em cảm thấy cậu ta là một hạt giống tốt."

Trình Tuyền bình tĩnh hỏi: "Đi đâu ăn?"

Vừa nhắc tới cái này, Tiêu Phiền vui vẻ: "Ồ gần đây thôi, một nhà hàng Tây đặc biệt tốt, anh chắc chắn sẽ không thất vọng!"

Trình Tuyền ừ một tiếng: "Đi thôi."

"Tôi cũng đi." An Nhu đột nhiên nói xen vào. Cô ta hôm nay mặc một bộ váy âu phục, trang điểm khéo léo, lúc cô cười lên rất đẹp khiến Tiêu Phiền có chút đỏ mặt.

Đồ Nam không nề tình: "Cái này cùng bộ phận thiết kế của cô có quan hệ gì đâu, chúng tôi đi nói chuyện làm ăn, cô đừng có nhúng vào."

Tiêu Phiền vội vàng tiếp lời: "Bên ngoài trời mưa rồi, cô về một mình không tốt đâu, đợi lát nữa đã ăn xong tôi đưa cô về."

An Nhu mỉm cười thoải mái, vô cùng khách khí: "Cảm ơn."

Chỉ là toàn bộ quá trình ánh mắt của cô đều chỉ rơi vào trên người Trình Tuyền.

Trình Tuyền mặc một chiếc áo khoác đen đơn giản, mí mắt dài nhỏ buông xuống, không biết đang suy tư điều gì. Từ góc độ này có thể nhìn thấy cái mũi thẳng tắp của anh cùng với đôi môi mịn thành một đường thẳng. Máu môi của anh rất nhạt, ánh mắt cũng rất vậy, không biết đàn ông như vậy khi nhiệt tình lên sẽ như thế nào.

An Nhu bỗng nhiên đỏ mặt.

Đồ Nam pha trò nói: "Đi thôi đi thôi, đừng để người ta chờ sốt ruột chứ."

Cùng lúc đó.

Nguyễn Thu Thu được sắp xếp ngồi ở gần cửa sổ sát đất, cô đang chuẩn bị ngồi xuống lại nhìn thấy một người quen ở phía đối diện. Thật là khéo, chính là người mà cô gặp lúc mới tiến vào.

Nguyễn Thu Thu lên tiếng chào anh ta: "Này, người là đang chờ người sao?"

Đối phương có chút bất ngờ, lập tức mỉm cười nói: "Đúng, một nhóm bạn."

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Tôi chỉ là ăn tạm một chút.

Phòng ăn, gặp nhau xấu hổ.

Trình Tuyền: Ăn tạm?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thế nào là ăn tạm?

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu tò vò ăn tiệc không thể keo kiệt. Cô vốn chỉ muốn gọi mấy thứ, nhìn món này ăn ngon, món kia cũng ăn ngon, bắt tri bắt giác liền gọi vượt qua con số dự tính ban đầu.

Người phục vụ khui một bình rượu vang, rót cho Nguyễn Thu Thu.

Phong cảnh của nhà hàng vô cùng tốt, tiếng đàn violin du dương trầm bổng, ánh đèn mờ lung, tinh xảo đến từng chi tiết trang trí, những vị khách thì ăn mặc bảnh bao nâng một ly rượu vang nhẹ giọng trò chuyện, hiếm có tạp âm ồn ào.

Nhìn xa xa ngoài cửa sổ có thể thấy được cảnh đêm của non nửa thành thị. Nơi này tiếp giáp bờ sông, tầm nhìn khoáng đạt, vừa đúng tránh được những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, ban đêm ánh đèn nhấp nhấp, cảnh đêm đô thị rực rỡ lại mờ lung tương phản với ban ngày khác chế kìn đáo.

Con mưa to lộp bộp không ngừng rơi trên mặt đất nhưng lại nghe không được một tiếng động nhỏ, đột nhiên khiến Nguyễn Thu Thu có chút ngẩn ngơ.

Trình Tuyền chắc cũng đã về đến nhà.

Người phục vụ bưng món ăn lên, Nguyễn Thu Thu ngửi thấy hương vị đồ ăn mê người thì đã lập tức không thèm để tâm đến Trình Tuyền nữa. Cô có chút chột dạ nghĩ, nếu nhà hàng ăn không tẻ, lần sau sẽ mang Trình Tuyền tới dùng cơm để đền bù một chút.

Cô cũng không phải có ý ăn mảnh, đây là chuyện bất đắc dĩ nha.

...

Cùng lúc đó, đoàn người Trình Tuyền đang đi thang máy lên lầu.

Đồ Nam rất hưng phấn, đại boss đã lâu không cùng ăn cơm với bọn họ, điều này khiến liên mình những chàng trai FA cứ luôn có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó. Trên đường đi cậu nói liên miên lái nhái, vô cùng lo lắng hỏi chị dâu gần đây đang làm gì, chơi game có vui hay không, hi vọng chị dâu có thể đưa ra một phần nhận xét sau khi trải nghiệm trò chơi văn vắn.

An Nhu đương nhiên biết Trình Tuyền trong game gần gũi vì hồng nhan, sắc mặt của cô ta có chút khó coi. Cảm giác nguy cơ mờ hồ quanh quẩn lấy cô ta —— có thể làm cho Trình Tuyền đi đến bước này, người phụ nữ kia tuyệt đối không đơn giản.

Khoảng thời gian này đến rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? An Nhu nhủ mảy, về mặt không mấy vui vẻ.

Nhưng mà...

Tối nay là một cơ hội tốt, cô ta chắc chắn phải nắm chặt.

Nhìn con mưa to ngoài cửa sổ, khỏe môi của cô có chút nhếch lên. Cô có tự tin, là đàn ông đều không cự tuyệt được người đẹp ôm ấp yêu thương, nhất là trong nhà chỉ có một đóa hoa thô ráp lẻo lết làm nền càng làm tôn thêm vẻ thanh lệ thoát tục không giống bình thường của mình. Trình Tuyền chỉ là bị động một chút, nhưng cô không ngại chủ động.

Đồ Nam ho một tiếng: "Ra thang máy đi, An Nhu, ngại ngốc ở đây làm gì chứ."

Tiểu Phiền là một tên đàn chưa từng yêu đương bao giờ, mới cái đầu gỗ ngáo ngơ, không giống câu sấm đã phát hiện trên đường đi An Nhu đều nhìn chăm chăm vào đại boss nhà cậu, ánh mắt mềm mại cháy nước khiến Đồ Nam xấu hổ một hồi lâu. Cậu thật sự không hi vọng An Nhu làm ra chuyện gì quá quái, không nói đến những cái khác, chộc cho Trình Tuyền bất mãn, đến lúc đó còn muốn ngồi chức vị này chỉ sợ rất khó.

Đồ Nam thờ dài trong lòng. Một ngày này, việc cậu phải quan tâm cũng thật nhiều nha.

Vị trí nhà hàng đã sớm hẹn trước xong. Lhó Từ Trùng có việc không đến, vốn là bốn người giờ lại thêm một cái An Nhu nên phải đổi vị trí.

"Thật có lỗi tiên sinh, hiện tại đã không còn bàn sáu người."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Tiểu Phiền nói: "Vậy thì ta lịch vào thôi, lấy thêm ghế." Nhìn bộ dáng nhiệt tình xum xoe của Tiểu Phiền, An Nhu không nói tốt cũng không nói xấu chỉ mỉm mỉm cười nói một câu cảm ơn.

Cổ Du đã ngồi đợi trên chỗ ngồi một lúc lâu.

Anh ta liếc mắt nhìn qua chỗ Nguyễn Thu Thu, thấy trên bàn có xếp chặt nịch món ăn, không khỏi mỉm cười. Gần đây hình như anh ta luôn luôn có thể gặp được mấy cô bé thú vị, cho dù là vị trước mặt này hay là Thu Thu Thu trên mạng... Nghĩ đến cái tên này lại nghĩ đến cuộc chiến với Lý Tư Đặc, Cổ Du lại lâm vào tâm trạng nặng nề.

Là anh ta làm việc quá bốc đồng, hiện tại bị báo ứng là trừng phạt đúng tội rồi.

Ông chủ Gia Trùng cho anh ta một cơ hội phỏng vấn trực tiếp, anh ta chỉ hi vọng còn cơ hội đền bù.

Đang cúi đầu suy tư thì nhìn thấy một đoàn người dần dần đi tới về phía anh ta. Ba nam một nữ, diện mạo đều không tầm thường, đi đầu là Đại Boss Gia Trùng- Đồ Nam, thần thái sáng láng, mặt chứa ý cười. Ánh mắt Cổ Du lại không tự chủ được rơi trên người sau lưng Đồ Nam, gần người, cùng là đàn ông anh ta không thể không thừa nhận khuôn mặt của đối phương thật không tầm thường chỉ là đối phương tựa hồ có chút hững hờ.

Nét mặt Trình Tuyền không có gì là mệt mỏi. Anh một tay hút tẩu, suy nghĩ xem chút nữa ăn cái gì thì ngon, nhưng khi quay người trong nháy mắt anh nhìn thấy một.....bóng người cùng vô cùng quen thuộc.

Trình Tuyền: "..."

Cô gái ngồi cạnh cửa sổ tâm trạng chắc hẳn rất tốt, mặt mày đều mang ý cười.

Trước mặt của cô bày biện bảy tám món ăn, một chai rượu vang đỏ đã khui, trung tâm bàn ăn trung tâm đặt một nhánh hoa hồng mà đỏ, hoa đẹp như người. Cô đang thông thả thưởng thức mì ống hải sản, không hề phát hiện ánh mắt chết chóc cách cô chỉ vài mét.

Trình Tuyền trở mặt nhìn người nói mình "ăn tạm một chút" - Nguyễn Thu Thu cứ dờ dờ hoàng như vậy ngồi ăn mảnh.

Cái này gọi là ăn tạm?

Anh trầm mặc.

Một bên khác bọn Đồ Nam cùng Cổ Du chào hỏi vài câu, đến lượt Trình Tuyền lại ngăn người, Đồ Nam vội vàng pha trò: "Nhân viên công ty, thích đi vào cõi thần tiên như vậy đấy, quen là tốt rồi."

Cổ Du hơi kinh ngạc nhưng không lộ ra ngoài mặt. Bọn họ khách khí mời đối phương ngồi xuống. An Nhu vô cùng tự giác ngồi ở đối diện Cổ Du, cô ta tính cả rồi: Trình Tuyền nhất định sẽ không ngồi bên cạnh Cổ Du, anh không thích ngồi cùng chỗ với người xa lạ, bởi vậy anh nhất định sẽ ngồi bên cạnh cô ta.

Đồ Nam nheo mắt, nghĩ là Trình Tuyền sẽ trực tiếp ngồi ở chiếc ghế còn lại bên kia. Không ngờ, anh toàn bộ qua trình đều coi nhẹ ánh mắt kinh ngạc của Cổ Du, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cổ Du.

Những người khác: "..."

Thật là kỳ quái! Chẳng lẽ đại boss coi trọng Cổ Du sao? Hay là ở cảnh cáo bọn họ không được nói lung tung với Cổ Du?

Nhất thời, mấy người đều có chút ngu người, không đoán ra Trình Tuyền rốt cuộc có ý gì.

Bọn họ cũng không biết, Trình Tuyền ngồi ở vị trí này bởi vì chỉ cần nhắc mắt lên là có thể vô cùng thuận tiện nhìn động tác của Nguyễn Thu Thu.

Cổ Du: "Áy... Cái đó, có gì không đúng sao?"

"Không có gì không có gì."

An Nhu vội vàng nói: "Vây để tôi ngồi ghế ngoài đi, tôi chỉ đến cho vui thôi, mọi người đàm luận cũng thuận tiện."

Nàng động tác cực nhanh chuyển đến trên ghế, cũng coi là gián tiếp ngồi ở Trình Tuyền "Bên người."

Lúc này, vị trí của mấy người là như sau:

Đồ Nam ** tiêu phiên

An Nhu

Cổ Du ** * Trình Tuyền

An Nhu ngồi thẳng tắp, tận lực phô diễn dáng người của cô ta. Cô ta tính tế nhận ra được Trình Tuyền nhìn thoáng qua chỗ mình sau đó dời ánh mắt, đuôi lông mày hiệ ra tâm tư thiếu nữ thẹn thùng, mừng thầm.

An Nhu không biết là vị trí của mình vừa vặn là ngăn Trình Tuyền nhìn Nguyễn Thu Thu khiến anh có chút phiền. Anh lười biếng miễn cưỡng tựa lưng vào ghế, cầm điện thoại di động lên chọc chọc mấy cái.

Nghe tới tiếng điện thoại di động tích tích, Nguyễn Thu Thu lau lau miệng, cầm điện thoại di động lên, là tin nhắn của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Em ăn gì, có cần tôi mang cơm tối cho em không?

Nhìn điện thoại di động Nguyễn Thu Thu vừa chột dạ vừa lúng túng, miếng thịt bò bít tết trong miệng nuốt cũng không được nhà ra cũng không xong: "..."

Cái này...xấu hổ quá, Trình Tuyền ăn cơm còn nhớ mang đồ ăn cho cô, cô lại ở đây ăn mình, có vẻ như... Có một chút tệ nhì

Nhưng lúc này cô không thể nói trắng ra mình đang ăn cái gì được chỉ có thể mặt dầy trả lời: "Chỉ là một chút salad trái cây các loại. Không có việc gì, anh cứ việc ăn đi, tôi đang giảm béo, không đói bụng."

Ting một tiếng, nhận được tin nhắn Trình Tuyền nhìn thoáng qua điện thoại, ánh mắt liếc qua chỗ Nguyễn Thu Thu.

Giảm béo? Không đói bụng? Đương nhiên không đói bụng, cô gọi mì ống, bò bít tết, bánh sô cô la nóng chảy* ... Một bản đồ ăn đầy calo, còn uống nửa chai rượu vang đỏ. Phòng chừng hôm nay đến ăn no quá, lết về được hay không cũng vấn đề.

*tên gốc: Molten chocolate cake. Tra google để biết thêm thông tin chi tiết.

Lúc này Nguyễn Thu Thu không có thời gian ngừng đầu nhìn người khác đương nhiên không có phát giác được ánh mắt sâu kín của Trình Tuyền.

Cô tăng nhanh tốc độ ăn cơm, muốn ăn xong sớm để về nhà. Hương vị trên người còn phải phân tán đi, miễn cho bị Trình Tuyền ngửi được.

"Lão... Ách, lão Trình, anh ăn cái gì?"*

* Đồ Nam định gọi "lão bản" tức là ông chủ.

Đồ Nam nhìn về lo đường của Trình Tuyền, suýt nữa gọi ra một tiếng "lão bản". Cậu nhanh chóng sửa miệng đưa thực đơn cho Trình Tuyền. Kì lạ, ngày bình thường đại boss chỉ để ý hai việc: ăn uống và làm việc, hôm nay sao lại đổi tính không có hứng thú với đồ ăn thế? Đồ Nam cho rằng đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng giờ phút này, cậu chỉ có thể nhịn lòng hiếu kỳ lại, chờ Trình Tuyền chọn món ăn.

Đầu ngón tay thon dài của Trình Tuyền chọn mấy lần, rõ ràng là một phần trên bàn tiệc của Nguyễn Thu Thu. Mí mắt lười biếng của anh nâng lên, ánh mắt lại liếc qua chỗ Nguyễn Thu Thu: Còn gì nữa không?

An Nhu còn tưởng rằng đang nhìn cô ta, vô cùng nữ tính vén tóc mai lên, vừa nhắc cánh tay lại ngăn trở Trình Tuyền quan sát kẻ lừa đảo nào đó đang ăn mình.

Anh không kiên nhẫn quay đầu qua chỗ khác, nói: "Nói nhanh lên."

Phòng vấn muộn, kẻ lừa đảo sẽ chạy mất.

Cổ Du khá nhạy cảm về phương diện cảm xúc, anh ta lập tức ý thức được, "Lão Trình" kiêu lòi ỉ nói chắc hẳn có địa vị không thấp.

Anh giữ vững tinh thần, ngồi ngay ngắn, hạ thấp tư thái nhẹ nhàng nói: "Nói thật, tôi vẫn luôn muốn đến Gia Trùng. Hi vọng ngài có thể cho tôi một cơ hội, tôi tin việc người khác có thể làm được, tôi cũng nhất định có thể làm được."

Đồ Nam đối có ấn tượng cũng không tệ lắm với, nhưng quyền quyết định lại ở trong tay Trình Tuyền, Trình Tuyền không gật đầu đồng ý, cậu cũng chỉ có thể qua loa đánh Thái Cực.

"Cậu Cổ, lúc trước cậu ở trong « Như Mộng Lệnh » xảy ra vài chuyện không vui, trước mắt mà nói không phải một cơ hội gia nhập tốt. Chúng tôi hi vọng cậu có thể cố gắng đạt một chút thành tích."

Cổ Du trầm xuống, vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc: "Tôi hiểu. Tôi đã báo danh cuộc tuyển chọn tuyển thủ câu lạc bộ do Gia Trùng tổ chức, tôi sẽ nỗ lực hết sức"

Đồ Nam là thật sự rất hài lòng.

Cậu liếc trộm Trình Tuyền một chút, hi vọng Trình Tuyền cho chút ý kiến. Cổ Du là một hạt giống tốt mà họ đã quan sát rất lâu, khả năng các phương diện cũng không tệ, về sau tuyệt đối sẽ lưu danh mình trong giới thể thao điện tử.

Đồ Nam đột nhiên sững sờ.

Trình Tuyền có chút lơ đãng nhìn theo một phương hướng nào đó, cậu nhìn theo ánh mắt của anh lại nhìn thấy một cô gái cực kỳ đẹp một thân một mình ngồi một bàn, ăn như hổ đói, Đồ Nam nhìn sang thời điểm, cô nắc một cái, lập tức đó mặt mượn uống rượu đỏ để che giấu.

Thật là một cái cô gái đáng yêu, Đồ Nam có chút nhộn nhạo. Nhưng hẳn lập tức ý thức được —— từ từ, không đúng, đại boss thế mà lại nhìn chăm chăm một cô gái chưa từng gặp mặt?

"Đang nhìn cái gì vậy?" Tiêu Phiên có chút hiếu kỳ hỏi.

Vừa nói, An Nhu mím môi mỉm cười, có chút thẹn thùng: "Không có gì."

Đồ Nam: "?" An tiêu thư hình như có chút tự mình đa tình rồi.

Trình Tuyền vẫn một vẻ mặt đi vào cõi thần tiên, Đồ Nam ghen nửa ngày, cắn răng nói: "Cái đó, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong lại bàn tiếp."

Cổ Du thờ phào nhẹ nhõm, nét mặt của anh ta cứng ngắc, sự khấn trương chưa từng có khiến anh ta có chút không khống chế được bản thân. Anh cười khổ một tiếng, hơn hai mươi tuổi đầu mà tính tình bỗng bật như thanh niên mới vào đời, chẳng trách bọn họ cho rằng anh ta không đủ kinh nghiệm.

Mỹ thực cùng rượu vang, cảm giác chưa xốt nơi đầu lưỡi kích thích khẩu vị của người ta.

Trong mấy người chỉ có món ăn trước mặt Trình Tuyền là nhiều nhất, đáng về bọn Đồ Nam kiểu nhìn mãi thành quen biểu khiến Cổ Du dè xuồng nghĩ ngờ trong lòng.

Trình Tuyền các dạng ném thư vài miếng rồi cúi đầu gửi tin nhắn.

"Bò bit tét không đủ mềm, những món khác cũng được."

Nguyễn Thu Thu ngồi chếch phía đối diện nghe thấy tiếng điện thoại, ấn mở lại nhìn thấy tin nhắn không đầu không đuôi của Trình Tuyền. Cô có chút buồn bực, hỏi: "Anh đang ăn cơm Tây?"

Trình Tuyền: "Ừ."

"Nhà hàng nào? Nếu ăn ngon lần sau chúng ta có thể cùng đi."

Trình Tuyền trả lời cực nhanh, tin nhắn là định vị nhà hàng, rõ ràng là nhà hàng Nguyễn Thu Thu hiện tại đang ăn. Lúc cô ấn mở tin nhắn đang uống rượu vang đỏ, bỗng nhiên bị kinh sợ, rượu vang sặc vào khí quản, cô che miệng liều mạng ho khan, ho chảy cả nước mắt.

Mẹ ơi! Trình Tuyền ăn cùng một nhà hàng với cô?!

Tiếng động bên Nguyễn Thu Thu dẫn tới một bàn người của Đồ Nam dồn dập nhìn qua. Đúng lúc Nguyễn Thu Thu hết nhìn đông lại nhìn tây, lên lên lút lút tìm Trình Tuyền, sau đó cực kì lúng túng, trong nháy mắt đụng phải hai con người dài nhỏ đang nhìn cô trong biển người mênh mông.

Hai tay anh ôm vai, ánh mắt sâu kín, một tay cầm đi động ấn vài cái.

Nguyễn Thu Thu theo bản năng nhìn về phía điện thoại.

Trình Tuyền: "Ăn mảnh vui à."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lúc đầu rất vui! Hiện tại! Một chút! Cũng không! Vui về!

Về ngoài của Nguyễn Thu Thu tuyệt đối là vượt xa An Nhu. Dù là cô ngồi ở đẳng gia có chút chật vật ho khan, đều không che giấu được vẻ kiêu diễm động lòng người. Đồ Nam thu hồi ánh mắt, cười nói: "Một cô gái xinh đẹp."

Trình Tuyền lẳng lẳng mà nhìn chăm chú Đồ Nam, ánh mắt của anh quá mức rõ ràng đến mức Đồ Nam có chút cười không nổi.

Trình Tuyền hỏi: "Đẹp mắt không?"

Đồ Nam không chút nghĩ ngợi gật đầu: "Rất đẹp."

Trình Tuyền: "Đẹp mắt không?"

Dục vọng muốn sống mãnh liệt, Đồ Nam "... Kỳ thật, cũng tạm."

Đồ Nam nhìn sang đại boss, luôn cảm thấy có chút không đúng lắm. Từ lúc vừa vào cửa đại boss đã liên tục chú ý tới cô gái xa lạ kia, bộ dáng... Rõ ràng là có chút không vui.

Cái này, Đồ Nam thật sự bị sốc mất rồi.

Đại boss ơi Đại boss à, anh không thể làm chuyện điên rồ đó! Anh là người đã có gia đình rồi đó!

Đồ Nam đã tưởng tượng đến lúc Trình Tuyền ly hôn, tiếp tục trải qua kiếp sống cô độc cùng với mì tôm và bàn phím, đến lúc chết già trong nhà cũng không ai phát hiện ra. Quá thảm rồi, quá thảm rồi AAA!

Ánh mắt chết chóc của Trình Tuyền khiến Nguyễn Thu Thu vô cùng xấu hổ, đứng ngồi không yên.

Chột dạ, cô đến cơm cũng không có ý định ăn nữa, vội vàng gọi phục vụ tới dự định tính tiền rồi chuẩn

Muốn đi đến cyar ra phải đi ngang qua bàn của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không có cách nào đi vòng qua, vô cùng khó xử xoắn xuýt một lát, quyết định giả bộ như không có việc gì, đứng lên lấy áo khoác che khuất mặt, cúi đầu mang theo túi, lặng lẽ đi về phía cửa lớn.

Tới gần, tới gần!

Sắp vượt qua chỗ Trình Tuyền rồi, cửa ơi chị tôi ôm em đây!

Bước đi Nguyễn Thu Thu nháy cẳng nhỏ nhoi thế cho nên cô không chú ý tới Trình Tuyền đã đặt đĩa xuồng, chậm rãi quay đầu: "Không trở về cùng tôi sao?"

Trong ánh mắt khiếp sợ, ngờ ngác của những người khác, bước chân Nguyễn Thu Thu phanh lại.

Cô không tình nguyện chậm rãi xoay người, đón lấy ánh mắt giật mình của đám người, lúng túng vẩy vẩy tay: "Hello."

Đồ Nam có loại dự cảm: "Vị này là ——"

****Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền nhìn qua một bàn tiệc lập lại: Ăn tạm?

Cảm giác xấu hổ tăng vọt, Nguyễn Thu Thu: Thật xin lỗi!! QAQ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu không biết nguyên chủ đã từng gặp qua bọn họ chưa, thật không dễ nói chuyện, chỉ có thể đứng tại chỗ nhận lấy ánh mắt dò xét của bọn họ.

Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh: "Vợ tôi."

Đồ Nam và Tiêu Phiền suýt nữa phun ra câu chữ thê nhưng vì cổ kị Cổ Du đang ở đây lập ngay nghẹn nuốt xuống. Hai người ngáy ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ ra chị dâu lại xinh đẹp như vậy!

Công ty bọn họ là một cái miếu hòa thượng trá hình, ti lệ nam nữ cách biệt khủng khiếp, dạng phụ nữ như An Nhu vừa có khí chất lại xinh đẹp liền trở thành nữ thần được cả công ty công nhận. Ngay cả khi cô ta ngẫu nhiên chọc bọn họ nóng nảy, bọn họ không nổi bầy ra về mặt tức giận với cô ta.

Hiện tại so sánh với Nguyễn Thu Thu, An Nhu lúc trước có thấy đẹp như thế nào cũng lập tức có chút âm đạm phai mờ.

Trước kia nghe An Nhu nói còn tưởng rằng chị dâu không ưa nhìn lắm, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy đại mỹ nhân thanh tú động lòng người đứng tại trước mặt, bọn họ còn có chút ngu người, lắp bắp, không biết nên nói cái gì. Hai thằng đàn ông mặt đỏ tía tai, vô đầu bứt tóc, ánh mắt hâm mộ muốn chết.

Vợ xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt, còn nấu ăn ngon, quả thực là người chiến thắng!

Hai người bọn cậu rất muốn gọi một tiếng chị dâu nhưng lại phải cố nhịn xuống. Đối với bên ngoài, thân phận của Trình Tuyền là giữ bí mật, cho dù là Cố Du cũng không được.

Trái ngược với những người khác, sắc mặt An Nhu trắng bệch, vô thức siết chặt dao nĩa trong tay. Cô ta nhớ rõ ràng, lúc trước nghe ngóng tin tức sau đó gặp mặt được người vợ trong truyền thuyết của Trình Tuyền, vừa điềm dúa lóc lết lại còn làm đáng khiến cho người khác buồn nôn, bây giờ sao lại như biến thành người khác chứ?

Không! Không thể nào!

Trong lòng Đồ Nam thầm nghĩ chị dâu quả thực là xinh đẹp lại rất nhiệt tình, điển cuồng ca ngợi: "Lão... Lão Trình, vợ thật là dễ nhìn!"

Tiêu Phiền: "Khục."

Câu nói này, sao lại có cảm giác là lạ vậy?

Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh giới thiệu cho Nguyễn Thu Thu: "Một đám bạn, ăn một bữa cơm"

Anh biết Nguyễn Thu Thu tuyệt đối sẽ không hỏi lung tung này kia, cũng biết bọn Đồ Nam tuyệt đối sẽ không chủ động bóc trần thân phận với Nguyễn Thu Thu, cho nên căn bản không lo lắng sẽ bị lộ.

Ai có thể nghĩ tới anh đường đường là một ông chủ mà lại phải giấu diếm thân phận với vợ để ly hôn.

Nguyễn Thu Thu không hay chú ý tin tức bất quải của Gia Trùng, cô chỉ cảm thấy nhìn mặt Đồ Nam rất quen nhưng lại không thể nói là gặp chỗ nào. Hiện tại trong lòng cô chỉ cảm khái——Trình Tuyền thế mà cũng là có bạn bè nhà.

Trưởng thành! Bà già này rất vui mừng.

Ngược lại là Cố Du kinh ngạc nói: "Thật là khéo, chúng ta thì ra còn có quen biết sao?"

Nguyễn Thu Thu ngượng ngừng gật đầu, thật không nghĩ tới trùng hợp như vậy. Cô nét mặt tươi cười như hoa nói: "Chào anh, tôi là Nguyễn Thu Thu."

Nhìn hai người nói vậy, những người khác đều ngẩn người.

Bọn họ không nghĩ tới Cố Du thế mà còn quen cả chị dâu. Đồ Nam cùng Tiêu Phiền ánh mắt cổ quái, trong tưởng tượng của các cậu, Trình Tuyền đã bị đội lên đầu một cái mũ xanh mon mơn nặng mười tấn, là Cố Du tự tay đội lên cho.

"..."

Cố Du trầm mặc một lát, nửa là kinh ngạc nửa là nghi hoặc mà khẳng định: "Cô, chẳng lẽ là Thu Thu Thu?"

Nguyễn Thu Thu giật mình: "Anh là?"

Anh ta cười theo, vô cùng khách khí, có chút tiếc nuối lộ ra thân phận: "Cố Quốc Thần Du."

Toàn bộ người trong game đều biết Cố Quốc Thần Du có chút ý với Thu Thu Thu, bọn Đồ Nam đã ăn quả dưa lớn này, biết Thu Thu Thu là chị dâu, khung cảnh này khiến bọn cậu có chút lúng túng——xong xong, Cố Du ai không coi trọng lại đi coi trọng vợ của đại boss, để anh ta vào Gia Trùng có nào khác dẫn sói vào nhà đầu chứ.

Nguyễn Thu Thu nhìn qua anh ta, trong lúc nhất thời có chút choáng váng.

Cách một dây cáp mạng, giống như tất cả mọi người không chân thực tồn tại. Mà bây giờ, Cố Du tươi sống đứng trước mặt của cô, Nguyễn Thu Thu còn nhớ rõ kể tiếp anh ta sẽ trải qua mấy năm vinh quang, nhớ rõ nỗi đau xót mà anh ta phải đi qua, một nháy mắt phảng phất có một sợi dây kéo nhân vật trong sách đến trước mặt cô.

Trình Tuyền trong sách chỉ là đề cập qua vài câu, không giống Cố Du, Nguyễn Thu Thu chứng kiến tòa bộ con đường tình cảm của anh ta và Từ Bích Ảnh.

Từ lúc đó Nguyễn Thu Thu đã cảm thấy Cố Du đến với Từ Bích Ảnh là rất đáng tiếc, một bụng chữ bấy không chỗ phát tiết.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, thật sự là một chuyện rất thần kỳ nha.

Cô bây giờ lại ở trong quyền sách đó!

Những người khác thì không giống vậy. Bọn họ chỉ thấy Nguyễn Thu Thu yên lặng nhìn chăm chăm Cố Du không rời, ánh mắt phức tạp, Đồ Nam âm thầm kêu hồng bét. Chị dâu nhỏ không phải thật sự có ý với Cố Quốc Thần Du đó chứ, nhưng mà ngắm lại cũng có thể, đại boss chậm chạp không hiểu phong tình, vừa nhìn là biết tính cách tự động nào giống như Cố Quốc Thần Du này vừa âm áp vừa hấp dẫn.

Cố Du nói: "Trùng hợp như vậy, không bằng ngồi đây ăn cùng chúng..."

Trình Tuyền bỗng nhiên vươn tay giúp Nguyễn Thu Thu cầm túi đồ, cắt ngang lời của Cố Du.

Thân người của anh vừa vặn ngăn trở Cố Du, giọng điệu không lạnh không nóng mở miệng nói: "Về nhà."

Nguyễn Thu Thu nháy nháy con mắt: "A... Được." Cô cũng muốn về nhà, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy làm cho cô có chút không được tự nhiên.

Hai người rời đi trước, sắc mặt của An Nhu không được tự nhiên, ý cười nhợt nhạt trên khuôn mặt được mệnh danh là dịu dàng dần biến mất, nhìn đăm đăm theo bóng lưng hai người rời đi, đôi môi xinh đẹp mím thành một đường thẳng căng chặt, ánh mắt hiện lên vẻ ác liệt.

Cô ta không tin hai người bọn họ ở ổn với nhau! Cô ta lại càng không tin Trình Tuyền sẽ yêu một người phụ nữ như vậy!

"Thật không ngờ lại là một người xinh đẹp như vậy."

"Đúng vậy... Ai, đừng nói nữa, tôi ghen tị quá, ghen tị đến sắp khóc luôn rồi."

Cố Du nhìn biểu cảm của bọn họ, trầm ngâm.

Anh hỏi: "Lão Trình, chính là Lý Tư Đặc." Mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Đồ Nam nói: "Nhớ phải giữ bí mật."

Cố Du: "Yên tâm, tôi không phải người nhiều chuyện."

Anh ta mỉm cười, trong đầu lại là gương mặt xinh xắn tươi cười và những ngón tay non mềm của Nguyễn Thu Thu. Trong lúc nhất thời, có chút hoảng hốt.

Hai người vừa đi, những người còn lại cũng không còn tâm trí ăn cơm, qua quyết trả tiền rồi rời khỏi nhà hàng. Đồ Nam cùng Cố Du trở về, dự định trên đường lại cùng anh ta nói chuyện, Tiêu Phiền xưng phong nhận việc lái xe đưa An Nhu trở về.

An Nhu trên đường đi đều trầm mặc. Chỉ cần nghĩ tới giờ phút này Trình Tuyền đang cùng người phụ nữ kia về nhà, tâm tư đổ kị liền nuốt chửng cô ta.

Cô ta cũng hiểu Trình Tuyền vài phần.

Anh nói "Về nhà" tức là đã coi Nguyễn Thu Thu như người trong nhà mà đối xử

Tiêu Phiền nhìn thoáng qua An Nhu qua kính chiếu hậu, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "An Nhu, cơ thể cô có chỗ nào không thoải mái sao? Tôi nhìn sắc mặt của cô hình như không tốt lắm."

An Nhu ngồi ở ghế sau bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: "Anh nói xem, tôi và Nguyễn Thu Thu kia, ai xinh đẹp hơn?"

Tiêu Phiền là một trực nam thân kinh thối, không chút nghĩ ngợi đáp: "Đương nhiên là chị dâu xinh đẹp rồi, là một đại mỹ nhân ngàn người có một! Nhưng mà " anh dịu giọng nói, "Trong lòng tôi, em là đẹp nhất."

"..."

An Nhu bị cậu an ủi làm cho tức giận chết.

*

Hiện tại bên này cũng không phải là tình cảnh cảm sát hài hòa, tràn đầy tình yêu như trong tưởng tượng của đám người kia.

Cả đường đều rất xấu hổ.

Nguyễn Thu Thu làm như không có việc gì ngồi trong taxi, Trình Tuyền ngồi bên cạnh cũng không nói gì, hai người đều rất trầm mặc. Chợt dạ áy náy, Nguyễn Thu Thu quyết định phá vỡ sự im lặng: "Cái đó... Tôi thấy anh cũng mới ăn có hai phần, anh không đói bụng à?"

Trình Tuyền sâu kín trả lời: "Không sao, tạm một chút."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Xong rồi, lần này bị nắm chuỗi rồi, coi như cô không may.

Nguyễn Thu Thu hắng giọng một cái, dự định lấy công chuộc tội: "Có muốn tôi làm cho anh chút gì đó không?"

Trình Tuyền sâu kín nói: "Ăn tạm chút là được."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô vẫn nên ngậm miệng thôi.

Cô yên lặng quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe. Trong taxi có chút ngột ngạt, Nguyễn Thu Thu hạ cửa xe xuống để không khí lưu thông nhanh hơn, gió lạnh buốt đập thẳng vào mặt, cô bị lạnh bất ngờ, nắc một cái.

Bên cạnh tiếp tục truyền đến giọng Trình Tuyền sâu kín: "Ăn no quá à."

Nguyễn Thu Thu lệ rơi đầy mặt: "..."

Bây giờ cô biết đắc tội đồ tham ăn sẽ phải chịu đau đớn thể thâm tàn khốc thế nào rồi. Cô tuyệt đối không bao giờ dám ăn mình nữa! Tuyệt đối!

Xuống taxi, mưa đã tạnh.

Mặt đất có vài vũng bùn ẩm ướt có chút trơn trượt, may mà có Trình Tuyền giúp mang túi mua sắm, hai tay Nguyễn Thu Thu mới có thể rành rang cẩn thận từng li từng tí nhắc vật áo khoác lên tránh cho có bùn bắn lên.

Trình Tuyền đi không chậm, Nguyễn Thu Thu đi theo anh suốt quãng đường, gót chân phát ra tiếng vang cộp cộp trên bậc thang.

"Đúng rồi, " Nguyễn Thu Thu nhớ tới chuyện vừa rồi, hơi nghi ngờ một chút, " Sao Cố Du lại cùng nhau ăn cơm với anh, bởi vì chuyện trong game sao?"

Trình Tuyền chậm rãi ừ một tiếng.

Nguyễn Thu Thu chờ đợi phản giải thích phía sau, không ngờ Trình Tuyền chỉ ừ một không có vế sau luôn.

Nguyễn Thu Thu: "????"

Thằng cha này ghi thù ghê quá!

Nguyễn Thu Thu đứng sau lưng Trình Tuyền làm một cái mặt quỷ, đối phương chợt quay đầu liền bắt gặp đáng về ngu ngốc giương nanh múa vuốt của cô.

Thời gian dừng lại tại giờ phút này.

"..."

"..."

Nguyễn Thu Thu: "Khụ, lần sau lúc anh quay đầu có thể báo một tiếng không."

Trình Tuyền nhìn chằm chằm cô hồi lâu, trong ánh đèn mờ ảo, ánh mắt của anh rất đen, đen đến mức nhìn không thấy đáy khiến Nguyễn Thu Thu mất việc mình đang nói.

Trình Tuyền nuốt câu "Rất dễ ý Cố Du sao" vào.

Anh chậm rãi nói: "Tôi muốn ăn mì trứng."

"... A." Thì ra là cái này.

Nguyễn Thu Thu lập tức thả lỏng. Cô còn tưởng rằng Trình Tuyền muốn nói chuyện gì quan trọng nặng, kết quả thằng cha này một lòng chỉ có ăn.

"Được, không thành vấn đề."

*

Trong thòu gian Trình Tuyền ăn mì, group chat ban đầu đã bị Đồ Nam đổi tên là "Ăn không ngon như sủi cào". Mấy người điên cuồng spam, trong chốc lát group chat đã lên 99+.

Đồ Nam: "Chị dâu siêu thật đẹp! Tuyệt!"

Tiêu Phiền: "Tôi làm chứng! Cậu không biết đâu, cả đám người đều nhìn đến trợn tròn mắt!"

Phó Từ Trùng: "Móa nó! Tôi chỉ bỏ một buổi phỏng vấn thôi mà sao lại bỏ lỡ chuyện lớn như vậy??? Sao các chú không có gọi tôi!"

Phó Từ Trùng: "Xinh đẹp đến mức nào? Làm sao bây giờ tôi đang rất muốn tag đại boss để xin ảnh đây! Tôi có phải điên rồi không?"

Đồ Nam: "Đừng nói cậu, ngay cả tôi cũng sẽ không nhìn được mặt trời sáng mai."

Tiêu Phiền: "Vẻ mặt của Đồ Nam thật sự là.... nhìn chị dâu nhỏ như chó nhìn thịt, hai mắt không chớp một cái nào."

Phó Từ Trùng: "Tôi không chịu nổi. Trời ạ, tôi khóc mất. Tôi cũng muốn gặp chị dâu a a a ——"

Sau mười phút.

【 Trình Tuyền đổi tên nhóm thành "Group chat". 】

【 Đồ Nam đã bị xóa khỏi nhóm 】

Trong chốc lát, trong nhóm nhiều thêm một giọng nói của Trình Tuyền, âm thanh sạch sẽ êm tai, giọng điệu bình thản không có chút phập phồng.

"Muốn tặng ca?"

Hai tên nhóc đáng thương còn lại run lấy bầy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor: Hạ Cẩn

Liên quan tới việc Cố Du, bọn Đồ Nam luôn hiểu rõ đại boss từ trước đến giờ đều không mang cảm xúc cá nhân vào ảnh hưởng đến công việc.

... Mà hình như anh hình như cũng chả có cảm xúc cá nhân mẹ gì.

Trình Tuyền rất đơn giản: Để Cố Du đi thi đấu, nói chuyện bằng thực lực.

Bọn họ cần một tuyển thủ có tố chất tâm lý ổn định chứ không phải một tuyển thủ bởi vì được mất nhất thời mà không gượng dậy nổi hoặc là kiêu ngạo tự mãn. Loại tuyển thủ rất dễ dàng xảy ra vấn đề về trạng thái tâm lý, dù cho thực lực có tốt cũng là một quả bom hẹn giờ.

Đồ Nam công trên lưng cái danh đại boss điên cuồng: "Ai mà có tâm thái vững giống anh ấy được chứ, khi đó mới vừa lên thành phố kiếm được bao nhiêu tiền, tài sản nhân lên hơn trăm lần cũng không vui về một chút."

Phó Tư Trùng hỏi: "Cái đó, ở trước mặt chị dâu ổn chứ?"

"Ồn, vô cùng ổn là đằng khác. Chủ động xách túi, chủ động mang về nhà, quả thực là thế nó." Nói đến việc này, Đồ Nam còn cực kỳ hâm mộ, "Tôi cũng muốn cưới một người như vậy để trong nhà, tôi về còn có vợ đẹp chân ấm, quá ghen tị."

Tiêu Phiền có chút khiếp sợ: "Đại boss sẽ làm chuyện kia sao!"

"Cậu nói thừa thế, đại boss là đàn ông mà!"

Tiêu Phiền thăm nói: "Tôi luôn cho rằng đại boss là sinh sản vô tính*"

* Sinh sản vô tính là hình thức sinh sản mà thể hệ con được sinh ra từ một cơ thể mẹ duy nhất, và thừa hưởng các gen chỉ từ cơ thể mẹ đó.

Hai người khác: "..."

Rất tốt, cho cậu 100 điểm cá khía.

...

Gần đây thái độ của Nguyễn Thu Thu với Trình Tuyền rất tốt. Chuyện ăn mảnh đích thật là cô đuối lý, Trình Tuyền vừa "Ăn tạm" là cô lập tức thua trận.

Cô vô cùng hối hận về việc một ý niệm phạm sai lầm lại còn đến mức để Trình Tuyền nắm đằng chuôi để rồi bây giờ giống như bị con rùa cắn chặt, phàm là có bất cứ ý kiến gì không thống nhất đều sẽ sâu kín nói "Vây thì ăn tạm một chút".

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đáng ghét, nhưng vẫn là phải cố mỉm cười.

Các bức tranh CG do công ty Gia Trùng thu thập đã nhanh chóng thu hút hàng chục ngàn người chơi bỏ phiếu, trong đó, bức tranh số 233 của Nguyễn Thu Thu dẫn trước. Lần này toàn bộ họa sĩ vẽ các bức tranh đều ăn danh, không cho phép hiển thị bất kì thông tin nào tiết lộ danh tính, vừa đúng tâm ý của Nguyễn Thu Thu.

Trang của cô nhận được không ít lời tán dương, đều nói màu sắc dễ chịu, nặn ra một nhân vật Ngọc Tiên đẹp còn hơn so với bản gốc.

Trò cười kết thúc, người chú ý tới Nguyễn Thu Thu không giảm trái lại còn tăng, nhân vật của cô đi chỗ nào đều có người nhiệt tình chào hỏi, mang cô đi đánh quái, bộ dáng hận không thể liếm chó,gọi mẹ suốt nửa dọa Nguyễn Thu Thu lui game.

Ngày cả Bạch Long Mã bình thường sáng khoái nhắc đến Lý Tư Đặc cũng thẹn thùng.

"Tôi là fan kì cựu của Lý Tư Đặc đó!!!!!!!!!!!" Vì cường điệu câu nói này, cô bé dùng mười dấu chấm than đến biểu thị quyết tâm.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Khiến cho chuyện này bị xào một lần nữa chính là Cố Quốc Thần Du. Anh ta không có rời game, trong phần ghi chú của thông tin cá nhân ghi rằng sắp tham gia thi đấu nên tạm thời rời game. Người trong vòng đều biết Cố Quốc Thần Du muốn vào Gia Trùng, tất cả mọi người đang chờ biểu hiện của anh ta

Kính Phong Bích Ảnh hiện tại vẫn còn ở trong game cũng rất lúng túng, bạn thân bởi vì nhiều lần viết bài phi bóng bị khóa tài khoản xử lý, hoàn toàn không nhảy nhót nổi. Dù vậy, à vẫn không có rời game, chỉ là người trong bang phái đều không thêm để ý đến à nữa.

Có lời đồn rằng Lý Tư Đặc ký hợp đồng với Gia Trùng, không chừng, lần tranh tài trước chính là Lý Tư Đặc thử trước thực lực của Cố Quốc Thần Du một chút.

Lời đồn càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng không ai nói rõ được chân tướng rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Nguyễn Thu Thu lại một lần nữa nhìn thấy tin tức của Gia Trùng, người trong ảnh rõ ràng là Đồ Nam, cô hơi kinh ngạc, lập tức nhận ra lời đồn là có thật —— Trình Tuyền, thế mà lại có quan hệ với Gia Trùng!

Lúc ăn cơm tối, Nguyễn Thu Thu gấp một miếng cà tím nói: "Người hôm đó ăn cơm với anh chính là ông chủ của Gia Trùng."

Trình Tuyền không ngừng đầu ừ một tiếng.

"Oa anh làm công cho Gia Trùng sao?"

Anh nghĩ nghĩ: "Xem như."

"Thật tốt, " Nguyễn Thu Thu ghen tị, "Hi vọng tôi cũng có thể thuận lợi được chọn."

Cô vừa nói, động tác ăn cơm của Trình Tuyền dừng một chút, hỏi: "Muốn đi Gia Trùng?"

"Đúng, cảm giác là một nơi tốt đáng giá phấn đấu."

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt nhìn anh: "Tôi sẽ cố gắng."

Không biết có phải ảo giác hay không, bữa tối hôm nay sắc mặt Trình Tuyền có một chút vui vẻ.

*

Từ sau khi Nguyễn Thu Thu biết thân phận thật của Trình Tuyền, cô có quan sát qua Trình Tuyền. Lý Tư Đặc là một đại thần đã nhiều năm chưa từng tham gia tranh tài, xuất quỷ nhập thần, trên mạng một không có tiết lộ qua bất cứ thông tin cá nhân nào của anh.

Xem ra, anh hẳn là đã lâu không chơi game. Trong nhà Trình Tuyền cũng sẽ thường xuyên ở lì trong thư phòng không ra, hiếm khi có âm thanh bàn phím, chắc chắn không phải đang chơi game.

Nguyễn Thu Thu quan sát được vài ngày thì từ bỏ.

Đây quả thực là cuộc sống của một thằng ăn no chớ chết mà! Đói khát gì thì đi đào bới tù lạnh, đào xong lại tiếp tục về thư phòng nghỉ ngơi.

Đều làm cô cảm thấy kì lạ chính là Trình Tuyền cả ngày co quắp trong phòng chẳng những không béo lên mà làn da còn tốt như vậy. Vừa nghĩ tới đó, Nguyễn Thu Thu vừa ước áo vừa ghen tị, cô vì giữ dáng và da, cô phải ăn uống điều độ và rèn luyện theo từng giai đoạn vì sợ có bụng mỡ thì mặc quần áo sẽ không dễ nhìn.

Người đang bị nhìn chăm chăm, Trình Tuyền cầm bình Yakult cuối cùng đang định hủy đi bao bì.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu quá mức mãnh liệt, thực sự khiến cho anh không thể nào coi nhẹ. Anh nhìn Nguyễn Thu Thu, lại nhìn bình Yakult cuối cùng trong tay, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, đưa Yakult cho Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu cầm chai Yakult có chút mờ mặt: "???"

Đây là ý gì?

Nguyễn Thu Thu không biết, việc này đối với tên ham ăn mà nói tuyệt đối là một hi sinh cực lớn.

Dạo này tần suất ra ngoài của Trình Tuyền tương đối cao, Nguyễn Thu Thu chẳng muốn hỏi nhiều. Hai người bọn họ ai lo phận lấy, vẫn là không nên dính vào nhiều việc của nhau thì hơn.

Trình Tuyền ra cửa, cô giống thường ngày online game thì nhìn thấy phía nhà điều hành game gửi cho cô một thông báo.

Không phải liên quan tới xếp hạng CG, khiến cho Nguyễn Thu Thu ngoài ý muốn chính là cô thế mà lại trúng thưởng!

【Chúc mừng người chơi Thu Thu Thu, bạn đã vô cùng may mắn rút được một chuyến du lịch tư nhân ba ngày ba đêm trong hoạt động rút thẻ của tháng này, có thể mang theo một người nhà. Vui lòng trả lời chúng tôi trong một tuần để nhận thưởng, chúc bạn có một chuyến đi vui vẻ ~】

Nguyễn Thu Thu số nhọ kinh ngạc.

Cô không dám tin xem đi xem lại mấy lần, lúc này mới xác định mình thật sự trúng thưởng, mà không phải là quảng cáo.

Cô lập tức trả lời "Nhận thưởng".

Đúng là đang buồn ngủ thì có người kẻ gổ cho, Nguyễn Thu Thu đang muốn đi ra ngoài một chút thì đột nhiên có cơ hội tốt đưa tới cửa, cô là nhất định sẽ đi.

Về phần mang theo một người nhà...

Cùng lúc đó.

Trình Tuyền đang chờ ở văn phòng xem báo cáo phân tích số liệu.

Đồ Nam thần thần bí bí vào cửa, cười hắc hắc, tính thần phần chán, vô cùng phấn khích: "Đại boss, tin tốt."

Trình Tuyền không để ý tới cậu

Đồ Nam sờ mũi một cái, tiếp tục tiến lên trước nói: "Anh mau hỏi em đi."

Trình Tuyền: "...". Ánh mắt không chút cảm tình của anh rơi trên người Đồ Nam khiến Đồ Nam ý thức được hình như cậu cách Trình Tuyền quá gần rồi thì phải.

Đồ Nam ngượng ngùng lùi lại một bước, nói: "Anh gần đây tăng ca khổ cực như vậy, không bằng đi ra ngoài chơi một chút."

Trình Tuyền liếc mắt nhìn cậu, vẻ mặt như muốn nói "Xen vào việc của người khác". Đồ Nam không có đạt được câu trả lời trong tưởng tượng, có chút nhụt chí thở dài: "Em vì hai vợ chồng nhà anh mà rầu thui ruột đó."

"Em ăn ngay nói thật vậy. Em gửi cho chị dâu nhỏ một tin nhắn từ nhà điều hành, nói chị ấy rút trúng chuyến du lịch ba ngày ba đêm, có thể mang theo người nhà, chị dâu chắc chắn sẽ mang theo anh nha. Hai người cứ đi chơi một chuyến thật vui vẻ, thời gian không đủ thì mình thêm ha."

Trình Tuyền rút cuộc cũng ngắt đầu, giọng nguội nguýt: "Thời điểm này cần phải tăng ca nhiều."

Đại boss hình như không mấy vui vẻ, Đồ Nam hiểu ra hình như mình vô mong ngựa mà vô không đúng chỗ rồi.

Cậu xàm xịt nói: "Vậy em tiếp tục tăng ca đây."

Buổi tối, Trình Tuyền vừa đẩy cửa ra đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Nguyễn Thu Thu vô cùng phần chán, nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định là do việc "Trúng thưởng".

Trong đầu Trình Tuyền hiện lên lời Đồ Nam nói.

"Chị dâu chắc chắn sẽ mang theo anh nha."

"Hai người đi chơi vui vẻ."

Trình Tuyền khá phản cảm với việc cùng người khác đi nghỉ phép. Nhưng nếu thay Nguyễn Thu Thu vào, hình như, cũng không phải quá đáng ghét?

Nguyễn Thu Thu quay đầu lại, nụ cười tươi rói: "Nhanh đi rửa tay, oa bụng của tôi đói quá."

Có lẽ là hơi ăn từ đồ ăn quá ẩm áp, có lẽ là nụ cười của cô quá đẹp, anh thoáng hoảng hốt, giống như thể mỗi một của cả ngày hôm nay đều bị đỡ xuống, cả người đều thoải mái hơn.

Hai người ngồi ở trên bàn ăn, Nguyễn Thu Thu giục Trình Tuyền ăn nhanh lên một chút ăn kéo tôm bự nguội.

Lúc này Trình Tuyền ăn có chút thất thần.

Anh vẫn đang chờ Nguyễn Thu Thu mở miệng nói chuyện trúng thưởng.

Thắng đến lúc cơm đã ăn xong, thắng đến lúc anh đã rửa chén bát xong, thắng đến lúc Nguyễn Thu Thu tắm rửa đắp mặt nạ xong, thậm chí sau khi xem phim truyền hình, chơi điện thoại, cũng không hề nhắc tới việc trúng thưởng.

Rồi cô về phòng.

Tắt đèn, đen kịt.

Trong bóng tối, Trình Tuyền lâm vào trầm tư: "..."

***Tác giả có lời muốn nói

Trình Tuyền: Lần thứ hai.

Nguyễn Thu Thu: Cái gì lần thứ hai???

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: Hạ Cẩn

Quà mừng 2/9 cho mí bạn nè. Chúc mọi người mừng 2/9 vui vẻ□□□.(Mặc dù hơi muộn tí, sắp hết ngày rồi mới chúc□□□)

Nguyễn Thu Thu không phải có ý không để mắt đến Trình Tuyền mà là cô cần bản không hề đặt Trình Tuyền trong danh sách người tham khảo.

Cô nghĩ nghĩ, mình không có bạn bè nên không có người đi cùng. Lúc đầu cô cũng có nghĩ qua việc bán suất này đi nhưng bởi vì chỉ có thể mang theo người nhà, chắc hẳn các loại hoạt động đều phải cùng nhau tham dự. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng Nguyễn Thu Thu quyết định đi một mình.

Trình Tuyền? Trình Tuyền là tuyệt đối không có khả năng đi cùng cô.

Nguyễn Thu Thu cô không muốn mặt nóng dần mông lạnh đầu. Cho nên dứt khoát bác bỏ khả năng này.

Cô vô cùng vui vẻ chuẩn bị cho chuyến đi, sau khi xác nhận thông tin với bộ phận phục vụ khách hàng của « Như Mộng Lệnh », nói rõ mình một thân một mình đi du lịch. Ngay sau đó, Nguyễn Thu Thu tìm hiểu nhiệt độ và vị trí cụ thể của nơi sắp đi, phát hiện còn có cả tư bãi biển tư nhân, vui sướng đi chuẩn bị bikini.

Cô mặc dù không biết bơi, nhưng không ngại phơi nắng trên cát đầu nha.

Lúc này Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên có chút tiếc nuối. Nếu như có thể cùng bạn bè cùng đi dạo chơi nhất định sẽ chụp được không ít ảnh đẹp.

Trái với Nguyễn Thu Thu vui vẻ gấp mười ngày thường, hôm nay Trình Tuyền ở văn phòng có vẻ hơi trầm mặc.

Nếu như tiếp xúc lâu dài, biết tính cách của anh thì sẽ biết lúc này cảm xúc của anh khẳng định không tốt lắm. Mấy người khác đều có chút ngơ ngác, tưởng rằng trò chơi xảy ra vấn đề, nom nớp lo sợ chạy đi kiểm tra, chỉ có Đồ Nam biết rõ có chuyện gì xảy ra.

Lần này xong đời rồi.

Lần vô mông ngựa này không chỉ có vô sai chỗ mà còn vô cho hòng chuyện rồi.

Cậu cũng sầu não lắm chứ, hai người cãi nhau à? Tại sao chị đầu lại không mang theo đại boss cùng đi chơi?

Nội tâm của cậu là một hồi cuồng phong bão táp, ngoài mặt vẫn ra vẻ quân sư quạt mo thành thành khăn khăn, lặng lẽ đi đến bên cạnh Trình Tuyền bên người.

Một giây sau, Đồ Nam sắc mặt phức tạp.

Cậu cho rằng Trình Tuyền đang bận làm việc, ai ngờ giao diện Laptop của anh lại là cuộc trò chuyện trên Wechat với Nguyễn Thu Thu, phía trên trống rỗng, không có một cái gì. Trình Tuyền từ sáng sớm tới giờ đều duy trì tư thế này kiên nhẫn chờ đợi, không biết đợi bao lâu, không nhúc nhích.

Đồ Namr "Cái kia... Đại boss, hai người cãi nhau phải không?"

Trình Tuyền vẫn trầm tư.

Đồ Namr "Khụ khụ không bằng như này! Em lấy danh nhà phát hành gửi tin nhắn một lần nữa, nói anh cũng trùng thưởng, vừa hay người cùng đi?"

Trình Tuyền không nói một lời, trên màn hình phản chiếu ra loáng thoáng hình dáng của anh, cặp mắt sâu kín kia nhìn chăm chăm cậu khiến Đồ Nam giật mình một cái, cả người đều cảm thấy không tốt.

Nội tâm của cậu lại bắt đầu khóc trời khóc đất. Cái tay ti tiện này oa, tại sao lại nghĩ ra cái chủ ý oái oăm này chứ!

Đồ Nam về mặt câu xin: "Em cũng không biết vớ chồng anh cãi nhau. Nếu mà biết em sẽ không chủ động đi đụng hòng súng đầu."

Nếu như Nguyễn Thu Thu nghe được lời của Đồ Nam chỉ sợ sẽ cười chết mất.

Cãi nhau? Ai có thể tranh luận với Trình Tuyền chứ, coi như cô thua luôn đi!

*

Buổi tối.

Nguyễn Thu Thu đang cố gắng nhét vào vali hành lý nầy đồ dùng cần thiết để đi nghỉ cô vừa mua. Còn có ba ngày nữa là xuất phát, cô phải chuẩn bị sớm chút, tránh cho đến lúc đó vội vội vàng vàng lại quên mất thứ gì.

Đang bận bịu nhét khăn mặt, chợt cảm thấy sau lưng lạnh ngắt.

Nguyễn Thu Thu: "?"

Cô ngẩng đầu theo bản năng thì nhìn thấy Trình Tuyền đang đứng ở một bên nhìn động tác của cô.

Trình Tuyền mặt không cảm xúc, tay anh cầm một bình Yakult, động tác chậm rãi xé giấy bọc, vô cùng bình tĩnh cùng Nguyễn Thu Thu mắt đối mắt

Nguyễn Thu Thu: "... Anh rất rảnh?"

Trình Tuyền: "Ừ."

"May quá, mau giúp tôi sắp xếp lại mấy món đồ này một chút."

Nói xong câu đó, Nguyễn Thu Thu chợt nhớ tới Trình Tuyền còn chưa biết việc cô muốn đi chơi, lại còn đi tận bốn năm ngày, Trình Tuyền chỉ có thể tự mình giải quyết vấn đề com nước.

Nguyễn Thu Thu búng tỉnh đại ngộ, chẳng trách Trình Tuyền sẽ yên lặng đứng xem như vậy, chắc anh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đứng rồi, có chuyện quên nói cho anh"

"Em nói."

Trình Tuyền nghiêng mặt uống Yakult, biểu lộ vô cùng bình tĩnh. Ánh mắt anh liếc qua nhìn Nguyễn Thu Thu như đã đoán được Nguyễn Thu Thu muốn nói gì.

"Tôi rút trúng thưởng đó, muốn ra ngoài chơi ba bốn ngày, những ngày này anh tự mình giải quyết đi, không được ăn thực phẩm rác rưởi đâu đấy."

Trình Tuyền: "..."

Không hiểu tại sao, Nguyễn Thu Thu luôn cảm thấy bộ dáng của anh không vui vẻ cho lắm.

Thời gian dài ở chung đã bồi dưỡng ra sự ản ý, Nguyễn Thu Thu đột nhiên thông suốt, lập tức bắt được ý nghĩ của Trình Tuyền. Cô vỗ ngực một cái nói: "Anh yên tâm, chờ tôi trở lại nhất định sẽ làm cho anh một bàn ăn lớn! Muốn

ăn cái gì thì làm cái đó!"

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu nhìn thấy anh vẫn thờ ơ như cũ thì ngẩn người, không hiểu Trình Tuyền còn đang đợi cái gì.

Trình Tuyền chậm rãi hỏi: "Một mình em?"

"Đúng thế, chẳng lẽ còn có người thứ hai sao?" Nguyễn Thu Thu trả lời một cách đương nhiên, "Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?"

"Không có."

"Vậy nhanh đến giúp đỡ tôi, tôi nay còn nhiều chuyện phải làm nữa."

"Tay đau."

Nguyễn Thu Thu: "?"

Anh quay người trở lại thư phòng, đóng cửa.

Để lại Nguyễn Thu Thu với khuôn mặt ngơ ngác nhìn cánh cửa đã đóng chặt.

Một giờ sau, nhà điều hành « Như Mộng Lệnh » gửi mấy tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu, tất cả đều là xác nhận xem cô thực sự muốn đi một mình hay không. Nói là con gái đi một thân một mìn không tiện lắm, đề nghị cô tốt nhất vẫn nên đi cùng người bạn đời của mình.

Đối phương còn cường điệu lần này đi chơi chủ yếu là mỹ thực và phong cảnh êm đềm, đề nghị cô thể mang theo người thích ăn ngon, ngắm phong cảnh đi cùng.

Vừa nhắc tới mỹ thực, người Nguyễn Thu Thu nghĩ đến đầu tiên chính là Trình Tuyền.

Cô không biết là tất cả tin nhắn này đều là bọn Đồ Nam ở công ty vừa tăng ca vừa ngồi khóc gửi tới. Chỉ còn kém nước quý xuống xin Nguyễn Thu Thu nhất định phải mang Trình Tuyền đi. Nếu như cô không mang Trình Tuyền đi, chỉ sợ mấy ngày cô ở bên ngoài chơi sẽ là mấy ngày địa ngục trần gian của bọn họ mất.

Đại boss cuồng tăng ca, nhất định sẽ kéo bọn cậu cùng tăng ca theo!

Cậu còn nghĩ đừng ngày nghỉ đông để đi xem mắt đó, cậu không muốn độc thân không ai thương không ai yêu đâu. Chị đầu cầu thương xót!

Nguyễn Thu Thu hậu tri hậu giác* nhận ra rằng Trình Tuyền đại khái bởi vì mình không mời anh đi mà cảm thấy không vui ả?

*sau khi suy nghĩ kỹ càng thì nhận ra.

Lúc kết luận này vừa được đưa, Nguyễn Thu Thu không tin.

Nhưng mà, về mặt của Trình Tuyền vừa rồi đích thật là không giống ngày thường cho lắm.

"..."

Nguyễn Thu Thu yên lặng đi đến trước cửa thư phòng của Trình Tuyền, gõ cửa hai lần: "Trình Tuyền? Đã ngủ chưa? Tôi có lời muốn nói với anh."

Cô vừa nói, cửa đột nhiên bị mở ra. Trình Tuyền mặc áo ngủ kẻ sọc màu xanh lam, thần sắc lười biếng. Anh hạ mắt xuống nhìn Nguyễn Thu Thu, nói: "Tôi muốn đi ngủ, em nói nhanh chút."

Nguyễn Thu Thu: "...". Ngủ mới tin anh, quần chưa thay mà còn giả ngủ gật cái gì.

Nguyễn Thu Thu tựa bên tường, hai tay ôm vai hỏi: "Chuyến du lịch kia, anh có ý gì không?"

Trình Tuyền một tay đút túi, động tác dừng lại.

"Em muốn mời tôi?"

Nguyễn Thu Thu luôn cảm giác anh có chút được dà lần tới: "... Đúng thế."

Trình Tuyền thờ dãi: "Phải thu dọn đồ đạc, chuyến bay vừa đi vừa về rất mệt mỏi, đi máy bay không thoải mái, com máy bay cũng không dễ ăn..."

Lông mày Nguyễn Thu Thu gật gật một, cắt ngang anh.

"Cho nên, anh có muốn đi cùng hay không?"

"Đi."

"..."

*

Ở văn phòng Đồ Nam phát ra một tiếng reo hò, gần như bật khóc: "Quá tốt rồi!Đại boss muốn đi nghỉ phép! Chúng ta rốt cục cũng có thể vui sướng chơi đùa rồi!"

Lúc cậu nói chuyện, An Nhu vừa tiến đến.

Sắc mặt An Nhu có chút thất vọng. Trước kia vào lúc này Trình Tuyền đều sẽ ở văn phòng, gần đây số lần Trình Tuyền về nhà càng ngày càng nhiều cũng càng ngày càng sớm.

Nghe Đồ Nam nói, An Nhu có chút không dám tin tưởng: "Anh ấy đi nghỉ phép?"

Trình Tuyền vậy mà lại nghỉ phép?

Đồ Nam vui tươi hơn hờ nói: "Đương nhiên rồi, đi cùng chị đầu. Khu nghỉ dưỡng đó rất tốt, bọn họ nhất định sẽ chơi vui vẻ."

Thuận tiện chữa trị tình cảm vợ chồng thật tốt.

Nụ cười trên mặt An Nhu cứng lại, nhưng lập tức, cô ta lại khôi phục vẻ ôn hòa của thường ngày: "Vậy thì thật tốt, mấy ngày nghỉ đông của tôi còn chưa có dự định gì, tôi cũng muốn đi chơi."

Đồ Nam có loại dự cảm xấu: "Ý của cô là..."

"Tôi cũng đến khu nghỉ dưỡng đó."

"Không được, cô đừng làm ầu, An Nhu."

"Tôi làm ầu cái gì, bình thường mọi người không phải đều làm việc với nhau sao, bây giờ cùng đi ra chơi cũng đâu có sao. Anh không cần khẩn trương như vậy đâu."

Đồ Nam có ý khuyên cô ta "Cô đi một mình xem náo nhiệt gì chứ."

An Nhu nói: "Tiểu Phiến sẽ theo đi cùng tôi."

Đồ Nam: "Fuck!" Cậu có chút tức giận, nhưng kgoong quát mắng An Nhu, Đồ Nam nhủ mày, về mặt nghiêm túc nói: "Cô có biết hậu quả của việc này chưa, rất có thể cô sẽ phải thu dọn đồ đạc rồi khỏi đây."

An Nhu nói: "Tôi tới đây là vì Trình Tuyền."

Nếu không cô ta sao lại phải trở về từ bên kia bờ đại dương.

Trước mắt game mới đã đến giai đoạn quan trọng, An Nhu với tư cách nhà thiết kế chính phụ trách phần lớn bản thiết kế anime cốt lõi, căn bản không có khả năng sa thải cô ta. Cô ta nghĩ cô ta không thể nhịn được nữa, hoặc là thượng vị, hoặc là rồi đi, cô ta nhất định phải nhanh một chút.

Đồ Nam nói: "Cô sẽ bị cách chức tạm thời."

An Nhu bình tĩnh nhìn cậu, nói: "Tôi không tin."

Nếu như Trình Tuyền thật sự không hề để ý cô ta vậy thì tại sao mỗi lần cô ta ám chỉ rõ ràng đều không cự tuyệt để cho cô ta chết tâm.

An Nhu nào có biết, Trình Tuyền thờ ơ là vì căn bản không chú ý chút nào đến cuộc sống của cô ta.

Đồ Nam: "Cô... Aizz, hi vọng cô tỉnh táo một chút." Trong mắt Trình Tuyền chưa từng có chuyện không thể thiếu đi người nào, anh luôn có là biện pháp thay đổi cục diện. An Nhu lần này chỉ sợ là tự làm tự chịu, nhưng Đồ Nam chỉ hi vọng cô ta có thể nhớ lâu một chút.

An Nhu nở nụ cười: "Tôi là loại người này sao? Yên tâm đi, tôi chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút."

Thế là.

Ban đêm, Đồ Nam trần trọc không ngủ được, nghĩ nghĩ, quyết định muốn cùng đi khu nghỉ dưỡng đó. Kỳ nghỉ đông tốt đẹp như thế mà phải lãng phí vào chuyện như thế này, cậu thật sự là bị tức điên lên rồi lại không có cách nào nói ra. Đồ Nam nhanh chóng nói với Tiểu Phiền vài câu, xác định kế hoạch cho chuyến nghỉ đông năm nay.

Người được thông báo cuối cùng, Phó Tử Trùng ngơ ngác, lập tức kêu rên một tiếng.

"Cái gì? Chúng ta cũng đi nghỉ phép?"

"Anh này không muốn ăn thức ăn cho chó a a a ——"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cẩn

Đây là lần đầu Nguyễn Thu Thu ngồi khoang hạng nhất, vừa lên máy bay đã bắt đầu hưng phấn nhìn ngó khắp nơi, hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Trình Tuyền nhìn cô giống như nhá que lên thành phố*, mặc dù không rõ Nguyễn Thu Thu vì sao lại vui vẻ như thế nhưng tâm trạng của anh cũng tốt theo cô

*Nguyên văn 刘姥姥进大观园: Giả Lư (刘姥姥): nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, là bà một nông dân, quê mùa chất phác nhưng tốt bụng, sáng sủa, do có quan hệ xa lắc xa lơ với Giả phú nên 3 lần đến Giả phủ, Đại Quan Viên là một khuôn viên xa hoa, lộng lẫy của Giả phú, điển tích Giả Lư đến Đại Quan Viên tương đương với 'nhà quê lên tỉnh' của Việt Nam q.(Nguồn: Phù Hiệu, em là của anh.)

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nói: "Trước đó tôi chỉ ngồi qua khoang phổ thông aizz."

Mỗi lần đi đều có không ít người nào có giọng nói này vừa vắng vẻ lại rộng rãi, căn bản không có mấy người. Muốn đuổi chân thì cứ đuổi, muốn bao nhiêu dễ chịu thì có bấy nhiêu dễ chịu. Ngay cả com máy bay cũng ăn ngon hơn so với bình thường.

Điều khiến Nguyễn Thu Thu bất ngờ chính là Trình Tuyền thế mà lại không cảm thấy hứng thú đối với com máy bay.

"Anh không thích à?"

Trong ấn tượng của Nguyễn Thu Thu, dạ dày của Trình Tuyền giống như một cái thùng rác cực lớn, cái gì cũng có thể đổ vào. Một tên đàn ông đến cả loại thực phẩm ăn vật như mì tôm còn có thể nuôi sống sao có thể chọn chọn lựa lựa.

Trình Tuyền trả lời chậm rì rì: "Ăn nhiều quá."

Nguyễn Thu Thu: "Ồ!" Thật xin lỗi, loại gánh nặng ngọt ngào này, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Anh uống xong một chén sữa chua thì miễn cưỡng dựa vào chỗ tựa lưng, com canh nóng hầm hập không hề có ý động vào, ngược lại là Nguyễn Thu Thu ăn rất ngon lành. Cô có chút xấu hổ, cô muốn một phần nữa nhưng không dám gọi tiếp viên, tránh làm mình trở nên giống đồ quê mùa, bị tiếp viên hàng không chế nhạo, nhưng mà bụng của cô hình như chưa có no.

Nguyễn Thu Thu: "... Ánh mắt của cô rơi vào phần com của Trình Tuyền.

Trình Tuyền hẳn là ngủ say rồi ha, không nhúc nhích, con mắt đóng chặt lại, hô hấp đều đều. Vài ngày trước anh thường xuyên đi sớm về trễ, hốc mắt của anh có hơi xanh chác là ngủ không ngon.

Nguyễn Thu Thu ngại quấy rầy anh.

Cô lặng lẽ di chuyển hộp com nóng hầm hập của Trình Tuyền, lặng lẽ mở ra sau đó lặng lẽ múc một muỗng.

Trình Tuyền căn bản không ngủ, xưa nay anh ở trên máy bay đều không đi ngủ. Anh khẽ mở mắt, liền nhìn thấy Nguyễn Thu Thu vui đầu ăn com giống như một con chuột hamster, thanh âm sâu kín vang lên: "Không phải nói em đang giảm béo sao?"

Nguyễn Thu Thu sặc một tiếng, cạ lời ghen hợm: "..."

Thằng cha này vẫn còn nhớ kĩ chuyện cô ăn mảnh.

Nguyễn Thu Thu: "Muốn ăn cái gì, trở về làm cho anh."

Trình Tuyền: "Mần Hấn toàn..."

Nguyễn Thu Thu: "Được rồi, coi như tôi chưa nói gì."

Chuyến bay dài chừng hơn ba giờ, Nguyễn Thu Thu ăn uống no đủ, vui vẻ đeo tai nghe lên xem phim. Cô không biết là, cùng lúc đó ở khoang phổ thông còn có mấy tên đang "Đồng hành" cùng cô.

Trên đường đi Phó Tử Trùng luôn rất hoảng sợ: "Xong xong đại boss mà phát hiện chúng ta đều sẽ chết!"

Đồ Nam: "CMN, tôi có thể không biết sao?"

Cậu không phải là sợ tạo ra nguy cơ gia đình cho đại boss sao?

Đồ Nam buồn bực ăn một miếng com gà, vô cùng không vui. Vì để không bại lộ thân phận, bọn họ chỉ có thể đặt trước khoang phổ thông, com không để ăn chút nào, quan trọng nhất chính là tầm soát cậu lộ mặt trên các phương tiện thông tin đại chúng khá cao nên chỉ có thể mang theo một cái kính râm to chà bá trên mặt, toàn bộ hành trình không thể lộ mặt để tránh bị phát hiện.

Cứ như vậy, ba ngày nghỉ phép vui sướng (?) sắp bắt đầu.

Nguyễn Thu Thu sau khi đến khách sạn mới sững sốt.

Chết cha, cô quên hỏi thuê mấy gian phòng rồi! Đợi tiếp tân dựng thẳng một ngón tay, Nguyễn Thu Thu lúc này mới ý thức được chuyện lớn không ổn. Cô hỏi: "Có thể tăng thêm một phòng được không, tôi có thể trả tiền."

"Thật xin lỗi quý khách, nơi này của chúng tôi đều là phòng VIP đều đã sớm được đặt trước, không thể tăng thêm." Nhân viên lễ tân bị Trình Tuyền câu hồn đi rồi, mặt đỏ rần.

Nguyễn Thu Thu thở dài.

"Được."

May là căn phòng này coi như giống trong nhà, ngủ như ở nhà là được rồi.

Trình Tuyền bên cạnh vẫn đang suy nghĩ viển vông, lại ngăn người. Nguyễn Thu Thu dứt anh đi về phía cầu thang, hai người tới trước cửa phòng, Trình Tuyền như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua phòng khách, không nói gì.

Ở đây chỉ có khách sạn này, bọn Đỗ Nam không thể không lựa chọn những phòng còn lại.

Nhân viên lễ tân khách khí nói: "Thưa ngài, cô gái hẹn trước muốn hai gian phòng."

Đỗ Nam căng thẳng: "Cô cho cô ấy rồi?"

"Đương nhiên không có." Cô nờ một nụ cười chuyên nghiệp, "Một khi tình nhân đã đi vào nơi này của chúng tôi thì vĩnh viễn chỉ có một phòng trống."

Có thể nói là vô cùng quen tay.

Đỗ Nam dựng thẳng ngón cái.

"Quý khách muốn gian phòng nào?"

"Cách đôi vừa rồi kia gần một chút." Để tiện tiến hành kế hoạch du lịch tiếp theo.

Vừa vặn ba người bọn họ ở một phòng, An Nhu một mình một phòng.

Ba thằng đàn ông độc thân chen chúc trong một phòng, mỗi người cầm một chai bia ngồi ở trên thảm, không hẹn mà cùng thở dài. Đây là chuyện gì vậy chứ.

Đỗ Nam nói: "An Nhu theo chúng ta mấy năm rồi."

Phó Từ Trùng gật đầu: "Được một hai năm."

"Hai người nói xem thời gian dài như vậy, sao lại còn chưa hiểu rõ tính đại boss của chúng ta chứ? Tôi đây là vì tốt cho cô ấy thôi." Vừa nghĩ cô bé hồ đồ chạy ra chặn trước họng súng dựng, cậu liền giận không chỗ phát tiết.

Chỉ có Tiêu Phiền hậu tri hậu giác* kinh hô một tiếng: "Có ý gì? Cô ấy thích đại boss?"

*Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Hai người khác không phản bác được: "Cậu nghĩ sao!"

Xứng đáng độc thân.

Cùng lúc đó.

Nguyễn Thu Thu sắp xếp lại đồ một chút, chuẩn bị đổi đồ tắm đi ra ngoài chơi. Cô hưng phấn móc ra chiếc máy ảnh mới mua từ vali hành lý, nói với Trình Tuyền: "Đội lát nữa chụp ảnh cho tôi nha!"

Vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Trình Tuyền đâu.

Nguyễn Thu Thu thành công bắt được người tại phòng bếp.

Trình Tuyền ngồi ở trên ghế sa lon uống một lon cocacola. Nguyễn Thu Thu nói "Một lát nữa có thể ra cửa", nghe được câu này, anh rất có kinh nghiệm tìm một đồng quai hạch và đồ ăn vặt trong ngăn kéo, chậm rãi ung dung bắt đầu ăn. Quả nhiên ăn hơn một giờ, Nguyễn Thu Thu thay xong đồ tắm mặc áo khoác lên, rút cục cũng đi ra khỏi cửa phòng.

Ti lệ thân hình của cô vô cùng tốt, hai chân thon dài trắng nõn, có lồi có lõm, không chỗ nào không uyển chuyển động lòng người. Là đàn ông đều sẽ bị mê hoặc.

Ánh mắt của anh dừng trên da thịt trắng như tuyết của cô một lát.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu nói: "Tôi biết tôi rất đẹp, anh muốn nhìn thì cứ nhìn."

Trình Tuyền chỉ về phía cái bụng nhỏ có chút thịt thịt của cô: "Em béo..."

Nguyễn Thu Thu: "Cầm mỡm."

*

Chạng vạng tối, nắng chiều mờ người, bãi biển nước trong suốt sạch sẽ, trời biển đọng vào nhau một đường thẳng tắp, có thể nhìn thấy khung cảnh mặt trời đang lặn xuống.

Trong đầu Nguyễn Thu Thu đều là các loại ảnh chụp của các siêu mẫu trên instagram, cô tìm một góc chụp tốt, đứng trên đá ngầm, chậm rãi giờ tắm lùa mòng lên. Xa xa nhìn lại, cô phảng phất như đang bay lên cùng tám lưa mơ hồ. Tư thế này khá khó, Nguyễn Thu Thu không có cách nào quay đầu lại được, đành phải cao giọng hỏi Trình Tuyền: "Chụp được chưa?"

"Rồi."

"Tôi xem một chút chụp thế nào rồi"

Nguyễn Thu Thu hưng phấn chạy tới, cầm lấy máy ảnh, cặp mắt hoa đào cong cong trong nháy mắt cứng lại. Bức ảnh này phong cảnh đúng là rất đẹp, nước biển trong suốt được dát lên một tầng ánh vàng lóng lánh, nhìn ra xa xa phía chân trời là những đám mây tuyệt đẹp, giống như thánh địa nhân gian.

Thế nhưng là.

Nguyễn Thu Thu tìm tới tìm lui, hỏi: "Tôi đâu???"

"Nơi này." Trình Tuyền chỉ một chút, Nguyễn Thu Thu phóng lớn ảnh, rút cuộc cũng tìm được một bóng đen đang đứng trên đá ngầm.

Không thấy còn không sao, nhìn thấy ngược lại càng tức giận.

Nhìn từ góc độ này giống như một con điều hâu ngồi chồm hồm trên đá ngầm... Có thể nói là góc chết của chết, về mặt Nguyễn Thu Thu phức tạp, thậm chí không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô trầm mặt, ánh mắt chết chóc của cô rốt cục kích thích khát vọng muốn sống của Trình Tuyền.

Trình Tuyền nghiêm túc đặt câu hỏi: "Chụp quá nhỏ sao?"

"Anh nói xem!" Cô tức hộc máu

Có thể chụp cô thành điều hâu e rằng cũng chỉ có dạng đàn ông ngu ngốc không có não như Trình Tuyền có thể làm được được không!

Vì lấy công chuộc tội, Trình Tuyền sẽ chụp ảnh lại một lần nữa cho Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu cường điệu mấy lần phải tìm góc độ tốt cho cô, không được chụp quá nhỏ. Phải cho ra cảm giác mộng ảo giống như cô chính là thần nữ của bức họa Đôn Hoàng*, lay động theo chiều gió

*Bức họa Đôn Hoàng

Thừa dịp lúc Trình Tuyền tìm góc độ, Nguyễn Thu Thu quay đầu nhìn sang thấy vị trí của anh cách mình không xa liền thỏa mãn tiếp tục tư thế.

Đợi một hồi

Nguyễn Thu Thu: "Xong chưa?"

Trình Tuyền giọng điệu rất phiêu hốt: "Rất đẹp. Rất nghệ thuật."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Cô có một loại dự cảm bất thường.

Cô nhay xuống khỏi đá ngầm, chạy đến bên cạnh Trình Tuyền cảm máy ảnh, nhất thời ngồ lỏi oanh đỉnh, suýt nữa không nhận ra được người trong ảnh chính là mình.

Lần này khoảng cách đúng là gần thật, gần đến nỗi hận không thể dán vào người cô để chụp một cái, chỗ chết người nhất chính là Trình Tuyền vẫn lấy góc độ chụp ngựa để chụp một tấm hình như này.

Trong ảnh đánh người Nguyễn Thu Thu đáng người cực lớn, trực tiếp chiếm gần hết bức ảnh, khi thế kia che khuất bầu trời, chặn hết cả bãi biển, mặt trời lặn, bầu trời. Nàng không phải thần nữ Đôn Hoàng, đây là nhật thực thi cô.

Cái góc chụp này thiếu năng đến mức Nguyễn Thu Thu hận không thể lập tức buộc cho Trình Tuyền vào một cái hóa tiễn để cho anh bay vèo vèo lên trời, đừng bao giờ trở về.

Nguyễn Thu Thu thâm trầm ghiến răng, tiên nữ nhỏ bé bị ép điên rồi: "Anh từng nghe qua vụ án giết chồng trên biển chưa?"

Trình Tuyền yên lặng lùi về sau hai bước, đánh trống lảng: "... Hình như sắp đến giờ cơm rồi thì phải."

Bạn đang đọc truyện *Xuyến Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu mặt mũi viết đầy hai chữ không vui.

Lúc này gió đã hơi lạnh, cô đánh phải từ bỏ kế hoạch chụp ảnh, khoác thêm áo khoác, quyết định trở về ăn cơm chiều

Cô giận dưng dưng đi về trước, Trình Tuyền nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Không lâu sau, sau lưng cô truyền đến giọng Trình Tuyền thân thiện có ý muốn làm dịu bầu không khí: "Tôi chụp lại một bức cho em."

Nguyễn Thu Thu nửa tin nửa ngờ dừng bước lại: "Anh xác định sẽ không chụp tôi thành một tên thiếu năng?"

Trình Tuyền giơ tay lên: "Tuyệt đối không có."

Nguyễn Thu Thu tiếp nhận máy ảnh, cẩn thận nhìn vào. Lập tức, cô trầm mặc.

Nói thật, cô thật sự không nên ôm hi vọng đối với Trình Tuyền.

... Tên chó chết này lại có thể chụp cô thành người lùn một mét hai, thật đúng là vô cùng có bản lĩnh.

Trong ảnh Nguyễn Thu Thu hất áo khoác khoác, ảnh chụp ở góc cao khiến cô giống như một người lùn nhỏ bé một mét hai, lại còn khí thế hùng hổ, liếc mắt lạnh lùng. Cô thật sự không muốn mắng mình, nhưng giờ phút này mình đích thật là giống một con gà rừng phần nở, còn không lại loại gà rừng bình thường mà là cái loại gà rừng lông cánh đều nở tung.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thì ra trong thế giới của Trình Tuyền, cô có dáng vẻ này sao?

Muốn khóc quá.

Thế mà Trình Tuyền còn không thức thời nói: "Thật đối quá."

Buồn tới, trong ánh mắt sâu kín của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền vô cùng bình tĩnh ăn thật nhiều hải sản. Nguyễn Thu Thu nhìn chăm chăm anh, hung tợn cầm dao nĩa dùng sức đâm vào thân cá, giống như con cá đang nằm trong đĩa sứt dội chết chính là Trình Tuyền.

Cô hối hận rồi. Cô cho là mình mang theo một bạn đồng hành thì có thể chụp rất nhiều rất nhiều ảnh đẹp, hiện tại thì ngược lại, Trình Tuyền quả thực là chuyên gia trong việc chọc cho cô tức chết

Trở về phòng sau khi rửa mặt, Nguyễn Thu Thu giận dưng đóng cửa lại đi ngủ.

Cô nằm trên chiếc giường lớn lạ lẫm, tắt đèn, trong phòng đen kịt một màu. Rèm cửa dày bị kéo kín mít, trong gối có mùi thơm, chăn cũng rất mềm mại. Quả nhiên là khách sạn cao cấp, các phương diện bày trí đều rất tốt, chỉ là Nguyễn Thu Thu cứ lật qua lật lại mãi vẫn không buồn ngủ.

Cô mở to hai mắt nhìn trần nhà, chợt phát hiện trên trần nhà có một cái bóng đen sì được phản chiếu ra, suýt nữa dọa Nguyễn Thu Thu hồn phi phách tán.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, xoay người ngồi dậy, một lúc lâu sau mới phản ứng được mình bị chính mình dọa chết.

"..."

Khách sạn đáng ghét này, sao lại gắn gương trên trần nhà làm gì chứ, cũng không phải diễn phim ma đâu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, giọng Trình Tuyền hỏi thăm: "Sao thế?"

"Không có việc gì..." Nguyễn Thu Thu cả người toát mồ hôi lạnh đi mở đèn ngủ, thanh âm suy yếu, "Bị sắc đẹp của mình dọa thôi." Tự mình dọa mình giật mình, loại chuyện mất mặt này cô còn lâu mới nói ra!

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu không nghe được tiếng đi lại ngoài cửa, luôn cảm giác trong lòng lo sợ bất an. Cô trờ mình ngủ không được, mở to mắt, nhẹ giọng kêu lên: "Trình Tuyền, anh đã ngủ chưa?"

Qua hai ba giây, đối phương đáp lại.

"Không có." Anh hẳn là đang ở phòng khách, âm thanh rất gần.

Nguyễn Thu Thu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, yên lòng.

"Ngủ ngon." Cô trầm thấp nói một câu, thanh âm rất nhẹ, tựa như là lẩm bẩm.

Phòng khách một màu đen kịt, toàn bộ đèn đều đã tắt, rên cửa khép lờ mờ có thể thấp thoáng nhìn thấy bãi biển yên tĩnh được bao phủ dưới tình bóng đêm tĩnh mịch, một vẻ đẹp không nói lên lời. Một bóng người cao gầy nghiêng người dựa trên bức tường cạnh cửa phòng ngủ của Nguyễn Thu Thu, mỗi hơi hé ra nhưng lại không có âm thanh.

Đọc khẩu hình chính là —— ngủ ngon.

Một đêm mộng đẹp.

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu vô cùng có tinh thần mặc một chiếc váy dài màu xanh biển xinh đẹp. Ngày hôm nay có thể nằm trên ghế dài trên cát ngủ ngon lành một lúc, trời nắng gắt như thế này cả kem chống nắng cũng chống không nổi, Nguyễn Thu Thu chỉ muốn lặng yên nằm trên ghế đánh cờ với Chu Công.

Về điểm này, cô và Trình Tuyền hoàn toàn có chung nhận thức.

Khác hai người ung dung đi ra ngoài, tuy nhiên một nhóm người người khác thì không vui vẻ như vậy. Nói là nghỉ phép nhưng vẫn là có không ít việc, tổ đội ba người ôm laptop loay hoay sửa đầu mề trán, dựa bìa mà sống, làm việc cả đêm.

Đồ Nam ngồi trên thảm lăm vào trầm tư: "Vì sao tôi muốn đề đại boss đi chơi?... Là bởi vì tôi muốn nghỉ đông mà."

Vậy bây giờ bọn họ rốt cuộc đang làm gì vậy chứ!

Phó Từ Trùng về mặt cầu xin: "Móa, xem mắt thất bại bởi vì tôi không đến đúng hẹn đấy. Tôi hận mấy người."

An Nhu thay xong bikini đã chuẩn bị từ trước, dáng người của cô có thể hoàn toàn được phô diễn, khác một trời một vực với hình tượng thanh thuần thường ngày khiến cho Tiểu Phiền ngờ ngác một chút. Cô vui sướng cong môi, nói: "Đi, lúc này đi bơi là đẹp nhất."

...

Ở dưới tán dù che nắng, hai người hí hóp, vừa ăn hoa quả vừa ngắm phong cảnh. Bãi biển lúc này không có bất kỳ ai, yên tĩnh lạ thường, Nguyễn Thu Thu thoải mái mà xoay xoay lưng: "Thật tốt, hi vọng lần sau còn có cơ hội tới đây nghỉ phép"

Ánh nắng, bãi cát, sóng biển, còn có... Bên cạnh không đúng lúc vang lên tiếng rầm rầm rầm rầm cần dừa hâu.

Nguyễn Thu Thu đen mặt bổ sung: "Một mình tới đây du lịch"

Lúc này có mấy người đi tới, Nguyễn Thu Thu mang theo kính râm không thấy rõ nên hí hóp mắt lại. Trình Tuyền bên cạnh bình tĩnh lau lau tay, anh mặc áo phông tay ngắn và quần đùi lộ ra đường cong thân thể, dĩ nhiên không phải loại mềm mại yếu đuối vô lực, vừa nhìn là biết thường xuyên vận động.

Nguyễn Thu Thu vô cùng hoài nghi Trình Tuyền mỗi ngày đều giấu cô chạy đi tập thể hình, còn ở trước mặt cô thì giả bộ mập mạp suốt ngày ngồi nhà.

Mấy người dần dần đến gần, có chút ngưng ngừng lên tiếng chào.

Nguyễn Thu Thu nhìn bọn họ đi tới, thấy rõ ràng diện mạo của bọn họ, lập tức kinh ngạc. Kỳ quái, đại boss Gia Trùng cũng tới đây du lịch sao! Chuyện này xảy ra cũng thật trùng hợp.

Bọn Đồ Nam từ xa đã nhìn thấy Nguyễn Thu Thu lười biếng nằm trên ghế, màu da tuyết trắng loá mắt, hai chân thon dài lười nhác chồng lên nhau, đầu ngón chân được phủ lên một lớp son màu đỏ, đẹp đến câu hồn.

Giống mèo con ngủ mơ màng, lại giống nàng tiên chim câu hồn người, mấy thằng nhà quê vội ho một tiếng, quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn nữa.

Ý thức được động tác của mình có chút bất nhã, Nguyễn Thu Thu vội vàng ngồi ngay ngắn, thực nữ kéo váy, che khuất hai chân thon dài lộ ra.

Trình Tuyền giống như đã sớm biết bọn họ đã đến, tiếp tục chậm rãi ăn hoa quả.

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Này, ông chủ Gia Trùng đã tới rồi kia, anh thân là nhân viên mà không chào hỏi à."

Ông chủ chân chính của Gia Trùng rất bình tĩnh hút một hơi nước dừa, mơ hồ ừ một tiếng.

Hiện tại cần khẩn trương, tuyệt đối không phải anh.

Mấy người nhìn thấy Trình Tuyền, vô cùng khẩn trương, tiếng đại boss sắp thốt ra lại bị nghẹn mà nuốt vào. Trình Tuyền dặn dò bọn họ không được gọi anh là đại boss trước mặt Nguyễn Thu Thu, cũng không thể gọi cô là chị dâu, bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra, cũng không dám hỏi lại.

"Thật là đúng dịp." Người duy nhất không biết rõ tình hình, Nguyễn Thu Thu nhiệt tình chào hỏi.

"Thật là đúng dịp, thật là đúng dịp."

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Mọi người đến đây nghỉ ngơi sao?"

"Đứng, đứng" Áp lực đẩy người, ngày nắng to như này mà lại phơi ra được một đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Là ảo giác của cô sao, sao cô luôn cảm giác mấy người bọn họ có vẻ rất khẩn trương?

Đang lúc cô đang suy tư, một cô gái yếu điệu uyển chuyển đi đến trước mặt cô. Thân hình của cô ta có tí lệ rất tốt, cô ta từng tập múa bale mấy năm, vóc dáng rất đẹp, giống một con thiên nga nhỏ. Cô ta không mời mà tới, đi đến trước mặt Nguyễn Thu Thu, cười nói: "Chào cô, tôi tên An Nhu, là nhà thiết kế anime của Gia Trùng."

An Nhu vốn là đến thị uy, cô ta đứng, Nguyễn Thu Thu ngồi, Nguyễn Thu Thu khi thế đã thấp đi một nửa. Trong tưởng tượng của An Nhu, sắc mặt của Nguyễn Thu Thu đang rất khó coi, suy đoán quan hệ của cô ta và Trình Tuyền.

Ai ngờ Nguyễn Thu Thu vừa nghe thấy cô là nhà thiết kế, lập tức nhiệt tình níu lại tay của cô lại, dùng sức lay lay.

Tựa như hộ nghèo trên núi gặp được lãnh đạo đến giúp đỡ, hai mắt phát sáng, cười xán lạn: "Chào cô, tôi tên Nguyễn Thu Thu, xin cô nhất định phải nhớ kỹ tên của tôi!"

Những người khác: "..."

An Như: "..."

Cô hoảng hốt, lập tức gỡ tay Nguyễn Thu Thu, nhất thời có chút ngơ ngác nói: "Biết rồi."

Nguyễn Thu Thu không nghĩ tới mình lại có cơ hội gặp được nhà thiết kế của bọn họ, vừa nghĩ đến việc sẽ có cơ hội cùng An Như cộng sự, Nguyễn Thu Thu càng nhiệt tình với An Như. Cô vỗ cạch cạch vào ghế nằm ra hiệu An Như ngồi bên cạnh, cùng cô tâm sự.

An Như hoảng sợ lui lại mấy bước: "Không không không!"

Nếu như không phải quen biết Nguyễn Thu Thu, sợ rằng cô ta sẽ hiểu lầm Nguyễn Thu Thu là lés mắt.

Đoàn người Đồ Namx "... " Vốn cho là An Như có thể làm ra chuyện sai lầm, hiện giờ xem xét, bọn họ hình như nghĩ quá nhiều rồi.

An Như đen mặt nói: "Tôi muốn đi bơi." Nghĩ nghĩ, cô nở một nụ cười dịu dàng. "Cô muốn cùng đi không?"

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, cô sợ bị đen.

Thấy cô cự tuyệt, An Như không éo buộc, cô ta lác mòng đi ra biển bơi lội, Tiểu Phiền cũng đi theo giúp vui, hai người còn lại ngồi ghế nằm ở một bên khác xa xa, Nguyễn Thu Thu nói thầm đại boss Gia Trùng lão quả nhiên chỉ nhìn có vẻ thân thiện kì thực là nhân vật lớn cao không với tới.

Cô không cưỡng cầu, nhờ đầu nhiệt tình quá mức sẽ khiến cho bọn họ khó chịu thì không tốt.

Thế là.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục ngồi ở trên ghế nằm, yên lặng nhìn An Như từ trong biển ngoi lên, lặn xuống, đáng người uyển chuyển giống một Mỹ Nhân Ngư. Chỗ cô ta bơi vừa đúng lúc là trước mặt Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền, cảnh tượng này đẹp không sao tả xiết, xem chừng ngay cả loại người đầu óc gỗ mục như Trình Tuyền cũng phải động tâm.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu quay đầu qua.

"..."

Trình Tuyền ngủ rồi.

Lại nhìn nơi xa, An Như hao tâm tổn trí phí sức bơi qua bơi lại, thật lãng phí!

Thế lực An Như không tệ, bơi được khá lâu, toàn bộ quá trình chỉ có mình cô ngồi cố động, ngắm tư thế bơi duyên dáng của An Như, suýt nữa phải vỗ tay bốp bốp khen An Như. Nguyễn Thu Thu không phải người ngu, con gái nhà người ta bơi qua bơi lại, thỉnh thoảng nhìn về bên này liếc mắt một cái, sao có thể là đang nhìn nàng.

Cô vẽ là coi trọng Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu đương nhiên không lo lắng, chỉ cần không ồn ào đến trên đầu của cô thì bọn cô vẫn có thể làm vui vẻ làm chị em.

Cô và Trình Tuyền đã lĩnh giấy kết hôn, kỳ thật vẫn là trạng thái độc thân, muốn theo đuổi thì cứ theo đuổi, cô hoàn toàn không ngại. Nguyễn Thu Thu đang nghĩ nếu như An Như và Trình Tuyền kết hôn, cô với tư cách đồng nghiệp nên đưa ra bao nhiêu tiền mừng thì phù hợp.

Nếu như An Như biết tâm tính Nguyễn Thu Thu thuộc loại Phật Hệ như thế, đoán chừng phải thổ huyết mà chết.

Rốt cục, An Như mệt mỏi.

Cô ta lên bờ, không hề ngại ngừng lộ dáng người duyên dáng của mình. Áo tắm bị dính ướt, dán chặt trên da, mái tóc đen dài ẩm ướt dính vào sau ót, nhìn cực kì mê người.

Nguyễn Thu Thu ngây ngốc một chút: "A..."

An Như nghĩ, cô ta lúc này phong tình đến thế, sợ rằng ngay cả phụ nữ cũng không thể không thừa nhận mị lực của mình.

Nguyễn Thu Thu nói tiếp: "Hôm nay cô không có bôi kem chống nắng à?"

"..."

"..."

An Như nâng cánh tay của mình lên, quả nhiên đã đen một vòng, tương phản hoàn toàn với vùng mặc bikini trắng nõn mềm mại, đoán chừng là do phơi nắng quá mức. Cô ta không dám tưởng tượng mặt mình bị phơi đen sẽ trở nên quang vinh như thế nào.

Tình mạch trầm mặc.

An Như thực tình cảm thấy muốn khóc.

Nguyễn Thu Thu thực tình cảm thấy không nhịn được, cười rồi.

Thật xin lỗi, đây tuyệt đối không phải lỗi của cô!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Editor: Hạ Cẩn

Sau khi cười ra tiếng, Nguyễn Thu Thu cảm giác sâu sắc mình thật không phúc hậu. Cùng là phụ nữ, cô rất rất đồng tình với An Như.

Lúc đi ra ngoài, dù là trời đầy mây, cô cũng sẽ bôi kem chống nắng, huống chi là đứng dưới ánh mặt trời nắng gắt lâu như vậy, thật sự nghĩ cũng không dám nghĩ. Lần này, e rằng phải dưỡng da đến sang năm mới có thể trắng trở lại như cũ.

Nhìn thấy cô bé vành mắt đỏ hoe, thút tha thút thít, Nguyễn Thu Thu có chút đau lòng đi lên an ủi.

Nghe lời an ủi của cô, An Như càng khóc dữ dội hơn.

Chạng vạng tối, An Như từ gian phòng đi ra, ăn mặc kín mít để cứu vớt làn da, áo dài quần dài, mũ che nắng, kính râm, che ô, đeo khẩu trang, nói chung toàn thân kín mít không hở chỗ nào.

Đã có nhân viên công tác bày kê vì nướng trên bãi cát, bọn họ có thể ăn đồ nướng uống bia, thưởng gió, muốn bao nhiêu dễ chịu có bấy nhiêu dễ chịu. Chỉ có An Như đứng đầu đầy mây đen là khác với mọi người vô cùng vui vẻ. Tiểu Phiền không hề thấy bị đen là chuyện lớn đến mức nào, đã sớm đã vứt chuyện này ra sau đầu, đi theo mọi người chọn món ăn.

Máy tên đầu bếp đang chuẩn bị đồ nướng, gia vị và than lửa, ánh mắt liếc qua một người đẹp mặc váy dài, khoác áo khoác, hứng trí búng búng củi đầu nghịch mấy hòn đá nhỏ. Ngày thơ đáng yêu, trông mắt màu đen tựa như hai ngôi sao nhỏ lấp lánh, đối với hết thảy đều tràn ngập tò mò.

Thật đẹp. Bọn họ tranh thủ lúc rảnh rồi, không nhận được nhìn nhiều mấy lần.

Sau đó, mỹ nhân cầm lên một con cua lớn, cười ha ha: "Trình Tuyền mau nhìn đi! Tôi bắt được này!"

Yên lặng lui lại đến khu vực an toàn, Trình Tuyền: "..."

Quần chúng vây xem "..."

Con cua bị đầu bếp bắt đi rửa sạch, định ướp gia vị qua một chút, Nguyễn Thu Thu chơi vừa lòng thỏa ý rồi, cô nhặt được rất nhiều hòn đá nhỏ bị nước biển mài cho căng tròn, dự định trở về tìm một tiệm đục lỗ là có thể coi như vòng tay mà đeo rồi. Vậy đại khái có thể xem như vòng tay Pandora* thủ công rồi nh?

*Công ty bán lẻ trang sức quốc tế Đan Mạch, được biết đến với vòng tay quyền rũ tùy chỉnh, nhân thiết kế.....

Vừa quay đầu lại, suýt chút nữa đụng vào người khác, Nguyễn Thu Thu đứng thẳng người mới nhìn rõ là An Nhu.

"Tôi có lời muốn nói với cô." An Nhu mặt không cảm xúc, không có vẻ dịu dàng đoan trang ban ngày, con mắt nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu, "Tôi mặc kệ cô là giả ngây giả dại hay là lòng có lòng tin, nhưng Trình Tuyền, tôi nhất định có được."

Nguyễn Thu Thu: "Được."

An Nhu: "Tôi không nói đùa!"

Nguyễn Thu Thu: "Tôi cũng đâu có nói đùa đâu. Cô theo đuổi của cô, chúng ta vẫn còn có thể làm chị em tốt đúng không?"

An Nhu: "..."

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt nói: "Nói như này nhé, hai chúng tôi không có nhiều tình cảm vợ chồng, cô muốn đảo góc tường thì đảo đi, không cần tới ra oai với tôi bởi vì Trình Tuyền cũng không có thích tôi."

An Nhu hơi ngoài ý muốn.

Không dám nói thích, nhưng cô ta khẳng định Trình Tuyền có quan tâm tới Nguyễn Thu Thu. Nhưng nhìn bộ dáng này của Nguyễn Thu Thu, ai quan tâm đến ai nhiều hơn, liếc mắt là thấy ngay. An Nhu vừa ghen tị vừa khổ sở không nói lên lời, trong lòng cô ta, Trình Tuyền giống như một đóa hoa cao lãnh không thể với tới, mà anh cũng đang đơn phương bảo vệ một người khác.

Cô ta vốn tưởng rằng, người giống như Trình Tuyền sẽ chỉ là người được yêu. Trái tim anh luôn lạnh như khối băng vĩnh viễn cũng không thể thay đổi.

An Nhu không nói, Nguyễn Thu Thu suy nghĩ nửa ngày cũng không có cảm thấy mình nói câu nào không đúng, nhất thời thật đúng là không hiểu cô ta đang suy nghĩ gì.

An Nhu cần cần môi, nói: "Tôi không tin cô sẽ cam lòng."

Đàn ông như Trình Tuyền, trên đời có thể có mấy người?

Nguyễn Thu Thu buồn bực, con bé tốt như vậy lại không đi tìm loại người EQ cao lại lợi hại giàu có giống, có chỗ nào không bằng thẳng cha Trình Tuyền chuyên đi chọc tức người khác chứ.

Cô có ý tốt khuyên: "Tôi có cái gì mà không bỏ được. Giai ấy mà, cũ không đi thì mới không đến..."

Lúc Nguyễn Thu Thu nói câu nói này, đúng lúc Trình Tuyền và bọn Đồ Nam đi tới, nghe toàn bộ câu nói. Thấy chị dâu nhỏ nói như vậy, mấy người khác yên lặng nhìn về phía đại boss, luôn cảm thấy chiếc nón trên đỉnh đầu anh ngày càng xanh non mơn.

Trình Tuyền: "..."

"Khụ khụ, cái đó, ăn com!" Đồ Nam vội vàng ngăn Nguyễn Thu Thu lại phát ngôn ra câu gì nữa.

Nguyễn Thu Thu bị bắt hoàn toàn không có chút nào chột dạ, vô cùng vui vẻ đi ăn đồ nướng.

Thịt tươi sống được ướp gia vị xong thì được phết lên một tầng dầu, lúc nướng trên lửa than phát ra âm thanh xèo xèo. Hương thơm ngào ngạt khiến Nguyễn Thu Thu nuốt một ngụm nước bọt.

An Nhu đoan trang ngồi trên ghế không nhúc nhích, Nguyễn Thu Thu đi ngang qua lăm mồm hỏi một câu: "Cô không ăn à?"

Cô ta căm ghét nhũ nhũ mẩy: "Tôi ăn chay."

Nguyễn Thu Thu: "Thật xin lỗi, đã quấy rầy." Cô là loại người không thịt không vui, thật sự không có cách nào hiểu An Nhu.

An Nhu đi đến bên cạnh một thùng nước màu đỏ, nhìn nãy con cá quẫy đạp bên trong, ôn ôn nhu nhu nói: "Những con cá này cũng không ăn đến, xem chúng nó hoạt bát chưa kia, chúng ta phóng sinh chúng nó đi được không?"

Giọng của cô ta không lớn, vừa vặn để cho Trình Tuyền ngồi gần đó nghe được rõ ràng.

Nguyễn Thu Thu dứt khoát cự tuyệt: "Không muốn, tôi muốn ăn."

"Cô tàn nhẫn quá vậy. Cá cũng có sinh mệnh chứ."

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Tôi hàng năm đều tham gia hoạt động phóng sinh, thả cá và rùa." An Nhu lấy ảnh chụp bên trong điện thoại ra để chứng minh, "Cô nhìn xem, con rùa này lớn như vậy, không biết sống bao lâu."

Nguyễn Thu Thu do dự hỏi: "Cái này... Là rùa Brazil mà..."

Brazil rùa được xưng là sát thủ sinh thái, tính tình hung mãnh, là động vật ăn tạp, đến người cũng dám cắn. Nguyễn Thu Thu đoán nếu An Nhu phóng sinh con rùa kia thật, e rằng nó sẽ sớm ăn sạch sẽ toàn bộ hồ cá mất.

Đây là phóng sinh cái gì vậy.

An Nhu biết rùa Brazil nhưng lại không rõ hình dạng cụ thể. Sắc mặt của cô ta cứng lại, nhất thời lại không biết nói cái gì cho phải, đành phải nhìn về phía Trình Tuyền xin giúp đỡ.

Sau đó, cô trợn mắt nhìn Trình Tuyền ánh mắt lấp lánh chỉ vào một đồng cá, nói: "Đều nướng."

An Nhu: "..."

Không phải nói đàn ông đều thích con gái lương thiện, nhiệt tình, yêu quý động vật nhỏ sao!

Đồ Nam mỉm cười túm An Nhu trở về, để cho cô ta hết hi vọng, đừng quấy rầy hai người bọn họ nữa.

Nguyễn Thu Thu ngồi trở lại vị trí cũ. Mắt thấy tôm đã nướng chín, cô thèm thuồng vươn tay, nhưng có người nhanh hơn cô một bước, cướp lấy con tôm đã chín.

Trình Tuyền nhìn về phía Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu sững sờ, tưởng rằng anh cầm giúp mình, cô vươn tay nói: "Cảm ơn... Mẹ cha thẳng quý này!"

Mắt thấy con kia nướng tôm đi vào miệng Trình Tuyền, Trình Tuyền bị bỏng, hà hơi, mai má phình lên cho đánh giá: "Ăn ngon."

Nguyễn Thu Thu oán hận nghiền răng ken két.

Cô đi lấy mực nướng, Trình Tuyền nhanh tay hơn, khụy tay thon dài dễ dàng vượt qua Nguyễn Thu Thu cầm cá mực nướng, lần này anh nhớ kỹ phải thổi một chút sau đó mới bắt đầu ăn.

"Ăn ngon."

Nguyễn Thu Thu: "... Xin hỏi anh muốn chết à."

Cô mất kiên nhẫn, đưa tay cầm hàu sống, lần này Trình Tuyền không có ngăn cản, Nguyễn Thu Thu đắc chí vừa lòng vờn tay...

"Nóng, nóng quá!"

Trình Tuyền: "Ha."

"..." Cô nghe được tiếng cảm ơn!

Một lần nữa Nguyễn Thu Thu muốn cột Trình Tuyền lên hòa tiền vào bồn lên trời, tốt nhất đừng trở về.

Cô nhìn khuôn mặt xinh đẹp không không cảm xúc của Trình Tuyền, bộ dáng như không có việc gì tiếp tục nhai nhai, càng xem càng tức. Không đợi Trình Tuyền phản ứng, cô bỗng nhiên ra tay níu lại đôi má của Trình Tuyền, dùng sức vuốt vuốt.

Trình Tuyền da mặt mòng, xoa nhẹ mấy lần đã đỏ lên.

Nguyễn Thu Thu nhìn có chút há hê nói: "Cho anh cướp này."

Trình Tuyền bỗng nhiên giật mình.

Giai nhân trong ngực có mùi hương đặc biệt, ngày bình thường đều nhẹ nhàng, giờ phút này lại đột nhiên rõ ràng lên.

Bàn tay của cô rất ấm áp, đầu ngón tay bị bỏng nên hơi nóng, dính sát vào gương mặt của anh.

Lòng của anh dường như cũng bị nóng lên một chút.

Lúc này, trong đồng tử của anh, Nguyễn Thu Thu thấy được khuôn mặt phóng đại của mình, gần như chiếm hơn nửa con người. Cô cũng sốt một chút, đột nhiên ý thức được mình giờ phút này cô bung mặt anh giống như đang muốn hôn anh, hai người bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

"..."

"..."

"Con mắt của em có..."

Nguyễn Thu Thu đen mặt: "Ngậm miệng."

Ngồi song song đối diện, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng, Đồ Nam ực một hớp rượu, nói: "An Nhu, hết hi vọng chưa? Cô cho rằng đại boss có thể để cho cô động vào anh ấy như thế kia sao?" Bọn họ không ngốc, về mặt Trình Tuyền mặc dù vẫn không cảm xúc, đáng về chuyện cũng không để ý nhưng lại cố ý trêu chọc Nguyễn Thu Thu, ngoại trừ việc để ý lời nói vừa rồi của cô thì làm gì còn nguyên nhân nào khác.

An Nhu mím chặt môi, không nói một lời.

"Cô tốt nhất nên nhận lỗi sớm một chút. hiện tại đang làm dự án mới, không có nghĩa là đại boss sẽ cho phép cô làm như thế."

An Nhu bỗng nhiên có chút khó xử: "Tôi thật không hiểu tôi thua cô ta ở chỗ nào, vì sao các anh đều một lòng hướng về cô ta? Chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa thôi mà cũng cần giữ gìn? Là thời đại nào rồi, thích một người chẳng lẽ không phải tự do sao?"

"Giữa người và người sao có thể so sánh, An Nhu, cô nghĩ quá đơn giản."

Tiêu Phiền vẫn luôn im lặng đột nhiên nghiêm túc: "Bất kể lý do gì đều không phải là cái cớ để xen vào hôn nhân người khác. Đừng để tôi xem thường cô."

"..."

*

Nguyễn Thu Thu đã đi ngủ, Trình Tuyền lại đứng ở ngoài cửa hưởng gió biển.

Quần áo rộng rãi của anh bị gió thổi bay phát phới, một thân một mình đứng trên nền cát mềm mại nhỏ vun, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau lưng, một thân ảnh dần dần đi về phía anh, là An Nhu.

An Nhu nhẹ nói: "Anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

Trình Tuyền một tay túi túi, đưa lưng về phía cô ta, giọng điệu bình tĩnh: "Đừng bao giờ mang danh dự và uy tín trong công việc đi đánh cược."

"Ý của anh là..." Sắc mặt cô ta lập tức trắng bệch.

"Viết thư từ chức đi."

An Nhu không thể tin được Trình Tuyền vậy mà lại chủ động nói ra chuyện từ chức này. Cô siết chặt nắm đấm, khẽ cắn môi nói: "Nếu em đi bây giờ sẽ không có người nào có thể tiếp nhận công việc của em, anh nghĩ kỹ đi!"

Trình Tuyền chậm chạp xoay người.

Trong bóng đêm, đôi mắt của anh đen nhánh, là sự xa cách lãnh đạm mà Nguyễn Thu Thu chưa từng được nhìn thấy. Anh bình tĩnh không lay động, cho dù là An Nhu không nhận được roi lệ cũng không làm anh rung động chút nào:

"Trong công việc, không có người nào là độc nhất vô nhị."

Cho nên, mưu toan dùng kinh nghiệm và địa vị của mình để giành đặc quyền trên phương diện khác là vô cùng sai lầm

An Nhu toàn thân run rẩy.

Cô ta nghĩ đến câu nói kia của Đồ Nam

"An Nhu, cô không hiểu Trình Tuyền."

Hoàn toàn chính xác, cô không thể hiểu vì sao anh đối với bất cứ chuyện gì đều có thể nhẹ nhàng băng qua như thế.

An Nhu lau nước mắt, không cam lòng hỏi: "Tôi chỉ có một vấn đề cuối cùng... Trong thế giới của anh, sẽ không có người nào là độc nhất vô nhị sao."

Trong bóng đêm người đàn ông đứng thẳng tắp, đôi mắt hẹp dài của anh hững hờ liếc về phía biển rộng. Thanh âm của anh mơ hồ, gần như lập tức ẩn sau trong từng đợt sóng vỗ.

"Không biết."

...

Ngày thứ hai, gian phòng An Nhu trống rỗng, chỉ để lại một bức thư từ chức.

Nhận được tin, đám người cũng sốt một chút, Tiêu Phiền vội vàng gọi điện thoại cho cô ta, lại bị Trình Tuyền chẳng biết đi vào cửa từ lúc nào ngăn lại: "Không cần."

"Đại boss a, công việc mới xong một nửa, anh đã để người ta đi rồi?"

"Ừ"

Trình Tuyền vừa nói, không có chỗ để phản bác. Đồ Nam thờ dài, gãi gãi đầu, nói: "Vậy anh nói nên làm gì bây giờ?"

Trình Tuyền phản ứng khá bình tĩnh.

"Không phải đã chiều mộ họa sĩ sao, dạy dỗ tốt một chút." Vào tay cũng rất nhanh.

Thu thập CG ——

Cái khác mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Hạng nhất, không phải Nguyễn Thu Thu sao!

"Hất xì!"

Nguyễn Thu Thu hất hơi một cái, xoa xoa cái mũi.

Tối hôm qua ngủ không được an ổn, tóc rối thành ổ gà. Cô vừa chải tóc vừa cầm điện thoại đi động lên, lại nhìn thấy điện thoại đi động hiện ra một tin nhắn từ số lạ. Đối phương rõ ràng rất tức giận, dùng rất nhiều dấu chấm than.

"Tôi không thể nào cùng cô làm chị em tốt!!!!"

Nguyễn Thu Thu: "???"

Lập tức, cô nhận ra người này là ai.

Nguyễn Thu Thu ngơ ngác. An Nhu này thật quái lạ.

***Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Nói xong rồi, chúng ta cùng là chị em tốt?

An Nhu: Tôi cảm thấy tôi bị vũ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Hạ Cẩn

Thân là ông chủ Gia Trùng, cách làm của Trình Tuyền tương đối công chính.

Anh giữ lại cho An Nhu một chút mặt mũi, suy cho cùng bị Gia Trùng sa thải, người trong nghề nhất định sẽ tiến hành đánh giá lại lần nữa với An Nhu. Với bên ngoài, đều nói là An Nhu bởi vì nguyên nhân gia đình không thể tiếp tục ở trong nước, trước khi đi đã đưa thêm một năm tiền lương và tiền thưởng cho cô, coi như là đền đáp cho những gì cô ta đã cống hiến cho công ty.

Đến lúc Nguyễn Thu Thu biết tin tức này, An Nhu đã sớm lên máy bay, rời khỏi nơi này.

Nguyễn Thu Thu thật sự kinh ngạc.

Khi cô biết tin mình được vào Gia Trùng, nhất thời tâm trạng lại có chút phức tạp.

Ba ngày nghỉ kết thúc rất nhanh, bởi vì trước mắt Gia Trùng đang làm một hạng mục, chắc chắn khi Nguyễn Thu Thu vừa trở về sẽ phải lập tức nhận đào tạo khẩn cấp, bận rộn không ngừng nghỉ.

Ngồi trên máy bay, Nguyễn Thu Thu liếc Trình Tuyền đang ăn thanh long, nhỏ giọng kêu tên của anh.

"Trình Tuyền."

"..." Trình Tuyền nhìn cô.

"Ở công ty anh có địa vị rất cao à." An Nhu và Trình Tuyền hai chọn một, mà lại để An Nhu rời đi, Nguyễn Thu Thu thật lòng cảm thấy Gia Trùng thật sự là quá quyết đoán, cũng quá mạnh tay.

Trình Tuyền ăn một miếng thanh long, không trả lời.

Nguyễn Thu Thu thấy không thú vị, hậm hực ngồi ngay ngắn.

Cô chợt nhớ tới, ông chủ lớn của gia trủng- Đồ Nam không biết có trở về không, ở khoang hạng nhất không có bóng dáng của bọn họ, chắc là còn đang tiếp tục nghỉ phép.

Ba người được Nguyễn Thu Thu nhớ thương hiện đang ngồi trong khoang phổ thông than thở.

Bọn họ cũng muốn đi khoang hạng nhất lắm nhưng mà không dám.

Đại boss đang bồi dưỡng tình cảm cùng chị dâu, bây giờ mà bọn họ vào đây thì chẳng phải là ba cái bóng đèn sáng loáng hay sao. Đồ Nam nhìn com gà trước mặt, thờ dài lần thứ n. Không phải com gà thì là com cá, không thể đổi sang cái khác à.

Cứ như vậy, một trận êm đẹp nghỉ phép nói hết liền hết.

...

Về đến nhà, Nguyễn Thu Thu phi thẳng vào giường lớn, té nhào vào chiếc giường mềm mại, dùng sức cọ xát chiếc chân mềm cô thích nhất.

Sơ với khách sạn sang trọng thì ổ chó nhà mình vẫn là thoải mái nhất.

Tâm trạng của Nguyễn Thu Thu hiện giờ vô cùng tốt.

Đồ Nam cho cô thời gian hai ngày để chuẩn bị, Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới thời gian nhàn nhã, thoải mái dễ chịu sắp bỏ cô mà đi, còn có chút không nỡ. Nhưng rất nhanh cô thể đến công ty lớn giống như Gia Trùng, cô lại cảm thấy hưng phấn từ đáy lòng.

Chuyện đây tiền cần làm trước khi đi làm là gì?

Đương nhiên là mua đồ công sở rồi.

Nguyễn Thu Thu mượn lý do làm việc, quyết định đi mua nhiều thêm mấy bộ quần áo đẹp, trước đó trong tủ quần áo phần lớn là loại nhàn nhã, có rất ít bộ có thể mặc đến công ty. Vừa nghĩ tới việc dạo phố, Nguyễn Thu Thu lập tức khôi phục năng lượng, tinh thần phấn chấn thay quần áo, trang điểm đi ra ngoài.

Là người chứng kiến toàn bộ quá trình, Trình Tuyền đột nhiên cảm giác được, nếu như lúc làm việc cô có thể có tinh thần và quyết đoán như này, về sau chỉ sợ Gia Trùng sẽ trở thành một cái miếu* nhỏ.

* miếu ở đây cũng có nghĩa là chỗ làm việc trong nhà. Ý Trình Tuyền là Thu Thu coi công ty như nhà mà làm việc.

Nguyễn Thu Thu đi mua quần áo đồng thời cũng mang tới mấy viên đá nhỏ đẹp mắt mà cô nhặt được. Trong tiệm đồ trang sức thủ công có thể hỗ trợ mài giũa và đục lỗ, Nguyễn Thu Thu chỉ để bọn họ đục lỗ, còn hình dạng thì giữ lại như trước nhìn cũng rất đẹp rồi.

Một ngày trời, Nguyễn Thu Thu đi dạo đến mức eo mỏi chân đau

Cô xách theo mười cái túi, rốt cục nhớ ra còn có chưa có lấy lại mấy viên đá nhỏ.

Lúc cô đến trong tiệm, ông chủ đã đợi rất lâu. Ông chủ cười ha hả nói: "Cô bé, mấy hòn đá nhỏ này đều rất đẹp, cho cô mấy dây vòng tay này."

Nguyễn Thu Thu cảm một túi nhỏ đá nhỏ, hài lòng bắt taxi về nhà.

Taxi đi êm ả.

Nguyễn Thu Thu mở túi vải ra, cẩn thận lựa hòn đá nhỏ bên trong. Đột nhiên, một viên đá mượt mượt tròn tròn lăn ra hấp dẫn lực chú ý của Nguyễn Thu Thu. Hòn đá nhỏ rất xinh đẹp khiến cho cô đột nhiên nghĩ tới cặp mắt lười nhác kia của Trình Tuyền lúc nhìn chăm chú người người khác, tình cảm cũng thuần túy như vậy.

Nguyễn Thu Thu quyết định giữ hòn đá nhỏ cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền vẫn như trước đây im lìm ở trong thư phòng không ra.

Nguyễn Thu Thu ăn cơm bên ngoài mà lòng sợ hãi không dám ăn mảnh, rất chủ động đem đồ ăn ở ngoài về cho anh. Ở khách sạn, mỗi ngày đều ăn hải sản nên có chút chán ngán, Nguyễn Thu Thu mang về cho anh thịt nướng và hoa quả trộn, còn có một ít quả vật.

Thật không biết nhìn cô yếu ớt thế này làm thế nào mà xách được một đồng hồ lớn như vậy về đến nhà.

Nguyễn Thu Thu cảnh cáo Trình Tuyền: "Không cho phép nói chuyện ăn tạm nữa!"

Trình Tuyền chậm rãi lên tiếng.

Lúc anh đang dùng cơm, Nguyễn Thu Thu nhớ tới cái gì, trở về phòng lấy ra cái túi nhỏ, lục lọi một hồi, rốt cuộc cũng tìm được hòn đá nhỏ màu đen kia. Lần nữa đi vào phòng khách, Trình Tuyền đã ăn xong cơm thịt nướng, đang tại chậm rãi ăn trái cây trộn.

Nguyễn Thu Thu: "... Thẻ cha này không phải có hai cái miệng đó chứ, phía trước một cái, sau ót một cái à.

Cô 囧, không quên mục đích của mình.

Nguyễn Thu Thu ngồi đối diện anh, quơ quơ hòn đá nhỏ trước mặt Trình Tuyền nói: "Cái này tặng cho anh đó!"

Trình Tuyền: "Đây là cái gì?"

Nguyễn Thu Thu nói: "Anh đoán xem."

Anh nhìn ánh mắt cổ vũ của Nguyễn Thu Thu, trầm tư một lát.

"Cục phân dẽ?"

...

...

...

Tĩnh mạch trầm mặc.

Nguyễn Thu Thu nhếch mép nói: "Sao anh không đoán là sỏi thận luôn đi?" Hòn đá nhỏ đẹp như thế lại bị Trình Tuyền nói là phân dẽ.... Nhưng mà nhìn từ xa thì đúng thật là hơi giống phân dẽ.

Cái này rất lúng túng. Nguyễn Thu Thu im lặng nghen lời.

"Được rồi, anh không cần thi tôi giữ lại."

Trình Tuyền động tác nhanh hơn có một bước. Cánh tay của anh dài, dễ dàng lấy đi hòn đá nhỏ trong tay Nguyễn Thu Thu.

Anh thuận tay nhét vào túi, tiếp tục ăn cơm.

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Tạm chấp nhận." Anh chậm rãi cho ra đánh giá.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Có một số người, thật đúng là biết cái gì gọi là được dà lần tới. Trong lòng của cô, hình nhân lập tức bắt lấy Trình Tuyền đánh cho một trận toi bời.

*

Nguyễn Thu Thu đi Gia Trùng làm việc có nghĩa là Trình Tuyền phải giảm thiểu tới đa cơ hội cô có thể bắt gặp anh ở công ty.

Đồ Nam thật sự không rõ hai vợ chồng này đang làm cái gì, trốn trốn tránh tránh, anh giấu em giấu. Dùng tư duy của trực nam và chó FA lâu năm suy nghĩ một lát, cậu cảm thấy đây đại khái chính là tình thú.

Đi làm ngày đầu tiên.

Nguyễn Thu Thu trang điểm tinh tế, tóc dài búi lên để lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn, ra tinh thần già dặn. Đi dép lê thấp phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch tiếng vang trên sàn nhà, sáng sớm liền bận bịu đến bận bịu đi, chuẩn bị hồi lâu mới rời khỏi nhà.

Qua hồi lâu, Trình Tuyền xoa xoa mi tâm, khuôn mặt ngái ngủ mang dép đi ra khỏi cửa thư phòng. Anh cầm một bình Yakult mở ra theo thói quen, điện thoại tích tích vang lên một tiếng, là Đồ Nam gửi tin nhắn cho anh trong group chat.

"Chị dâu còn chưa tới sao? Lâm sao bây giờ, em thật khẩn trương. Đại boss!"

Từ lúc anh trở lại trong "Group chat", bọn Đồ Nam không dám làm càn nừa, ngoan ngoãn chờ Nguyễn Thu Thu đến.

Tiêu Phiền: "Báo cáo, Đồ Nam ngày hôm nay tóc vuốt keo."

Phó Từ Trùng: "Mặc áo somi đoan chính nhất."

Tiêu Phiền: "Phó Từ Trùng đi giày mới."

Phó Từ Trùng: "... Người anh em, cậu theo dõi tôi đây à? Cái quái gì thế, hai đôi giày chỉ có một đường kẻ màu trắng là khác nhau, làm thế quái nào cậu nhìn ra được vậy!"

Trong group lại ầm ĩ, rất nhanh đã 99+.

Trình Tuyên nhìn bọn họ ồn ào, vẫn không nói gì.

Đến cuối cùng, anh suy tư một lát, nói: "Không cần chiếu cố đặc biệt." Mặc dù Nguyễn Thu Thu ngoài mặt cười toe toét nhưng thực tế rất hiểu thẳng, nếu có một ngày sự thật sẽ lộ ra, đến lúc đó nhờ đâu cô lại làm cho là thành quả của mình có đều dựa vào quan hệ, vậy sẽ vô cùng không tốt.

Đồ Nam chưa kịp trả lời anh thì lễ tân đã gọi điện thoại tới nói có cô Nguyễn đang chờ ở dưới lầu.

Trong công ty đồn rằng có một linh Nhảy dù không có danh tiếng gì tiếp nhận vị trí của An Nhu, tất cả đều chờ xem kịch vui.

Cho đến lúc Nguyễn Thu Thu bước vào cửa, bọn họ lập tức trợn tròn mắt —— đây rốt cuộc là tuyển nhân viên hay là tuyển người đẹp vậy? Trong công ty sôi nhiều thị ị, nhóm lập trình viên hưng phấn suốt nửa phát ra tiếng sôi tru, dồn dập tìm hiểu lý lịch Nguyễn Thu Thu, nhất thời toàn bộ văn phòng kích động âm ỉ, một lúc lâu vẫn chưa thể an tĩnh lại.

Hướng dẫn Nguyễn Thu Thu chính một nhân viên có tuổi, là một ông chú đáng yêu - lão Mạnh, trong phòng làm việc của lão dán đầy poster Haibara Ai.

Tính cách của lão rất tốt, giảng giải vô cùng kiên nhẫn, Nguyễn Thu Thu lúc đầu có chút khản trương, dần dần bị lão hấp dẫn, thỉnh thoảng sẽ hỏi chút vấn đề.

Cả ngày nay, Đồ Nam đều có chút không yên lòng, cậu cần đánh giá của lão Mạnh.

Nhân lúc Nguyễn Thu Thu đang ở văn phòng học tập, lão Mạnh vụng trộm chạy tới chỗ Đồ Nam, nói: "Tôi còn tưởng là không có ai nên tùy tiện tìm một linh nhảy dù, kỹ thuật khá tốt đấy."

Đồ Nam lập tức vui vẻ: "Có thể thành?"

"Không có vấn đề, chỉ cần con bé chịu khổ, vào tay tuyệt đối nhanh."

Nguyễn Thu Thu còn hiểu hơn so với trong tưởng tượng của bọn họ, ngày đầu tiên đã tăng ca học tập ở công ty đến tối. Cô không về, Đồ Nam cũng không dám về, cậu còn phải để lái xe đưa chị dâu đưa trở về đó. Nghĩ như vậy, Đồ Nam càng sầu khổ hơn, hai vợ chồng đều cuồng tăng ca, còn cho cậu đường sống không vậy!

Điện thoại ding một tiếng sáng lên.

Trình Tuyên: "Chưa xong việc?"

Đồ Nam run run rẩy rẩy trả lời "Chờ một chút liên đưa về." Cậu không dám nói cho Trình Tuyên bởi vì hôm nay Nguyễn Thu Thu tăng ca, một nửa đàn ông độc thân trong công ty đều kích động hóa thànhTam Lang liều mạng cùng tăng ca.

Đây cũng coi như là chuyện tốt. Nếu như bọn họ không ngập ngừng nằng nặc của đại boss thì càng tốt hơn.

Nguyễn Thu Thu còn đang mãi mê xem kế hoạch, từ bối cảnh game, toàn bộ phong cách vẽ đến chuyện xưa và đặc điểm của từng nhân vật, cô tỉ mỉ đọc đi đọc lại để tìm cảm hứng cho riêng mình.

Đúng lúc này, có người gõ cửa, Nguyễn Thu Thu xoay xoay lưng, tưởng là lão Mạnh, kết quả lại là Đồ Nam.

"Hôm nay tiến độ của cô đã rất không tệ, đi về nghỉ, sáng mai lại tiếp tục." Đồ Nam cười ha ha khen một phen, "Thân thể là tiền vốn, chúng ta muốn có thể tiếp tục phát triển thì không thể quá tiêu hao thể lực được."

Nguyễn Thu Thu gật đầu, lúc này mới để ý đến bá vai vừa cứng vừa đau.

"Để tôi lái xe đưa cô về. Phụ nữ về muộn như vậy không tiện lắm."

"Vậy thì ngại quá..."

"Không có việc gì không có việc gì. Công ty ít nhân viên nữ, đều được đối xử như bảo bối." Nhất là chị dâu, nửa cộng lòng cũng không thể thiếu.

Nguyễn Thu Thu cảm khái nói: "Quả nhiên là Gia Trùng, đãi ngộ thật tốt."

Đồ Nam cười xấu hổ, đột nhiên chột dạ.

Tiếng nhạc vang lên, là điện thoại của Đồ Nam. Cậu không coi Nguyễn Thu Thu là người ngoài, trực tiếp nhận hỏi: "Cố Du?"

Nghe được tên Cố Du, lòng Nguyễn Thu Thu chột căng thẳng.

Nếu như cô nhớ không lầm, lúc này sẽ là lần suy sụp nghiêm trọng nhất của Cố rDu.

Đầu điện thoại bên kia, giọng Cố Du tình thần sa sút.

"Thật xin lỗi, tay của tôi bị thương, không thể nào tham gia thi đấu được."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đối với tình tiết này có ấn tượng là vì lúc trước xem hết cả quyển sách đều là tình tiết ngọt sừng chảy nước, hầu như không có gì biến động gì to lớn. Duy chỉ có một lần nam chính suy sụp, tác giả viết không nhiều nhưng lại làm cho cô thực lòng cảm nhận được nỗi của đau nam chính.

Kiếp sống của nghề thể thao điện tử không dài, chỉ kiếm được tiền vào lúc còn trẻ. Trước đó, Cố Du tuy có thực lực nhưng vận may không tốt, mấy lần sắp đi đến đỉnh cao của nhân sinh thì lại gặp phải thất bại cay đắng.

Lần này là sự cố nghiêm trọng nhất.

Nếu như Nguyễn Thu Thu nhớ không lầm là Cố Du trên đường nhìn thấy một cướp bóc, thấy việc nghĩa hằng hái đi làm lại khiến tay của mình bị thương, ít nhất cũng cần mấy tháng để hồi phục.

Đối với anh ta mà nói, đây chẳng khác nào tai bay vạ gió.

Cũng may có nữ chính Từ Bích Ảnh làm bạn có vũ, vào thời khắc u ám nhất cuộc đời cho anh ta chút hơi ấm, lúc này Cố Du mới chính thức yêu nữ chính, ngay sau đó tình huống chuyển biến tốt lên, anh ta nhanh chóng đi đến đỉnh cao cuộc sống, kết hôn cùng nữ chính.

Sau 2 năm kết hôn sừng ngọt, Cố Du lui về phía sau sân khấu, trở thành trợ thủ đắc lực của Gia Trùng.

Nói tới đây, Nguyễn Thu Thu suýt quên mất lúc đó có thức đêm đọc truyện, một lòng chỉ muốn mà mai các loại logic và tam quan không thể tưởng tượng trong truyện, ai có thể ngờ tới đến khi mờ mắt, mình đã thật sự xuyên vào trong sách.

Sắc mặt Đồ Nam nghiêm trọng.

Cậu ừ một tiếng, hỏi rõ ràng tình huống của Cố Du, khuyên Cố Du an tâm dưỡng bệnh, đừng để tay bị thương lần hai, lúc này mới cúp điện thoại.

"Chị... Cái kia, đi, lái xe đang ở bãi đỗ xe chờ cô, tôi tiễn cô một đoạn đường."

Trong lòng Nguyễn Thu Thu yên lặng thờ dài.

Bất luận Từ Bích Ánh có vấn đề thế nào thì lúc này à cũng chính là liều thuốc tốt cho Cố Du, Nguyễn Thu Thu chỉ hi vọng à có thể làm cho Cố Du khôi phục trạng thái nhanh một chút

Cô đi theo sau lưng Đồ Nam, mấy lập trình viên đi ngang qua ánh mắt sáng lên, nhưng nhận ra vẻ mặt tổng giám đốc nghiêm túc hơn bình thường nên không dám lơ đãng. Nhờ vậy Nguyễn Thu Thu mới có thể về đến nhà mà không bị quấy rầy.

Đẩy cửa ra, phòng khách tối đen, đèn không bật, chắc là Trình Tuyền đã đi ngủ.

Nguyễn Thu Thu rón rén thay giày, mở đèn lên, "A" cô hét lên một tiếng, lao đảo lùi về phía sau.

"Anh ngồi trên ghế sofa làm gì mà không lên tiếng hả!" Cô tức, thờ hồn hên.

Đột nhiên nhìn thấy một thẳng áo đen ngồi ở trên ghế sa lon, tóc gáy Nguyễn Thu Thu dựng đứng, toàn thân nổi da gà, suýt nữa giơ dép lên phi.

Ngược lại với sự hoảng hốt của cô, Trình Tuyền rất bình tĩnh.

Anh ngồi nằm trên ghế sofa, co quắp rất khoan thai, hai mắt vẫn mở, cứ như con rối nhìn chăm chăm tường.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh đang làm gì?"

Cô quai dọa người.

Giọng Trình Tuyền sâu kín: "Ích Cốc*."

*Nói người tu hành bỏ không ăn cơm để chuyên chú vào việc tu hành

Nguyễn Thu Thu: "?"

Anh tiếp tục yếu ớt nói ra: "Đón gần một chút, đói, chóng mặt."

"..."

Nguyễn Thu Thu vô cùng hi vọng Trình Tuyền Ích Cốc thành công, bay lên trời làm tiên nhân luo đi.

Thần bếp Nguyễn Thu Thu thành công dùng nĩa trứng cứu cái mạng chó của phàm nhân Trình Tuyền trở về. Cô nhìn Trình Tuyền ăn mì, bỗng nhiên nhận ra từ sau khi được cô nấu cơm cho, hình như thẳng cha này không có hứng thú đối với thực phẩm rác nữa, cả ngày chỉ ngồi đợi được cho ăn.

Loại tâm tâm lý không làm mà hưởng này tuyệt đối không thể có.

Nguyễn Thu Thu nghiêm trang nói: "Anh không thể cứ trông cậy vào tôi nấu cơm cho chứ, ngộ nhỡ ngày nào đó tôi không còn ở đây nữa thì sao? Anh cũng phải học được cách tự chăm sóc mình đi."

Có quá nhiều yếu tố bất ổn trong tương lai, có lẽ một ngày nào đó cô vừa mở mắt liền trở về thế giới cũ, đến lúc đó Trình Tuyền muốn tìm cô cũng sẽ tìm không thấy.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên còn có chút phiền muộn. Cô phát hiện mình càng ngày càng thích thế giới này.

Trình Tuyền ngừng một lát.

Giọng anh vẫn đều đều nói: "Sẽ không."

Nguyễn Thu Thu lấy tinh thần: "Hả? Cái gì sẽ không?"

Trình Tuyền chỉ là vui đầu ăn mì, không trả lời câu hỏi của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, có đôi khi có thật sự đoán không ra tâm tư của Trình Tuyền. Thật không biết anh là tâm ngầm tâm ngầm mà đã chết voi hay là thông minh thật, luôn luôn nói chuyện kỉnh lự không đầu không đuôi

Một ngày làm việc rất mệt mỏi, Nguyễn Thu Thu về đến nhà đã có chút buồn ngủ. Cô xoa xoa mắt, để Trình Tuyền ăn xong thì đi ngủ sau, còn mình đi toilet rửa mặt. Lúc sau tiếng vòi hoa sen phun ào ào vang lên, cũng chỉ có lúc này, ngôi nhà nhà lạnh lẽo này mới có chút hơi lửa nhân gian.

Ngày thứ hai, Nguyễn Thu Thu dậy thật sớm.

Động tác của cô rất nhẹ, nhanh chóng làm xong hai phần cơm canh, bỏ vào trong hai hộp cơm, một phần mình mang đi, một phần đặt ở vị trí bất mất nhất trên tủ lạnh.

Thấy sắp muộn giờ đi làm làm, cô vội vàng đi ra cửa gọi xe.

Giữa trưa Trình Tuyền làm việc xong, anh đứng lên, mặc đồ ngủ, lười nhác đi đến tủ lạnh, định cầm một hộp sữa theo thói quen.

Vừa mở tủ lạnh, Một phần cơm thành linh xuất hiện trước mặt anh.

Anh chậm rãi a một tiếng, cây nắp lên, bên trong có rất nhiều rau và thịt còn có thêm hai quả trứng được cắt thành thành hai nửa.

Trình Tuyền chần chờ một chút.

Đúng lúc này, điện thoại leng keng một tiếng, là tin nhắn Wechat của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: Quên nói không nói cho anh, cơm nhất định nhất định nhất định phải dùng lò vi sóng làm nóng!

"..."

Anh cúi đầu nhìn điện thoại đi động, mặt bị cửa tủ lạnh che đi hơn phân nửa, thấy không rõ thần sắc.

...

Bắt đầu đi làm, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng thích ứng với không khí nơi này. Không giống những công ty khác có ranh giới cấp trên cấp dưới rõ ràng, Đồ Nam- ông chủ của mấy người bọn họ cũng đối xử với Nguyễn Thu Thu thân thiện vô cùng. Theo Đồ Nam nói, lúc trước lập nghiệp cũng là mấy người cùng nhau hùn vốn làm lên, từ một công ty nhỏ phát triển thành quy mô như bây giờ cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, bọn họ đều xác định vị trí của mình là một nhân viên bình thường.

Lại nói, Đại Boss hoạt bát khôi hài bình dị gần gũi, cũng là bởi vì tuổi bọn họ còn trẻ.

Nhưng mà Nguyễn Thu Thu có thể cảm nhận rõ ràng bọn họ đối hộp cơm trong tay Nguyễn Thu Thu vô cùng hứng thú.

"..." Nguyễn Thu Thu muốn vừa ăn cơm vừa che hộp cơm của mình.

Thật kỳ quái! Là một ông chủ lớn, có cái gì chưa ăn qua, sao lại có có hứng với cơm trưa của cô?

Đồ Nam rất muốn nếm thử tay nghề của chị dâu nhưng lại không dám mở miệng, sợ người ta không biết còn tưởng rằng cậu đùa nghịch lưu manh. Cậu kiểm chế sự rục rịch trong lòng yên lặng ăn cơm cà ri, thật hâm mộ cuộc sống tốt đẹp của Đại Boss nhà mình.

Ồi hộp cơm màu sắc kia! Hộp cơm dinh dưỡng kia! Hộp cơm nhỏ ấm áp kia!

Đây là là hương vị của tình yêu. Cho dù là chuyên gia dinh dưỡng hay đầu bếp cũng không thể nào làm ra được!

Mùa đông này, chỗ độc thân như cậu cảm thấy cùng thế lương vô cùng.

Nguyễn Thu Thu nhìn thấy cậu đang ăn cơm thì đột nhiên thờ dài, thật khó hiểu.

Gần đây lực công việc rất lớn, cũng may Nguyễn Thu Thu có nền tảng tốt lại vừa hay phù hợp với gu thẩm mỹ của Gia Trung. Bên cạnh đó cô cũng cũng chịu khó chịu khổ tăng ca, Đồ Nam ngay từ đầu còn phát sầu làm sao tiếp tục dự án, không ngờ Nguyễn Thu Thu còn làm tốt cậu tướng, cuối cùng cũng không phải lo lắng tiền độ sẽ bị trì hoãn.

"Không tệ, không tệ, thật sự không tệ."

Đồ Nam nhìn bản thiết kế mà hai mắt sáng lên, lần thứ N lần khích lệ Nguyễn Thu Thu: "Cứ tiếp tục giữ nguyên tốc độ này thì sẽ không có vấn đề!"

Nguyễn Thu Thu được khen đến mức có chút ngượng ngùng.

Ánh mắt cô liếc nhìn bầu trời xanh lam lành lạnh trong treo ngoài qua cửa sổ trong suốt, chợt nhớ tới Cố Du.

Nửa tháng trôi qua, không biết tuyến tình cảm nam nữ chính đã trải qua biến hóa như thế nào rồi.

Cùng lúc đó.

Từ Bích Ảnh thật sự rất uất ức.

Từ đời trước đến bây giờ Cố Du chưa từng lạnh nhạt đối với à như vậy. À an ủi anh ta, cố vũ anh ta nhưng hiệu quả quá mức nhỏ bé khiến Từ Bích Ảnh bắt đầu hoài nghi có phải mình sai rồi hay không.

À nghĩ, đời trước đã chịu trách nhiệm với quyết định của mình vậy thì đời này cũng muốn chịu trách nhiệm đối với quyết định của mình.

Đã lựa chọn Cố Du thì tuyệt đối phải tập trung tinh thần, không thể bỏ dờ giữa chừng mới đúng.

Cố Du đã nấy ngày không ra khỏi cửa, nhất thời cũng khiến Từ Bích Ảnh hoang mang lo sợ, không biết nên tiếp tục như thế nào. Đầu óc à rất hỗn loạn, trong đầu lần lượt tái hiện cảnh đời trước nhìn thấy tin tức liên quan tới câu chuyện cuộc đời của Cố Du.

À nhất định nhớ không lầm. Đời trước Cố Du cũng bị thương nặng vào lúc này, đây chính là khởi đầu cho thành công của anh ta, khối vàng này chắc chắn sẽ phát sáng.

Gia Trung, nơi trong mộng của à.

Nghĩ tới Gia Trung, nghĩ đến những tòa nhà trong thành thị, Từ Bích Ảnh lại nhớ đến khuôn mặt của người đã khiến cô tỉnh mộng vô số lần.

Từ khi sau khi trùng sinh, Từ Bích Ảnh đã thế sẽ không nhớ đến Trình Tuyền nữa. Người đàn ông này là chỉ là một bình hoa, trừ sắc đẹp không có gì cả, so với Cố Du thì một trên trời một dưới đất, không có gì đáng để à nhớ thương.

Chỉ là nghĩ đến như vậy, Từ Bích Ảnh càng thêm nhớ lại những ký ức chua xót của đời trước.

À nghĩ, dựa theo ở kiếp trước, lúc này Trình Tuyền vẫn đang vô công rồi nghề ở lì trong căn hộ không ai mua kia, tiền bị vợ trước lấy đi hết, một thân một mình trải qua cuộc sống không có tương lai.

Từ Bích Ảnh rất muốn nhìn dáng vẻ không có gì trong tay của anh.

À bỗng nhiên có chút động tâm.

Con người luôn có lòng so sánh, nhìn thấy bộ dáng lụi bại của Trình Tuyền sẽ làm à càng thêm xác định lựa chọn của mình tuyệt đối không sai.

Chỉ bằng —— đứng từ xa xem Trình Tuyền một chút, để cho cô hoàn toàn cắt đứt chấp niệm ở kiếp trước.

Lời editor: Trung thu của mấy bạn thế nào? Tui là tui bị đứng xó lóp vì không mang vở (chép nhầm thời khóa biểu). Tui khó quá mà, bao hôm mang thì bà không kiểm tra ■ ■

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Hạ Cẩn

Hôm nay, tuyết rơi đầu mùa.

Sắc trời mờ mịt phản chiếu ra vàng sáng màu vô quýt, nhân gian một mảnh mênh mông màu trắng. Gió lạnh, lạnh đến thấu xương, nếu như không phải từ lạnh trong nhà đã trống rỗng, Nguyễn Thu Thu còn lâu mới đi ra ngoài.

Cô kéo theo Trình Tuyền cùng ra ngoài.

Trong trí nhớ của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền có lẽ đã một tuần không ra cửa rồi.

Hôm nay là ngày nghỉ mà anh vẫn ru rú trong nhà, thật sự anh buồn bực sinh ra bệnh, mang theo anh lại vừa hay có một thêm một chân cu li xách đồ.

Trình Tuyền đi ra ngoài không có ý định mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu đen. Nguyễn Thu Thu đen mặt, thuận tay lấy bộ áo lông màu đen của mình treo trên kệ cạnh cửa ra vào, cái áo lông này cô mua rất rộng, mặc vào người Trình Tuyền cũng vừa vặn.

Trình Tuyền dứt tay vào túi, đối với việc mình mặc áo khoác của cô không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chậm rãi đi theo sau lưng Nguyễn Thu Thu.

Hai người một trước một sau, so với bình thường thì chậm hơn nhiều.

Nguyễn Thu Thu cẩn thận từng li từng tí giẫm lên bậc thang.

Tuyết rồi dày một tầng, may là cô đi giày chống trượt nếu không sẽ ngã sấp mặt mất. Nguyễn Thu Thu đi vài bước, cản dẫn Trình Tuyền: "Anh cẩn thận một chút một chút..."

Lòng bàn chân của cô trượt đi, mũi chân giương lên, cả người nháy mất mất lực ngã trên bậc thang, bịch bịch bịch trượt xuống từng bậc thang, khung cảnh muốn bao nhiêu khôi hài có bấy nhiêu khôi hài. Nguyễn Thu Thu bị đập mông liên tiếp, kỳ thật cũng không đau, áo lông dày đệm ở dưới rất mềm mại, chỉ là có chút mất mặt.

Nguyễn Thu Thu khần trương hết nhìn đồng tới nhìn tây, chung quanh không có ai thấy cô, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm. Một giây sau, cô liền nghe thấy một tiếng cười ngắn ngủi từ phía sau.

Trình Tuyền: "Ha."

Nguyễn Thu Thu: "... Cái thằng chó chết dám cười cô???"

Cô tức rồi đấy nhé, đang muốn đứng lên, lòng bàn chân quá trơn nên lại tiếp tục bị đập mông xuống, bây giờ thì giày chống trượt trở thành giày patin rồi, trượt! Quá trượt. Cô muốn đáng giá một sao cho cái shop này ngay lập tức. Cô trợn mắt nhìn Trình Tuyền xuống bậc thang vô cùng dễ dàng, giọng điệu chậm rãi, nghi hoặc hỏi: "Không đi à."

Nguyễn Thu Thu: "... Dìu tôi."

Trình Tuyền: "Ồ."

Nguyễn Thu Thu tóm lấy cành tay của hán chậm rãi đứng người lên, vỗ vỗ tuyết trên thân người. Cô vốn định ném mấy quả cầu tuyết vào Trình Tuyền nhưng cân nhắc đến việc thằng cha này lần trước cảm mạo tra tấn người khác

bao nhiêu, Nguyễn Thu Thu sợ anh nhớ lại chuyện Mãn Hán toàn tịch nên quyết định tiếp tục làm chính sự vậy.

Ngay lúc cô chuẩn bị đi đến phía siêu thị, ánh mắt liếc qua đột nhiên nhìn thấy một dáng người.

Là nữ.

Trời lạnh như vậy, à chỉ mặc một chiếc áo gió mỏng, tóc bị gió lạnh thổi toán loạn, gương mặt xinh đẹp kia không biết là đông lạnh hay là nguyên nhân khác, giống bị đóng băng, trắng bệch nhợt nhạt. Con mắt của à nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền không dời, đại ra vô thần.

Cái này khiến Nguyễn Thu Thu không đúng lúc nghĩ đến thím Tường Lâm* trong sách giáo khoa cao trung. Con mắt thình thoảng đảo một vòng cho thấy à còn sống.

*Tường Lâm: một góa phụ với cuộc đời thể thâm trong truyện ngắn "Lễ Cầu Phúc" của Lỗ Tấn. Kết chuyện là thím chết giữa trời tuyết.

Nguyễn Thu Thu: "...". Thực xin lỗi giờ trong đầu cô chỉ còn lại A Mao*.

*một nhân vật trong truyện tranh. (túi cũng không bút tại sao nó lại được đưa vào (｡•̀~•́｡))

Cô một linh cảm kỳ diệu, có lẽ là bởi vì ánh mắt khiếp sợ của đối phương quá mức rõ ràng khiến trong đầu Nguyễn Thu Thu lập tức hiện lên tên của một người.

—— Từ Bích Ảnh.

Sẽ là Từ Bích Ảnh sao? Sao à lại chạy đến một thành phố khác trong thời khắc mấu chốt như thế này? Cô thật không hiểu nổi à đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Từ Bích Ảnh đứng cách đó không xa.

Ban đầu à chỉ muốn đứng dưới lầu nhìn cửa sổ quen thuộc kia một chút.

Hầu như mỗi một buổi tối, cửa sổ thư phòng của Trình Tuyền đều sẽ lên đèn, phảng phất như chỉ dẫn lấy à u mê khờ khạo của khi đó, từng bước một thiếu thân lao đầu vào lửa, thần thờ lạc lối trong sự lãnh đạm của anh.

Ngày hôm nay à cũng ôm tâm trạng này tới. À nghĩ khi à nhìn thấy cửa sổ cô độc kia sẽ triệt để an lòng.

Kết quả...

Từ Bích Ảnh mở to mắt nhìn Trình Tuyền tương tác với một người phụ nữ khác, sẽ duỗi ra cánh tay để đỡ cô ta đứng lên, sẽ ngoan ngoãn như một con chó đầu to giống nghe cô ta nói chuyện. Ánh mắt của anh chưa bao giờ lộ ra dù chỉ là một chút vuột ve an ủi trên người Từ Bích Ảnh nhưng lại dùng ánh mắt đó nhìn một cô gái khác.

Thế giới của Từ Bích Ảnh sụp đổ.

Những người khác à có thể không nhớ được, nhưng mà Nguyễn Thu Thu dù là bị nghiền xorong thành tro, Từ Bích Ảnh cũng có thể nhận ra!

Nhận thức này khiến à kinh hãi—— bọn họ, không có lý hôn?

Trước đó anh thấy tin tức công ty Trình thị sắp phá sản trên internet, trong lòng Từ Bích Ảnh đã được chôn xuống một hạt giống bất an. Bàn tay vàng lớn nhất của à chính là ký ức của đời trước, mất đi bàn tay vàng này thì à sẽ không có gì cả.

À âm thầm cầu nguyện đây chỉ là cái vô cánh nhỏ, bây giờ lại nhìn thấy khung cảnh hai người hòa hợp, Từ Bích Ảnh bỗng nhiên sụp đổ.

Trình thị có thể phá sản sớm hơn, Trình Tuyền có thể không ly hôn, vậy thì Cố Du kia cũng có thể không gượng dậy nổi, không còn chỗ xoay người.

À luôn nghĩ mình là người chiến thắng, bây giờ lại có thể nháy mắt lưu lạc làm một con sâu bọ thối tha, vạn kiếp bất phục.

Từ Bích Ảnh bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ—— vậy nếu như, Cố Du không thể xoay người thì sao? Nếu như hần hoàn toàn từ bỏ mình, vậy à nên làm cái gì bây giờ?

Hoàn cảnh hiện nay của Cố Du rất lúng túng, khó khăn trùng điệp, Từ Bích Ảnh vừa nghĩ tới việc anh ta có thể sẽ thuận theo ý trời, trở thành một nhân viên công ty bình thường, cảm giác chênh lệch lập tức được phóng đại vô hạn. Nhất là à lại nhìn thấy Nguyễn Thu Thu mặc dù ăn mặc rất đơn giản nhưng lại hàng hiệu toàn thân, trạng thái tinh thần rất tốt lại xinh xắn ngọt ngào, rõ ràng là sống rất thoải mái.

Lại so sánh với mình. Gia đình của à thì điều kiện bình thường, Cố Du thình thoảng sẽ đưa cho à chút đồ nhưng đều không phải đồ đắt tiền.

Lòng Từ Bích Ảnh có chút lạnh, à thậm chí không cách nào quay đầu tiếp tục đi cùng Cố Du đoạn đường tiếp theo.

Đứng dưới bậc thang Trình Tuyền nhìn theo ánh mắt của Nguyễn Thu Thu thoảng qua, lập tức không có hứng thú thu tầm mắt lại.

Anh chậm rãi nói "Đi."

Giờ này, còn thể mua được mì oden tại cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Trình Tuyền đã nghĩ xong mình muốn ăn gì.

Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, cô nhìn thấy đối phương đứng đờ tại chỗ, lại càng thêm xác định. Người kia hẳn là Từ Bích Ảnh, trong trí nhớ của à Trình Tuyền đã sớm ly hôn, không biết giờ phút này à nhìn thấy Nguyễn Thu Thu có tâm tình như thế nài.

Nguyễn Thu Thu không sợ Từ Bích Ảnh.

Từ Bích Ảnh không có bao lì xì dân*, không có không gian tùy thân, không có hệ thống biến đẹp càng không có Tu La tràng cơ hội, biện pháp duy nhất của à chính là phụ thuộc vào Cố Du, giống như một cây hoa giấy phải bám vào người khác để sống mới có thể không đến nỗi héo tàn.

* Cái này là một dạng hệ thống, giống như việc phát lì xì trên Weibo. Bao lì xì dân liên kết giữa các thế giới, có thể nhận được lì xì là đồ của thế giới khác.

So với à, Nguyễn Thu Thu đã xem hết sách, đương nhiên hiểu biết về kịch bản chuẩn xác hơn.

"Đi đi đi, chết rét."

Bọn họ đã đi rất xa, ngay cả bóng cũng không còn, Từ Bích Ảnh vẫn đứng đấy mà hồn bay phách lạc.

Con đường này của à, tiếp theo nên đi thế nào mới có thể đến đích?

...

Nguyễn Thu Thu dứt tay vào túi, không quan tâm.

Dù sao mỗi lần nhìn thấy nguyên văn nam nữ chính cũng không có tác động gì lớn đến cô.

Trình Tuyền đột nhiên lên tiếng: "Cách xa có ta chút."

"Cô ta?" Nguyễn Thu Thu lập tức ngộ ra Trình Tuyền đang nói tới ai

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Anh biết?"

Trình Tuyền lắc đầu.

Nếu như Từ Bích Ảnh nghe thấy chỉ sợ sẽ tức chết. À rõ ràng đuổi theo, ám chỉ Trình Tuyền bao nhiêu lần, thế mà anh ta lại không có một chút ấn tượng nào nào về à!

Điều quan trọng chính là, Trình Tuyền thật là rất chân tâm thật ý lắng đầu, không phải đang làm bộ không biết.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nếu như cô thăm mếu Trình Tuyền thì sẽ tức chết tại chỗ mất.

Vừa nghĩ tới đó, Nguyễn Thu Thu lập tức thấy hứng thú. Cô dùng bả vai huých cánh tay Trình Tuyền: "Này, trước đây anh có yêu đương bao giờ chưa?"

Trình Tuyền nhìn cô một chút, không buồn trả lời.

Nguyễn Thu Thu không từ bỏ: "Người anh thích ấy, dù sao cũng phải có chứ? Không có yêu đương là không có thanh xuân đó."

Trình Tuyền yếu ớt hỏi: "Em có?"

Nguyễn Thu Thu lập tức bày ra mặt hoa si: "Lúc trước lúc tôi lên đại học thời, có một ca vương trường học, cực kỳ cực kỳ đẹp trai! Là đối tượng yêu thích của toàn bộ nữ sinh... Ai ai anh chậm chút đi!"

Trình Tuyền đột nhiên tăng tốc khiến Nguyễn Thu Thu lập tức quên mình đang nói cái gì, nhanh chóng đuổi theo.

Cô rất sợ tới, tuyệt đối không thể rời xa Trình Tuyền quá hai mét!

*

Thân phận của Trình Tuyền đối với Nguyễn Thu Thu mà nói chính là một câu đố.

Không biết anh trai qua quá khứ như thế nào mới có thể biến thành loại tính tình như hiện tại, nhưng Nguyễn Thu Thu có thể tưởng tượng ra được, chắc chắn sẽ không phải hồi ức tốt đẹp. Từ vài lời của mẹ kế Khắc Vĩ, Nguyễn Thu Thu đại khái có thể xác định hoài niệm lớn nhất trong lòng Trình Tuyền chính là người mẹ đã qua đời.

Cô tưởng tượng đến lúc Trình Tuyền ở trường học bởi vì tính cách chậm rãi mà bị các bạn nam khác bắt nạt, ghen ghét.

Lúc ngồi ăn cơm trưa nói chuyện phiếm, Đồ Nam trong lúc vô tình tiết lộ một tin tức máu chó.

"Trình Tuyền và tôi là bạn học đó. Cùng trường cao trung, khi lên đại học tôi xuất ngoại nhưng vẫn liên hệ với cậu ấy."

"Bạn học cao trung?"

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: "Vậy anh biết lúc cao trung anh ấy là người như thế nào sao? Sẽ không phải là bị bắt nạt giống trong tưởng tượng của tôi chứ!"

Lời nói sắp thoát ra của Đồ Nam nghẹn lại.

Cậu nhin chị dâu nhỏ như bé thỏ trắng ngờ nghệch, nghĩ nghĩ, quyết định nuốt xuống sự thật. Phụ nữ là động vật cảm tính, thích nhất là thương hại kẻ yếu, dễ dàng nhất bị cảm động, chị dâu đối tốt với đại boss, cuộc sống của cậu cũng sẽ tốt hơn.

Đồ Nam thuận theo ý của cô, ưu sầu nói: "Phải đó. Muốn đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu, cuộc sống của anh ấy rất không dễ chịu."

Không dễ chịu cái rắm!

Nhân vật làm mưa làm gió năm đó, ai mà không biết.

Đồ Nam tiếp tục nói: "Các cựu sinh viên của trường sắp trở về trường, chúng ta đều sẽ trở về, Lão.. Lão Trình đoán chừng cũng đi."

Trình Tuyền sau cao trung, cuộc sống càng ngày càng không giống người, rõ ràng trước kia còn là người có chút ý vị. Đồ Nam đang lo lắng lại phát hiện tốc độ tiến triển tình cảm của hai người chậm ngang rùa bò, thay bọn họ phát sầu, cậu chỉ hi vọng Nguyễn Thu Thu hiểu về Trình Tuyền nhiều thêm một chút, để Trình Tuyền có thể thoát ra khỏi vỏ bọc của mình.

Đồ Nam kể khổ một phen dẫn đến lòng thương người của Nguyễn Thu Thu tràn ra.

Nguyễn Thu Thu về đến nhà, nhìn Trình Tuyền ngồi trên ghế sa lon, đột nhiên ân cần.

Cô vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền, ôn nhu hỏi: "Anh muốn ăn cái gì? Ngày hôm nay có mệt hay không? Chúng ta ngồi nói chuyện tâm sự đi?"

Trình Tuyền trầm mặc một lát, bỗng nhiên đứng dậy.

Nguyễn Thu Thu cho là anh bị mình làm cho cảm động.

Không ngờ anh lại đi tới một chỗ quen thuộc, lấy một vật cũng vô cùng quen thuộc... Nhiệt kế.

Trình Tuyền: "Đo đo."

Nguyễn Thu Thu: "Anh sắp xong rồi, thật đấy."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Editor: Hạ Cẩn

Sáng sớm, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị đi làm.

Cô làm xong bữa trưa, một phần bỏ vào trong tủ, một phần để nguội bỏ vào tủ lạnh. Chẳng biết Trình Tuyền ra khỏi thư phòng từ lúc nào, buồn ngủ xoa xoa mắt, một tay dứt túi đi đến trước tủ lạnh lấy ra một bình Yakult, ánh mắt của anh theo Nguyễn Thu Thu chuyển tới văn kiện bên trái rồi lại theo cô chuyển tới hộp cơm bên phải, nhìn vô cùng nhàn nhã.

Nguyễn Thu Thu ánh mắt liếc qua liếc Trình Tuyền ăn không ngồi rồi, bỗng nhiên có chút buồn bực.

Cảm giác như mình là một người chồng vất vả cực khổ dậy sớm đi làm kiếm tiền về nuôi gia đình, còn Trình Tuyền chính là một cô vợ bé nhỏ được cô nuôi, mỗi ngày đều chỉ biết ăn ăn uống uống.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nhưng mà có thể dùng tiền nuôi một tên đàn ông đẹp mắt như Trình Tuyền, cũng không tính là thiệt... Nếu như EQ của anh có thể cao một chút thì tốt hơn.

Vừa nghĩ tới cực phân dẽ của mình... Phi phi! Hòn đá nhỏ màu đen của mình, thù mới hận cũ xông lên đình đầu, trừng mắt liếc anh một cái.

Trình Tuyền vô tội nhìn cô, không hiểu sao mới sáng sớm mà cô đã tức giận như vậy.

"Tôi phải đi làm, anh ở trong nhà ngoan ngoãn chờ tôi"

Trình Tuyền vô cùng nghe lời: "Được."

Anh đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu thay giày, hưng phấn ra cửa. Cửa cách một tiếng khép lại, căn phòng nháy mắt an tĩnh không tưởng nổi, Trình Tuyền lẻ loi trơ trọi ngồi trên ghế bần ăn, đột nhiên cảm thấy giấu diếm thân phận thật sự không là một biện pháp tốt.

Căn hộ lại trống rỗng thêm một ngày.

Trình Tuyền uống một ngụm Yakult, cup mất xuống, lông mi nhỏ dài. Hồi lâu, môi của anh phát ra một tiếng thờ dài nhẹ nhẹ.

"Thật lạnh."

Có lẽ nên để ra ngoài tù lạnh một lúc trước.

...

Nguyễn Thu Thu ngồi taxi đi làm như thường ngày. Cho tới bây giờ cô vẫn chưa học bằng lái, gần đây vì những phiền phức khi đi làm khiến Nguyễn Thu Thu không thể không cân nhắc mình phải chăng nên thi bằng lái rồi mua một chiếc xe.

Trước kia không thi bằng lái là vì cô sợ xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ nghĩ lại, sống chết do trời, sống dài hay ngắn không phải chuyện mình có thể quyết định.

Ngày hôm nay đi ra ngoài hơi chậm một chút, trên đường kẹt xe, anh trai lái xe phí hết tâm tư dõi tuyến đường, ý đồ vòng qua đoạn đường kẹt xe nhưng Nguyễn Thu Thu vẫn không thể tới kịp giờ làm việc.

Nguyễn Thu Thu đã sớm thông báo với lão Mạnh, đến muộn là đến muộn, trừ tiền lương cũng là nên.

Tinh tinh lão Mạnh vô cùng tốt, đầu bên kia truyền tới giọng lão cười ha ha bảo Nguyễn Thu Thu đừng có gấp, nếu như sáng sớm vội vàng mà chưa ăn sáng thì thuận tiện ăn xong rồi hãy tới.

Nguyễn Thu Thu: "... Các tiền bối trong công ty thật sự thân thiện quá ha.

Vội vàng tới công ty, Nguyễn Thu Thu chạy thực mạng bất chấp hình tượng.

Từ cao ốc rẽ ngoặt, không xa sẽ đến Gia Trùng, cô xách theo hộp cơm, bàn chân chạy huyênh huyênh.

Lúc này, có người suýt nữa đụng vào Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu vội vàng nói: "Thật xin lỗi thật xin lỗi!"

Đối phương kêu một tiếng, sau đó không dám tin nín tay Nguyễn Thu Thu lại: "Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Lại là Từ Bích Ảnh.

Hướng đi này rõ ràng là đi về phía Gia Trùng, Từ Bích Ảnh sợ hãi, không rõ Nguyễn Thu Thu sao có thể có thể vào được Gia Trùng.

Nguyễn Thu Thu buồn bực: "Sao tôi lại không thể ở đây?"

Tay Từ Bích Ảnh rất lạnh, nắm tay cô rất chặt, Nguyễn Thu Thu dùng sức giằng mạnh một cái mới hắt được ra. Cô nhủ mảy lại, cô thật sự không thích cách cư xử vô lễ của Từ Bích Ảnh chút nào: "Tôi muộn giờ rồi, làm phiền cô nhường một chút."

"Đi làm?!"

Từ Bích Ảnh càng không thể tin được: "Chi bằng cơ?" Loại người như Nguyễn Thu Thu mà cũng có thể tới Gia Trùng, đây quả thực là truyện cười lớn nhất thế gian.

Nguyễn Thu Thu không thêm đề ý á nữa, theo Từ Bích Ảnh đây chính là không dám thừa nhận, có tật giật mình.

Từ Bích Ảnh cười lạnh: "Chẳng trách lại thay đổi phong cách trang điểm, thì ra là dựa mặt đi lên."

Nguyễn Thu Thu sưng vừa tức giận vừa buồn cười. Vừa nghĩ tới Từ Bích Ảnh nói như vậy tức là thừa nhận mình thật sự xinh đẹp, cô lại không tức giận nữa.

Từng có lúc, Nguyễn Thu Thu cũng muốn có một ngày có thể có người chú ý mình như thế.

[Cô có tiền thì ghé gói lăm à?]

[Lớn lên xinh đẹp thì ghé gói lăm à!]

Nguyễn Thu Thu tò vò đứng là vô cùng ghé gói.

Cô cười như không cười nói: "Đúng đó, tôi chính là dựa vào mặt, nếu không cô cũng thử một chút xem?" Bà đây là người đẹp nhất thiên hạ, Nguyễn Thu Thu chính là không biết xấu hổ như thế.

Cô nói đùa nhưng Từ Bích Ảnh tương thật.

Từ Bích Ảnh khề cằm môi: "Tôi không hề kém cô!"

Từ đời trước á vẫn âm thầm so sánh với Nguyễn Thu Thu. So bề ngoài đáng người thì á không sánh bằng nhưng so tính cách, so năng lực, Từ Bích Ảnh hài lòng đưa ra kết luận, Nguyễn Thu Thu quả thực là bên ngoài xinh đẹp bên trong thối rữa, chỉ là một cái bình hoa kém xa so với á.

Hiện tại, Từ Bích Ảnh cảm nhận được chênh lệch lại khiến cho á vô cùng căm phẫn.

Từ Bích Ảnh mở to mắt nhìn Nguyễn Thu Thu từ trên xuống dưới không có chỗ nào không tinh xảo đi qua người á, mở to mắt nhìn cô tự tin tiến vào cửa lớn của Gia Trùng, ngay cả bảo vệ cũng vô cùng khách sáo với Nguyễn Thu Thu, sau đó, cô biến mất ở nơi mà Từ Bích Ảnh vĩnh viễn không thể nào đặt chân tới.

"..."

Bất tri bất giác, á siết chặt tay.

Lần đầu tiên Từ Bích Ảnh cảm thấy ghen ghét Nguyễn Thu Thu đến thế. Á vì ôm đúi Cổ Du mà không từ thu đoạn, chỉ để một ngày kia khi Cổ Du có thể tiến vào Gia Trùng sẽ cho á sống cuộc sống huy hoàng. Bây giờ lại thấy Nguyễn Thu Thu dễ dàng có được thứ mà á mơ ước như thế khiến Từ Bích Ảnh có chút không tiếp thu được.

Từ Bích Ảnh hỗn bay phách lạc về nhà, hẹn Cổ Du.

Á ngồi trong quán cà phê trên, nhìn Cổ Du thần sắc tiêu tụy tước mặt. Tay phải của anh bọc một tảng băng gạc, vẫn chưa được tháo ra, sợi rêu cảm không được cạo sạch sẽ, còn quệt ra một lỗ hồng rõ ràng. Giờ phút này, bộ dạng anh ta rất chật vật, nào có chỗ nào giống anh hùng mà chính là mặt trời sắp lặn, sắp chìm vào nước biển lạnh buốt, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ngày mai.

Từ Bích Ảnh xiết chặt nắm đấm: "Du ca ca, em hi vọng anh mau phần chấn lại!"

Cổ Du mỉm chặt môi, nháy mắt mấy cái, nói: "Cảm ơn."

Từ Bích Ảnh bị tình thân sa sút của anh lay nhiễm, cảm xúc tiêu cực của anh ta quán chặt lấy á khiến á không thở nổi. Á càng thêm hoài nghi Cổ Du có thể vượt qua biến cố lần này không, dù sao đời trước và hiện tại đã phát sinh nhiều biến hóa lớn, mà cơ hội xuất hiện của vợ tương lai Cổ Du đã bị á giết từ trong trứng nước.

Hiệu ứng bướm bướm luôn có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Từ Bích Ảnh nhìn chăm chăm anh ta, chậm rãi nói: "Nếu như anh còn tiếp tục như vậy, ngay cả em cũng muốn từ bỏ anh."

Cổ Du chớp mắt một cái, thờ ơ.

Từ Bích Ảnh bị sự lạnh lùng của anh ta chọc giận, nói không lựa lời: "Được, được lắm, nếu như anh muốn làm một phế vật cả đời, vậy anh cứ làm đi! Cả đời anh cũng cứ như vậy, tôi thật sự là đã nhìn lầm người mới cho là anh sẽ thành công!"

Nhất thời nhanh miệng, Từ Bích Ảnh lập tức hối hận.

Bởi vì, cặp mắt luôn luôn dịu dàng lưu luyến của vị trúc mã đã bên ả mười năm kia lúc nhìn ả đã mất đi một phần nhân nhượng cuối cùng.

Anh nhìn chăm chăm ả, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Cố Du nói: "Nếu như em muốn mua cô phiếu, thật xin lỗi, cô phiếu này đã ngừng bán tháo, sẽ không có kỳ tích phát sinh nữa."

Từ Bích Ảnh lạnh sống lưng, vội vàng lấp bắp giải thích: "Không, em không phải có ý kia, em.."

Cố Du lạnh như băng ném ra câu nói tiếp theo.

"Người công thành danh toại cũng không phải là tôi. Cô đi tìm người khác đi."

Nói xong, anh quay người cất bước rời khỏi chỗ ngồi, không quay đầu lại.

...

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã được nửa tháng đã, Nguyễn Thu Thu dần dần thích ứng với cuộc sống nơi công sở, cũng dần lộ ra thích thú.

Trừ vài nhân viên thường hay mượn cơ hội bắt chuyện với cô thì những việc khác vẫn vô cùng thuận lợi.

Nguyễn Thu Thu phần khích tinh toán thời gian và tiền lương một chút, tha hồ suy nghĩ việc về sau cô có thể làm một tiểu phú bà, sau đó muốn kết hôn thì kết hôn, không muốn kết hôn thì chỉ yêu đương là được. Đây là cuộc sống tốt đẹp trước kia cô mơ ước.

Đạo này Đồ Nam đi công tác, trong công ty chỉ còn lại lão Mạnh là có thể nói chuyện, lão Mạnh là một ông chủ thích sống trong thế giới giả tưởng, có thể về lịch sử phát triển anime một cách vô cùng mạch lạc, lão khoe tay lão đã từng một tuần không rửa bởi vì cái tay kia đã cùng bắt tay với Miyazaki Hayao nên lão không rửa nữa.

*Miyazaki Hayao (tiếng Nhật: 宮崎 駿; phiên âm: Cung Khi Tuấn) sinh ngày 5 tháng 1 năm 1941 tại Tokyo, Nhật Bản) là nhà làm phim hoạt hình, họa sĩ truyện tranh, nhà biên kịch và là người đồng sáng lập xưởng phim hoạt hình Studio Ghibli. Ông nhận được những lời ca ngợi quốc tế là một trong những nhà làm phim vĩ đại nhất.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô nghĩ tới lão Mạnh là đàn ông, mà đàn ông thì khi đi nhà xí... Thật xin lỗi, trong lòng cô lão Mạnh chớp mắt đã biến thành một ông chú lòi thoi.

Lão Mạnh chửi TV liên tục, la hét không muốn Haibara Ai và Conan có bất kì cảnh tình cảm nào, Nguyễn Thu Thu nghe được thì đầu óc run lên, lấy có ra ngoài một lát mới phòng ngừa được lão Mạnh ở bên cạnh tẩy não.

Buổi chiều còn không ít việc, Nguyễn Thu Thu một lòng chỉ nghĩ đến việc phơi nắng liền trở về tiếp tục.

Bên ngoài ánh nắng rất vừa vặn, Nguyễn Thu Thu híp mắt lại, lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Lại là Cố Du.

Anh ta đứng ngoài cửa lớn, thân hình gầy gò, vẻ mặt chăm chú dường như không phát hiện ra sự tồn tại của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu sững sờ.

Kì quái, hai người này thay nhau trấn thủ đây à? Sao một người vừa về thì người kia lại tới rồi, cả hai đều đứng si si ngốc ngốc canh trước cửa Gia Trùng.

Nguyễn Thu Thu đi lên trước: "Cố Du."

Ánh mắt mờ mịt của Cố Du lập tức cứng lại, anh ta đứng thẳng người, quay đầu chỗ lại thì phát hiện Nguyễn Thu Thu mỉm cười tươi tỉnh chẳng biết đã đứng bên cạnh anh từ lúc nào.

"Cô là..."

Nguyễn Thu Thu ồ một tiếng, chỉ chỉ vào cao ốc sau lưng: "Tôi làm việc ở đây, vẽ tranh."

Anh hơi bất ngờ nhưng lập tức bình tĩnh lại: "Lần trước thu thập CG, số 233 xếp hạng nhất chính là cô."

"Anh còn nhớ sao? Là vinh hạnh của tôi." Nguyễn Thu Thu cho là Cố Du đã giữ vững tinh thần, nghĩ thông suốt rồi, cười híp mắt nhìn anh, "Thế nào, muốn đi vào sao? Chỉ có điều hôm nay Đồ Nam không có ở đây."

"..."

Cố Du trầm mặc.

Ngày hôm nay anh vốn là muốn đến nhìn Gia Trùng một lần cuối cùng, sau đó chấm dứt những hoang đường, thất vọng của nửa đời trước. Bây giờ Nguyễn Thu Thu cười như vậy, nhẹ nhàng hỏi thăm anh khiến anh không có cách nào mở miệng được.

Cô cho rằng anh kiên cường. Lúc đầu anh cũng tự cho là như vậy..

Nhìn dáng vẻ hăng hái của Nguyễn Thu Thu, Cố Du nhớ tới Lý Tư Đặc, một người đàn ông như vậy phải có được ý chí sắt thép như thế nào. Mà anh ta chỉ mới chừng hai mươi đã muốn từ bỏ ý nghĩa cuộc sống của mình.

Thật sự là mất mặt đến không có cách nào nói ra miệng.

"Làm sao vậy?" Nguyễn Thu Thu hỏi.

"Không có gì."

Giọng anh ta hơi khô khát, không bằng giọng ôn thuận em tai của ngày thường, lúc ngừng đầu lần nữa, nhiều thêm một loại cảm xúc.

"Tôi sẽ không bỏ cuộc." Cố Du lặp lại một lần giống như đang tự thề với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cừ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Hạ Cẩn

Cố Du nói xong câu kia thì trở về.

Nguyễn Thu Thu luôn cảm thấy anh không giống lúc trước cho lắm. Có lẽ là trải qua quá nhiều biến cố nên trong sự hăng hái thông dong của anh đã có thêm vài phần ôn trọng, đối với Cố Du đây là một chuyện vô cùng tốt.

Com tới, Nguyễn Thu Thu cùng Trình Tuyền chuyện phiếm trên bàn ăn, thân thiện thực hiện thói quen sinh hoạt hằng ngày của một cặp vợ chồng già.

Nguyễn Thu Thu nói: "Chờ tôi được phát tiền lương sẽ mời anh ăn một bữa thật lớn."

Báo đáp lẫn nhau, Nguyễn Thu Thu tò về làm người phải phúc hậu.

Tiền lương của cô có bao nhiêu, Trình Tuyền biết rất rõ, dù sao tiền lương là anh quyết định. Trình Tuyền cúi đầu uống một ngụm canh, chậm rãi nói: "Được."

"Đúng rồi."

Nguyễn Thu Thu nói: "Tôi cảm thấy tôi phải học lái xe, nếu không đi làm rất không tiện."

Trình Tuyền: "Bắt xe."

Lời của anh lập tức bị Nguyễn Thu Thu cắt ngang. Nguyễn Thu Thu tò về chính nghĩa: "Mặc dù có tiền, nhưng mà tiền cũng sẽ có lúc bị mất giá, tôi muốn tiết kiệm một chút." Huống hồ không phải lúc nào cũng có thể gọi được xe.

"Nếu không thì thuê lái xe riêng, nhưng mà anh nói xem, như vậy thì tài chính hàng tháng có thể gồng gánh nổi sao? Đương nhiên không thể."

Mất Trình Tuyền chớp một cái.

Thật ra, có thể. Dù cô có muốn thuê một đoàn xe hộ tống mình tới công ty cũng có thể.

Chỉ là lời này không có cách nào ra khỏi miệng.

Đạo này làm việc bận rộn như vậy, cô đào đầu ra thời gian mà đi đến trường tập lái chữ, và lại mùa đông trời tối sớm, ban đêm đi tập lái xe một mình lại hơi nguy hiểm. Nguyễn Thu Thu nghĩ, có lẽ cô có thể làm vận động nòng người, ví dụ như —— tìm một trò chơi gì đó có thể luyện kỹ thuật lái xe?

...

Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên ghế sofa, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn điện thoại di động, người không biết còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì to tát rồi.

Lưng của cô thẳng tắp, trong miệng lẩm bẩm mấy bước lái xe cơ bản, khẩu trương tiến hành tiến hành từng bước một. Trình Tuyền đi ngang qua nhìn sang, quý dị trầm mặc.

Anh ta mở to mắt nhìn Nguyễn Thu Thu mở một chiếc xe con trong PUBG, chậm rãi rẽ ngoặt, dừng lại, rồi lại chậm rãi quay ra đằng sau, dừng lại.

Nguyễn Thu Thu không mở mic, nhưng đồng đội của cô thì có.

"Cái cô tiểu thư này làm gì ở đây vậy?"

...

...

"Móa! Cô chơi trò này để học lái xe đấy à!"

"Tôi thật sự phục rồi, lần trước nhìn thấy một nữ sinh chơi PUBG giống như chơi game thời trang, tôi còn tưởng đấy đã là cảnh giới cao nhất rồi, bây giờ lại còn có tập lái xe???"

"Cô muốn học xe thì đi chơi GAKRT* đi!"

*GKART là một game đua xe trực tuyến được phát triển bởi Tencent và được phát hành bởi Garena. Với tên gọi ở Trung Quốc là QQ Speed

Nguyễn Thu Thu vẫn không mở mic sững sờ, đột nhiên cảm giác được bọn họ nói cũng có lý phết.

Thu Thu Thư Cảm ơn đã nhắc nhở.

Nói xong, cô lái xe đâm đầu vào tường tự sát.

Đồng đội: "..."

Thật chưa thấy người nào xuống tay với mình ác như vậy.

Thế là mười phút sau, Nguyễn Thu Thu xuất hiện trong giao diện của GKART. Người khác đều xông về phía trước, tiến đến chỗ lấy đồ, cô thì ngược lại, yên lặng lui về phía sau một mình, giống như bị kẹt tại chỗ không đi được mấy bước lại quay về đến điểm bắt đầu.

Nguyễn Thu Thu tò về mình là một người có quyết tâm và sức chịu đựng cao.

Chuyện này khiến sáng hôm sau Nguyễn Thu Thu suýt nữa không thể rời giường. Mất Nguyễn Thu Thu treo hai quả nặng thâm, mặt mũi tràn đầy mệt mỏi, thế rằng sẽ không bao giờ vào game để tự kiểm nghiệm mình nữa. Buổi tối hôm qua luyện luyện xong thì bắt đầu chơi, chơi mãi chơi mãi đến lúc trời sáng, để cho giờ đây Nguyễn Thu Thu dờ dẩn vô thần, chỉ muốn ngã đầu xuống ngủ một giấc ngon lành.

Cô ngáp một cái.

Lão Mạnh sững sờ, nói: "Trước đó tôi luôn cảm thấy cô và công ty không hợp nhau, hiện tại rồi cuộc cũng tìm được một chỗ hài hòa rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Chỗ nào?"

"Quảng thâm mắt."

"..."

Lão Mạnh vô cùng hiền lành nói: "Bối vậy mới nói, tìm đối tượng nhất định phải tìm lập trình viên, kiếm được nhiều tiền lại nhanh chết. Nhớ phải mua bảo hiểm nhiều một chút ha."

Nguyễn Thu Thu biết nói gì hơn.

Cô bị chọc cười, lắc đầu cười một tiếng: "Chồng tôi không phải lập trình viên." Tuyền thủ thể thao điện tử và lập trình viên có khác biệt rất lớn, bây giờ mỗi ngày Trình Tuyền đều thoải mái nhàn nhã sống cuộc sống tốt đẹp của trạch nam, sao có thể đột tử chứ, nói là ăn no vỗ bụng hoặc là ghen chết thì còn có khả năng.

Lão Mạnh cười thần bí, tưởng rằng Nguyễn Thu Thu là không muốn nhắc tới Trình Tuyền để tránh cho bị người khác nói cô dựa vào quan hệ cá nhân mà đi lên.

Lão Mạnh: "Được được được, cô nói không phải thì là không phải"

Nguyễn Thu Thu: "???"

Sao có lại có cảm giác hai người không ở cùng một thế giới vậy?

"Đúng rồi, Đồ tổng sẽ trở về trong hôm nay, chỉ có điều lúc này đang đi gặp người khác rồi."

Nguyễn Thu Thu lật xem tư liệu lo lắng hỏi: "Ai vậy?"

"Hình như là... Tên gì nhỉ, à Cố Du? Đi mời Đồ tổng, có lẽ là vì chuyện câu lạc bộ." Thời gian báo danh đã qua, vòng đấu loại cũng đã xong, không biết anh ta có cơ hội được nhét vào giữa chừng hay không.

Đoạn kịch bản này có trong trí nhớ của Nguyễn Thu Thu.

Cô còn nhớ rõ Đồ Nam có cho Cố Du một cơ hội, trong trận đấu Cố Du cũng có gặp phải chút mạo hiểm, nhưng nói tóm lại cũng có thể đi đến đi đến cuối cùng,có được hào quang rực rỡ.

Xem ra Từ Bích Ảnh đã phát ra tác dụng mấu chốt.

Nguyễn Thu Thu nghĩ mặc dù Từ Bích Ảnh là người chẳng ra sao cả nhưng có thể nâng đỡ Cổ Du đi qua khoảng thời gian khó khăn nhất thì cũng xem như tình cảm cùng chung hoạn nạn, Cổ Du nhất định sẽ không bạc đãi à. Chỉ hi vọng à biết quý trọng mọi thứ trước mắt, đừng có quay lại nhìn chằm chằm Trình Tuyền nhà cô.

Ảnh mắt Từ Bích Ảnh nhìn chằm chằm Trình Tuyền, có thể dùng hai từ kinh dị để hình dung, quả thực là chó dữ nhìn bánh bao thịt, chỉ kém việc chưa bỏ tới vỏ thôi.

Nguyễn Thu Thu nhớ lại còn có chút rùng mình.

Một nơi khác.

Cuộc nói chuyện với Đồ Nam kết thúc, một bóng người từ văn phòng đi ra, là Cổ Du.

Bên cạnh anh là trợ lý của Đồ Nam, tiền Cổ Du đi một đoạn, đưa anh tới cửa.

Cổ Du đi vài bước, đột nhiên hỏi: "Bộ phận thiết kế anime của công ty đi bên nào?"

Trợ lý nói: "Tầng dưới. Sao vậy?"

"Không có gì." Anh hơi cười, lại nhớ tới sự thật là đối phương đã kết hôn, về mặt chớp mắt có chút âm đạm.

"Có một người quen ở đó."

*

Nguyễn Thu Thu về đến nhà thì trời đã tối đen.

Trình Tuyền ở trong thư phòng không đi ra ngoài, Nguyễn Thu Thu đi thay quần áo trước. Cô thoải mái nằm ngửa trên chiếc ghế sofa mềm mại, đầu gối lên đệm, tay bóc vỏ quýt. Hai chân của cô gác lên, lắc qua lắc lại, xem ra tâm trạng vô cùng tốt.

Trình Tuyền đẩy cửa thư phòng đi ra, đáng vẻ không hề có chút hình tượng nào của Nguyễn Thu Thu lập tức đập vào mắt anh, ngày bình thường ở bên ngoài đoan trang lễ độ với người lạ, trong nhà lại nằm chổng vó hình chữ X.

Nguyễn Thu Thu ngẩng đầu chào hỏi: "Nha, chào buổi tối."

Trình Tuyền ừ một tiếng rồi ngồi xuống ghế sofa đơn.

Đang lột vỏ quýt, Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên có chút hiếu kỳ hỏi: "Anh cảm thấy thực lực của Cổ Du thế nào?" Lúc Cổ Du và Trình Tuyền đấu với nhau, cô rất hồi hộp nên cô không hề để ý đến thực lực của Cổ Du.

Trình Tuyền khẽ liếc mắt nhìn cô, rõ ràng không bằng lòng trả lời Nguyễn Thu Thu.

"Tạm được."

Anh nói "Tạm được" cũng đã là lời tán dương khá có sức thuyết phục rồi.

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thờ ra: "Vây thì chúc anh ta thành công."

Từ lời nói của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền biết cô chắc chắn đã biết tin Cổ Du muốn tiếp tục tham gia tuyển chọn thi đấu. Còn cụ thể làm thế nào biết được tin tức, giữa hai người có quan hệ thân thiết đến đâu đều là chuyện mà Trình Tuyền không biết được.

Đã thế lúc này đáng vẻ Nguyễn Thu Thu còn vô cùng vui vẻ, như là hôm nay tâm trạng của cô tốt cũng là bởi vì Cổ Du.

Miệng cô nhắc đến Cổ Du, tâm trạng lên xuống là vì Cổ Du, ngay cả quá khứ của Trình Tuyền cũng lười hỏi mà lại có thể chủ động nhắc tới tên Cổ Du, muốn biết rõ thực lực của Cổ Du.

Cổ Du, Cổ Du, đều là Cổ Du.

Ảnh mắt rời rạc lười nhác của Trình Tuyền cuối cùng cũng là có chút biến hoá

Giờ phút này anh thật không muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nguyễn Thu Thu, cảm thấy có chút chói mắt. Anh đột nhiên đứng lên, đi về phía thư phòng.

Sau lưng anh, Nguyễn Thu Thu kinh ngạc hỏi thăm: "Này, anh không ăn cơm à?"

"..."

"Anh làm sao vậy?"

Đáp lại Nguyễn Thu Thu là chỉ là tiếng vang đóng cửa đóng.

Anh sao vậy?

Chỉ là bị một số cảm xúc nực cười khó hiểu đột nhiên xuất hiện không chế mà thôi.

Nguyễn Thu Thu chỉ cho là Trình Tuyền chỉ nhất thời lên cơn, không ngờ Trình Tuyền nửa ngày cũng không thêm ra ngoài, Nguyễn Thu Thu cũng giận dỗi rồi đấy. Cô giận dỗi đứng trở lại phòng của mình, cũng đóng sầm cửa lại, mục đích là báo cho Trình Tuyền rằng mình cũng không vui.

Nguyễn Thu Thu nằm lý trên giường chơi điện thoại, dự định đợi lát nữa Trình Tuyền sang làm hòa, chờ mãi chờ mãi vẫn không có động tĩnh.

Cô nằm lý trên giường, ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không biết.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại sau giấc ngủ, đói bụng muốn chết. Nguyễn Thu Thu lặng lẽ đẩy cửa ra, phát hiện cửa phòng Trình Tuyền vẫn đóng chặt, cô tức giận khép cửa lại, ngày hôm nay cô không làm cơm nữa, cho Trình Tuyền bị chết đói đi.

"Ừng ục ừng ục" tiếng bụng vang lên khiến Nguyễn Thu Thu kim lòng không được sờ bụng dưới xẹp lép của mình.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô yên lặng ấn mở Mỹ Đoàn*, quyết định ăn một bữa ngon, dứt khoát tốn nhiều tiền để chọn một phần tôm hùm chua cay, còn có hải sản nướng, thịt nướng. Nguyễn Thu Thu đã bắt đầu nuốt nước miếng.

*Ứng dụng đặt đồ ăn online.

Cô đang muốn ấn trả tiền, chợt nhớ tới nếu như mình gọi thức ăn, vậy lúc giao hàng nhất định sẽ bị Trình Tuyền nghe được, đến lúc đó không chừng Trình Tuyền lại lấy chuyện này nói đến việc ăn mảnh xấu xa của cô.

Thế là, Nguyễn Thu Thu nghĩ ra một biện pháp vô cùng thông minh.

Cô viết trong phần ghi chú: Xin chú quán đừng đi cửa chính, hãy đứng dưới cửa sổ phía nam, đến lúc đó sẽ có một sợi dây thừng rủ xuống, nhớ kỹ phải buộc chặt + nhanh.

Nguyễn Thu Thu vui sướng nhả trả tiền.

Nguyễn Thu Thu học mấy cảnh trên TV, đem hai đầu ga giường vụn thành một dây thừng lớn, buộc chặt vào chung một chỗ, kiên nhẫn chờ anh trai shipper đưa hàng tới cửa.

Hôm nay shipper Tiểu Lý bị chấn động vô cùng mạnh.

Cậu nhìn đi nhìn lại ghi chú mấy lần liền load được phương thức giao hàng quý dị của khách. Khách hàng nói sẽ trả phí vớt vãi, cậu khẽ cắn môi, lái chiếc xe nhỏ đến bên kia, tối lửa tắt đèn, lén la lén lút như trộm, lén lút xách theo một túi gạo hàng thức ăn đi xuống dưới lầu xác định vị trí.

Một cánh cửa sổ mở ra, một sợi dây thừng rủ xuống, quơ quơ trước mặt cậu trai giao hàng.

Cậu không rõ nguyên nhân phải làm như vậy nhưng cũng làm theo.

Cậu shipper Tiểu Lý dựa theo ý muốn của khách hàng buộc cực kỳ chặt để tránh cho cái túi rơi ra. Cậu loay hoay, đầu đầy mồ hôi rớt cục cũng có thể nhẹ nhàng thả ra, ngẩng đầu lên chờ đối phương kéo đồ đi lên.

Sau đó...

Tiểu Lý tròn mắt nhìn một cánh cửa sổ khác mở ra.

Cạnh cửa sổ có dây thừng rủ xuống, một người đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu kín nhìn dây thừng bên cửa sổ sát vách.

Cậu giao hàng: "..."

Là không nhắc nhở hay là nhắc nhở đây?

Tác giả có lời muốn nói: luận về khả năng Nguyễn Thu Thu có thể ăn mảnh $\gamma \left(\begin{smallmatrix} \cdot \\ \nabla \end{smallmatrix} \right) \gamma$

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Editor: Hạ Cẩn

Gió lạnh điu hiu, không khí lạnh từ khe cửa sổ tràn vào lạnh cóng, Nguyễn Thu Thu run lấy lấy.

Chóp mũi của cô hơi ngứa, suýt nữa thì hắt hơi một cái, Nguyễn Thu Thu vội vàng che lại. Cô không muốn để Trình Tuyền phát hiện sự thật mình đặt thức ăn giao hàng cho nên vẫn phải cẩn thận một chút thì hơn. Nghĩ như vậy, động tác của Nguyễn Thu Thu càng thêm cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu không hề hay biết rằng cách đó chỉ vài mét, một ánh mắt chết chóc sâu kín của người nào đó đang chăm chú nhìn vào hành động mà cô tự cho là rất bí mật.

"Ừng ục ừng ục..."

Bụng phát ra tiếng kêu khát khao khó nhịn, Nguyễn Thu Thu nuốt một ngụm nước bọt, đã tưởng tượng thấy hình ảnh mình vừa ăn tôm hùm vừa xem phim truyền hình.

Cô kiên nhẫn chờ đợi một lát, cậu trai shipper dưới lầu vẫn chưa chịu còn lắc dây thừng, nhưng dây thừng trong tay đã cảm nhận được có vật đã được treo lên.

"..." Kỳ quái, đây là xong rồi hay là chưa xong vậy?

Nguyễn Thu Thu một tay kéo dây thừng vào, một tay kéo cửa sổ ra một nửa, nháy mắt lần gió lạnh buốt mắt đi vật cản, bỗng nhiên nhào vào suýt nữa thôi cho mặt Nguyễn Thu Thu đơ luôn rồi. Cô rụt cổ lại, hồi hận rằng mình hẳn nên khoác một cái áo khoác mới đúng, thừa dịp Trình Tuyền chưa có động tĩnh, Nguyễn Thu Thu thậm thà thậm thụt nhò đầu ra khỏi cửa sổ.

Shipper Tiểu Lý ở dưới lầu chết lặng tại chỗ, đang giãy dụa không biết nên nhắc nhở hay không nên nhắc nhở.

Cậu cũng là có đạo đức nghề nghiệp nha, nhờ đâu không nhắc nhở, tiền boa không có thì làm sao giờ?

Từ góc độ Nguyễn Thu Thu nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy cậu đứng tại chỗ, ngửa đầu tựa hồ đang nhìn Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu ra hiệu OK với cậu.

Cô thăm dò kéo dây thừng, phát hiện đối phương buộc rất rắn chắc, thế là Nguyễn Thu Thu dứt khoát kéo lên từng bước một. Động tác của cô rất chậm chạp, dùng hết sức duy trì phương thẳng đứng cho gói hàng để thức ăn thành công đến đích.

Đừng nói nữa, cũng nặng lắm rồi.

Một giây sau, Nguyễn Thu Thu tròn mắt.

Thức ăn giao hàng bị kẹt vào hàng rào phòng vệ dưới lầu rồi.

"..."

Nguyễn Thu Thu nghẹn đỏ mặt, ra sức duỗi dài cánh tay, muốn lôi hộp đồ ăn ra ngoài. Khối lượng thức ăn giao hàng không ít Nguyễn Thu Thu một mũi đầu đầy mồ hôi, cánh tay cũng đã run nhè nhẹ. Tâm trạng của cô lúc này rất rất phiền muộn, chỉ là ăn mảnh thôi mà sao lại phải lao lực như vậy chứ?

Cậu shipper đột nhiên nhảy lên xe chuẩn đi, trong đêm tối một bóng người màu vàng chạy đi cực nhanh, chỉ vài giây đã không thấy bóng dáng.

Tiếng nhạc điện thoại của Nguyễn Thu Thu vang lên

Cô sợ tiếng điện thoại sẽ ồn ào đến Trình Tuyền, vội vàng dùng một tay níu dây thừng thật chặt, một tay tiếp điện thoại.

"A lô?"

Giọng Nguyễn Thu Thu bị đè ép đến nhỏ tới da: "Yên tâm chờ một lúc nữa tôi sẽ phát lì xì cho cậu..."

"Không phải, không phải chuyện lì xì, tôi cũng là người có danh dự nghề nghiệp." Giọng Tiểu Lý rất tỉnh táo, "Cái đó... Cô gái này, xuất phát từ lòng tâm, tôi đề nghị cô thò đầu ra, nhìn về phía đồng của cô. Tôi chỉ giúp cô được tới đây thôi, giăng hồ có duyên gặp lại."

"Tút tutt tutt..." Đối phương cúp điện thoại.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Về mặt cô tràn đầy nghi ngờ, dựa theo chỉ thị của cậu shipper giao thò đầu ra, nhìn về cửa sổ phía bên trái.

Sau đó...

Giống như tâm linh tương thông, hai người bỗng mắt nhìn nhau. Trình Tuyền đứng trước cửa sổ, không biết đã nhìn bao lâu, sâu kín nhìn vào mắt cô, cực kỳ giống khung cảnh xấu hổ ngày đó họ gặp nhau trong nhà ăn.

"..."

"..."

Nguyễn Thu Thu sợ ngây người.

Tay cô vô thức buông lỏng ra, hộp thức ăn công kênh kéo theo dây thừng nhảy mất mất lực rơi xuống, Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần vội vàng cứu vãn, cô vươn tay ra cố bắt lấy sợi dây thừng đang rơi xuống nhanh chóng, nhưng đáng tiếc, đã không kịp nữa rồi.

Nguyễn Thu Thu tro mắt nhìn hộp thức ăn lẫn xuống một cách bí thần, "cộp" một tiếng, rơi trên thảm cỏ, hộp thức ăn chia năm xẻ bảy, từ túi nhựa rơi ra ngoài.

Nhìn một màn này, Nguyễn Thu Thu bắt lực ôm lấy đầu, suýt nữa khóc thành tiếng.

Thức ăn giao hàng của cô! Tiền của cô! Tôm của cô a!

Hết rồi! Mất hết rồi!

...

Sau mười phút.

Nguyễn Thu Thu khoác áo lông đen dày, ù rử cúi đầu đi xuống dưới tầng. Trình Tuyền đi theo sau, cả đường hai người đều không nói gì khiến Nguyễn Thu Thu xấu hổ vô cùng.

Cô bật đèn pin, chiếu lên mặt cỏ, dễ dàng tìm ra hiện trường thảm kịch.

Trình Tuyền mang theo túi nhựa, tay kia cầm một cuộn giấy, tới giúp Nguyễn Thu Thu xử lý thảm họa. Nếu bỏ mặc thức ăn giao hàng vương vãi khắp nơi, cứ như vậy đi ngủ, Nguyễn Thu Thu cũng có chút bất an, dù sao đây cũng là nơi công cộng.

Nguyễn Thu Thu càng mất tinh thần. Có ai lại ném hai trăm khối rác rưởi lên mặt cỏ chứ!

Cô còn có thể càng phá hoại thêm một chút nữa sao?

Hai người chuyển tôm đến một bên, ngồi xỏm xuống, nhìn nhau không nói gì.

Vì hòa hoãn không khí, Nguyễn Thu Thu nói đùa: "Nghe nói đồ rơi xuống đất vài giây nhặt nhặt lên ăn vẫn còn kịp, chúng ta nhặt chỉ mới có vài phút đồng hồ, có phải là cũng có thể A ha ha ha ha."

Nghe Nguyễn Thu Thu nói, Trình Tuyền đang ngồi xỏm ở một bên lăm vào trầm tư.

Anh chăm chú nhìn mấy con tôm lạnh như băng nằm trên bãi cỏ: "..."

Nguyễn Thu Thu: "Dừng tay! Không thể ăn!!!"

Người xử lý tàn cuộc chủ yếu là Trình Tuyền. Anh đeo găng tay nhựa, nhặt hết rác vào trong túi, lại dùng giấy lau mấy lần. Nguyễn Thu Thu dùng đèn pin đi động chiếu sáng cho anh.

Toàn bộ quá trình, Trình Tuyền một câu cũng không nói. Anh nhặt lên một con tôm siêu to, trầm mặc.

Nguyễn Thu Thu rử xuống: "Thật xin lỗi."

Anh lại nhặt lên kebab* lạnh như băng, trầm mặc.

*Kebab là một món ăn sử dụng thịt nướng phổ biến tại Trung Đông, Đông Địa Trung Hải, và Nam Á... Các món kebab rất đa dạng, thông thường sử dụng thịt cừu và bò, ngoài ra còn có gà, lợn, dê, và cả cá, tôm, cua

Nguyễn Thu Thu cúi xuống thấp hơn: "Thật xin lỗi."

Nếu như nói vụng trộm gọi thức ăn giao hàng bị phát hiện là rất xấu hổ, thì hiện tại việc nhặt từng chứng cứ ăn mảnh lên ngay trước mặt Nguyễn Thu Thu giống như là đang lăng trì tại chỗ khiến Nguyễn Thu Thu suýt nữa lệ rơi đầy mặt.

Trời ạ, cô thế cô sẽ không bao giờ gấu Trình Tuyền đi ăn cái gì nữa!

Nguyễn Thu Thu ù rử cúi đầu hỏi: "Làm sao anh phát hiện tôi gọi thức ăn?" Cô thật sự nghi ngờ Trình Tuyền có được cái mũi của Hao Thiên Khuyển*, cách ngán đạm cũng có thể ngửi ra mùi.

*Hao Thiên Khuyển hay Kiếu Thiên Khuyển là một con chó mực của Nhị lang thần Dương Tiễn trong thần thoại Trung Hoa.

Trình Tuyền rất bình tĩnh: "Đúng lúc mở cửa sổ thông gió."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Sao vận may, không ai dám đứng ngang hàng với cô.

Thật ra Trình Tuyền vẫn luôn đứng trước cửa sổ thất thần, đã đứng đấy từ lúc Nguyễn Thu Thu ngủ rồi, ngắm nhìn mặt đất trống vắng không người. Cho đến khi anh đưa mắt nhìn thấy một bóng dáng người giao thức ăn đi đến phía dưới lầu nhà mình, Trình Tuyền lặng yên không tiếng động mở cửa sổ ra thì nhìn thấy cửa sổ sát vách mở hé ra một khe hở, đang ném "Đầy thùng" xuống dưới.

Nguyễn Thu Thu thờ dài một tiếng.

Bụng ục ục ục kêu lên, mặt Nguyễn Thu Thu lập tức đỏ lên.

Trình Tuyền đứng lên, xách theo một túi rác cũng không chề bần, tiên phong đi trước. Trong tiếng gió lạnh truyền đến giọng nói lạnh lạnh của anh: "Đi, đi ăn tạm một chút."

Nguyễn Thu Thu tự biết mình đuối lý, chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy.

Trình Tuyền nói ăn tạm quả nhiên không phải là ăn tạm kiểu bình thường.

Hai người ngồi trong một nhà hàng bốn phương, gọi đầy một bàn đồ ăn. Có tôm hùm có đồ nướng, về ngoài mè người, mùi thơm xông vào mũi, khiến người ta không kìm được chảy nước miếng. Nguyễn Thu Thu không khách khí với anh, phối hợp lột vỏ tôm đồ phùng phùng. Cô ăn đến miếng chảy đầy mỡ, cay đến bóng lưỡi, chỉ mới một lúc mà mặt đã đỏ lên.

Ăn ăn, Nguyễn Thu Thu chợt nhớ tới nguyên nhân chiến tranh lạnh hôm nay.

Cô buồn bực hỏi: "Anh hôm nay bị sao vậy? Vì sao đột nhiên bơ tôi?"

Trình Tuyền nghe vậy, động tác bóc vỏ tôm dừng lại một lát: "Nguyên nhân là tại tôi, không có quan hệ gì với em, thật xin lỗi."

"Anh sao vậy? Có chuyện gì không vui, tôi giúp anh điều chỉnh."

Nguyễn Thu Thu cười ha hả đựng anh: "Chắc chắn sẽ vui lên."

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Vui hơn ăn mảnh không."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh vẫn không vui."

Trình Tuyền không có ý muốn lên tiếng, Nguyễn Thu Thu cũng không làm gì được anh. Cô dứt khoát không hỏi Trình Tuyền nữa, phối hợp ăn cơm, cũng coi như là hài hòa.

Nguyễn Thu Thu ăn quá no, nằm ngửa trên ghế không muốn nhúc nhích.

Cô ưu sầu hỏi: "Tôi ăn nhiều như vậy, cơ thể sẽ béo lên không?"

Trình Tuyền chậm rãi phổ cập khoa học: "Trong một ngày sự trao đổi chất của cơ thể chỉ vào khoảng 1200 kcal, nếu tỷ lệ trao đổi chất thấp hơn sẽ nạp các loại dầu mỡ, muối và carbohydrate với tỷ lệ cao vào ban đêm, không chỉ sẽ béo lên mà còn..."

"Muốn chết phải không?" Nguyễn Thu Thu cười lạnh ngắt lời anh, "Lúc này con gái chỉ muốn nghe được một câu: Chắc chắn sẽ không béo."

Bị ép phải ngậm miệng, Trình Tuyền tỏ vẻ thì ra phụ nữ chỉ thích nghe lời nói dối có hại với mình.

...

Trình Tuyền tính tiền, Nguyễn Thu Thu hai đút túi đứng chờ sau lưng

Nhan sắc của hai người kéo tới một loạt ánh mắt của những người trong tiệm, ngay cả nhân viên thu ngân của cửa hàng cũng rất khách khí, nói gì đều phải giảm 60%, còn đưa một thẻ VIP, hi vọng bọn họ lần sau lại đến.

Nguyễn Thu Thu đội mũ áo lông lên, có ý muốn che khuất nửa gương mặt của mình, cũng may động tác của Trình Tuyền khá nhanh, sau khi tính tiền liền kéo theo Nguyễn Thu Thu rời đi.

Sắc trời bên ngoài đen nhánh, lạnh đến mức Nguyễn Thu Thu run một cái.

Cô đi theo bước chân Trình Tuyền bước chân về nhà, hai người đi chưa được mấy bước, đột nhiên một chiếc xe vụt qua nhanh như tên bắn, chỉ thiếu điều từ đường cái đâm hẳn lên khu đi bộ, mất Nguyễn Thu Thu hoa lên còn chưa kịp hoảng sợ đã bị một lực gất gao kéo lại. Cô lao đảo bước loạng choạng vài bước, may là động tác Trình Tuyền rất ôn mõi không dẽ cô phải chật vật té ngã.

Sau đó, cô đứng đầu vào người Trình Tuyền.

Trình Tuyền một tay dè chặt Nguyễn Thu Thu, hỏi: "Bị thương sao?"

Anh cúi đầu xuống, khoảng cách đột nhiên được rút ngắn. Dưới ánh đèn lờ mờ, lông mi của anh rung động như lông quạ, đôi mắt lúc nhìn Nguyễn Thu Thu không có hờ hững của ngày thường, màu mắt của anh rất đen, nhuộm màu mực nặng nề của ban đêm, cảm xúc dày đặc khiến Nguyễn Thu Thu thấy không rõ.

Cô không bị thương, Trình Tuyền phản ứng nhanh như vậy, chiếc xe cách cô còn khá xa.

Dây thần kinh chậm chạp của Nguyễn Thu Thu rốt cục cũng làm cho cô cảm nhận được sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

"Không có gì, nhanh về nhà."

Trình Tuyền từ một tiếng, nhưng không có buông tay ra.

Anh kéo tay Nguyễn Thu Thu đi về phía nhà, bước chân hơi nhanh khiến Nguyễn Thu Thu không tự chủ được chậm rãi chạy theo. Trình Tuyền tựa hồ ý thức được cô theo không kịp, anh tận lực đi chậm lại để cho Nguyễn Thu Thu có thể cùng đi lên.

Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm giác được lúc Trình Tuyền đứng đắn lên rất có mị lực. Nhan sắc tuyệt thế kia khiến cô cũng có chút rung động.

Trên đường đi hai người trầm mặc im ắng, có thể nghe được tiếng giày lạch cạch lạch cạch đi trên nền đất. Nguyễn Thu Thu bị kéo tay cũng không có phản ứng gì, cô đi vài bước, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Mặc dù chỉ là chồng trên danh nghĩa, nhưng Trình Tuyền vẫn rất đáng tin cậy.

Trình Tuyền nhẹ nhàng từ một tiếng.

Anh mặc một chiếc áo khoác lông đen dài, cái đầu rất cao, chỉ chứa cho Nguyễn Thu Thu một bên mặt hờ hững lười biếng cái giống ngày thường, phảng phất thờ ơ với sự cảm ơn của Nguyễn Thu Thu còn mang theo một chút lạnh lùng

Nguyễn Thu Thu liếc anh một cái rồi lại liếc anh một cái nữa.

"Hử..."

Nguyễn Thu Thu do dự.

"Anh đi đường lúc nào cũng cùng tay cùng chân như vậy à?"

Trình Tuyền: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay Tuyền là Tuyền xấu hổ à nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Hạ Cẩn

Dạo này Nguyễn Thu Thu say mê GRAKT. Mượn danh tập lái mà chơi đến mất ăn mất ngủ, cuối tuần dậy sớm làm nhiệm vụ, chơi một phát đến giữa trưa vẫn chưa chịu xuống giường, có thể nói là vô cùng chuyên tâm.

Bạch Long Mã đã mấy ngày không thấy Nguyễn Thu Thu lên mạng, u sầu gửi tin nhắn cho cô.

"Thu Thu cậu đang làm gì vậy, sao dạo này không thấy online game?"

Nguyễn Thu Thu trả lời khá bình tĩnh: "Tập lái xe đó, người ta đang bận làm chính sự."

Bạch Long Mã: "Tập lái xe???"

Nguyễn Thu Thu: "Đừng vậy, vì đi làm"

Cô mở to mắt bịa đặt, nói dối mà mặt không đỏ tím không đập, dễ dàng lừa gạt Bạch Long Mã.

Bạch Long Mã: "Đừng rồi, mấy ngày nữa bọn mình dự định cùng tổ chức buổi offline, cậu muốn tới chơi không? Chỉ có mấy người chúng ta thôi, không có người khác đâu."

Nguyễn Thu Thu: "Thôi, mình khong đi đâu."

Cô sợ nếu như bên trên mạng có quen biết nguyên chủ trước đó, nói ra chút sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của nguyên chủ thì không tốt lắm.

Bạch Long Mã: "Chỉ là buổi họp mặt nhỏ thôi, có tầm năm sáu người. Thế này nhé, cuối tuần sau mới tổ chức, cậu suy nghĩ trước đi, mặc dù tôi thật sự rất muốn gặp cậu nhưng mà cũng không thể ép cậu được."

Nguyễn Thu Thu: "Được, tôi sẽ suy nghĩ lại một chút."

Vừa nhắc tới chuyện này, Nguyễn Thu Thu chợt nhớ tới buổi họp mặt cự sinh viên trường Trình Tuyền không biết đã tổ chức chưa.

Cô chải lại đầu tóc rối bời rồi buộc lại, đi ra ngoài xem Trình Tuyền đang làm gì.

"..."

Nguyễn Thu Thu mặt đen lên: "Không phải anh lại đang ích Cốc đó chứ?"

Trình Tuyền nhẹ nhàng lên tiếng, chỉ thiếu nước mọc cánh thành tiên.

Một bữa cơm khiến cho Trình Tuyền khôi phục hơi người, con mắt cũng không còn tan rã vô thần, đã hơi có một chút tinh thần. Nguyễn Thu Thu 傅 ngồi bên cạnh anh, hỏi: "Này, anh có đi họp lớp không?"

Trình Tuyền chậm rãi nói: "Không đi."

Vừa nói vậy, Nguyễn Thu Thu lập tức tưởng tượng ra mười ngàn cảnh Trình Tuyền bị bạo lực học đường tổn thương. Cô nhỏ nhẹ nói: "Anh không muốn đi thì không đi."

Trình Tuyền lộ ra vẻ mặt "Em rất cuộc đang suy nghĩ miễn man cái gì vậy", liếc xéo Nguyễn Thu Thu.

Thần là sinh viên ưu tú của trường, là học bá một thời làm mưa làm gió, anh cũng được mời về đi tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, chỉ là Trình Tuyền không thích tham gia mấy chuyện náo nhiệt này nên đã thẳng tay đóng góp cho trường học cũ một triệu khiến cho hiệu trưởng nở hoa trong bụng.

Nguyễn Thu Thu bên cạnh mù lòa tưởng tượng, đã tưởng tượng ra một đồng tình tiết bi thương các thứ các kiểu. Cô ôn nhu nhìn Trình Tuyền, định nói đôi lời an ủi.

Trình Tuyền: "Nói da gà."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Quả nhiên không nên đánh giá cao tên chó chết này.

...

Gần đây, vì để Trình Tuyền để công ty, Đồ Nam đã cưỡng ép Nguyễn Thu Thu nghỉ phép.

Kỳ thật cũng không được tính nghỉ, chỉ là cho cô ở nhà chuẩn bị tài liệu để vài ngày nữa có thể tham gia hội nghị cùng bọn họ thôi.

Cuối cùng cũng được nghỉ đón đại boss đã lâu không gặp, Đồ Nam và Tiêu Phiền thở phào nhẹ nhõm, như là được lấy lại tự do, một lũ như chim chóc vui sướng vây quanh Trình Tuyền vòng tới vòng lui.

"Đại boss à, anh rốt cục cũng tới rồi!"

"Người ta rất nhớ anh!"

Trình Tuyền lờm Đồ Nam đang buồn nôn lời lôi kéo kéo mới khiến cậu hậm hực thu hồi đáng về khiến người khác buồn nôn vừa rồi, ngoan ngoãn ngồi ở một bên chờ Trình Tuyền họp.

Tiêu Phiền vào đầu, vẻ mặt nghi hoặc: "Đại boss, em không hiểu, vì sao không thể để cho chị dâu biết anh ở đây?"

Trình Tuyền bình tĩnh trả lời: "Bởi vì cô ấy không biết tôi là ông chủ Gia Trùng."

Những người khác: "Cái gì?"

Về mặt Phó Từ Trùng phức tạp: "Đại boss người không phúc hậu, kết hôn cũng đã kết rồi sao lại còn phải giấu giấu điểm điểm với vợ mình chứ!"

Tiêu Phiền: "Đúng đấy, làm người cũng không thể quá đáng quá."

Đồ Nam: "Đại boss, em thật sự không ngờ anh lại là người như vậy"

Mấy người thay nhau khiển trách, Trình Tuyền tiếp tục bình tĩnh lấy ra Laptop: "Cho nên, chúng ta ngày hôm nay đến đây chủ yếu là để bàn về vấn đề này——"

Bên trên màn hình viết:

« cách hiệu quả và nhanh chóng để vợ biết chân tướng và chấp nhận thân phận thật của chồng »

Những người khác: "..."

Mĩa chứ, đây là không dám nói với chị dâu đấy à?

Mặt cả lũ nghệt ra.

Đầu năm nay, đứng nói là phụ nữ, là người có ai lại ghét tiền bao giờ. Biết chồng mình là ông chủ lớn, hơn nữa còn là ông chủ của công ty mình thích, không phải một chuyện tốt từ trên trời rơi xuống sao? Có cái gì nói không nên lời chứ?

Đồ Nam thoải mái mà nói: "Anh cứ yên tâm nói thân phận thật, nhiều lắm là có chút trách anh không nói sớm chút, tức giận một lúc sau đó liền bắt đầu vui sướng mua mua mua thôi. Nếu tức giận nữa thì anh mua cho chị dâu một phòn quần áo giày dép, túi xách đẹp là OK, chắc chắn sẽ hết giận. Lại nói, chị dâu không vui thì có thể thế nào, còn có thể ly hôn sao?"

Trình Tuyền yếu ớt nói: "Đừng thế."

Đồ Nam: "... Thật xin lỗi đã quấy rầy, coi như em chưa nói gì."

Ài, cái này không chỉ là nguy cơ khủng hoảng gia đình, Đồ Nam đã hoàn toàn bị mạch não thần kì của phụ nữ đánh bại.

Trải qua một giờ nhiệt liệt thảo luận, mọi người nhất trí cho rằng lập tức để Nguyễn Thu Thu tiếp nhận hiện thực thì có chút đột ngột, phải làm dần dần từ từ, trước tiên lộ ra ít tiếng gió, lại để cho cô chậm rãi biết càng nhiều sự thật.

Mọi người liệt ra phương án ABC có hiệu quả, mỗi kế hoạch đều có ba bốn gợi ý, đưa một chuyện đơn giản biến thành một ca làm ăn khó nhằn.

Có thể nói là hiệu suất vô cùng cao.

Đúng lúc này, có người gõ gõ cửa.

Đồ Nam: "Mời vào!"

Cánh cửa chậm rãi đẩy ra, một bóng người đi tới, là Nguyễn Thu Thu đáng lẽ đang ở nhà.

Trong tay cô ôm một bản kế hoạch, bước chân nhẹ nhàng, ngay sau đó, Nguyễn Thu Thu đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Cô mờ mịt nhìn xem một đám người ngồi ở văn phòng, vây quanh Trình Tuyền, máy tính của anh mở ra, Nguyễn Thu Thu còn chưa kịp thấy rõ nội dung đã cách một tiếng khép lại.

"..."

"..."

Cuộc gặp gỡ từ vong

"Chị dâu, sao chị lại tới đây?" Đồ Nam hơi sơ suất lộ ra xưng hô chân thật, một giây sau cậu liền tự tát mình một cái, "Thực xin lỗi, miệng em thôi."

Vừa mới cãi nhau thao thao bất tuyệt, mấy người nháy mắt cảm giác toàn bộ, gả bộ như không biết rõ tình hình dồn dập củi đầu xuống, không dám nhìn Nguyễn Thu Thu.

Chỉ có Trình Tuyền rất bình tĩnh.

Vô cùng trấn định.

Trấn định đến mức quên sạch bong những gì cần nói.

"Tại sao Trình Tuyền lại ở chỗ này?"

Nguyễn Thu Thu càng bối rối.

"Có phải là tôi quấy rầy đến mọi người bàn công việc rồi?"

Trình Tuyền một tay đặt trên tại máy tính bảng, nói: "Tùy tiện bàn bạc một chút về vấn đề công việc của tôi."

Nguyễn Thu Thu: "... Thế nhưng mà sao anh lại ngồi trên ghế của ông chủ vậy?"

Trình Tuyền: "..."

Mấy người khác càng sợ hơn, không đợi Nguyễn Thu Thu tiếp tục hỏi đã nòn ra hết hết toàn bộ. Máy phương án ABC đã bàn xong cũng không dùng tới, chuyện muốn từng bước một để lộ sự thật, không thể quá đột ngột thẳng thắn nói chân tướng cũng vứt ra sau đầu.

"Chị đầu a, đều là đại boss nói muốn giấu điểm người!"

"Van cầu chị, chuyện nhà của hai người vẫn là tự giải quyết đi ha!"

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vẫn là không nên tiếp tục ở đây nữa thì hơn."

Nguyễn Thu Thu: "? Chờ đã, các người phải nói rõ ràng, không được chạy!"

Tiếng nói của cô vừa dứt, mấy người lập tức chuẩn đến không còn bóng dáng, chỉ để lại cô và Trình Tuyền hai người yên lặng trong phòng họp, trầm mặc và xấu hổ.

Nguyễn Thu Thu không phải người ngu. Cô hoài nghi thái độ nhiệt tình của bộ Đồ Nam, cái này, giống như toàn bộ sự tình đều đã có câu trả lời, nhưng nghi vấn trước đó, Trình Tuyền hành tung bất định, quan hệ thân mật mơ hồ giữa bọn Đồ Nam và Trình Tuyền rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Nguyễn Thu Thu thờ phào một hơi.

"Thì ra là như vậy, tôi đã nỏ anh có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một đại thần thể thao điện tử đã lui ẩn, vì sao mấy người họ đều cung kính, nhiệt tình với anh như thế chứ. Bảo sao bọn họ lại chiều cổ tôi đủ đường."

Trình Tuyền tiếp tục im lặng.

"Anh lại là ông chủ Gia Trùng?"

Nguyễn Thu Thu cũng hơi không tin.

Nào có đại boss của công ty nào lại ở trong một phòng cũ, mỗi ngày thoát mái nhà nhả ở nhà, không khoa trương, kín đáo.

Nguyễn Thu Thu hoảng hốt. Lý trí nói cho cô biết đây là chuyện phù hợp logic, nhưng về mặt tình cảm lại không thể nào tiếp thu được.

Trình Tuyền đứng lên, đi đến trước mặt Nguyễn Thu Thu trước mặt.

"Tôi không cần em mang bất cứ gánh nặng gì liên quan tới kiếm sống hay gia đình, em chỉ cần làm việc mình thích, dùng bao nhiêu tiền cũng được."

Nguyễn Thu Thu sững sờ: Anh nuôi tôi à."

Trình Tuyền: "Ừ."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thật xin lỗi, câu nói này cũng quá là tổng tài bá đạo rồi.

Đầu óc Nguyễn Thu Thu rối như tơ vò, cô lui lại mấy bước, nói: "Anh để cho tôi yên tĩnh một chút."

Vốn chỉ muốn làm cái tiểu phú bà vui vẻ, giờ lại biến thành kẻ có tiền, Nguyễn Thu Thu nháy mắt ý thức được từ đầu đến giờ, Trình Tuyền không hề có cùng địa vị với cô. Anh là ông chủ Gia Trùng, cũng là đã từng là người thừa kế của tập đoàn Trình thị.

Mà còn cô...

Nguyễn Thu Thu thờ dãi: "Ta nghĩ, chúng ta vẫn là..."

Anh cúi thấp đầu, bỗng nhiên níu lại Nguyễn Thu Thu, tựa như là một tên ăn mày không có gì cả, giọng nói nhỏ đi.

"Chớ đi."

Tác giả có lời muốn nói: Thu Thu: Từ nhân viên biến thành phu nhân tổng tài???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Hạ Cẩn

Trình Tuyền sụp mặt xuống, không nhìn rõ ánh mắt của anh.

Giọng anh rất trầm, không lớn, lúc tím lấy Nguyễn Thu Thu cũng chỉ tím lấy một mảnh góc áo nhỏ nhỏ, tựa như con cá sắp chết đang cố gắng vùng vẫy trong nước, song lại phát hiện mình sớm đã sức cùng lực kiệt.

Anh vừa nói hết câu, Nguyễn Thu Thu hơi sững sốt, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Trình Tuyền đã nghĩ đến chỗ nào rồi?

Cô vốn muốn nói là, "Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên trở về rồi ngồi xuống nói chuyện".

Trừ chuyện xuyên sách, Nguyệt Thu Thu chưa bao giờ trải qua chuyện lớn như vậy, thân phận của Trình Tuyền liên quan đến tương lai của cô, Nguyễn Thu Thu sợ ngày nào đó Trình Tuyền bởi vì chuyện công việc mà xích mích với ai đó, đối phương dưới cơn nóng giận dùng tiền giết người khiến Nguyễn Thu Thu vạ lây.

Trình Tuyền không buông tay ra, rõ ràng là cao hơn Nguyễn Thu Thu cả nửa cái đầu mà giờ phút này lại đáng thương giống một đứa bé.

Lòng Nguyễn Thu Thu không khỏi mềm nhũn đi.

Cô không nhìn được người khác tỏ ra yếu kém, nhìn bộ dạng đáng thương của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu không cách nào nói được nữa.

Cô ôn tồn nói: "Chúng ta trở về nói chuyện được không?"

Bị người khác thấy, đối với Trình Tuyền cũng không phải chuyện tốt.

Trình Tuyền: "Không đi nữa?"

Nguyễn Thu Thu nói: "Chúng ta nói chuyện một chút"

Anh mím môi, không nói một lời, nếu như đầu có hai cái tai nhỏ cũng sẽ rầu rĩ rủ xuống.

Nguyễn Thu Thu: "... Chiều này lực sát thương thật sự quá mạnh, cô sắp không chịu nổi rồi.

Hai người im lặng suốt quãng đường về.

Nguyễn Thu Thu đi ở trước, Trình Tuyền cùng đi theo sau. Bọn Đồ Nam đang trốn trong một góc hẻo lánh, căng mắt nhìn Trình Tuyền đi theo Nguyễn Thu Thu. Lúc xuống lầu, anh bỗng nhiên quay đầu lại, cặp mắt phượng ngù nửa sụp, con ngươi đen nhánh, nhanh chóng định hướng được vị trí của mấy người.

Ánh mắt giết chóc kia dọa mấy người run một cái, trong lòng khổ không thể tả.

Xong xong, Đại boss ghi thù rồi!

Phó Từ Trùng và Tiểu Phiến lập tức bắt lấy Đồ Nam hành hung một trận, đánh cho Đồ Nam kêu rên không ngừng, còn không dám đánh trả.

Tiểu trợ lý của Đồ Nam thấy cảnh ông chủ nhà mình bị đánh đập. Cô yên lặng một lát, quyết định vờ như không thấy gì, đi đường vòng về văn phòng nghỉ ngơi.

...

Ánh mắt sắc bén của Trình Tuyền lúc quay đầu về nhìn Nguyễn Thu Thu lại khôi phục thành nhóc con yếu ớt đáng thương, bất lực.

Ngày thường Nguyễn Thu Thu đều ngang ngược, nếu Trình Tuyền dám ngang, cô sẽ càng ngang hơn.

Nhưng Trình Tuyền lại vừa vận chọc đúng xương sườn mềm của cô khiến cho cô nhất thời lại không biết làm sao.

Đến lúc về đến nhà, Nguyễn Thu Thu mới load xong đồng bóng bong trong đầu.

Tính cách Trình Tuyền tương đối chậm chạp lại hơi quái gở, đối với người lạ đều rất lạnh lùng (mặc dù người quen là cô đây cũng không thể tốt hơn bao nhiêu), hai người ở đã chung lâu, có lẽ là anh đã xem cô như người nhà cho nên không muốn rời đi.

Anh thiếu thốn tình thương của mẹ, thiếu tình thân, hẳn là rất hi vọng có thể có một người làm bạn.

Nguyễn Thu Thu tự động thay vào thân phận mình vào mẹ kế, chị cả, đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn. Chẳng nhai con này thật sự là rất khó nuôi, còn hay làm người khác giận cực kì.

Hai người ngồi ở trên ghế sofa, Nguyễn Thu Thu lấy ra đơn ly hôn từ trước đó, nghiêm trang nói: "Vậy tôi sẽ ký tên lên đơn này một khi phát sinh vấn đề gì, tôi có thể rời đi bất cứ lúc nào. Đơn đã làm, cổ phần cũng mất, tôi cũng không cần tiền, nếu như anh sợ tôi lừa anh có thể viết đơn lại lần nữa."

Trình Tuyền giữ im lặng.

"Anh không nói lời nào, vậy tôi coi như anh ngầm đồng ý nhé?"

Nguyễn Thu Thu sáng khoai ký tên trên đơn ly hôn.

Mấy tháng trước, anh tìm người để làm đơn ly hôn là để "cô" rời đi. mấy tháng sau, cô ký tên của mình vào lại không phải kết quả mà anh muốn.

Nguyễn Thu Thu ký xong, vẫy vẫy tờ đơn trong tay mà không biết rằng người trước mặt cô đang suy nghĩ biện pháp để tờ đơn trên tay cô biến mất.

"Đúng rồi, còn có một phần viết tay nữa, anh cũng ký tên, ấn dấu vân tay đi."

Đây là chuyện Nguyễn Thu Thu vừa mới nghĩ xong trên đường. Nội dung đại khái là, vợ chồng hai bên không có tình cảm, nếu như có bất kỳ bên nào đưa ra đề nghị ly hôn, bên khác tất phải lập tức đồng ý, không được đòi ý.

Nguyễn Thu Thu đưa bút cho Trình Tuyền: "Anh ký đi."

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu còn ở bên cạnh thêm mắm dặm muối: "Tuổi hai chúng ta cũng không lớn, tìm mùa xuân thứ hai rất dễ dàng, cũng không có chuyện ai làm ai chậm trễ"

Mùa xuân thứ hai..

Ông chủ Trình lần đầu ý thức được nguy cơ hôn nhân của mình. Nón xanh trên đầu quả thực sắp sánh ngang với một thảo nguyên khiến anh vô cùng lo lắng.

Cất kỹ hai phần đơn, Nguyễn Thu Thu quyết định làm như Trình Tuyền nói, làm một đại phú bà vui vẻ, không có áp lực.

Cảm giác ý lại cũng không tệ lắm. Nguyễn Thu Thu tâm trạng rất tốt, rốt cục cũng có một lần chiếm thế thượng phong làm cho khuôn mặt cô tràn đầy ý cười. Cô vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền, nói: "Anh yên tâm, tôi ở đây."

Nơi nào có tiền, nơi đó có cô!

Trình Tuyền: "Quá tốt rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Không có cách nào khác, tôi vừa lương thiện lại vừa mê người như vậy, lại có thể..."

"Rốt cục cũng không cần lo lắng việc phải tiếp tục ăn mì tôm nữa rồi." Trình Tuyền chậm rãi nói.

Nguyễn Thu Thu: "... Đáng yêu cái rắm."

Nguyễn Thu Thu hung tợn trừng mắt liếc anh một cái.

Trình Tuyền một mặt vô tội: "Tôi ăn gì?"

Nguyễn Thu Thu cười lạnh: "Mì tôm"

"..."

Ngày thứ hai.

Trình Tuyền cho Nguyễn Thu Thu một tấm thẻ, Nguyễn Thu Thu nhận thẻ trong kinh ngạc. Cái này chẳng lẽ chính là vật trong truyền thuyết mà các tổng giám đốc sử dụng. Thẻ! Amex! Đen

"Lợi hại lợi hại!"

Nguyễn Thu Thu sợ hãi thán phục nhìn đi nhìn lại nhiều lần, mới xác định hỏi: "Đây là cho tôi sao?"

Trình Tuyền: "Àn, tùy tiện quẹt."

Nguyễn Thu Thu đỏ mặt.

"Anh lập lại lần nữa."

Trình Tuyền bày ra vẻ mặt "Điện rồi?" liếc xéo cô.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục đồ mặt: "Trời ạ, lúc đàn ông nói câu này thật sự là quá tàn bạo." Cho dù là thằng cha Trình Tuyền này!

Trình Tuyền: "..."

Nói là có thể tùy tiện quẹt, nhưng Nguyễn Thu Thu vốn dĩ không có đồ gì muốn mua. Trừ chi phí việc ăn uống hàng ngày, mua mấy bộ quần áo xinh đẹp, còn chưa đủ nuôi tám thê này.

Lần này, vấn đề vợ chồng đã giải quyết, Trình Tuyền rốt cục cũng có thể đi làm bình thường, mà Nguyễn Thu Thu rốt cục cũng phát hiện ra chỗ tốt khi có Trình Tuyền đi làm cùng.

Đó chính là —— đón xe.

Trình Tuyền có tài xế chuyên biệt!

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc.

Vốn dĩ cô tưởng rằng Trình Tuyền không lái xe là bởi vì không có bằng lái, ai mà ngờ tới anh cần bán chi là lờì lái xe. Nguyễn Thu Thu vì tránh hiềm nghi, mỗi lần đều xuống xe cách công ty mấy trăm mét, cho dù nhân viên công ty không biết Trình Tuyền, nhưng không biết vì sao cô luôn có cảm giác có tật giat mình.

Đến công ty, bọn Đồ Nam ngồi cười ha hả, bộ dáng ăn không ngồi rồi.

Nguyễn Thu Thu còn có chuyện chưa tính toán rõ ràng.

Mặt cô lạnh tanh chỉ vào Đồ Nam: "Cậu là Mè đen ở phía nam?"

Đồ Nam: "Ách...."

"Cậu là Mi ăn liền Khang sư phụ?"

Phó Từ Trùng: "Khục khục..."

"Cậu, ăn không ngon như sủi cào?"

Tiền Phiền bị đoạt đến mặt xám mảy tro, lời nói không rõ ràng: "Thật xin lỗi sủi cào, em sai rồi a không không không! Là chị dâu! Trời ạ! Em mở bụng tự sát được rồi!"

Tiền sinh Yakult đang bình tĩnh uống Yakult, bộ dạng không liên quan đến mình.

Nguyễn Thu Thu chống nạnh, tròn mắt nhìn, mấy chàng trai lập tức ịu xui đi một nửa.

Không phải nói là giải quyết vấn đề sinh hoạt vợ chồng sao!

Vì sao kết quả vẫn là mấy người bọn họ gặp nạn vậy

Đồ Nam yên lặng nuốt nước mắt vài trong.

Kì nghỉ phép hàng năm của cậu đã ngâm nước nóng, tiền thưởng cuối năm của cậu nha... Đoán chừng, lại ngâm nước nóng.

Chuyện bên này huyền não gay bầy chó chạy, một bên khác, chân chính nữ chính Từ Bích Ảnh nghênh đón thời khắc bất bất nhất sau khi trùng sinh.

Từ sau lần cùng Cố Du cãi nhau, gọi điện thoại Cố Du không nghe, tìm tới cửa, Cố Du luôn luôn không ở nhà, không biết người chạy tới nơi nào. Người trong nhà đều đang hỏi hai người bọn gọi xảy ra chuyện gì, vì sao ngày đình hôn lại bị trì hoãn.

Từ Bích Ảnh phải chịu áp lực cực lớn, suýt nữa sụp đổ, đúng lúc này nàng biết được tin Cố Du một lần nữa tham gia kỳ tuyển chọn của Gia Trùng.

... Đồng thời, biểu hiện không tệ.

Từ chỉ máu chảy ngược, tay chân ả lạnh buốt, đầu óc ong ong lên phảng phất như tờ xỏ số giải nhất đang nguyên vẹn nằm trong bàn tay mình bị mất đi, chỉ có thể tro mắt nhìn tiền thưởng không cánh mà bay.

Ả không hiểu tại sao chỉ mới có mấy ngày mà Cố Du đã phản chấn trở lại hơn nửa còn tham gia thi đấu?!

Từ Bích Ảnh không gặp được Cố Du, liền tìm tới cha mẹ của Cố Du, tò vè tui thân nói hai người cãi nhau, Cố Du gần đây không thềm đề ý ả nữa. Rốt cục, trăm cay nghìn đắng cũng biết cách liên lạc Cố Du.

Từ Bích Ảnh vội vàng đến nhà xin lỗi.

Ả muốn đi vào lại bị Cố Du lãnh đạm chặn lại tại cửa ra vào.

Cố Du nói: "Chúng ta đã kết thúc."

Từ Bích Ảnh cắn răng: "Em không chấp nhận!"

Cố Du nhìn bộ dáng chật vật hồng hốt lo sợ của ả, cô gái đơn thuần trong trí nhớ dường như đã một đi không trở lại theo thời gian, không biết đã lớn lên từ lúc nào, cũng không biết là từ lúc nào, người trước mặt anh đã rõ nên phức tạp như vậy.

Cố Du thờ dài khe khẽ, một lần cuối cùng dùng giọng ôn hòa nói: "Đi, Bích Ảnh, đừng trở lại nữa."

Giữa bọn họ, vốn chưa từng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: "Tuyển ca ca, người tới rồi!"

Từ Bích Ảnh vẫn không muốn từ bỏ.

Hốc mắt rung rung, ả nhìn Cố Du: "Du ca ca, là em nhất thời nói không lựa lời, anh không cần để những lời đó trong lòng. Anh và em đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, em là người như thế nào, không phải anh đã sớm hiểu rõ sao?"

Cố Du nhúu mày: "Con người luôn sẽ thay đổi."

Từ Bích Ảnh khuôn mặt nhỏ trắng bệch: "Anh có ý gì? Nói em thay đổi?"

Cố Du lại thờ dài: "Về đi"

Chương 33: "Tuyển ca ca, người tới rồi!"

Từ Bích Ảnh vẫn không muốn từ bỏ.

Hốc mắt rung rung, ả nhìn Cố Du: "Du ca ca, là em nhất thời nói không lựa lời, anh không cần để những lời đó trong lòng. Anh và em đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, em là người như thế nào, không phải anh đã sớm hiểu rõ sao?"

Cố Du nhúu mày: "Con người luôn sẽ thay đổi."

Từ Bích Ảnh khuôn mặt nhỏ trắng bệch: "Anh có ý gì? Nói em thay đổi?"

Cố Du lại thờ dài: "Về đi"

Cố Du thay đổi nhanh như vậy khiến Từ Bích Ánh không thể nào tin được. Cô đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ, vợ đời trước của Cố Du xuất hiện?

Lòng ngực Từ Bích Ánh đập phồng, hô hấp khó khăn.

Giọng ả run run hỏi: "Có phải anh có người mình thích rồi không "

Lời ả vừa ra, Cố Du cũng sững sốt.

Cố Du mỉm môi, trong đầu hiện một lên một bóng người xinh đẹp, nhìn được nhưng không bao giờ chạm tới được: "Có lẽ."

Từ Bích Ánh như bị sét đánh giữa trời quang, nháy mắt nước mắt rơi như mưa, xoay người chạy đi.

Cố Du đưa mắt nhìn ả rồi đi, cuối cùng vẫn không tiến lên đuổi theo.

...

Nguyễn Thu Thu hắt hơi một cái.

Kỳ quái, ai nhắc tới cô vậy?

Đơn ly hôn chỉ là ký tên còn chưa có làm công chứng, Nguyễn Thu Thu dự định lấy giấy chứng nhân ly hôn xong lại tiếp tục cùng Trình Tuyền nhập bọn sống chung.

"Àm"

"Àm"

Lật tung toàn bộ đồ trong ngăn kéo, Nguyễn Thu Thu cũng không tìm được bóng dáng thỏa thuận ly hôn, rốt cục cũng tìm được ở phía dưới cùng, sau đó... Cô phát hiện, chỗ ký tên...

Thùng một lỗ to đùng)

Nguyễn Thu Thu lập tức gọi điện thoại cho Trình Tuyền.

Đối phương không nhận

Nguyễn Thu Thu tiếp tục gọi điện thoại, lại lấy ra một phần đơn viết tay khác, may là đơn viết tay còn không có bị làm hư. Chỉ là, Nguyễn Thu Thu ngày hôm nay mới nhìn rõ ràng chữ trên phần ký tên.

Trình Tú???

Thằng cha này, lại còn dám ký trình tú?

Có đây còn là Trần Độc Tú* đấy!

*陈独秀: ý chỉ người tài giỏi, ngẫu lời. Cả đoạn ý là anh nhà ký tên là Trình Tú (tự khen mình giỏi) thì cô còn giỏi hơn anh.

Nguyễn Thu Thu nhất thời không nói lên lời, cô thật sự là bị mạch não của Trình Tuyền đánh bại rồi.

Nguyễn Thu Thu lại gọi điện thoại một lần nữa, Trình Tuyền rốt cục cũng tiếp.

Nguyễn Thu Thu bực mình: "Trở về bị đánh!"

Một đầu khác giọng Trình Tuyền chậm rãi: "Tiền đã xài hết rồi?"

Nguyễn Thu Thu: "Tiền vẫn chưa tiêu hết... Không phải! Anh nhìn chuyện tốt mà anh làm đi! Đơn ly hôn có phải là bị anh hủy không?"

Giọng Trình Tuyền rất vô tội: "Làm sao có thể. Chắc là là bị chuột cắn rồi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Chắc chắn là con chuột to nào đó tên là Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vô cùng tỉnh táo: "Anh ở đâu, tôi đi tìm anh."

Trình Tuyền im lặng vài giây.

"Anh đang đi công tác." Giọng của anh lừng lợ vụt qua, không nghe ra là lời nói thật được, rõ ràng đang nói dối.

Trình Tuyền vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Đồ Nam lớn giọng: "Đại boss, nghe điện thoại xong chưa?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "... Cùng Đồ Nam."

Nguyễn Thu Thu: "Tôi lập tức đi công ty, anh chờ tôi."

Ngày đó quá thực là bị Trình Tuyền giờ trò mè hoặc tâm trí mới quên đi làm thủ tục tiếp theo. Lúc này Nguyễn Thu Thu có chút sầu não bởi vì cô không hiểu tại sao Trình Tuyền muốn làm như thế.

Nguyễn Thu Thu cúp điện thoại, thay quần áo đi tìm Trình Tuyền.

Công ty cách không xa, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng đến nơi.

Ngày hôm nay không có việc, lão Mạnh nghĩ, Nguyễn Thu Thu cũng nghỉ một ngày, ai mà ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Bước chân của cô rất nhanh, giày cao gót phát ra tiếng vang cạch cạch, đến chỗ ngoặt suốt nửa dụng phải đổi phương.

Nguyễn Thu Thu mất tối sầm lại, may mắn đối phương phản ứng nhanh hơn cô, văng vẳng kếp lấy cánh tay Nguyễn Thu Thu.

"Thật có lỗi thật có lỗi..."

Lòng Nguyễn Thu Thu vẫn còn sợ hãi ngẩng đầu, nhìn thấy lại là Cố Du.

Cô hơi kinh ngạc: "Cố Du? Sao anh cũng tới đây?"

Cố Du mỉm cười nói: "Có một số việc cần xử lý. Còn em, sao lại đến đây?"

Nguyễn Thu Thu gật đầu: "Cũng có vài việc cần xử lý."

Cố Du: "Vậy chúng ta cùng đi?"

"Được."

Nhớ lại chuyện xấu hổ trước đó, Nguyễn Thu Thu không chủ động hỏi tình huống của Cố Du, tránh cho anh ta hiểu lầm. Bước chân của hai người không nhanh, Cố Du rất biết thân biết phận, duy trì khoảng cách, nói chuyện cũng rất có chừng mực.

Hai người hàn huyền trò chuyện về tình hình gần đây, Nguyễn Thu Thu thấy tâm trạng anh ta không tồi cũng mừng thay cho anh.

Qua một thời gian ngắn nữa, Cổ Du cùng Từ Bích Ảnh sẽ đính hôn, ngày tháng tươi đẹp của Từ Bích Ảnh cũng sắp đến.

Nguyễn Thu Thu đang theo Cổ Du lên lầu, ngay lúc đó, Trình Tuyền xuất hiện ngay giữa đường. Nguyễn Thu Thu đang nghiêng đầu cùng Cổ Du nói chuyện phiếm, trên mặt đầy ý cười, bóng dáng Trình Tuyền bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt dọa cô nhảy lên cao ba thước, suýt nữa tụt chân

"Cẩn thận!"

Cổ Du đỡ lấy Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu chưa hoàn hồn đứng thẳng, lúc này mới thờ dãi ra một hơi.

Túi của cô rơi xuống đất, đồ vật toàn bộ rơi ra. Trừ điện thoại di động và vài món đồ trang điểm vụn vặt lè tè, còn có hai văn kiện rơi ra, vài chữ to "Đơn ly hôn" lọt vào trong tầm mắt.

Cổ Du kinh hoàng nhìn thoáng qua tờ đơn, lại liếc mắt nhìn Nguyễn Thu Thu.

"A ngại quá, ngại quá."

Nguyễn Thu Thu vội vàng nhặt lên, thò lỗ nhét vào trong bọc.

Cổ Du ngừng đầu, liền nhìn thấy Trình Tuyền một tay đút túi, bước mấy bước xuống cầu thang, lướt qua anh ta đỡ lấy Nguyễn Thu Thu. Anh chậm rãi hỏi: "Không có việc gì?."

Nguyễn Thu Thu tức giận đập anh một cái, động tác có chút thân mật.

"Cái này không còn tại anh, xuất quỷ nhập thần. Đi mau."

"Ừ."

Nguyễn Thu Thu cùng Cổ Du lên tiếng chào hỏi, bị Trình Tuyền trực tiếp dắt đi xuống dưới. Cổ Du đưa mắt nhìn hai người rời đi, đầy trong đầu là đơn thỏa thuận ly hôn kia, nhất thời quên đi mình tới để làm gì.

...

Nguyễn Thu Thu đi theo Trình Tuyền từ công ty cao ốc ra, đi trên đường phố.

Trên mặt của cô không có ý cười như lúc nói chuyện với Cổ Du, sự mệt mỏi là ai thiếu tiền cô vậy.

Hai người ăn ý đi đến một quán cà phê, ngồi xuống, gọi một đồ ăn nhẹ, cho đến lúc khoai tây chiên cùng đồ uống tất cả lên về sau, mới chính thức vào chủ đề.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Tại sao lại phá đơn?"

Trình Tuyền chậm rãi hỏi lại: "Tại sao muốn ly hôn?"

Nguyễn Thu Thu ngẩn ngơ: "Có ý gì?"

"Bây giờ em có người mình thích sao?"

"Ách, không có."

"Cuộc sống bây giờ thoải mái dễ chịu không?"

"... Thoải mái dễ chịu."

"Cho nên, chờ em quyết định thay đổi lại đi ly hôn sau."

Nguyễn Thu Thu bị Trình Tuyền nói đến sững sờ một chút, không khỏi cảm thấy lời anh nói cũng có chút đạo lý. Cô lâm vào trầm tư, cẩn thận xem xét logic, suy nghĩ kỹ một chút hình như cũng không phải không có lý?

Nguyễn Thu Thu thật phiền muộn.

Phiền muộn ở chỗ, cô lại bị Trình Tuyền thuyết phục?

Cô buồn bực ăn cộng khoai tây, cho ra ý kiến phản bác: "Sẽ có mùa xuân thứ hai."

Trình Tuyền: "A."

Thế là, trong vòng ba giây đồng hồ Nguyễn Thu Thu hoàn toàn quên đi việc tại sao Trình Tuyền muốn làm hồng đơn ly hôn.

Ban đêm

Mọi người nói muốn ăn liên hoan, lão Mạnh không đi nhưng Nguyễn Thu Thu không thể tránh khỏi. Cho dù cô có thể để cho Đồ Nam cự tuyệt giúp mình nhưng vì hòa nhập hoàn cảnh, Nguyễn Thu Thu cảm thấy nên đi liên hoan, dung nạp hoàn cảnh cho tốt.

Ở công ty nhiều ngày như vậy, kỳ thật cô vẫn luôn chỉ giao thiệp với lão Mạnh và mấy người bạn Đồ Nam, nhân viên phía dưới còn không biết là người thế nào.

Nguyễn Thu Thu tiến phòng, mấy người liền bắt đầu ồn ào.

"Ôi ôi đại mỹ nữ, hôm nay cuối cùng tới rồi!"

Cũng có người không thực lòng tin phục cô. Dù sao game vẫn còn đang trong giai đoạn chế tác, bọn họ chưa thấy được năng lực của Nguyễn Thu Thu, tự nhiên sẽ nghĩ rằng cô là lính nhảy dù.

Nguyễn Thu Thu khách khí ngồi bên cạnh một cô gái, lè tè vài ngời biểu lộ khác nhau, chỉ sợ là một bữa Hồng Môn Yến*.

*Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc, ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cơ hội hại người.

Nguyễn Thu Thu mỉm cười chào hỏi, có người trực tiếp hừ một tiếng.

"Già mù sa mưa."

Cô chà thêm đé ý, tâm trạng vô cùng tốt vững vàng ngồi trên ghế. Mọi người đã bắt đầu nói chuyện, đương nhiên sẽ hiểu kì thân phận của Nguyễn Thu Thu, hỏi cô không ngừng. Nguyễn Thu Thu chỉ mới nói câu đã kết hôn, mấy tên nam nhân viên đã âm thầm thương tâm, nửa đường bỏ cuộc.

Trò chuyện một chút thì đồ ăn được mang lên, Nguyễn Thu Thu chuyên chú tâm ăn đồ ăn, liền nghe được mấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng cười trộm.

"Nhìn dáng dấp cô ta xem, nhà quê."

"Đúng đấy, cứ như chưa bao giờ thấy tiệc vậy."

Nguyễn Thu Thu đang ăn đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm mấy cô gái kia. Cặp mắt đào hoa kia lúc không cười đuôi mắt hất lên, nhiều hơn mấy phần ác liệt dọa mấy cô gái kia lập tức im miệng.

Một giây sau, cặp mắt đào hoa ác liệt kia biến thành cong cong cười.

"Thật có lỗi, khiến mọi người chế cười cho rồi."

"Không có không có..."

Mấy người vội vàng lắc đầu.

Nhìn gương mặt kia của Nguyễn Thu Thu, xét thấy không dễ chọc, mấy người các cô lập tức ý thức được Nguyễn Thu Thu cũng không phải là người dễ bắt nạt, nhất thời có chút hậm hực.

Cô gái bên cạnh thấp giọng nói: "Chớ để ý bọn họ, bọn họ thích ý đông hiếp yếu."

Nguyễn Thu Thu nở nụ cười: "Cảm ơn."

Ăn cơm sao có thể không mua rượu, bày một vòng rượu đỏ rượu trắng, dòn dập chúc nhau. Trường bộ phận khuyên nữ đồng nghiệp nữ không nên uống rượu, một chén duy nhất là kính Nguyễn Thu Thu, cũng coi là chúc phúc cho nhân viên mới tới.

Nguyễn Thu Thu chối từ không được, đành phải uống một chén.

Tửu lượng của cô không tốt, uống rượu vang đỏ cũng có thể say, quả nhiên, chẳng được bao lâu, Nguyễn Thu Thu đã hơi say rượu.

Tiệc cũng sắp kết thúc, đã có mấy đồng nghiệp nam kích động, muốn tự mình đưa cô về nhà. Mặc dù có gia đình nhưng có thể thân thiết hơn một chút cũng là tốt, người đẹp mà, nhìn nhiều một chút còn có thể tăng tuổi thọ.

Nguyễn Thu Thu hơi mê man, một tay cô đặt lên đầu, nhắm mắt lại, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền.

【 Anh tới đón tôi. 】 sau đó gửi thêm tọa độ vị trí của cô.

Các đồng nghiệp vẫn đang hò hét ầm ĩ tranh cướp ai đưa cô về, Nguyễn Thu Thu đi ra ghé lỗ, xoa xoa mi tâm, vẫn luôn xoa tay từ chối.

Đúng lúc này.

Một bóng người từ hành lang đi đến, tư thế đi đường rất tùy ý, lại có cảm giác tồn tại rất mãnh liệt. Một đám đồng nghiệp đang nhao nhao ầm ĩ nháy mắt im lặng, hành lang vốn dĩ rất ầm ĩ giờ lại vô cùng an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Người đàn ông này là ——

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng đen, che khuất tia sáng trên đỉnh đầu.

Nguyễn Thu Thu khó chịu xoa xoa mắt, ngẩng đầu, Trình Tuyền đã đứng trước mặt. Anh đưa lưng về phía ánh sáng, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ thấy cặp mắt kia đang nhìn chăm chăm Nguyễn Thu Thu.

Cô bỗng nhiên nhiệt tình tiến đến ôm Trình Tuyền một cái, giọng nói kéo thật dài, ngọt chảy nước.

"Tuyền ca ca, anh tới rồi!"

"!!!"

Các đồng nghiệp bên cạnh trợn mắt hốc mồm.

***Tác giả có lời muốn nói

Nguyễn Thu Thu: Tôi sẽ có mùa xuân thứ hai.

***Editor cũng có lời muốn nói: Tôi cũng muốn nhanh ra chương mới cho mấy bạn lăm chớ(๑•___•). NHUNG combo Toán Lý Hóa Sinh không cho tui lăm điều này (๑•"~"๑). Tui lại trở về với đồng bài tập đáng ịu đây

(×___×)

Bạn đang đọc truyện *Xiêu Viên Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Editor: Hạ Cẩn

Lưng Trình Tuyền thẳng tắp, cứng nhắc như khúc gỗ: "..."

Thế mà Nguyễn Thu Thu còn không hề hay biết, thân thể mềm mại tựa như một sợi dây leo, sít sao quấn ở trên người anh. Ngay trước mặt mọi người trước, cô cúi đầu vào ngực Trình Tuyền dùng sức cọ, cứ như bị bệnh loãng xương, mình đứng không vững, nhất định phải dán vào Trình Tuyền mới được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ phừng phừng, tựa như ráng chiều dán trên gương mặt trắng nõn, cặp mắt hoa đào đầy nước, lấp lánh động lòng người.

Mấy nhân viên xung quanh dòn dập nhỏ giọng nghị luận về thân phận của người đàn ông xinh đẹp này.

Xem ra, hẳn là chồng của Nguyễn Thu Thu. Trai tài gái sắc, xứng lứa vừa đôi, nhìn xem tình cảm của hai người tình cảm tốt như vậy, thật sự là làm cho người ta hâm mộ đến chết.

Trong ánh mắt chăm chú của bọn họ, Trình Tuyền cúi thấp đầu, giắt Nguyễn Thu Thu ra giống như kéo mè xừng.

Nguyễn Thu Thu có chút không hài lòng.

Lúc này cô rất vàng đầu chóng mặt, chính mình cũng không biết mình đang suy nghĩ gì. Cô giang hai cánh tay, cứ đứng tại chỗ như vậy, mắt say lơ đãng mông lung, bộ dạng như có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào.

Cô nói: "Cổng em"

Trình Tuyền: "..."

Các đồng nghiệp nam đều vô cùng bội phục định lực của Trình Tuyền, nếu như là bọn họ sao có thể qua được ải người đẹp làm nũng này. Anh đứng tại chỗ thờ dài, một giây sau, anh làm một việc mà tất cả mọi người đều không tưởng tượng nổi.

Anh bỗng nhiên nửa ngồi xổm xuống, ôm ngang Nguyễn Thu Thu, đứng dậy. Vác Nguyễn Thu Thu như vác một bao gạo, Nguyễn Thu Thu say khướt treo trên vai của anh.

Anh chậm rãi thờ dài, tựa như đang ước lượng thịt heo mà ước lượng Nguyễn Thu Thu.

"Em nặng quá."

Anh đưa quần chúng: "?????"

Đây là lời mà người có thể nói ra?

Dù Nguyễn Thu Thu tỉnh nửa mê nhưng lỗ tai vì cùng bên nhạy nghe được lời Trình Tuyền, cô đập một cái vào vai Trình Tuyền, chỉ nghe bốp một tiếng, Nguyễn Thu Thu dừ dần nói: "Thà em xuống!"

Toàn bộ hành trình Trình Tuyền đều phớt lờ sự phản kháng của cô, kiên trì gao... À không, kiên trì Nguyễn Thu Thu đi như thế.

Đề lại một đám quần chúng ăn đưa yên tĩnh hai mặt nhìn nhau: "..."

Trên đường đi Nguyễn Thu Thu rất âm ỉ.

Ngồi lên taxi, cô không đá chân lại thì lại vịn và vịn vẹo, quay tới quay lui, Trình Tuyền đã đang suy nghĩ có nên đi chỗ nào đó tìm một cái que phòng ngừa bạo lực dè Nguyễn Thu Thu lại để cho cô không náo loạn nữa lại.

Anh trai lái xe dờ khóc dờ cười: "Bạn gái nhỏ thật âm ỉ ha."

Trình Tuyền còn chưa kịp trả lời, một cái đầu đột nhiên xuất hiện bên cạnh chỗ tựa lưng của anh lái xe, tóc tai bù xù như nữ quý, nổi giận đùng đùng: "Chúng ta kết hôn!"

Lốp xe bỗng nhiên tại đánh một vòng trên đường, phát ra tiếng "kít kít", anh lái xe bị dọa đến cả người toát mồ hôi lạnh.

"Xin quản lý tốt cô ấy đi!"

Theo lực quán tính, một đầu người ngã vào ngực Trình Tuyền, kẻ cầm đầu Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng lầm bầm: "Ai vậy, thật hung dữ."

Trình Tuyền yên lặng che mặt cô: "..."

Cái thẳng gấp của anh giai taxi đã thành công hấp dẫn lực chú ý của mấy anh cảnh sát tuần tra gần đó. Bọn họ lái xe cùng đi đến. Đứng bên cạnh ghế tài xế, anh cảnh sát liếc mắt một cái đã nhìn thấy lái xe đầu đầy mồ hôi lạnh, ngồi ở hàng sau có một người đàn ông áo đen cúi đầu, tay che mặt một cô gái, cô gái nằm ngửa tại chỗ ngồi bắt lực giãy dụa, động tác mềm mại yếu đuối, tựa hồ là đã bị hạ thuốc

Anh cảnh sát: (๖๖๖)

Thật giống cảnh phim trong« Mặt trời chiếu đốt trái tim*», phân đoạn cảnh sát Đoàn Dịch Hoành phát hiện mục tiêu Đặng Siêu, ánh mắt anh cảnh sát cứng lại, vừa sợ vừa giận, chỉ vào ghế lái xe gầm thét: "Dừng xe!!"

*Tên gốc: Liệt nhật chúc tâm, là bộ phim điện ảnh do Lam Sắc Tinh Không và Bắc Nạp hợp tác sản xuất, đạo diễn Tào Bảo Bình. Bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết "Vật đen bầu trời" của nữ tác giả Tu Nhất Qua. Phim công chiếu tại Trung Quốc vào ngày 27 tháng 08 năm 2015

Còn dám lừa bán phụ nữ, lợi hại thế cơ à!

Anh lái xe lập tức hoảng hồn.

Dưới tình thế cấp bách, suy nghĩ loạn hết cả lên, vốn là muốn phanh xe nhưng lại hồ đồ, chiếc xe vừa mới bình ổn chạy đột nhiên chạy vào về phía trước, anh cảnh sát vội vàng kéo vang còi cảnh sát, lấy ra chiếc loa lớn: "Người phía trước không được chạy!"

Cũng may Trình Tuyền tương đối tỉnh táo, lập tức chỉ huy lái xe dừng lại.

Chiếc xe chạy mấy trăm mét, rốt cục cũng đã ngừng lại dưới sự vây bắt của một vài chiếc xe tuần tra.

Nguyễn Thu Thu trong ngực anh ngủ đến mơ mơ màng màng: "Đến nhà à?"

Trình Tuyền: "...". Hình như, càng chạy càng xa.

Anh cảnh sát bắt bọn họ giao giấy chứng minh thư ra, may là Trình Tuyền có mang theo túi tiền trong người, có chứng minh thư. Anh cảnh sát gọi điện thoại mấy lần, sau khi kiểm chứng tin tức của hai người mới hậm hực nói ra: "Kiểu chơi tình thú của vợ chồng son đây à."

Là người vẫn không biết rõ tình hình, Nguyễn Thu Thu vẫn mơ mơ màng màng dựa vào Trình Tuyền ngủ say.

Trình Tuyền gọi lái xe, đưa hai người bọn họ đưa đến nhà. Anh vẫn dùng tư thế khiêng gao để khiêng Nguyễn Thu Thu vào nhà. Trong mơ, Nguyễn Thu Thu cảm giác mình đầu nặng chân nhẹ, bụng rất khó chịu, rốt cục cũng được đặt lên giường, cô trở mình, không chịu ngủ yên ổn, hai chân thon dài đạp tới đạp lui, đạp đến giày rơi trên mặt đất.

Cô bắt đầu co người rồi áo khoác rồi cả áo len, mắt thấy cái bụng trắng nõn bằng phẳng sắp lộ ra, động tác của Trình Tuyền nhanh hơn cô, trực tiếp dùng chân mềm bọc lấy Nguyễn Thu Thu.

Chấn mềm đều bị buộc chặt chẽ vững vàng, cứ thế mà trói Nguyễn Thu Thu thành một cái xác ướp.

Không cách nào giãy dụa, Nguyễn Thu Thu nhắm mắt lại bắt đầu lầm bầm: "Tuyền ca ca... em muốn uống nước."

Nói, Nguyễn Thu Thu liếm liếm môi, lộ ra đầu lưỡi béo mập hồng hào.

Trình Tuyền đột nhiên cảm thấy anh hần là cũng nên uống một cốc nước.

Anh lấy một cái ống hút đặt ở trong chén nước, Nguyễn Thu Thu nửa mở mắt ừng ực ừng ực uống hết một nửa, rốt cục cũng không kêu khát nữa.

Trình Tuyền đặt cốc nước xuống, chuẩn bị rời đi, Nguyễn Thu Thu chợt trở mình.

Cô dùng sức nhúc nhích một chút, cả người tựa như một em bé tằm đang cố gắng bò đi, mang chấn mềm từ mép giường lăn xuống dưới, trực tiếp ép Trình Tuyền lên mặt đất.

Cùi chỏ của anh chống đất, kêu lên một tiếng đau đớn.

Chấn mềm tằn ra, thân thể mềm mại của Nguyễn Thu Thu ép ở trên người anh, mái tóc dài rải rác trên vai anh, trên cổ và mặt anh đều là mùi hương thơm ngát đặc biệt từ hơi thở của Nguyễn Thu Thu.

Hai người bị chôn trong đồng chấn mềm mại, tựa như đang dựa sát vào nhau ngủ.

Trình Tuyền không nhúc nhích, giống tảng đá.

Trong ngực, Nguyễn Thu Thu cười ngọt ngào, mơ mơ màng màng kêu một tiếng "Tuyền ca ca".

Một tiếng này lại yêu kiều lại vừa mềm mại, vừa giống làm nũng lại vừa giống tán tỉnh. Về mặt Trình Tuyền bình tĩnh cực kì, nhưng hai cái ta đó phùng phùng đã phản bội anh.

Cô dựa trong lồng ngực của anh, ngủ không đến vài giây, tay bỗng nhiên sờ soạn lên: "A... Tiếng trống ở đâu ra vậy?"

Trình Tuyền tỉnh tỉnh giữ chặt tay cô: "Đi ngủ."

"Thế nhưng mà..."

"Đi ngủ."

"Ồ..."

Đèn ngủ trong phòng sáng lên, ánh đèn âm áp chiếu xuống trên thân hai người. Trong căn truyền đến tiếng hít thở đều đều của Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền nửa nằm ngửa trên đất, khuỷu tay bị sàn nhà đập đến đau nhức nhưng lại không có nhúc nhích.

Anh khe khẽ thở dài.

Lại thở dài.

"..."

Trong lúc ngủ mơ Nguyễn Thu Thu nhui mảy lại, kỳ quái, tiếng trống này sao lại càng lúc càng nhanh vậy.

...

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu đầu đầy mồ hôi bừng tỉnh.

Tỉnh lại thì phát hiện cô bị quấn trong chăn, che vô cùng chặt chẽ không thể động đậy.

Áo len và quần đều không có ra, giống như là bị thiêu đốt trong lò lửa, nóng đến mức Nguyễn Thu Thu miệng đắng lưỡi khô, vội vàng cầm lấy nửa chén nước đầu giường uống sạch bách.

Nguyễn Thu Thu thay áo ngủ, tỉnh thần phần chần ra cửa, nhìn thấy Trình Tuyền đang từ phòng bếp đi ra, trong tay cầm một hộp sữa bò.

Nguyễn Thu Thu: "Mẹ ơi! Con mất của anh sao thế?"

Trình Tuyền thế mà cũng có ngày mất có quãng thăm?

Trình Tuyền sấu kín nhìn cô một cái, không muốn nói chuyện.

Nguyễn Thu Thu chỉ nhớ rõ tối hôm qua uống rượu, gửi tin nhắn cho Trình Tuyền, chuyện kể tiếp không nhớ rõ cái gì cả. Từ việc cô tỉnh lại trên giường thì có thể phán đoán, Trình Tuyền chắc chắn mang cô về rất vất vả.

Nguyễn Thu Thu có chút chột dạ: "Thật có lỗi, tôi không có làm cái chuyện gì quá đáng chứ?"

Trình Tuyền mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt nói cho cô biết, tối hôm qua cô vô cùng vô cùng quá đáng.

Nguyễn Thu Thu ngại hỏi, cô cho là mình nôn vào người Trình Tuyền, hỏi lại chẳng phải là càng lúng túng hơn à.

Vì báo đáp Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu sáng khai tiếp nhận chọn món, vất vả làm một bữa tiệc lớn. Ăn uống no đủ, Trình Tuyền không còn dùng ánh mắt lên án cô nữa, hai người lại khôi phục không khí hài hòa ngày xưa.

Com nước xong xuôi nghỉ ngơi, Nguyễn Thu Thu nhìn thấy lão Mạnh gửi tin nhắn cho cô.

【 nghe nói, cô bị chồng khiêng về như khiêng bao gạo? [cười trộm] toàn bộ phận đều nhìn thấy ha ha ha ha ha ha! 】

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô âm thầm nghiêng nghiêng rặng, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía Trình Tuyền: "Hôm qua em về nhà thế nào?"

Trình Tuyền rất không muốn sống nói lái: "Công về."

Nguyễn Thu Thu: "Dùng lưng hay là dùng vai?"

Trình Tuyền: "... quên rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Anh sắp xong rồi, thật sự."

...

Tên thật của Bạch Long Mã là Bạch Lung, lúc gửi tin nhắn thoại cho Nguyễn Thu Thu giọng nói rất ngọt, không có chỗ nào giống đáng về hào khí ngất trời trong game.

Cô năng hưng phấn chào hỏi, nói với Nguyễn Thu Thu thời gian và địa điểm.

Số người trong vang phái cùng thành phòia với cô không ít, không ngờ Bạch Long Mã lại sống cách chỗ ở của Nguyễn Thu Thu không xa, nhiều lần cũng chỉ mất hơn nửa giờ đường xe đã có thể đến nơi. Lần này là chỉ là một buổi tụ họp nhỏ, chỉ có chừng năm sáu người, đều người chơi tương đối tốt, Nguyễn Thu Thu lúc này mới dám yên tâm đi cùng.

Bọn họ đặt phòng riêng tại một nhà hàng, đây là tiệm ăn do gia đình Chân hướng lên mở, gia cảnh của Chân hướng lên trời không tồi, giống với Bạch Long Mã, hai người đều là thường thường bậc trung, offline là một đôi tình lữ, chơi game gì đều là acc tình nhân.

Còn lại còn có Đặng bố lý thiếu, Ta chính là Diệp Lương Thần, Bánh bao thịt đánh chó. Nguyễn Thu Thu nhìn thấy tên họ không khỏi cười.

Khí trời bên ngoài còn rất lạnh, Nguyễn Thu Thu tùy ý mặc áo lông cùng quần jean, đeo khăn quàng và cùng mũ, che chắn chặt chẽ ra cửa. Đợi cho cô đến tiệm com, mấy người khác đều đã có mặt, đã bắt đầu trò chuyện vô cùng náo nhiệt.

Nguyễn Thu Thu đẩy cửa phòng ra, bỏ mũ xuống, mấy người đang náo nhiệt nói chuyện phiếm bỗng nhiên sững sờ tại chỗ.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, không dám nhận bữa mỹ nhân trước mặt. Cho dù cô để mặt mộc, cả son môi cũng không bôi thì vẫn đẹp đến mức không gì sánh được.

Nguyễn Thu Thu cười híp mắt mở miệng: "Hello, tôi là Thu Thu Thu."

"Bà mẹ nó!"

Cô gái duy nhất ở đây hú lên quái dị: "Cậu giấu kỹ thật đấy!"

"Thật bất ngờ, đây là tiên nữ của nhà nào hạ phàm vậy?"

Không khí vừa mới cứng đờ lập tức nóng lên. Bọn họ nhiệt tình gọi tên Nguyễn Thu Thu, âm ỉ nur một cái tỏ chim khiến Nguyễn Thu Thu không biết nói gì hơn.

Mấy người đồn dập giới thiệu lẫn nhau, khiến Nguyễn Thu Thu kinh ngạc chính là, Đặng bố lý thiếu là cái nam sinh cao trung, tuổi còn trẻ nhưng rất cool ngầu, luôn đội mũ lưỡi trai, hai tay ôm vai.

Một anh trai cười hi hi tay lên bà vai Bạch Lung, nói: "Ta chính là cún con* của cô ấy."

* Ở Trung Quốc, từ cún con (小奶狗 - xiǎo nǎigǒu) dùng để chỉ những chàng trai yêu những cô gái lớn tuổi hơn mình. Trong mắt người yêu, những chàng cún con là người đơn giản, ngây thơ, ân cần, chu đáo - và quan trọng nhất là rất trung thành và đeo bám - như một thú cưng vậy.

"Không, anh là chó già."

"..."

Nguyễn Thu Thu đỏ khóc dở cười: "Chân hướng lên trời?"

Nụ cười chàng trai có chút ngưng ngừng: "Đúng, là tôi, Ngụy Diễm."

Nguyễn Thu Thu ngồi trên ghế, Chân chỉ lên trời cũng là lên Ngụy Diễm, cười hi hi nói: "Đại thần đâu?"

Anh vừa nói, những người còn lại dồn dập vênh tai: "Đúng vậy đúng vậy, đại thần thế nào, hai người các người là ở cùng một nhà sao? Hai người đã kết hôn rồi?... " Rối rít hỏi một đồng vấn đề.

Nguyễn Thu Thu: "Chỉ là người bình thường thôi."

Bạch Lung cất một tiếng: "Cậu trông chả khác nào Lưu Cường Đồng không biết vợ mình đẹp cả."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bạch Lung nói: "Mình thật sự không ngờ cậu lại xinh như vậy đây. Nếu mà biết, còn để Khinh Phong Bích Ảnh kia ra sức đắc chí cái gì chứ, còn nói cái gì mà khuynh nước khuynh thành, tôi cười ỉa."

Nguyễn Thu Thu bắt đầu đi lắc đầu: "Người có người đặc sắc, chuyện này không so được."

"Nếu mình là Cố Quốc Thần Du, mình nhất định sẽ chọn cậu. Đáng tiếc cậu đã có đại thần lợi hại hơn rồi nha."

Nói đến đây, Bạch Lung khẽ thấp tiếng nói, vui buồn thất thường nói: "Cậu có biết không, hai người bạn họ chia tay rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Hà? Ai?"

"Thì là Cố Quốc Thần Du cùng Kinh Phong Bích Ảnh đấy. Bạn thân của Kinh Phong Bích Ảnh còn ở trong group tổ khổ đó, nói là đại thần bị một á hồ ly không biết xấu hổ quyến rũ đi mất."

Nguyễn Thu Thu lơ lửng quan tâm chuyện thị phi của người khác, nhưng chuyện này cô thật sự rất kinh ngạc.

"Bạn họ chia tay?!"

Không đứng dựa theo kịch bản, lúc này Cố Du sắp công thành danh toại, ngay sau đó anh ta sẽ làm một đám cưới thật hoành tráng với Từ Bích Ảnh chứ. Hai người lại chia tay vào lúc mấu chốt, sao có thể? Cố Du làm sao mà phân chấn lại được?

Nguyễn Thu Thu đầu đầy dấu chấm hỏi.

Hay là —— cô vợ đời trước của Cố Du xuất hiện?

Nguyễn Thu Thu hoàn toàn đứng hình.

"Ai biết được. Dù sao mọi người cũng đồn đại nhiều lắm. Người xem Cố Quốc Thần Du bây giờ đang tham gia đánh tranh tài đó, rất có danh tiếng, nếu tôi là Kinh Phong Bích Ảnh chắc là phải hối hận đến chết mất, đặc ý vênh vào cho lắm vào."

Ngụy Diễm ở một bên đáp lời: "Tiểu bảo bối, anh đang ở chỗ này đấy, không cho phép em nhớ thương giống đực nào khác."

Những người khác ra về buồn nôn không chịu được.

Mấy người nói chuyện vô cùng náo nhiệt, thực đơn mang lên, Nguyễn Thu Thu chọn một món ăn tương trưng còn lại để người khác gọi. Lần này nói là để Ngụy Diễm mời khách, từ chối không được Nguyễn Thu Thu đành phải chấp nhận thôi.

Đồ ăn được đưa ra, Ngụy Diễm nhiệt tình mời mọi người: "Ăn nhiều một chút, đầu bếp nhà chúng ta những khác không được chỉ có làm thịt cá là tuyệt nhất, mọi người nhất định phải nếm thử."

Nguyễn Thu Thu cầm lấy chiếc đũa, trong đầu chợt hiện lên một đôi mắt sâu kín, vốn là chút dối bụng, nháy mắt cô đã không có muốn ăn nữa.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thấy cô một hồi lâu vẫn không hề động đũa, Bạch Lung ngừng đầu thì nhìn thấy Nguyễn Thu Thu khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, đến cửa sổ cũng không buông tha.

Trắng lung: "Cậu làm gì vậy???"

Nguyễn Thu Thu: "... Không có gì, chỉ là có chút khẩn trương."

Mặc dù không có nói với Trình Tuyền, nhưng mà cái này cũng không tính là ăn mình đâu nhỉ? Nguyễn Thu Thu quả thực đã bị Trình Tuyền dọa cho thần hồn nát thần tính rồi

Cô dứt khoát lấy đi động ra chính chế độ thành yên lặng tránh cho Trình Tuyền gửi tin tức tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mọi người bắt đầu ăn cùng mọi người.

Những người khác: "..."

Phụ nữ của đại thần đều kỳ quái như thế sao?

Mọi người ăn bữa cơm này rất vui vẻ, thêm Wechat lẫn nhau, hẹn cuối tuần có thể cùng nhau đi ăn cơm đa ngoạii hoặc là đi leo núi. Đây coi như là lần đầu tiên cô có bạn bè ở thế giới này, cô vui vẻ cùng mọi người trao đổi Wechat, cẩn thận hẹn thời gian gặp mặt lần sau.

Ra cửa, bên ngoài nhưng bóng tuyết nhỏ rơi xuống, chân trời mênh mông một mảng trắng xóa

Nguyễn Thu Thu khoác áo khoác, mấy người khác nói muốn đưa Nguyễn Thu Thu về đều bị cô uẩn chuyển cự tuyệt. Ăn uống no đủ là lúc thích hợp để đi bộ, Nguyễn Thu Thu hơi hít một hơi, hương thụ cảm giác những bông tuyết li ti rơi trên mặt lấy, đúng lúc này, cô nghe được một tiếng cười khẽ quen thuộc.

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc mở to mắt, rõ ràng là Cố Du.

Cố Du hôm nay mặc áo khoác dài màu xám, đeo khăn quàng cổ lộ ra vẻ hiền lành lịch sự. Anh ta từ tòa nhà đi xuống, xa xa phát hiện bóng người Nguyễn Thu Thu liền bước nhanh đi lên trước.

Bước chân của anh có chút hưng phaan nhưng Nguyễn Thu Thu chưa từng phát hiện được.

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc: "Sao anh cũng ở nơi đây?"

"Thật là đúng dịp, đây là lần thứ mấy chúng ta vô tình gặp nhau rồi nhỉ?" Cố Du mỉm cười, "Tôi tới gặp người quen. Có ăn cơm chưa?"

Nguyễn Thu Thu: "Đã ăn xong, đang chuẩn bị đi về."

"Vừa hay hôm nay tôi lái xe để tôi đưa cô về."

"Không cần không cần..."

Cố Du rất kiên trì: "Dù sao tôi cũng coi là một nửa nhân viên của Gia Trùng, cô vẫn là để tôi đưa về đi, về sau tất cả mọi người là đồng nghiệp còn có rất nhiều cơ hội gặp mặt."

Nguyễn Thu Thu không thể cự tuyệt chỉ có thể ngồi ghế sau xe

Cố Du lái xe rất ổn, trời tuyết lớn, anh ta cố ý giảm tốc độ xe xuống, có lẽ cũng không chỉ là vì thời tiết.

Điều hoà mở vừa đủ, Nguyễn Thu Thu ẩm áp tràn vào, run lấy bầy xoa xoa đôi bàn tay.

Cố Du nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cười nói: "Rất lạnh?"

"A, còn tốt."

Nguyễn Thu Thu là có chút xấu hổ, cô không biết nên nói chuyện cùng Cố Du thế nào.

Trong đầu đều là chuyện Bạch Long Mã nói với cô, liên quan tới quan hệ của Cố Du và Từ Bích Ảnh. Chuyện này không có liên quan gì tới cô, Nguyễn Thu Thu chỉ nghĩ nghĩ trong lòng một chút sau đó lập tức ném đến sau đầu.

Giọng Cố Du trầm ấm nói về tình hình dạo này của anh ta, đối với Nguyễn Thu Thu không e dè khiến Nguyễn Thu Thu không biết làm sao. Anh ta nhắc tới tiến độ thi đua hiện tại, còn nói cả dự định trong tương lai, giống như là đang giới thiệu mình cho Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu luôn có cảm giác là lạ.

Liên tưởng đến chuyện Từ Bích Ảnh, Nguyễn Thu Thu không muốn mình tự mình đa tình, cô chỉ có thể giả bộ như không có việc gì nhìn qua ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Cố Du một tay vịn tay lái, nhìn qua con đường phía trước, giọng điệu rất bình tĩnh nói: "Liên quan tới chuyện ngày đó nhìn thấy đơn ly hôn... Thật có lỗi, là tôi mạo muội, nhưng hai người?"

Nguyễn Thu Thu không muốn nói nhiều như vậy, chỉ là lừa gạt nói: "Xích mích nhỏ giữa vợ chồng thôi, anh bỏ qua cho."

Cố Du lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, nhìn qua vẻ mặt Nguyễn Thu Thu, như có điều suy nghĩ.

Về đến nhà, Trình Tuyền vẫn ở thư phòng không ra.

Nguyễn Thu Thu thay quần áo, bỗng nhiên tìm không thấy điện thoại di động của mình. Cô lần qua lộn lại cũng tìm không thấy, cuối cùng cũng không thể không nhờ Trình Tuyền giúp đỡ.

"Cộc cộc cộc!" Nguyễn Thu Thu gõ cửa vài cái, "Trình Tuyền, nhanh gọi điện thoại cho tôi đi, tôi tìm không thấy."

Trình Tuyền đi ra cửa, gọi điện thoại cho Nguyễn Thu Thu.

Hồi lâu không có động tĩnh.

Nguyễn Thu Thu có chút ngơ ngác, không xong, cô nhớ là hình như cô để điện thoại ở chế độ im lặng mất rồi.

Trình Tuyền đang dựa vào cửa bỗng nhiên đứng thẳng người, con mắt dài nhỏ của anh có chút nhấc lên, chăm chập nhìn thoáng Nguyễn Thu Thu, về mặt nhìn thể nào cũng không thấy vui vẻ.

Nguyễn Thu Thu không ý rằng Trình Tuyền đang nhìn chăm chú, cô còn đang bận tìm tới tìm lui trên ghế sofa và trên giường tìm tới tìm lui, không hề nghĩ tới khả năng nó đã rơi ở bên ngoài.

"Kỳ lạ, rốt cuộc là chạy đi nơi nào rồi?" Nguyễn Thu Thu xoa tóc, về mặt khổ não.

Trên điện thoại Trình Tuyền hiện ra tin nhắn của đối phương

【 là Thu Thu sao? Tôi là Cố Du, điện thoại của cô rơi trên xe tôi, hiện tại không tiện nghe. Có gửi địa chỉ tôi, tôi qua đưa cho cô. 】【

Trình Tuyền: "..."

Lời editor: Thank all♥(๑ˊз(ˋ)๑).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vỡ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu còn bận tìm bốn phía xem điện thoại di của cô chạy tới nơi nào, không hề phát giác được phản ứng của Trình Tuyền.

Lại nói, dạo này, vào ban đêm lúc nửa mê nửa tỉnh thoáng cô nghe thấy tiếng sột sột sột sột, không phải trong nhà thật sự có con chuột nào đó chứ. Nghĩ như vậy, Nguyễn Thu Thu vội vàng mở ra đèn pin điện thoại, tránh cho chạm vào đồ vật gì không nên đụng bên trong bóng tối.

Đang lúc cô mò hôi đây đâu, ngón tay Trình Tuyền nhanh chóng lướt trên điện thoại.

【 tôi là Trình Tuyền, Thu Thu đang bận không tiện nghe, tôi gửi địa chỉ cho cậu. 】【

Ước chừng chừng một phút sau, bên kia gửi lại một tin nhắn, nói đợi lát nữa liền đưa tới.

Nguyễn Thu Thu quỳ một chân trên đất, vênh cái mông lên, trước đó lúc đổi điện thoại cô vẫn để điện thoại cũ trong nhà, đề phòng lúc không thấy thì còn có cái để dùng tạm.

Cô cầm điện thoại, một tay cầm đèn pin chiếu tới chiếu lui trong gầm sofa, xem xem có phải điện thoại rơi xuống theo khe hở giữa sofa không. Tựa ở cạnh cửa, Trình Tuyền đã nghĩ kỹ mười ngàn loại biện pháp thăm vắn, còn chưa kịp chuẩn bị áp dụng, Nguyễn Thu Thu chợt không động dây nữa.

Cô chậm rãi ngồi dậy, bỗng nhiên quay đầu một cái, khí thế hùng hổ.

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu mặt đỏ sẫm, từ dưới gầm ghế sofa tìm ra mấy túi đồ ăn vặt, có khoai tây chiên, có bim bim, còn có bánh gạo đường, những thứ này đều giống nhau ở chỗ —— đều là đồ ăn vặt mà ngày thường Nguyễn Thu Thu cầm chỉ Trình Tuyền cầm trên tay.

Bốn mắt nhìn nhau.

"..." Đây là thân phận hèn mọn, Trình Tuyền.

"..." Đây là trọn mắt nhìn, Nguyễn Thu Thu.

"Thảo nào mỗi lần trở về anh cũng ngồi ở trên ghế sofa, lại còn Ích Cốc, có loại Ích Cốc* giống như anh sao?" Nguyễn Thu Thu nhớ đến mỗi lần Trình Tuyền ngồi liêuwjt trên ghế sofa, bộ dạng xuất hồn, không phải là đói, rõ ràng là đang có tật gặt mình.

*Nói người tu hành bỏ không ăn cơm để chuyên chú vào việc tu hành.

Quan trọng nhất chính là, dám không chút kiêng kỵ nào mà cứ như vậy ném túi đồ ăn vặt vào gầm sofa???

Trình Tuyền: "Thật ra, là chuột làm."

Nguyễn Thu Thu: "Anh cứ nói dối tiếp đi?"

Cô trừng mắt nhìn Trình Tuyền: "Vì sao giấu vào chỗ này?"

Trình Tuyền chậm rãi trả lời: "Quên rồi."

Ánh mắt của anh lơ lửng, luôn khiến người ta có loại cảm giác không hề nói thật. Nguyễn Thu Thu im lặng một lát, nói: "Không phải là anh còn muốn chờ ban đêm ngủ để tiếp tục ăn đó chứ."

Âm thanh sột sột rắc rắc vào buổi tối...

Giống như âm thanh con chuột gặm gỗ...

Chắc chắn là cái thằng cha chó má Trình Tuyền này, thừa lúc cô đi ngủ đeo nút bịt tai, bịt mắt, lấy đồ ăn vặt còn lại ăn cho xong.

Nguyễn Thu Thu nhất thời tâm tình phức tạp, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Trình Tuyền nhìn thoáng qua điện thoại, giọng điệu chậm rãi nói: "Tôi xuống dưới vứt rác."

"Ah, nhớ mặc áo khoác."

Mặc dù không biết Trình Tuyền vì sao đột nhiên muốn xuống dưới ném rác, nhưng Nguyễn Thu Thu cố vũ bất luận hình thức đi lại nào của anh. Trình Tuyền đi ra ngoài có tài xế, cô hơi sợ nếu Trình Tuyền cứ ở lì không đi đâu thì sẽ mọc rễ cắm luôn trong cái nhà này mất.

Trình Tuyền cầm áo lông, ra cửa.

Nguyễn Thu Thu tiếp tục xoay xoay điện thoại di động, bỗng nhiên hậu tri hậu giác nhớ ra ——

Trình Tuyền tay không đi ra ngoài?

Vứt rác cái gì, anh muốn tự mình vứt mình đi sao?

...

Thời tiết khô lạnh, lạnh đến mức xương người cũng phải vang lên tiếng kéo ka kéo kẹt. Trình Tuyền lao đảo ung dung xuống lầu, một chiếc Audi ngừng dưới lầu, Cổ Du dựa lưng vào xe, khoanh tay, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ, cũng không có phát giác ra Trình Tuyền tiếp cận.

Giày thể thao gẫm trên mặt đất, phát ra tiếng cộp cộp, Cổ Du ngẩng đầu, sững sờ, nở nụ cười với Trình Tuyền.

"Là cậu."

Trình Tuyền dùng giọng mũi hừ một tiếng, hiển nhiên là dù có lệ cũng chẳng muốn dùng mắt ở trên người Cổ Du.

Trình Tuyền vươn tay, bàn tay mờ ra, Cổ Du lập tức hiểu rõ ý của anh.

Cổ Du lấy ra một cái điện thoại di động từ trong túi, Trình Tuyền nhẹ nhàng linh hoạt cầm lấy, ở ngay trước mặt Cổ Du, xóa bỏ tin nhắn vừa mới gửi của anh.

Cổ Du nhìn động tác của anh, không ngăn lại, cho đến lúc Trình Tuyền hoàn thành một loạt động tác, nhét đi động vào túi.

Anh ta nhìn xem Trình Tuyền, nói: "Tôi nhìn thấy đơn ly hôn."

Trình Tuyền chậm rãi trả lời "Đã xé."

Cổ Du nhấp môi, nói: "Yên tâm, tôi sẽ không làm ra chuyện gì vượt rào."

Ánh mắt Trình Tuyền liếc nhìn anh ta, không nói một lời.

"Thân là đàn ông, tôi muốn nói nếu anh cứ tiếp tục bị động như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày ly hôn." Cổ Du dừng lại vài giây, đôi mắt màu nâu của anh nhanh chóng chớp một cái, giống như là đang hồi tưởng lại một bức tranh nào đó, anh ta lại tự giễu cười, "Thân là đàn ông, tôi cũng muốn nói, tôi rất ghen tị với anh."

Trên xe lúc Nguyễn Thu Thu nhắc đến Trình Tuyền, rõ ràng có vài phần báo vệ mà chính cô cũng không phát hiện được.

Bất luận có phải là tình yêu hay không nhưng giữa bọn hắn hoàn toàn chính xác có một tia ràng buộc, dù nhỏ yếu nhưng lại không thể tùy tiện lay chuyển.

Trình Tuyền không nói gì, đáng về. Cổ Du dừng lại, anh qua loa dùng giọng mũi ừ một tiếng, hai tay đút túi xoay người rời đi.

Cổ Du nói: "Tôi không ngại phải chờ lâu đâu."

Chân bước lên bậc thang, Trình Tuyền không quay đầu lại, từ góc độ của Cổ Du chỉ có thể nhìn thấy anh đang đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Giọng Trình Tuyền chậm rãi vang lên: "Câu ở độ tuổi này, đã sắp không làm tuyến thủ được nữa rồi. Có thời gian ở đây hơn thua với người khác, không bằng đi về mà lên kế hoạch cho tương lai, không nên lãng phí thời gian vốn đã không đủ của mình lên một mục tiêu không có bất kỳ hi vọng nào."

Cổ Du: "..."

Cả khía kiểu ung dung chậm rãi này, thật là đủ đau lòng.

Trình Tuyền mặc dù chỉ lớn hơn so với anh vài tuổi, nhưng thành danh sớm từ tuổi nhỏ, về sau thì chuyển sang làm ông chủ, hiện tại giàu tài. Không giống anh, giờ vẫn còn đang giãy dụa vì tương lai, lời của Trình Tuyền không hề sai.

So sánh giữa hai người bọn họ, nên lựa chọn ai, người bình thường đều sẽ dễ dàng quyết định được.

Cổ Du nghiêm túc nghiêm mặt: "Tôi đã biết, tôi sẽ cố gắng."

Trình Tuyền ừ một tiếng, lao đảo lên lầu.

Về đến nhà, Nguyễn Thu Thu về mặt khó hiểu nhìn thấy đáng về Trình Tuyền tâm trạng rất tốt. Nguyễn Thu Thu nghi ngờ hỏi: "Không phải anh vừa đi ăn thứ gì đấy chứ?"

Ánh mắt Trình Tuyền dường như có chút ghét bỏ: "Tôi không phải em."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Cô không phản bác được gì.

Trình Tuyền thay giày, lấy ra chiếc điện thoại từ trong túi áo lông đưa cho Nguyễn Thu Thu: "Của em"

Nguyễn Thu Thu giật mình, lập tức hưng phấn cầm quá điện thoại di động mở ra. Quả nhiên, hết thấy đều là hoàn hảo như lúc ban đầu. Cô vừa mừng vừa sợ hỏi: "Anh tìm được ở đâu vậy?"

Trình Tuyền bình tĩnh nói láo: "Hành lang."

Nguyễn Thu Thu đã sớm quên chất vấn Trình Tuyền xuống lầu không cầm theo túi rác thì đi làm cái gì.

Cô nhẹ nhàng thờ ra, nói: "May mà không mất, bao nhiêu linh cảm của tôi đều ghi chép trong đây đó, còn chưa có lưu vào drive nữa." Nói xong, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng lưu tất cả tư liệu quan trọng dời đến trong Drive, miễn cho mất đi.

Trong lúc Nguyễn Thu Thu đang bận bịu, Trình Tuyền trở lại thư phòng, đóng kín cửa cửa, trịnh trọng một cách kỳ lạ ngồi trước máy tính.

Anh bật máy tính lên, nhìn màn hình im lặng thật lâu, lúc này mới gõ mấy chữ.

Trên khung tìm kiếm thành lập viết:

Cách theo đuổi phụ nữ nhanh chóng và hiệu quả?

...

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu bình thường đi làm. Cô đi nhờ xe Trình Tuyền, cách công ty mấy trăm mét thì xuống xe, trùng hợp bị mấy người ở bộ phận thấy được.

Chỉ sau thời gian một bữa ăn trưa đã có rất nhiều nhân viên biết lính nhảy dù Nguyễn Thu Thu mặt ngoài nhìn rất có tiền, thực tế ngay cả cái xe cũng mua không nổi, ngày ngày phải bắt xe đi làm, chắc là vất vả cực kì.

Lúc tan làm Nguyễn Thu Thu bị mấy người trong grup chat gần tag, đều là nói là có thể tiện đường chở cô về nhà.

Nguyễn Thu Thu: "????"

Cô vội vàng trả lời lại trong grouo: "Cảm ơn ý tốt của mọi người, tôi có xe để ngồi rồi."

Tiểu Phương chính là một trong số những người chế giễu Nguyễn Thu Thu ở bữa tiệc liên hoan ngày đó. Cô ta ra về tốt bụng nói nói: "Ồi, muộn như vậy mà đi gọi taxi rất không an toàn, đáng đáp cô lại xinh đẹp như vậy."

Nguyễn Thu Thu: "Ấy... Có xe chuyên dụng đưa tôi."

Tất cả mọi người cho là cô đang cố gắng giữ thể diện.

Trong công ty chỉ có lúc tắc máy xe chuyên dụng, dưới bãi đỗ xe có bao nhiêu xe sang trong mọi người đều tính rất rõ ràng, nếu là thật có người ngồi xe chuyên dụng thì đã sớm truyền khắp công ty rồi.

Nguyễn Thu Thu cực tuyệt tựa như là đang giữ mặt mũi cho mình làm cho mấy tên đàn ông cảm thấy thương hương tiếc ngọc.

Cô gái xinh đẹp như vậy mà không chăm sóc cho tốt, mà lại để tự người ta đón xe đi làm? Quả thực là phí của trời a.

Buổi tối xong việc, Nguyễn Thu Thu muốn liên lạc với Trình Tuyền về nhà, bỗng nhiên có mấy cô nàng cười híp mắt tiến lên trước, nói là vừa vận tiện đường, đi theo cô cùng ra bãi đỗ xe.

Thật lòng Nguyễn Thu Thu cũng không muốn cùng đi với bọn họ.

Trình Tuyền là nhân vật bí mật, thỉnh thoảng ở công ty sẽ có lối đi VIP, hơn nữa đều là lúc các công nhân viên đang làm việc. Người biết thân phận Trình Tuyền không nhiều, đều là tầng cao của công ty, giữ bí mật nghiêm ngặt. Lý do anh không muốn bại lộ thân phận của mình rất đơn giản, xã giao quá phiền phức, anh chỉ thích làm việc, giao tiếp với người khác không nằm trong phạm vi này.

Lúc các công nhân viên xuất hiện, Trình Tuyền chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Mấy người này một mực bám lấy cô không đi, Nguyễn Thu Thu nhất thời sứt đầu mẻ trán, đành phải đi theo các cô đi về phía bãi đậu xe.

Nguyễn Thu Thu cúi đầu nhanh chóng gửi tin nhắn cho Trình Tuyền.

"Tôi không đi tìm anh bây giờ được, đợi lát nữa lại tụ họp."

"Này, cô gửi nhắn tin cho ai vậy?" Tiểu Phương tiến lên trước, màn hình điện thoại di động lập tức bị Nguyễn Thu Thu che đi.

Nguyễn Thu Thu lạnh nhạt nói: "Không có gì."

"Đúng rồi, chồng cô là làm nghề gì?"

Vừa nhắc tới chủ đề chồng cyar Nguyễn Thu Thu, mấy cô gái lập tức cảm thấy hứng thú vây lấy cô. Ngày đó Trình Tuyền thật sự là quá kinh diễm khiến các cô thấy mà choáng mắt, thậm chí ngay cả ảnh chụp cũng chưa kịp lưu lại. Các cô chỉ biết là chồng Nguyễn Thu Thu, tin tức còn lại đều không biết gì cả.

Nguyễn Thu Thu nhún mày một cái: "Không có gì, chỉ là một viên chức nhỏ bình thường."

Cô nói như vậy, bọn họ còn lâu mới tin, trong lòng chắc chắn là Nguyễn Thu Thu chỉ muốn cất giấu bảo bối, không bằng lòng nói với bọn họ.

Tiểu Phương nhảy mắt ra hiệu: "Phương diện kia thế nào?"

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên dừng bước lại.

Bọn họ đang hưng phấn, bỗng nhiên thấy Nguyễn Thu Thu dừng lại, nhất thời có chút ngưng ngừng, cho là cô nổi giận. Nguyễn Thu Thu vì làm việc ổn định, không muốn xung đột cùng người khác, miễn cho bọn Đồ Nam khó xử.

Cô nhịn một chút, nói: "Tôi chờ người, các cô đi trước đi."

Bên cạnh Nguyễn Thu Thu dừng một chiếc xe Land Rover mấy triệu bạc, trong lòng bọn họ đều biết rõ chiếc xe này, dù sao chiếc xe này Đồ tổng đã từng ngồi qua.

Bọn họ coi là Nguyễn Thu Thu đang muốn dùng xe của đại boss ra vẻ giàu to, không khỏi sôi nổi nhìn nhau cười một tiếng, ngầm hiểu lẫn nhau. Quả nhiên, đáng đáp thật đẹp thì làm được cái gì, tiền còn không có, nhìn cách chồng cô đối xử với cô ngày đó, không chừng là tình cảm, cuộc sống của hai người cũng không mấy vui vẻ.

Đạt được suy đoán hợp ý, bọn họ vừa lòng thỏa ý, lái xe của mình đi.

Lúc bọn họ lái xe, còn có ý chạy trước mặt Nguyễn Thu Thu một vòng, khoe khoang xe Dior BMW của mình, thành công nhìn thấy Nguyễn Thu Thu bối vì không có xe mà xấu hổ lúng túng, lúc này mới nghênh ngang rời đi.

Nguyễn Thu Thu đứng tại chỗ, yếu ớt thờ dãi.

Nhìn đi, người ta đều có bằng lái còn cô không có.

Luôn có loại cảm giác tụt hậu.

Ban đêm, cùng Trình Tuyền ngồi xe về nhà, Nguyễn Thu Thu lại một lần nữa nhắc đến chuyện muốn học bằng lái.

Trình Tuyền trầm mặc: "Dùng GRARK?"

Nguyễn Thu Thu: "Sao có thể, quá không có giá trị tham khảo, dù sao cũng phải dùng Grand Theft Auto hoặc là Crazyracing Kartrider."

*Đều là game tốc độ hết.

"..."

Nguyễn Thu Thu dùng tiếng phổ thông sứt sẹo chen lẫn tiếng Quảng Đông thề: "Sớm muộn có một ngày tôi có thể chạy xe vào bãi đậu xe, trở thành chủ sở hữu của chiếc xe đẹp nhất, sang nhất trong đó."

"..."

Ban đêm, Nguyễn Thu Thu ngủ rất say.

Cô mơ tới mình có kỹ thuật lái xe có thể so với «Fast & Furious Presents: Hobbs & Shaw», thỏa thích đánh tay lái, giẫm lên chân ga chạy đi.

*Fast & Furious Presents: Hobbs & Shaw là một bộ phim hành động Mỹ năm 2019, là một phần phụ của loạt phim The Fast and the Furious.

Gian phòng im lặng, bỗng nhiên truyền đến bạch một tiếng, là chân giẫm trên giường trầm đục.

Ngồi ở phòng khách, đang yên tĩnh im lặng xé một túi maltesers*, Trình Tuyền nghe bạch một tiếng, lắc một cái, thế là nguyên một túi maltesers* toàn bộ lăn rơi trên mặt đất, tuyên cáo bỏ mình.

*nó nè

"..." Anh ngồi ở trên ghế sa lon lăm vào trầm mặc.

Cái này chứng tỏ, ăn vụng thật không dễ dàng.

*

Tại tiếng trong công ty muốn cái gì là có cái đó, Nguyễn Thu Thu không thêm đề ý.

Cô đã nghĩ xong năm sau sẽ báo danh đi học, học xong bằng lái là có thể mua xe rồi. Nguyễn Thu Thu tính một chút, mua một cái xe tiện nghi thay cho đi bộ vẫn có thể.

Tháng này phát tiền lương, cô có thể mời Trình Tuyền ăn bữa lớn.

Nguyễn Thu Thu còn có một bí mật.

Lũ cùng bọn Đồ Nam nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình cô đã biết được sinh nhật Trình Tuyền ngay vào ngày đầu tiên của năm mới này. Vừa hay tiền lương tháng này của Nguyễn Thu Thu có thể cho Trình Tuyền một bữa sinh nhật khó quên.

Nguyễn Thu Thu vẫn có cảm giác nghi thức thần bí với loại ngày lễ này.

Cái này bắt nguồn từ sinh nhật của cô —— cô sinh vào ngày 29 tháng 2, bốn năm mới có một lần sinh nhật. Cô rất thích không khí chúc mừng sinh nhật, nhưng đáng tiếc mình cũng không thường có, lúc đặc mấy mấy lần sinh nhật cũng không có người nhớ.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, coi như chúc mừng cuộc sống mới của cô và Trình Tuyền ở thế giới này, cô phải lên kế hoạch kỹ một chút.

Ngày hôm nay tan làm sớm, Trình Tuyền không có ở công ty, Nguyễn Thu Thu dự định tự mình đi dạo chơi.

Cô mặc vào một chiếc áo khoác dài, đeo khẩu trang và khăn quàng cổ, trong gió rét đi rất nhanh.

Cô lẽ là bởi vì nghi lễ sắp đến, Nguyễn Thu Thu rất muốn ăn món điểm tâm ngọt, nhất là bánh pho mát nửa chín. Cô nhớ kỹ gần đây có nhà làm bánh, vị ngọt cũng không tệ lắm, liền hào hứng đi qua.

Bước chân Nguyễn Thu Thu rất nhanh, tiệm bánh gato kia chỉ cách mấy trăm mét, chỉ mười mấy phút lộ, cô đã nghĩ kỹ đồ muốn ăn thuận tiện còn phải mang cho Trình Tuyền mang một phần.

Đúng lúc này, có người đột nhiên từ phía sau gọi lại tên của cô.

"Nguyễn Thu Thu."

Nguyễn Thu Thu mở mắt quay đầu.

Đứng phía sau, một tên đàn ông trung niên cũng che mặt kín mít như cô, y mặc áo lông, đáng người mập lùn, có chút cồng kềnh, ánh mắt nhìn rất hòa thuận.

Nguyễn Thu Thu sững sốt: "Anh là?"

Đối phương mỉm cười, biểu lộ thần bí: "Tôi muốn đến nói chuyện liên quan tới Gia Trùng."

Nguyễn Thu Thu: "Cái gì? Nếu như nói chuyện làm ăn, anh không nên tìm tôi."

"Không phải không phải." Y khoát khoát tay, "Tôi tới từ công ty cạnh tranh của Gia Trùng."

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, mười triệu, cô cảm thấy hứng thú không?"

Nguyễn Thu Thu lập tức kinh ngạc.

Một là khiếp sợ tại đối phương có tiền như vậy, há miệng là mười triệu; hai là, lại có người ngu xuẩn chạy đến tìm vợ của đại boss bàn chuyện làm ăn, nhìn là có vẻ muốn gây sự, quả thực là không có việc gì làm mà.

Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua thời gian, xác định còn sớm, liền thoải mái mà nói: "Đi, phía trước có một cửa hàng bánh ngọt, chúng ta ngồi trò chuyện."

Anh giải này họ Lâm, gọi Lâm Lợi, ngay khi vừa ngồi xuống đã giới thiệu rõ ràng thân phận của mình.

Nguyễn Thu Thu hỏi nói: "Là công ty Thụy Phương sao?"

"Cô quả nhiên biết nhìn hàng!" Lâm Lợi giờ ngón tay cái lên, có chút dương dương đắc ý, cảm giác là công ty bọn họ quả nhiên có danh tiếng, ai nhắc tới đều là ngay lập tức nghĩ đến.

Kỳ thật, Nguyễn Thu Thu chỉ nghe được Đồ Nam đề cập qua một câu.

Cái công ty này quen dùng mảnh lời chế tác trò chơi, chất lượng cao thấp không đều. Tay chân không sạch sẽ, trước đó có ăn công ty khác, cũng có thủ đoạn bôi xấu thanh danh.

Nhưng muốn cùng Gia Trùng so, vẫn có khoảng cách.

Nguyễn Thu Thu bình tĩnh uống một ngụm Cappuccino: "Anh nói."

"Tôi liền ăn ngay nói thật. Mười triệu, mua mấy bức phác thái, cô hẳn là biết tôi muốn cái gì. Game của Gia Trùng không phải vẫn chưa công bố bản đồ khái niệm* sao? Cốt lõi nhất chính là nhân vật và bối cảnh, chỉ cần những thứ này, chúng tôi hi vọng là đồ chưa công bố ra ngoài."

*Concept map: Bản đồ khái niệm hoặc sơ đồ khái niệm là một sơ đồ mô tả các mối quan hệ được đề xuất giữa các khái niệm. Nó là một công cụ đồ họa mà các nhà thiết kế hướng dẫn, kỹ sư, nhà văn kỹ thuật và những người khác sử dụng để tổ chức và cấu trúc kiến thức.

Nguyễn Thu Thu bùng tỉnh đại ngộ: "Các người định chơi thủ đoạn, đạo ý tưởng Gia Trùng?"

"Thông minh!"

Chỉ cần bọn họ lấy được bản gốc, thì ắt sẽ có bản lĩnh công bố ra ngoài sớm hơn Gia Trùng. Game lần này của Gia Trùng lần này đầu tư không ít, lỡ như xảy ra sai lầm gì, đến lúc đó chỉ sợ sẽ tổn thất vô cùng nặng nề.

"Đề biểu đạt thành ý, chúng tôi đưa trước cho có người ba triệu, số tiền còn lại, một tay giao tiền, một tay giao hàng, ý có thể nào?" Không đợi Nguyễn Thu Thu suy nghĩ, đối phương lại bổ sung, "Không cần lo lắng, nếu như công ty tạo áp lực, chúng tôi sẽ làm thế thường trú cho cô đề cô đi nước ngoài thoải mái đợi vài năm."

Mấy năm về sau có phải là thiên hạ của Gia Trùng hay không vẫn chưa biết đâu.

Nguyễn Thu Thu chớp chớp mắt, nói: "Đề tôi suy nghĩ lại một chút."

"Tôi cho rằng cô là người thông minh." Lâm Lợi thả thái hồng thí*

*Nịnh bợ, đánh rắm cũng khen là cầu vồng.

Nguyễn Thu Thu cười thần bí: "Tôi cũng cảm thấy như vậy."

Cho nên, trở về bàn bạc một chút, không chừng còn có thể kiếm vài triệu thu nhập thêm đó.

"Đúng rồi, vì sao lại tìm tới tôi? Không sợ tôi phản chiến sao?"

"Cô yên tâm, chúng tôi tự nhiên có biện pháp của mình." Lâm Lợi ra vẻ nắm đại cục trong tay.

Trên thực tế,vài ngày trước, người tình của Phó tổng có đề cập tới, bạn thân cô ta có một người quen biết đang làm việc tại Gia Trùng, là một lính nhảy dù, đoán chừng cùng một vị cao tầng nào đó có quan hệ mờ ám

Nghe tình nhân nói vậy, Phó tổng ngay cả Viagra* cũng quên uống, lập tức hưng phấn đề tình nhân liên hệ với bạn thân.

*Viagra là tên hiệu của thuốc Sildenafil dùng để giúp chống liệt dương ở nam giới, do công ty Pfizer Inc. sản xuất.

Bọn họ tự mình nói chuyện kỹ một lần, đối phương nói rất nhiều chi tiết, cơ hồ mỗi chi tiết đều rất xác thật. Người phụ nữ họ Từ này nói một câu quan trọng—— Nguyễn Thu Thu là lính nhảy dù, rất yêu tiền, thậm chí vì lấy tiền mà gả cho một người không có chút tình cảm nào với mình, còn chưa kịp gài bẫy ly hôn với chồng thì công ty bên đó vì phá sản, lại phải vì lấy căn hộ mà liều chết chịu đựng.

Loại phụ nữ yêu tiền như thế, nếu như cho mười triệu, sao có thể không động lòng?

Vì Nguyễn Thu Thu tham lam, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều, mục đích là lấy được bản thảo của Gia Trùng.

Phụ nữ hung ác lên, quả thực có thể hù chết người. Vì tiền có thể phản bội bản thân, đương nhiên cũng có thể phản bội kim chủ.

Nghe tới đây, Lâm Lợi đề nghị giọng nói, khuôn mặt mập mập giống một cái bánh bao lên men, Nguyễn Thu Thu nhìn thấy có chút buồn cười.

"Cái kia... Tôi mạo muội hỏi một vấn đề. Kim chủ của cô có phải là Đại boss của Gia

?"

Nguyễn Thu Thu bị y hỏi có chút ngạc nhiên.

Suy nghĩ một chút, Nguyễn Thu Thu nghĩ nghĩ, đích thật là chuyện như vậy. Kim chủ hiện tại của cô chính là Trình Tuyền nha, Trình Tuyền không phải là đại boss Gia Trùng sao?

Nguyễn Thu Thu trịnh trọng gật đầu: "Không sai. Nhưng anh không được truyền ra bên ngoài đâu đấy, đại boss này không muốn người khác biết."

"Được rồi, đã hiểu." Lâm Lợi ra hiệu OK.

"Tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ, nhiều tiền như vậy dù là mua phòng ốc thì qua mấy năm nữa cũng có thể tăng lên không ít. Cô nói xem tuổi cô trẻ gì vậy làm gì không tốt, về tranh nhiều tổn thương tay đó."

Nguyễn Thu Thu gật gật đầu.

"Anh yên tâm, tôi tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ suy nghĩ thật kỹ." Kiểm số tiền kia.

Nguyễn Thu Thu nói đến âm vang mạnh mẽ, ánh mắt kiên định. Lâm Lợi tự nhận là cô đã về phe cánh của bọn họ, giờ chén cà phê với Nguyễn Thu Thu giờ lên chén cà phê, vì tình chiến hữu của bọn họ... Ách không, vì lợi ích chung của bọn họ, cạh ly!

Lâm Lợi ừng ực ừng ực một uống cạn, lập tức khuôn mặt bánh bao lên men nhẵn nhụi vo lại thành một nắm

CMN, đáng quá

Quên bỏ đường!

...

Hai người thành công hợp tác, trên đường đi Nguyễn Thu Thu đều phải liên tục cam đoan với ý. Cô đưa mắt nhìn Lâm Lợi đi xa, vị đại ca này đã hẹn xong thời gian gặp mặt lần sau.

Dù sao chuyện này quá khẩn cấp, bọn họ nhất định phải giành giật từng giây để kéo Gia Trùng xuống nước.

Nguyễn Thu Thu tâm tình thoải mái ngâm nga bài hát, về đến nhà, vừa vào cửa đã í ới gọi Trình Tuyền: "Tuyền ơi, Tuyền Tuyền, anh ở đâu đấy? Mau ra đây, em có chuyện muốn nói với anh!"

Theo tiếng gọi của Nguyễn Thu Thu, cửa phòng tắm bị mở ra.

Trình Tuyền mặc đồ ngủ trên người mang theo hơi nước phòng tắm, làn da trắng sứng, mái tóc ẩm ướt không ngừng nhỏ nước xuống, bị anh dùng khăn mặt tùy tiện lau đi. Máu da trắng sữa màu da bị hơi nóng nước bốc hơi, có chút phẩm hồng, bộ dáng lười biếng. Cổ áo rộng rãi lộ ra xương quai xanh tinh tế.

Sắc đẹp trước mắt khiến Nguyễn Thu Thu cũng có chút sững sờ nuốt yết hầu khốc một cái.

Mặt của cô liền đỏ lên.

Mặc dù thường thấy Trình Tuyền, nhưng mà người này, chết tiệt thật đẹp quá!

Trình Tuyền đi đến trước mặt, nhìn kỹ bộ dáng Nguyễn Thu Thu, trông mắt màu đen thâm trầm. Anh cúi thấp đầu, khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn, cơ hồ có thể ngửi được hơi nước nóng bỏng từ trên người anh.

Nguyễn Thu Thu lắp bắp: "Anh làm gì?"

Anh nghiêm túc hỏi: "Bị cảm?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh có thể đừng có đùa tôi nữa không!"

Suýt nữa bị Trình Tuyền nhiễu loạn, quên mất mình định nói cái gì. Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc anh một cái, nói tiếp: "Là thế này, ngày hôm nay có người tìm tới em, nói muốn tôi trộm mấy bản phác họa của Gia Trùng."

Động tác xoa tóc của Trình Tuyền chậm rãi dư: "Ồ?"

"Anh cảm thấy cuộc làm ăn này, chúng ta có thể thành sao?" Nguyễn Thu Thu nháy nháy mắt, ánh mắt giao hoạt.

Vợ chồng hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Nhìn nhau.

Có thể thành!

***Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Thu Thu: Có tiền mà mà không kiếm, có vấn đề.

***Lời editor: Tui đang suy xét về việc đổi xưng hô cho na9 và n9. Tui là tui định đổi thành "anh-em" á, nên đổi bây giờ hay đợi Trình Tuyền tỏ tình rồi đổi nhé? Mọi người cho ý kiến đi nào

(*~*~*)□^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cẩn

Đối phương muốn bản vẽ gốc của Gia Trùng, vậy thì cứ cho bọn họ bản vẽ gốc đi, Trình Tuyền đã nói như vậy.

Chỉ có điều... Bản vẽ gốc đem cho, là phương án A đã bị bác bỏ trước đó, đã không còn dùng nữa.

Người ta đưa tới cửa muốn chết, không kiếm tiền của bọn họ thì quả thực là lương tâm cắn rứt. Sau khi Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền bàn bạc xong lại cùng bọn Đồ Nam, Lão Mạnh mở một cuộc họp nhỏ, Lão Mạnh quyết định nên cho đồ gi, còn có ý xấu đưa cho chúng mấy tấm bản thảo mà bọn cô không thích nhất.

Bàn bạc chi tiết xong, Nguyễn Thu Thu gửi tin nhắn cho Lâm Lợi: "Đồ đã lấy được, lúc nào chúng ta gặp mặt?"

Lâm Lợi nhận được tin nhắn vô cùng hưng phấn.

Y lập tức hẹn Nguyễn Thu Thu gặp mặt ngay trong ngày ở đi cửa hàng đồ ngọt lần trước, còn căn dặn Nguyễn Thu Thu phải cẩn thận một chút, đừng để bị người của công ty phát hiện cô, Nguyễn Thu đáp ứng vô cùng tự nhiên.

Ngày hôm nay gió vẫn lạnh run như cũ, Nguyễn Thu Thu cóng run lấy bảy, đợi cho cô đến cửa hàng đồ ngọt, liếc mắt liền thấy một bóng người mập mạp, quả nhiên là Lâm Lợi. Lâm Lợi đang ăn một khối bánh kem ngàn tầng*, mặt dính bơ mà không biết, Nguyễn Thu Thu chỉ chỉ môi, đi đến trước mặt y, mỉm cười.

*Bánh kem ngàn tầng

Cô nhìn Lâm Lợi, tựa như đang nhìn một bé Tiểu Tiền Tiền* hồng phấn, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

*小钱钱: Là con thỏ này nè

Cô nở nụ cười.

Mặc dù Lâm Lợi ở trên thương trường cũng thường gặp nhiều người đẹp nhưng bị Nguyễn Thu Thu bắt gặp được bộ dáng túng quăn thì vẫn có chút xấu hổ, nhất là lúc đối phương tràn ngập ý cười nhìn y.

Lâm Lợi vội vàng cầm khăn tay lên lau miệng, mời Nguyễn Thu Thu ngồi xuống.

"Cô gọi chút gì đi."

Nguyễn Thu Thu gọi một cốc trà sữa trân châu cho ấm tay.

Lâm Lợi hỏi: "Vật kia —— "

Nguyễn Thu Thu nhún mày: "Anh bảo quán mấy thứ này cho tốt đâu, tôi tốn không ít công sức đâu." Phải chọn rất lâu đấy.

"Đương nhiên đương nhiên."

Nguyễn Thu Thu để USB lên bàn, đẩy qua chỗ y, Lâm Lợi vội vàng cầm lên cẩn thận từng li từng tí lau mấy lần, sau đó đặt vào trong túi công văn màu đen. Nguyễn Thu Thu thấy động tác của cẩn thận thái quá của y, có chút buồn cười.

Lâm Lợi nói: "Bây giờ trả trước cho cô ba triệu, sau khi công ty của chúng tôi tiến hành tiếp các bước tiếp theo sẽ tính sau."

Nguyễn Thu Thu mí mắt nhấc lên, nháy mắt thần sắc trở nên rất giống Trình Tuyên, cặp mày sắc bén chau lên, ngay cả giọng điệu cũng là thần nhiên nhẹ nhàng: "Các người không phải là muốn vi phạm ước định chứ."

"Đương nhiên sẽ không!"

Bị cô nhìn chằm chằm nhìn như vậy, Lâm Lợi toàn thân đều nổi da gà, lập tức khoát tay.

"Nhờ đâu lấy được đồ giả, chúng tôi chẳng phải sẽ mất trắng sao? Cho nên, chờ chúng tôi..."

"Thật xin lỗi, tôi không có cái kiện nhẫn này. Tôi nhiều nhất chỉ có thể chờ đến khi các người công bố bản đồ khái niệm game thôi."

Nguyễn Thu Thu hai tay ôm vai, nghiêng chân: "Hoặc là các người cũng có thể lựa chọn từ chối, cuộc trò chuyện lần trước của chúng ta đã bị tôi ghi âm lại rồi, các người không trả tiền, tôi sẽ báo cho Gia Trùng, ai cũng không dễ kiếm tiền mà, anh nói có đúng không?"

Lâm Lợi lau mồ hôi lạnh: "Tôi phải trở về thương lượng một chút."

Nguyễn Thu Thu cười như không cười: "Khuyến các người suy nghĩ nhanh lên một chút, theo tôi được biết, bây giờ cách thời gian Gia Trùng tuyên bố sơ đồ khái niệm không còn mấy ngày đâu."

Hôm sau.

Câu lạc bộ đánh gôn nào đó

Lâm Lợi đứng ở một bên, cho người nhặt bóng lui ra cầu y lui ra. Y cúi đầu báo cáo với Phó tổng nhưng lời của Nguyễn Thu Thu, Phó tổng híp mắt lại, chép miệng một cái, nói: "Vậy còn không mau đẩy nhanh tốc độ đi?"

"Vậy số tiền kia?"

"Trước cứ đưa cho ả, đến lúc đó sẽ biện pháp làm khiến ả phải nhờ ra." Anh cười lạnh nói.

Tình nhân nhỏ bé kia của hắn phải thương nhiều một chút rồi.

Nghĩ như vậy, Phó tổng chợt thấy tâm yên ý mã. Bọn người kia không phải luôn nói hắn không biết quản lý công ty, nói hắn chỉ biết cầm tiền của gia tộc đi phá thôi à, không phải là bây giờ hắn đã sắp thành công rồi sao?

Hắn đã nghĩ kỹ, sau khi công thành danh toại nhất định phải mở chúc mừng, đã bắt đầu nghĩ đến việc nên đứng trên bục giảng giải chiếc công của mình như thế nào.

Về phần con đàn bà kia?

A, dám uy hiếp Nam Cung Ngạo Thiên hần, quả thực là tự tìm đường chết!

*

Nguyễn Thu Thu nhận được tiền của công ty Thụy Phương. Lần thứ nhất gửi ba triệu, thứ hai gửi bảy triệu, mười triệu cứ như thế bay vào túi cô, làm cho cô có loại cảm giác hạnh phúc không chân thực.

Đôi phương quả nhiên là tay lão luyện, thủ đoạn làm việc cực kỳ kín kẽ. Nguyễn Thu Thu đếm số chữ số 0 trong sổ tiết kiệm, đột nhiên cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác hưng phấn khi trúng xổ số.

Trời ạ, kiếm tiền thật dễ!

Nguyễn Thu Thu nghiêm trang dựa khung cửa, nhìn điện thoại di động nói với Trình Tuyền: "Người ngồi thì nhiều tiền. Lỗi này quả thật không sai."

Trình Tuyền đang bận ăn đồ ăn vặt, anh rót một chén sữa bò, cầm một túi ngũ cốc. Ngũ cốc này là ngũ cốc hoa quả sấy khô, bắt đầu ăn rộp rộp giòn tan, thừa dịp Nguyễn Thu Thu không chú ý, anh chỉ "khẽ kháng" đồ một ít, thể mà đã đổ ra một núi nhỏ cao như vậy.

Nghe được tiếng vang Nguyễn Thu Thu quay đầu liền phát hiện động tác nhỏ của Trình Tuyền: "... Dừng tay!"

Cho dù là thức ăn ít calo cũng không được ăn nhiều như thế!

Trình Tuyền thất vọng dừng động tác lại, thừa dịp Nguyễn Thu Thu hơi sơ suất không đề phòng, cố ý run run tay, lại hát ra một ít ngũ cốc nữa, ngũ cốc suýt nữa tràn ra khỏi bát sữa.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Người ngồi, nhiều tiền, rốt cuộc là nói a?

"Chúng ta chia tiền đi, chủ yếu là công ty ra sức, tôi ba anh bảy thế nào? Ngại ít hai chúng ta có thể nói lại nha." Nguyễn Thu Thu kéo ra cái ghế ngồi ở đối diện, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp sáng đến kinh người, lóe ra ánh sáng chói lọi tên là tiền tài.

Trình Tuyền: "Rộp rộp..."

Nguyễn Thu Thu: "Ngại ít à? Anh tám tôi hai?"

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu: "Này!"

Trình Tuyền cuối cùng từ chậm rãi chời đầu ra khỏi bát sữa bò ngũ cốc, chậm rãi nói: "Đều cho em"

Nguyễn Thu Thu sững sờ, nói: "Mặc dù anh có tiền, nhưng mà cũng không thể cho em tất chứ."

Trình Tuyền tiếp tục nói: "Em cứ bảo quản trước, tôi không có tiền thì sẽ bảo với em sau."

Nguyễn Thu Thu: "... Đây không phải là nói nhảm sao!

"Vợ chồng cùng chung tài sản, ai cầm đều là giống nhau." Ngữ khí của anh rất bình tĩnh, nói xong, lại cúi đầu tiếp tục nhai ngũ cốc hoa quả.

Nguyễn Thu Thu không lay chuyển được anh, đành phải gãi gãi lông mày, nói: "Được rồi, vậy em cầm trước."

Số tiền kia trước hết cứ đặt vào đây, cô cũng chưa cần đến, đặt ở ngân hàng lấy lợi tức cũng không tệ.

Động tác của Thụy Phương quả nhiên cực nhanh.

Ngay trước lễ Giáng Sinh, tăng giờ làm việc công bố chính thức bản đồ khái niệm và giới thiệu, thoát nhìn cũng copy được sơ sơ, nhìn cứ như là của bọn họ làm thật vậy. Trước đó, tên game của Gia Trùng đã tuyên bố, tên là « Hiệp Khách Hành », Thụy Phương cũng dùng tên tương tự, tên là « Hiệp Đạo ».

Đôi phương rõ ràng là mua acc PR để tăng khí thế, thuê mấy tài khoản Weibo V chia sẻ, thổi phồng game vô cùng khoa trương, nói là trò chơi mời một nhà thiết kế mới, sẽ lấy diện mạo hoàn toàn mới gấp mặt cùng mọi người.

Ngồi trên hot search cả ngày trời, ý kiến thì có đủ loại. Dân mạng thường xuyên chơi game đều vô cùng hoài nghi Thụy Phương, dù sao chuyện bọn họ treo đầu dê bán thịt chó cũng không phải chưa từng có, cũng không ít người chờ mong công ty có thể cho ra thay đổi gì.

Cùng thời khác đó, trên mạng thổi lên một làn gió, nói phong cách vẽ tranh mới của Thụy phương hơi tương tự với Gia Trùng, đều là là sắc thái cổ điển vô cùng sinh động khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng nhưng nếu như nói đến chân chính chế tác vẫn là Gia Trùng làm tốt hơn một chút.

Cùng lúc đó, vốn là hôm qua tuyên bố rằng hôm nay chính thức giới thiệu, Gia Trùng lại không có động tĩnh, nói xảy ra chút vấn đề, ba ngày sau sẽ đưa ra một thông báo chính thức. Tin tức vừa ra, đám dân mạng đều kinh ngạc, không biết Gia Trùng đã xảy ra chuyện gì.

Đây là lần đầu tiên bọn họ trì hoãn thời gian, chẳng nhẽ xảy ra vấn đề gì sao?

Bên kia đám người Thụy Phương vui cười lật trời.

Quả nhiên! Cô ta không đưa cho bọn họ đồ giả, Gia Trùng quả thật là đã xảy ra vấn đề!

Các công nhân viên của Gia Trùng xôn xao, trừ công ty cao tầng, ai cũng không rõ đến cùng là xảy ra vấn đề gì. Không biết là ai truyền lời đồn, nói là công ty có nội gián, tiết lộ bản thảo của công ty ra ngoài, đồng thời âm thầm đem danh nội gián chỉ hướng lên người Nguyễn Thu Thu.

Lúc Nguyễn Thu Thu đến công ty, lập tức phát giác được ánh mắt vài nhân viên nhìn cô rất không thích hợp. Từ Nguyễn Thu Thu tiến vào đã rất nổi bật, đối với ánh mắt khác thường của người khác đã thành thói quen, tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

Cho đến lúc có người ở sau lưng vụng trộm nghị luận: "Nhìn đi, bán đứng công ty mà còn mặt dày tới làm việc."

Đồ Nam gửi tin nhắn cho Nguyễn Thu Thu.

"Công ty có người tung tin đồn nhảm chị là người phản bội, xem chừng là có nội gián của Thụy Phương. Chị đầu, để chị thiệt thòi một chút rồi, bọn em sẽ tăng tốc độ, nhanh chóng bắt được người."

Nguyễn Thu Thu ngẩn người, lập tức buồn cười trả lời lại: "Được, tôi không chết được đâu."

Lão Mạnh ngồi ở văn phòng, thoải mái nhàn nhã hỏi: "Thế nào, muốn buông lỏng tâm trạng một chút hay không?"

Nguyễn Thu Thu: "Buông lỏng tâm trạng?"

Mắt lão Mạnh hiện lên một ánh sáng quý dị: "Cùng đi xem « Onepunch-Man » đi! Cô chắc chắn sẽ thích Saitama!"

Nguyễn Thu Thu: "... Không, tôi không có hứng thú với kiểu đầu phản quang chói lóa đấy."

Đang nói, Lâm Lợi gửi tin nhắn Nguyễn Thu Thu: "Trà một nửa số tiền, đảm bảo cô sẽ không bị Gia Trùng truy cứu trách nhiệm, thế nào?"

Nguyễn Thu Thu trực tiếp kéo y vào danh sách đen.

Bệnh tâm thần à, còn muốn cô trả lại một nửa?

Đến trưa, nhân viên của Gia Trùng lòng người bàng hoàng.

Liên tiếp có mấy người bị gọi vào nói chuyện, ai cũng rõ ràng, chắc chắn là liên quan tới vấn đề trò chơi mới. Nếu quả như có nội gián thật chỉ sợ là chuyện này vô cùng không xong rồi, cũng có quản chúng ăn đưa chế giễu chờ xem lúc nào thì Nguyễn Thu Thu bị gọi vào.

Chỉ ngần ngừ mấy tiếng, Đồ Nam đã tóm ra được kẻ tung tin đồn nhảm. May là cậu đã phòng thủ khá nhiều, vừa đánh vừa xoa, rốt cục cũng bắt được quân cờ của Thụy Phương. Nội gián là người Nguyễn Thu Thu quen biết, là người của bộ phận thiết kế, Tiểu Phương.

Hiện hiện Tiểu Phương vẫn coi như không tệ, chỉ là chậm chạp không thể thăng chức, khiến cho cô ta oán niệm sâu đậm, không biết từ lúc nào đã liên thủ với Thụy Phương.

Trước đó, bản thảo thiết kế của Gia Trùng đã xảy mấy lần tai nạn nhỏ nhỏ, may mắn đã bị nhanh chóng. Hiện nay liên hệ với nhau, rõ ràng là bút tích của Tiểu Phương, bị Đồ Nam ép hỏi, cô ta mới lộp bấp thừa nhận.

Cô ta biết chuyện Nguyễn Thu Thu phản bội công ty, thù mới hận cũ, thống khoái hết sức nên đã làm theo lời của Thụy Phương, ở phòng giải khát tung ra tin đồn. Bọn họ đều cho là mục tiêu chủ yếu của công ty sẽ vào kẻ cầm đầu tiết lộ bản thảo cũng chính là Nguyễn Thu Thu, ai có thể ngờ tới đối phương ngược lại bắt đầu nắm chặt người tung tin đồn nhảm.

Đối mặt với nét mặt nghiêm khắc của Đồ Nam, Tiểu Phương thất kinh nói: "Không thể nào! Chắc chắn là Nguyễn Thu Thu trộm bản vẽ của công ty! Các người vì sao không truy cứu gì cô ta, chuyện này không công bằng!"

Trên mặt Đồ Nam không có ý cười ôn hòa của thường ngày nữa, lông mày nhú chặt lại.

"Việc nào ra việc ấy, hành động của cô sẽ phải gánh chịu trách nhiệm pháp lý, về sau đừng mong có thể làm việc trong ngành này nữa, Tiểu Phương, sao cô lại hồ đồ như vậy?"

Tiểu Phương bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Là tôi có lỗi, tôi sai rồi, tôi thật sự không nghĩ tới chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy, van cầu ngài tha thứ tôi đi, tôi không muốn rời khỏi Gia Trùng!"

Đối diện với dự cầu xin tha thứ của cô ta, Đồ Nam thờ ơ: "Thu dọn đồ của cô về Thụy Phương đi, nơi này không phải nhà của cô."

Thuận tiện để trừ xone một gián trong công ty khiến cho Đồ Nam có thể thờ phào nhẹ nhõm. Nếu như dựa theo kế hoạch lúc đầu, sau game này Tiểu Phương sẽ có thể được thăng chức tăng lương, biết càng nhiều chuyện cơ mật. Chỉ là không biết trong công ty còn có bao nhiêu loại người này tồn tại, thật sự là khiến người ta không thể nào yên tâm nổi.

Vừa nghĩ tới người nào đó còn ngủ ở nhà, Đồ Nam liền oán niệm sâu đậm. Không vui a, cậu cũng muốn làm ông chủ phui mộng như vậy hu hu hu!

Tiểu Phương khóc lóc ôm một rương đồ rồi đi, trên dưới công ty, tin bất quái truyền đi nhanh chóng, đám người nghị luận ầm ĩ.

Chưa đến vài phút, Nguyễn Thu Thu liền được mời đến văn phòng Đồ Nam.

Các nhân viên ngồi ở văn phòng xôn xao, có người kim không được lòng hiếu kỳ, giả bộ như đi toilet, đi ngang qua văn phòng Đồ Nam. Cách lộp kính mờ, bọn họ khiếp sợ nhìn thấy Nguyễn Thu Thu- người vốn nên bị phê bình đang ngồi chễm chệ trên ghế, mà Đồ tổng tiêu sái anh tuấn của bọn họ lại cúi đầu khom lưng, trên mặt chất đọng ý cười, đáng cả phê cho đối phương???

Các nhân viên nhìn thấy một màn này: "!!!"

Trời ạ, bọn họ rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì vậy!

*

Cùng lúc đó.

Phó tổng Thụy Phương còn chưa nhận được tin tức mới nhất đến từ Tiểu Phương.

Hắn chỉ biết bây giờ Gia Trùng đang tra rõ nội gian, à phụ nữ tham lam kia chắc hẳn cũng không có kết quả gì tốt.

Hắn đứng ở văn phòng, một tay nắm lấy gậy đánh golf cười lạnh.

"Trời giá rét, để cho Gia Trùng phá sản đi."

***Lời editor: Theo ý kiến số đông, tui sẽ để Trình Tuyền tỏ tình rồi đối xung hô. Ngày đây còn xa lắm <(￣▽￣)>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Hạ Cẩn

Trên mạng che trời lấp đất đều là tin liên quan tới việc tuyên truyền game mới của Thụy Phương, bọn họ đánh ra ở lúc mấu chốt này rõ ràng là muốn đoạt độ hot với Gia Trùng. Mà vốn nên tuyên bố trò chơi mới, Gia Trùng cũng mất tâm mất tích, không biết phát sinh chuyện ngoài ý muốn như thế nào, dù loại lời đồn tin tức ngầm truyền đi nhốn nháo khiến Gia Trùng lên hot search mấy ngày.

Ngồi ở văn phòng, Đồ Nam vỗ tay: "Chiều này hay nha!" Mặc dù công ty không thiếu tiền, nhưng không tổn tiền cũng có thể lên tiếp mấy ngày lên hot search, không sợ mất người chơi, quả thực là chuyện tuyệt vời nhất năm.

Cậu dựa theo lời Trình Tuyền nói, vào buổi chiều ngày thứ ba đăng tin lên Weibo, hẹn mọi người chín giờ tối gặp mặt.

Tối thứ bảy chính là thời điểm lưu truyền tốt nhất, sau khi bắt đầu tuyên bố Weibo bị điên cuồng chia sẻ, tất cả mọi người đang chờ xem bản đồ khái niệm của Gia Trùng, phải chăng có như lời đồn nói, bởi vì thiết kế của Gia Trùng đụng độ với Thụy Phương nên mới chậm chạp không dám lấy ra.

Ba ngày có thể thay đổi cộng lòng gì chứ.

Mọi người đều dồn hết sức lực, chờ xem trò cười của Gia Trùng.

Ngược lại bên Thụy Phương lại già mủ sa, trước khi lần tra thủ cháy đồ thêm ít dầu, hai công ty phong cách khác nhau, phong cách hội họa của Gia Trùng từ trước đến nay đều nổi danh là đứt khoát tươi sáng, sao có thể cùng đụng hàng với bọn họ cơ chứ, đây quả thực chuyện giả dối nhất trên đời.

Trước sự mong chờ của hàng vạn người, vẫn luôn chiếm lấy vị trí thứ nhất của hot search, Gia Trùng cuối cùng tuyên bố bản đồ khái niệm và trailer.

« Hiệp Khách Hành ».

Ngay đầu video là cảnh tuyết rơi ngập trời, toàn bộ quốc gia bị bao phủ trong băng tuyết, không thấy dấu chân người. Nương theo tiếng đàn qụa bay qua, một tiếng tiêu thanh lãnh bỗng nhiên vang lên, âm sắc tinh tế quý dị khiến người nghe phát run.

Đàn qụa dài đằng đằng đang bay trong tuyết bỗng nhiên ngừng lại trước gió, trong khoảnh khắc, giống như một chiếc lá khô rơi "bụp" vào trong tuyết, không còn sự sống.

Óng kính chậm rãi từ mặt đất nâng lên, trên mặt tuyết không hề có dấu vết nhưng lại có một bóng lưng từ bên cạnh đi đến tự lúc nào. Trong trời băng đất tuyết, y mặc một chiếc áo choàng đen thò cùng một thanh kiếm gì cài bên hông, trên chiếc mũ rộng vành rơi đầy một tầng tuyết. Không nhìn rõ mặt của y, chỉ thấy một tấm lưng trắng tấp tểm thường, thậm chí nhìn có chút nhỏ gầy, yếu ớt.

Nơi mà y bước qua, không một dấu chân.

Giang hồ trong truyền thuyết, sắp được mở ra.

...

Video ngắn ngủi chỉ hai phút đồng hồ, rất nhanh đã xem hết, đám dân mạng cũng trợn tròn mắt.

Đầu tiên là im lặng một hồi, lập tức, số bình luận và chia sẻ nháy mắt tăng vọt, độ hot khiến ngay cả nhân viên của Gia Trùng cũng phải giật nảy mình.

"Mụ nội nó!!! Đây là phong cách thần thánh gì vậy!"

"Quá đẹp đi mắt, đã man a a a!"

"Lúc nào mở máy chủ vậy..... tôi muốn khóc!"

"Lần này Gia Trùng quả nhiên không làm tôi thất vọng! Về phần trailer, cho max điểm!"

Bình luận còn lại là một đồng tử ngữ gào thét, cũng không sau, mười hot search, Gia Trùng chiếm một nửa. Tất cả đều là từ khóa liên quan tới trò chơi.

Hot search đầu tiên là: # quý cầu Gia Trùng mau mau mở máy chủ!

Một mặt khen game mới Gia Trùng so với các game trước đó càng có ý cảnh hơn, bối cảnh càng thêm tinh tế, một mặt, tất cả mọi người thảo luận sôi nổi lên —— liên quan tới họa sĩ của nhưng bản vẽ gốc này, đến tốt cùng là có ai? Quả thực là tác phẩm thần thánh!

Đồ Nam gửi tin nhắn thoại cho Nguyễn Thu Thu, giọng điệu nhẹ nhàng mà hưng phấn: "Chị đầu, chị nổi tiếng rồi!"

Nguyễn Thu Thu: "... Lời này sao cứ cảm giác là lạ.

Cấp cao của Thụy Phương còn đang chờ Gia Trùng đóng cửa. Đến khi Lâm Lợi nhìn đánh giá thiên hần về một phía trên mạng, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, nom nớp lo sợ gọi điện thoại cho Phó tổng: "Ngài mau lên xem đi! Hình như xảy ra chút chuyện rồi!"

Phó tổng đang ôm tiểu tình nhân anh anh em em, chờ mở tiệc ăn mừng ban đêm. Hần vì đồ dành tiểu tình mà nhân mua mấy căn hộ, lúc này nhận được điện thoại của Lâm Lợi, lòng hần ảm một tiếng, nháy mắt chìm vào trong lòng nước sâu không nhìn thấy đáy.

Phó tổng đẩy tiểu nhân đẩy ra, vội vàng mở điện thoại.

Một câu khen ngợi đập vào mắt khiến cho hần ngậm kêu không tốt.

Gia Trùng tuyên bố hai Weibo, một là bản đồ khái niệm, một trailer đầu tiên. Hần run run rẩy rẩy ần mờ bản đồ khái niệm, tò thử nhất còn có chút giống của bọn hần, kế tiếp thì là hoàn toàn không giống, không chỉ có thiết kế nhân vật mà còn cả bối cảnh, quần áo trang sức, rõ ràng so với đồ Nguyễn Thu Thu đưa cho bọn hần cao cấp hơn rất nhiều, hoàn toàn không giống nhau!

Nguy rồi!

Sắc mặt của hần trắng bệch, khẽ cắn môi ần mở trailer, chưa xem được một nửa, hần đã tức giận đến không thở nổi, mặt đỏ rần. Tiểu tình nhân quần áo không đủ che thân đi đến sau lưng, mềm mại đáng yêu tiến lên trước ôm lấy Phó tổng: "Tổ ấm tình yêu của chúng ta mua..."

"Mua cái lìn! Tiền của ông đây đã bị mất rồi còn ở đây mà nhà nhà nhà!"

Phó tổng nổi trận lôi đình, không chút lưu tình chỉ thẳng vào tiểu tình nhân bắt đầu mắng: "Bảo người bạn kia của cô tới đâu, tên gì? Từ Bích Ảnh?! Hai người bồi thường tiền cho tôi! Bồi thường tiền!"

Chưa phát tiết xong, Phó tổng nhớ lại một sự kiện, như một chậu nước lạnh dội mạnh xuống đầu hần, lạnh thấu tim gan.

Hần lần này hoàn toàn hiểu rõ rồi.

À Nguyễn Thu Thu kia không phải nội gian, là chó săn của Gia Trùng!

Không kịp tìm Nguyễn Thu Thu tính sổ, hần lại nghĩ tới một chuyện quan trọng hơn.

Đúng, còn có account marketing, vẫn chưa rút lui!

Account marketing không nhận được tin tức rút lui, còn tưởng rằng Thụy Phương có con át chủ bài vẫn kim nén chưa ra, vẫn tiếp tục dựa theo cách làm đã trước đó, chụp màn hình bản đồ khái niệm Gia Trùng, lại chụp màn hình bản đồ khái niệm của Thụy Phương, đăng Weibo.

Tất cả đều có cùng một ý tứ —— thiết kế của Gia Trùng là sao chép Thụy Phương à? Sao lại có cảm giác Thụy Phương cao cấp hơn một chút vậy?

Ban đầu mọi người đều không nghĩ về Thụy Phương, cả đám đều ở chỗ Gia Trùng chê chén say sưa, nhìn thấy account marketing lên hot search, đám dân mạng lập tức bắt đầu chế giễu.

"Diễn rồi à, còn muốn ăn vạ người khác sao? Ai cao ai thấp tự lòng mình không thấy rõ ư?"

"Một đám chó ăn vạ, ngay cả Gia Trùng cũng dám ăn vạ, buồn nôn, cái game rác rưởi của mấy người, thắng này tuyệt đối không chơi!"

"Mất của mấy acc marketing bị mù sao?"

"Oa hot search này, có thể nói là Thụy Phương mua vô cùng không đáng."

"Lại còn để bản đồ khái niệm của hai công ty chung một chỗ, tôi lạy các người, xác định đây không phải là công khai phân tử hình sao?"

"Đồng đội heo náo của Thụy Phương mua hot search vậy? Cho Gia Trùng mười cái!"

Lực trào phúng của đám dân mạng lập tức đẩy acc marketing lên hot search, trong mười hot search trừ liên quan đến game của Gia Trùng thì chính là "Thụy Phương lại bắt đầu ăn vạ", "Bài trừ game của Thụy Phương, người người đều có trách nhiệm!"..

Biết được tin tức Phó tổng mặt mày tím tái, vội vàng để thư ký liên hệ với bọn họ để tranh thủ thời gian rút lui khỏi search, account marketing cũng dồn dập xóa bỏ Weibo liên quan. Bọn họ càng xóa bỏ, động tĩnh càng thêm rõ ràng, đám dân mạng chế giễu càng thêm lợi hại, hơn nữa còn làm ra các loại gói biểu tượng cảm xúc cảm xúc, chạy đến weibo chính thức của Thụy Phương mở đại hội vô cùng náo nhiệt.

Thụy Phương lập tức triệu tập nhân viên cao tầng, mở cuộc họp khẩn cấp.

Lúc đầu đã chuẩn bị tốt cho tiệc ăn mừng chuẩn, Phó tổng Nam Cung cố ý lấy lòng mặc áo phục đi qua, bị tổng giám đốc nhìn thấy, tức giận đến suýt nữa đánh chết cái đồ con ru của này tại chỗ.

"Mấy là tới tham gia hôn lễ à, ai bảo mấy mặc đồ tốt như vậy?"

Hứng chịu ánh mắt đũa cọt, lạnh lùng của người khác, hần xấu hổ đến nói không nên lời, nào còn về uy phong bình thường trước mặt cấp dưới và tình nhân, ngượng ngùng ngồi vào chỗ của mình.

Hành động của hần sợ rằng sẽ mang đến ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng cho công ty.

Lúc đầu dự định cùng Gia Trùng thưa kiện đòi tiền để đền bù hao hụt của hành động lần này, bây giờ thì hay rồi, một đồng cũng không lấy được, còn cái à phụ nữ thấy tiền là sáng mắt kia cũng không chịu trả tiền lại!

Phó tổng tức giận đến muốn thẳng thiên.

Chịu một trận mắng, hần mặt xám mày tro bảo thư ký liên hệ để với Đồ Nam, lại nghe được đối phương bây giờ đang rất bận, không có thời gian nói chuyện với hần

Đây không phải xem thường người khác thì là gì chứ!

Phó tổng Nam Cung trực tiếp đoạt laay điện thoại, đặt ở bên tai, nói gần đúng đúng nói: "À đàn bà tên Nguyễn Thu Thu kia tham ô của ông đây mười triệu! Công ty của chúng mày dám hại tao, tao muốn kiện à, tao muốn kiện công

ty của chúng mày!"

Ở đầu điện thoại kia có nàng thư ký vô cùng ôn nhu nói: "Được rồi, khiếu nại của ngày đã được ghi lại vào trong danh sách, có thời gian nhất định sẽ xử lý ạ, chúc ngài một ngày vui vẻ!"

"Cộp!" Điện thoại bị cúp.

"..."

Bên này, bộ phận PR của Gia Trùng quả thực muốn cười chết, mở to mắt nhìn Gia Trùng độ hot càng ngày càng tăng, cuối cùng trở thành chuyện đầu tiên không phải tin bất quát của mình tình chiếm hết hotsearch Weibo

Nguyễn Thu Thu ngồi văn phòng xem tin tức. Không ít ace V* đều khen thiết kế anime lần này so với lúc trước càng thêm tình tế hơn, nhìn thấy bọn họ chỉ thiếu nước khen họa sĩ lên tận trời, Nguyễn Thu Thu hưng phấn chạy đến gian phòng của Trình Tuyền, lặc lặc điện thoại trước mặt anh.

*Cái này là mấy tài khóa có nhiều người theo dõi như mấy ca sĩ, người nổi tiếng dị đó.

"Anh nhìn xem, anh nhìn xem, rất nhiều người đang khen tôi đấy!"

Trình Tuyền vừa mới trả lời tin nhắn của Đồ Nam, ngẩng đầu liền nhìn thấy gò má Nguyễn Thu Thu hơi phồng hồng vì hưng phấn, đôi mắt ổng ánh lên rồi ánh sáng rực rỡ hiếm thấy. Cô cầm điện thoại đi động tiền lên trước, một tay đặt lên bả vai Trình Tuyền, khoảng cách của hai người nháy mắt được rút ngắn.

Màn hình phản chiếu ra khuôn mặt hai người gần sát nhau

Bất tri bất giác anh thẳng lưng lên, thân thể cứng ngắt.

Chỉ là, ngoài mặt vẫn chỉ là bình tĩnh và bình tĩnh.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Thật vui!

Trình Tuyền: Tôi cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vọng Cổ Của Nam Phụ* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 38

Editor: Hạ Cẩn

Màn cửa bị kéo lại, căn phòng tối om không chút ánh sáng.

Một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da, hai chân bắt chéo, hơi dong đưa thân thể. Ánh mắt của hắn chăm chăm vào hai cô gái trước mặt, một người đang khóc lóc giàn giụa, một người khác tay siết thành nắm đấm, mặt không biểu tình. Theo thứ tự là bạn của Từ Bích Ánh - Tạ Lam Lam và Từ Bích Ánh.

Bên cạnh mấy tên áo đen lực lưỡng hai tay vòng ra phía sau, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

"Tính lúc nào trả tiền?" Nam Cung Ngạo Thiên rốt cục cũng chậm rãi mở miệng nói.

"Tôi nào có nhiều tiền như vậy chứ, van ngài tha cho tôi đi!" Từ đó đến giờ Tạ Lam Lam đều khóc thút thít rất kịch liệt, nước mắt hòa với mascara từ trên phẫn lột trượt xuống, để lại hai vệt bản ướt sũng khiến Nam Cung Ngạo Thiên phải dùng sức kéo ra.

Ban đầu sao hắn lại coi trọng cái thứ đồ chơi này chứ?

Từ Bích Ánh khẽ cắn môi: "Chuyện này không phải nên đi tìm Nguyễn Thu Thu sao?"

"Tìm cô ta?" Nam Cung Ngạo Thiên không những không giận mà còn cười, "Cô ta cùng một bọn với ông chủ Gia Trùng kia, cô bảo tôi đi đòi tiền cô ta, chẳng phải là tự đi tìm phiền phức à?"

"Sao có thể!"

Từ Bích Ánh tự nhận mình vô cùng hiểu rõ Nguyễn Thu Thu.

Người như cô ta có thể dùng câu 'dong chi tục phần' để khái quát tất cả đặc điểm từ trong ra ngoài, nếu như cô ta có bản lĩnh thì đã sớm tìm được tên đàn ông tốt hơn, ưu tú hơn so với Trình Tuyền, cần gì phải tốn thời gian ở cùng với dạng người ngồi ăn rồi chờ chết như Trình Tuyền

Còn nữa, nếu như Nguyễn Thu Thu thật sự đi theo đại boss Gia Trùng thì vì sao không ly hôn với Trình Tuyền? Chuyện này quá vô lý.

Từ Bích Ánh không cam lòng. Khoảng thời gian này, cô ta đã dùng tất cả biện pháp để chữa trị quan hệ của mình với Cố Du nhưng giữa bọn họ tựa hồ từ đầu đến cuối vẫn luôn có một lớp vải ngăn cách thật dày khiến Từ Bích Ánh không thể nào chạm tới anh. Vốn dĩ nghĩ rằng khiến Gia Trùng bị thương nặng, lúc Cố Du thất bại mình lại có thể có cơ hội mà cô trân quý.

Cũng giống như việc trùng sinh, cho à một cơ hội nữa, lần này à nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với Cố Du.

Về mặt cổ chấp của à khiến Nam Cung Ngạo Thiên đã nhìn quen kiểu phụ nữ đẹp yêu điểm, bạch liên hoa có chút động lòng.

"Không trả tiền cũng được thôi."

Một đôi gầy da đứng trên mặt đất, đi về phía trước vài bước, cuối cùng đứng lại trước mặt Từ Bích Ánh.

Hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm của cô ta lên, ánh mắt tàn khốc: "Dùng cơ thể của cô để trả lại."

Bạn cô ta ngồi bên cạnh sắc mặt trắng bệch: "Ngạo Thiên! Em cho là anh..."

"Cảm ơn. Loại tàn hoa bại liễu như cô, tôi đã sớm không có hứng thú."

Gã liếc mắt một cái, tên áo đen cao to bên cạnh liền che miệng Tạ Lam Lam lại kéo ra ngoài, chỉ để lại Từ Bích Ánh run rẩy bầy.

Cho dù là gan của Từ Bích Ánh lớn nhưng đối mặt trường hợp như vậy, đầu óc của cô ta cũng chỉ có một mảnh trống không. Định đầu của cô ta vang lên giọng cọt nhá của Nam Cung Ngạo Thiên: "Tôi xưa nay chưa bao giờ keo kiệt với phụ nữ. Nhà, xe, trang sức, muốn cái gì tôi đều cho em"

"Tôi..."

"Àm!"

Cánh cửa đột nhiên bị đập ra, hai tên to con còn lại hai mặt nhìn nhau, lập tức đi tới một bên cửa nhìn qua mắt mèo xem rốt cục là tên nào không có mắt đến tìm chết. Một giây sau, chỉ nghe được một tiếng va đập kịch liệt, cửa rầm một cái trực tiếp bị phá tan, nặng nề đánh vào trên người một trong hai tên to con.

Một bóng người xông tới, không đợi Nam Cung Ngạo kêu lên, lập tức đánh ngã hai người xuống đất.

Từ Bích Ánh lần này là khóc thật: "Du ca ca!"

"Mày là ai!" Nam Cung Ngao Thiên tức giận để sắc mặt tái mét, không dám tiến lên động thủ.

Cổ Du lau đi vết máu trên tay, cầm tay Từ Bích Ánh, lạnh lùng liếc Nam Cung Ngao Thiên: "Nếu có lần thứ hai, tôi sẽ không khách khí!"

Nói xong, kéo Từ Bích Ánh quay người rời đi.

Trên đường đi, tìm Từ Bích Ánh đập như trống châu, mở cờ trong bụng, vừa khóc vừa cười, nước mắt còn không thềm lau.

Cổ Du ngồi trên ghế lái, lúc nhận được tin tức anh vội vã chạy đến, ngay cả áo phục cũng không kịp đổi. Vốn là được mời đi cuộc họp thường niên của Gia Trùng, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của anh ta chính là đưa Từ Bích Ánh về nhà an toàn.

Từ Bích Ánh ngồi ở ghế sau, khoác hồ áo khoác của Cổ Du, co người lại.

Hai mắt cô ta lóe sáng nhìn chằm chằm vào Cổ Du: "Du ca ca... Ngày hôm nay nếu như không có anh..."

"Bích Ánh."

Cổ Du mím chặt môi, sắc mặt so với ngày thường nghiêm túc hơn nhiều. Anh nắm chặt tay lái, anh cố gắng làm cho ngữ khí của mình thật bình tĩnh: "Vì sao lại em lại đây đưa với bọn họ."

"Em.. Em bị lừa!" Từ Bích Ánh lập tức ra vẻ tủi thân đỏ mắt, "Là bạn em bày kế hại em."

"..."

Sự im lặng của anh khiến cô ta cảm thấy bất an. Cũng làm cho Từ Bích Ánh đột nhiên giật mình, vì sao Cổ Du lại xuất hiện ở đây? Sao anh lại biết được?

Cô ta lập tức khản trương lên: "Du ca ca..."

"Đừng cố làm chuyện không nên làm" Mối của anh gắt gỏng, cũng không nói lời tiếp theo, chỉ là thở dài một hơi, "Đây là lời khuyên nhủ với tư cách là anh trai của em."

Hai chữ "anh trai" giống như chiếc kim đâm thẳng vào lòng Từ Bích Ánh khiến cho à gần như ngạt thở.

Cả một đường hai người không nói gì.

Đến trước cửa nhà, Từ Bích Ánh run bẩy bẩy không có ý muốn xuống xe. Cổ Du đỡ cô ta xuống xe, nhận chìa khóa của Từ Bích Ánh mở cửa, đưa cô ta ngồi lên ghế sa lon.

Từ Bích Ánh cúi thấp đầu, không nói gì. Cổ Du rót cho cô một cốc nước, cô ta lại thấp thấp giọng nói: "Anh có thể ngồi với em một lúc không, hôm nay em thật sự rất sợ hãi..."

Cổ Du nhìn thoáng qua thời gian, cách thời gian bắt đầu họp thường niên chỉ còn mười mấy phút, dù sao đều là đến muộn.

Anh ngồi trên một ghế sofa khác.

Từ Bích Ánh ánh mắt lóe lên, một loại dũng khí không tên đang chống đỡ cô ta khiến cô ta nghĩ đến "thuốc" mà mình đã cất giữ trong ngăn tủ từ lâu... Cô ta nghĩ, có lẽ đã tới lúc cô ta phải đánh đến cùng mới có thể càng thêm kiên cường bước tiếp con đường này

*

Hôm nay, Nguyễn Thu Thu phải tham gia tiệc thường niên, đến lúc đó, Đồ Nam sẽ giới thiệu công lao của Nguyễn Thu Thu trong tiệc rượu, cũng để cho tất cả mọi người cảm niệm.

Nguyễn Thu Thu ăn mặc rất mộc mạc, cô trang điểm thanh nhã, mặc chiếc váy đen nhỏ, khoác một chiếc áo khoác dày giữ ấm ra ngoài. Đại boss Trình chân chính đang ngồi trong nhà chơi máy vi tính, bộ dáng không liên quan đến tôi, tôi là người ngoài cuộc.

Thật là không biết nên ghen tị hay là nên bội phục sự sát phạt quyết đoán của Đồ Nam đây.

Cuộc họp thường niên được tổ chức trong một khách sạn đắt tiền.

Nguyễn Thu Thu vừa xuất hiện, dù ăn mặc vô cùng đơn giản nhưng vẫn là một điểm sáng như cũ, đi đến chỗ nào cũng thu hút tầm mắt của người. Cô khách khí chào hỏi cùng một đám người không quen biết. Phó Từ Trùng và Tiêu Phiền hình người đáng chú ý đứng ở một bên rót rượu, liếc trộm Nguyễn Thu Thu vài lần, nói: "Quả nhiên vẫn là chị dâu đẹp nhất."

"Nhìn đáng vẻ không có tiền đồ của hai người đi, không biết chủ động xuất kích đi tìm đối tượng à?" Chẳng từ biết lúc Đồ Nam đi lên trước nhận một chén Champagne, si và hai người.

"Bọn tôi nào giống cậu, bôi keo xịt tóc còn dày hơn cả tường thành."

Đồ Nam: "Cút."

"Người ta nào giống Tiêu Phiền, nhớ thương tình cũ."

Tiêu Phiền đỏ mặt: "Cậu đừng nói nữa."

Mấy người nói thì nói vậy, nhưng cũng không thể đến trước mặt Nguyễn Thu Thu chào hỏi, miễn cho bị những người khác truyền lời ong tiếng ve. Nguyễn Thu Thu gật đầu mỉm cười với bọn họ từ xa, thướt tha duyên dáng, quyến rũ động lòng người, trong lòng mấy người nhộn nhạo, nháy mắt lại làm cho suy nghĩ mình cũng sẽ có vẻ đẹp.

Hôm nay Lão Mạnh ăn mặc rất hoạt bát. Gần đây vợ lão mang thai lần hai, lão chạy đi chạy lại hai đầu cũng không thấy mệt, ngày thường trong lời nói đều là tràn ngập tình yêu thương dành cho vợ và con cái khiến Nguyễn Thu Thu hâm mộ không thôi.

Một cuộc hôn nhân tốt đẹp sẽ thay đổi hai người trở nên tốt hơn, lão Mạnh và vợ lão chắc hẳn đã rất hạnh phúc.

"Tôi hôm qua tôi mơ thấy có một tên chó chết vạ y vợ tôi, dọa tôi cả người toát mồ hôi lạnh! Nhưng mà tôi không thể nói với vợ được, có biết tại sao không?"

Nguyễn Thu Thu vô thức đặt câu hỏi: "Vì sao?"

Lão Mạnh vỗ tay ra tiếng: "Câu hỏi của cô vô cùng phi có ý nghĩa. Bởi vì chuyện này muốn liên quan đến một bản manga « NA NA », Nana lúc trước cũng mơ thấy bạn trai của mình vượt quá giới hạn sau đó liền thật sự bị đội..."

"Muốn ăn sushi không?" Nguyễn Thu Thu lựa chọn cắt ngang mạch não thần kinh của lão.

"Được được."

Lão Mạnh kẹp miếng sushi cá ngừ, bỗng nhiên thần thần bí bí hỏi: "Vậy cô có biết nhân vật 2D nào thích ăn sushi..."

Nguyễn Thu Thu: "A, hình như có người đang gọi tôi!"

Thật vất vả mới thoát được ma chú lão Mạnh, Nguyễn Thu Thu thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ này bình thường tính cách là rất tốt, nhưng mà có một tật xấu là nói được ba câu thì hai không rời thế giới giả tưởng, mỗi một chủ đề đều lão đều có thể đưa đến các loại Manga anime. Nghe nói lúc trước lão quen biết vợ trong một cuộc triển lãm Anime, hai người hợp nhau một cách lạ kỳ, ngẫu nhiên cãi nhau cũng là bởi vì nhân vật yêu thích khác nhau, đáng yêu vô cùng.

Còn chừng mười phút đồng hồ nữa, Đồ Nam liền sẽ lên đài chủ trì cuộc họp thường niên, Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới đợt lái nữa còn phải lên đài, vội vàng buông thức ăn xuống, dự định đi sửa lại son môi.

Nguyễn Thu Thu sửa xong son môi, từ toilet ra lại đụng phải Cổ Du.

Sắc mặt của anh ta nhìn là lạ, áo sơ mi màu trắng dìm đỏ, sắc mặt phấm hồng. Anh đứng trước bồn rửa ray công cộng bồn, dùng sức tạt nước vào mặt, cố gắng làm giảm nhiệt độ xuống để cho mình tỉnh táo lại.

Nguyễn Thu Thu có chút ngạc nhiên: "Cổ Du, anh sao vậy?"

Hiếm thấy Cổ Du hốt hoảng, anh ta chắt vạt xoa nước trên mặt, để cuống họng nói: "Đừng tới gần tôi! Hình như tôi uống lầm thuốc rồi!"

Một tay anh ta chống trên bồn rửa tay, nửa trên cơ thể ướt đầm, làn da lộ ra màu đỏ hồng, ngay cả con mắt cũng đã đỏ lên.

Nguyễn Thu Thu xem phim nhiều, lại liên tưởng đến Cổ Du là nam chính, lập tức bùng tình đại ngộ.

"Không phải là anh trứng xuân..."

"Suyt!"

Cổ Du cố nén thống khổ, nói: "Tôi đến nơi này mới phát hiện không hợp lý, hiện tại với bộ dáng này cũng không có cách nào đi bệnh viện. Có cứ làm như không thấy, đi mau!"

Trong tầm mắt mờ mịt của anh ta, Nguyễn Thu Thu hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, kỳ quái, nữ chính đâu? Không phải là đang ở một phòng nhỏ nào đó chờ đó chứ?

Mắt thấy bộ dáng thống khổ của Cổ Du, Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới chuyện hôm nay anh ta cũng phải lên bục Gia Trùng biểu diễn, không thể xảy ra chuyện, tình huống lúc này đích thật là có chút không xong rồi.

Nguyễn Thu Thu chợt nảy ra ý tưởng.

Cô tinh táo nói: "Người anh em! Ổ yên chỗ này chờ thôi! Tôi có cách!"

Cổ Du: "???"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Editor: Hạ Cẩn

Thấy cơ thể có vấn đề, Cổ Du lập tức liên tưởng đến Từ Bích Ảnh.

Là Từ Bích Ảnh rót nước cho anh, ôn nhu khuyên anh ở lại đợi một lúc. Cổ Du và cô ta quen biết nhiều năm, hai người coi như không có duyên trở thành vợ chồng thì cũng là thanh mai trúc mã. Anh vẫn không thể quyết tâm với Từ Bích Ảnh nên mới gieo ra hạt mầm tai họa hôm nay.

Từ Bích Ảnh ngồi ở trên ghế sofa thút tha thút thít, liên tục xin lỗi, nói mình không đúng.

Điều hòa trong phòng mở nhiệt độ hơi cao, chỉ mới một lúc đã khiến cho anh miệng đắng lưỡi khô. Cổ Du uống nửa chén nước ấm, lại liếc mắt nhìn thời gian, quyết định chờ một lát nữa sẽ xuất phát. Bên tai là giọng Từ Bích Ảnh dịu dàng mềm mại "Du ca ca", trong lúc vô tình cô ta ngồi càng ngày càng gần, không biết là vô tình hay là cố ý, cổ áo của ả mở rộng ra, lộ ra da thịt non mềm trắng nõn.

Hai mắt Từ Bích Ảnh nhắm lệ yếu đuối buồn bã khiến cho người ta không tự chủ được sinh ra ý muốn bảo vệ.

Tựa như một đám lửa từ lồng ngực lan lên.

Tay Từ Bích Ảnh rơi trên đầu gối của hắn, Cổ Du cảm thấy bực bội bởi vì trong đầu của ang đột nhiên hiện lên một khuôn mặt khác, chuyện này khiến hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Anh đột nhiên đứng dậy, áo khoác cũng không lo cảm, giọng điệu lãnh đạm hơn so với ngày thường: "Anh đi trước."

"Anh muốn đi đâu?"

"Xin lỗi, anh có việc..."

"Anh không thể đi!"

Từ Bích Ảnh muốn ôm chặt anh từ phía sau lưng, lại bị Cổ Du không chút lưu tình đẩy ra, lực đẩy của anh hơi lớn khiến ả hơi sơ suất không đề phòng mà ngã sập xuống đất. Cổ Du lớn cật bước đi ra cửa, cạch một tiếng đóng cửa lại.

Từ Bích Ảnh âm thầm kêu hồng bét, vội vàng xông lên trước muốn đuổi theo Cổ Du, không đợi cô ta đuổi theo, Cổ Du đã lái xe đi mất dạng.

Từ Bích Ảnh thật sự sợ hãi.

Điều đầu tiên cô ta nghĩ đến lúc này không phải là Cổ Du có thể xảy ra chuyện gì hay không mà là liệu mấy ả đàn bà khác có thừa lúc xông vào chiếm được tiện nghi không?

Cổ Du lái xe chạy tới khách sạn. Khách sạn tổ chức họp thường niên cùng lắm chỉ mất mười mấy phút đường xe, bây giờ chạy tới còn kịp.

Trong xe chật chội, cảm giác hơi oi bức, Cổ Du mở cửa sổ ra, để gió mát thổi vào mặt mình khiến cho dòng máu đang sôi trào của anh ta có thể bình tĩnh lại. Tim của anh như sắp nổ tung, cảm giác này khiến anh có loại dự cảm bất an.

Dự cảm bất an này sau khi đến khách sạn đã lên tới đỉnh điểm.

Cổ Du chắt vạt trốn trong toilet, tạt nước lạnh vào mặt của mình, cố gắng giữ bản thân tỉnh táo nhất có thể.

Cả người anh đều khó nòng bắt an khó nhịn, nơi nào nổi lên phản ứng rõ ràng khiến Cổ Du bất chợt nhận ra mình đã bị hạ được. Còn là ai trồng khoai đất này nữa, trong lòng của anh đã lập tức có một ứng cử viên -- cũng là người mẹq Cổ Du không muốn tin tưởng nhất

Anh không ngờ, Từ Bích Ảnh lại dám làm ra thủ đoạn hạ lưu như thế!

Thuốc của cô từ đầu mà có, từ lúc nào mà cô ta lại có suy nghĩ như vậy, Cổ Du đều không biết. Giờ này anh ốc còn không mang nổi mình ốc, lúc nào cũng có thể bị người khác nhìn thấy, nhưng mà phải từ bỏ ngày cơ hội ngày hôm nay, Cổ Du không cam tâm

Tại sao mỗi lần luôn luôn xảy ra sự cố tại thời khắc mấu chốt?

Cổ Du liều mạng khắc chế sự xúc động của mình, hận không thể ngay lao đi tắm nước lạnh ngay lập tức. Ngay tại lúc khốn cùng này, người anh không muốn gặp nhất lại xuất hiện trước mặt anh.

Là Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu báo Cổ Du không được chạy loạn, trước tiên có thể trốn trong toilet, cô chạy về đại sảnh tầng hai, Đồ Nam đã đứng ở trên bục chuẩn bị lát nữa ra sân bắt đầu phát biểu.

Nguyễn Thu Thu: "... Hóng rồi!"

Cô phải tranh thủ thời gian!

Thừa dịp những người khác không chú ý, Nguyễn Thu Thu gọi một nhân viên phục vụ lại, là nam sinh trẻ tuổi. Cô túm đối phương qua một bên, nam sinh mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp hỏi có chuyện gì. Nguyễn Thu Thu nghiêm túc nói: "Các cậu có đá không?"

"Có có." Nhân viên phục vụ còn tưởng rằng cô muốn uống đồ uống lạnh "Tôi đi lấy cho ngài!"

"Tốt, cho tôi một thùng!"

"Một thùng???" Nhân viên phục vụ bị Nguyễn Thu Thu dọa cho đứng hình.

Nguyễn Thu Thu chấp tay trước ngực, ôn nhu nói: "Xin nhờ xin nhờ, có việc cần dùng gấp."

"Ách, có thể dùng đá tủ lạnh được không?"

"Có thể có thể! Làm phiền cậu nhanh một chút, cảm ơn!"

Nữ chính không biết chạy đi nơi nào rồi, kịch bản đột nhiên phát triển tình huống hạ được, Nguyễn Thu Thu cũng rất bất ngờ. Nhưng lúc mấu chốt như thế này rồi, hiển nhiên không thích hợp lấy thân giải độc. Đêm nay đối với Cố Du mà nói là rất quan trọng, anh chắc chắn không muốn bỏ vụt mất, Cố Du chắc chắn không hi vọng bỏ lỡ, anh là người rất có tham vọng.

Cho nên, Nguyễn Thu Thu đành phải hạ một liều thuốc nặng.

Cậu nhân viên phục vụ rất nhanh nhẹn, mới chờ có một lúc đã mang thùng nước tới, Nguyễn Thu Thu vắt và nhận lấy.

"Ngài không sao chứ, cần tôi giúp ngài không?" Cậu có chút không đành lòng.

"Làm phiền cậu tìm giúp tôi một bộ đồ tây, khách sạn có không? Đại khái cau 1m8, cỡ không quá nhỏ. A đúng, lấy thêm một cái khăn lông."

Thời gian khẩn cấp, không rảnh đi thuê phòng, Nguyễn Thu Thu đành phải để Cố Du thiết thòi một chút, ở tạm trong toilet vậy.

Đến lúc Cố Du đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu mang theo một thùng đá và một cái thùng không tới, anh không khỏi sững sốt.

Về mặt Nguyễn Thu Thu kín đáo: "Anh đã từng nghe nói qua trò dội nước đá lên đầu* chưa?"

*Dội nước đá lên đầu là trò chơi thử thách nhằm nâng cao nhận thức về ALS là căn bệnh khiến các tế bào thần kinh vận động của con người bị tê liệt. Khi dội nước đá giống như trong thử thách thì phản ứng thần kinh của người bị dội nước lạnh cũng xảy ra tương hợp tương tự như vậy một phần.

"..."

Cố Du đi vào toilet, để cho an toàn, Nguyễn Thu Thu mặt dây may dạn canh giữ ở cửa nhà vệ sinh nam.

Cái giờ này hiếm có người đến toilet "giải quyết", Nguyễn Thu Thu đợi trong chốc lát, nghe được tiếng nước ào ào trong toilet thì dần dần thả lỏng.

Đúng lúc này, trên hành lang, một người đàn ông đi đến, là nhân viên của công ty. Anh ta nhìn thấy Nguyễn Thu Thu, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó lập lúng túng chỉ chỉ WC nam: "Cái kia..."

Nguyễn Thu Thu chân thành hỏi: "Anh vội à?"

"Gấp, à không gấp..."

"Nhà vệ sinh nam hỏng rồi, anh đi cái khác đi."

"..."

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, bầu không khí tức thì trở nên xấu hổ dị thường.

Anh chàng kia gãi gãi đầu, không dám hỏi Nguyễn Thu Thu sao lại biết toilet nam hỏng, đành phải ngượng ngùng nói: "Vậy tôi đi toilet khác nhìn xem."

Nguyễn Thu Thu vẫn chân thành như cũ: "Chúc anh đi vệ sinh vui vẻ."

"..."

Đưa mắt nhìn đối phương đi xa, Nguyễn Thu Thu lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cô có cảm giác sâu sắc rằng hôm nay mặt mũi của mình bị mất sạch rồi. Chỉ sợ ngày ngày thứ hai toàn bộ công ty đều sẽ xuất hiện tin bất quái liên quan tới việc tại sao Nguyễn Thu Thu lại đứng canh ở WC nam không nhúc nhích.

...

Đêm nay, cả đời này Cố Du sẽ không quên.

Anh đã từng được cảm nhận cái gì gọi là giá rét thấu xương, còng đến cơ bắp cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run run rẩy rẩy, nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng. Anh cắn răng dội nước đá, trong đầu đều là chuyện về tương lai, về quá khứ, về hiện tại, anh nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Từ nhỏ, cha mẹ đã dạy bảo anh phải biết gánh vác trách nhiệm, chỉ là từ giờ khác này, anh đã không đủ sức để gánh vác thân phận anh trai này nữa rồi. Một chút ấm áp cuối cùng của anh dành cho Từ Bích Ảnh đã bị nước đá dập tắt, lạnh đến chết lặng.

Cuối cùng, anh cũng không cảm giác được bất luận cảm giác khô nóng nào nữa.

Anh nghiêm mặt lau khô nước đọng trên người, thay một bộ tây trang màu đen, vai hơi chật nhưng vẫn coi là vừa vặn.

Cố Du mang thùng đi ra cửa, sắc mặt đã khôi phục vẻ yên tĩnh ôn hòa của ngày thường, nếu như không phải có mái tóc ướt nhap và làn da nhợt nhạt tái cứng ngắc thì chắc cô sẽ nghĩ chuyện vừa xảy ra mình bị hoa mắt mất.

Nguyễn Thu Thu nói: "Thùng cứ để chỗ này, đợi chút nữa sẽ có người tới lấy. Anh ở đây sửa soạn lại một chút đi. Để tránh bị nghi ngờ, tôi vào hội trường trước đây."

"Thu Thu!"

Nguyễn Thu Thu quay đầu lại, nghi hoặc: "Há?"

Anh đưa ngón tay ra rồi lại rút về, môi mím thành một đường thẳng tắp, nhìn gương mặt xinh đẹp kia, anh kiểm chế thu lại cảm xúc, giọng điệu và cảm xúc đều vừa phải để tỏ vẻ cảm kích: "... Nguyễn Thu Thu, cảm ơn cô. Ân tình hôm nay của cô, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng."

Nguyễn Thu Thu bị đáng vẻ chừng chạc đàng hoàng của anh ta chọc cười.

Cô đập một cái vào bả vai Cố Du, cười híp mắt nói: "Này, đừng có khách khí như vậy, đợi lát nữa biểu hiện tốt chút."

Cố Du nhìn cô, cũng cười.

Anh ừ một tiếng.

Một bên khác, Đồ Nam đứng trên đài, không nhìn thấy hai người Nguyễn Thu Thu và Cố Du đâu, lòng nóng như lửa đốt. Cậu nháy nháy mắt ra hiệu bảo bọn Tiêu Phiền đi tìm người, đợi lát nữa giới thiệu người mới, hai người đều không ở đây thì phải ăn nói kiểu gì.

Đang nói Nguyễn Thu Thu liền từ một bên đi tới.

Tiêu Phiền thờ phào nhẹ nhõm, chạy chậm đến trước mặt Nguyễn Thu Thu, thấp giọng hỏi: "Chị đâu, chị đi đâu vậy?"

Nguyễn Thu Thu sửa sang lại tóc, nói: "Tôi đi toilet, thật xin lỗi, bụng tôi không tốt."

"Vậy là tốt rồi, chị nhanh chuẩn bị một chút đi!"

Nguyễn Thu Thu vào vừa đúng lúc. Trong biển người mờ mông, Đồ Nam liếc mắt vài cái đã tìm được cô, cậu vô cùng tự nhiên chuyển chủ đề đến việc giới thiệu người mới bộ phận, đầu tiên là Nguyễn Thu Thu. Đồ Nam vừa nói ra, theo giọng nghị luận âm ỉ của đám người, Nguyễn Thu Thu đi lên đài, đứng chính giữa.

Đồ Nam háng giọng một cái, nói: "Trước đó có vài người hoài nghi về thực lực của cô Nguyễn đây. Hôm nay, tại đây tôi muốn nói rõ hai điều.

Đầu tiên, chúng tôi tuyển chọn rất công bằng, cô Nguyễn là lấy ưu thế dẫn t

ruốc tuyệt đối trong cuộc bỏ phiếu để vào Gia Trùng, điểm này tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy được, không hề có chuyện người trong nội bộ nhét người vào.

Tiếp theo cũng là chuyện quan trọng nhất, trong game mới « Hiệp Khách Hành » của chúng ta, cô Nguyễn là người sáng tạo chính, trong quá trình làm game đã cho vào rất nhiều linh cảm của bản thân, đã mang đến cho chúng ta ngạc nhiên vô cùng lớn, thành công lần này của công ty không thể không kể đến công lao của cô Nguyễn đây. Xin mọi cho cô Nguyễn một tràng pháo tay!"

Lời Đồ Nam khiến cho đám người xôn xao, bọn họ không nghĩ tới người sáng tạo chính của game lần này lại là Nguyễn Thu Thu.

Vốn dĩ lúc trước mang theo thành kiến, ánh mắt khinh thường giờ dần dập chuyển thành kính nể, tán thưởng. Mới đầu tiếng vỗ tay hoan nghênh Nguyễn Thu Thu còn là ngả ngón bởi vì mọi người đều đang chỉ reo hò cổ vũ vì vẻ ngoài của cô, còn bây giờ đại đa số người ở đây là thật tâm thật ý vỗ tay cho cô.

Tiếng vỗ tay ngừng lại, Nguyễn Thu Thu bị tâm trạng của của bọn họ cảm nhiễm, cũng có chút vui vẻ. Tay cầm mic của cô hơi run rẩy, để lộ tâm trạng thật của cô nhưng mặt ngoài vẫn cố tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cho dù là giới thiệu hay lời cảm ơn đều hề không nói lắp, trôi chảy nói xong.

Đồ Nam vốn dĩ đã chuẩn bị tốt công tác cứu trợ, đã nghĩ xong nên nói tiếp thay Nguyễn Thu Thu như thế nào. Cô tự nhiên như thế khiến Đồ Nam cũng phải âm thầm giờ ngón cái.

Nguyễn Thu Thu cúi chào, lúc chuẩn bị xuống đài, Đồ Nam cười nói: "Làm tốt lắm, chị đầu."

"Dạ chết chị mày rồi." Bộ dáng cứng đờ của Nguyễn Thu Thu suýt nữa khiến Đồ Nam không nhận được cười.

Nếu như không phải vẫn đang ở trên đài, cậu sớm đã không nhận được phải trêu chọc cô chị đầu đáng yêu này rồi.

Nguyễn Thu Thu đi xuống đài, trước mặt cô, người đi tới chính là Cố Du âu phục gầy da. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lướt qua nhau trong giây lát, Nguyễn Thu Thu thấp giọng nói: "Cố lên."

"Cảm ơn."

Đợi cho Cố Du lên đài giới thiệu mình, Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị chạy ra.

Cô báo cho lão Mạnh một tiếng, sau đó lặng lẽ cầm áo khoác, tiện thể báo cậu nhân viên phục vụ tốt tính vừa nãy đóng gói cho cô một đồng đồ ăn mang về nhà. Nguyễn Thu Thu nghĩ, hợp thường niên của công ty, đại boss chân chính cũng hẳn là được ăn đồ ăn mà không phải một người là loi trợ trợ đợi ở nhà.

Bên trong ồn ào náo nhiệt, không có ai phát hiện ra bóng người cô đã lặng yên biến mất.

Cửa được mở ra.

Phòng khách chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, vừa tối tăm vừa vắng vẻ. Trình Tuyền ngồi trên ghế sofa, tay đặt sau gáy, tựa hồ đang ngẩn người. Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại, bất ngờ nhìn Nguyễn Thu Thu.

Anh chậm rãi hỏi: "Sao về sớm vậy."

Nguyễn Thu Thu quơ quơ một túi đồ ăn đóng gói trĩu nặng trên tay, giờ lên môi.

"Trở về mở tiệc thường niên, ông chủ, ông thấy thế nào?"

"..."

Anh sợ sệt một lát, giọng điệu vẫn nguội ngất như cũ, nhưng đã có chút ám áp: "Được."

***Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm sau.

Nguyễn Thu Thu đứng trên cân: Tôi thật đàn, quá đàn!

*Lời editor: Chúc mọi người 20/10 vui vẻ (´ ͡ ▽)≡. Chúc các bạn nữ ngày càng xinh đẹp, học giỏi, đáng yêu nà

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cẩn

Đáp ứng yêu cầu của công ty, Nguyễn Thu Thu mở một Weibo làm việc, trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, mãi mới nghĩ được một cái tên không liên quan đến chữ "Thu", tồn cả một ngày trời, cô suýt chí vì tìm một cái tên mà chết ngay tại chỗ.

Theo tin bất quất của nhỏ thư ký, lúc Đồ tổng nghe được tên Nguyễn Thu Thu thì cơ mặt co gật liên tục, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nuốt xuống lời muốn nói.

Tay của cậu gồ gở trên bàn, nói: "Úm..." Chìm mập bay trước"... Cái tên này, rất hay, rất hay."

Nguyễn Thu Thu đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Đồ Nam, muốn cười nhưng lại không cười cười nổi.

Không cảm thấy cái tên này rất đáng yêu sao?

Cá nhân Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ cô vô cùng hài lòng.

Weibo "Chìm mập bay trước" được sáng lập, mang theo danh họa sĩ của « Hiệp Khách Hành » lại thêm được weibo chính thức của công ty tag vào, lập tức hấp dẫn nhóm quần chúng hít drama đầu tiên. Bọn họ tràn vào Weibo, chỉ thấy duy nhất một bài đăng:

Chìm mập bay trước: hello~ buổi tối mọi ăn gì? Cho tôi tham khảo chút nào.

Thế là, đám dân mạng vốn định đến thả lộ lập tức quên đi dự tính ban đầu, dồn dập nhấn lại bữa tối của mình bên dưới bài đăng, có không ít bữa tối xinh đẹp bị đẩy lên hàng phía trước. Tự nhiên weibo của cô lại biến thành hiện trường giao lưu com tôi quy mô lớn.

Hai giờ sau, Chìm mập bay trước lại đăng một Weibo mới, chính văn chỉ có hai chữ đơn giản: Com tối.

Hình ảnh đi kèm không photoshop. Trên bàn bày biện mấy đĩa đồ ăn thường ngày, có thịt có rau, hồng hồng xanh xanh trông rất đẹp mắt, phối hợp là hai bát com trắng, khiến cho người là thèm, muốn đi lên nếm thử vài miếng.

"Oa là chủ blog làm sao? Vừa biết hội họa lại biết làm com, quả thực là tiền nữ aaaaa."

"Người bên cạnh là ai vậy?"

"Ghen tí! Em cũng muốn ăn!"

"Ài, Cuột sống thần tiên, ghen chết mất!"

Người không biết còn tưởng rằng là chủ blog là người yêu mỹ thực, Weibo hoàn toàn đi đến những vấn đề chả liên quan gì đến công ty. Bình luận chỉ còn lại lời tỏ lộ và thảo luận của mấy đồ tham ăn, lẽ tẻ có mấy bình luận không nào cũng lập tức bị ẹp xuống, như đá chìm trong nước, không nhắc nổi một tia bọt nước đã biến mất không thấy gì nữa.

Đời trước lúc Nguyễn Thu Thu mới Weibo, fan hâm mộ ít hơn nhiều so với bây giờ. Khi đó cô chỉ đăng lên một chút tranh vẽ lúc rảnh rỗi, ngẫu nhiên sẽ có một ít ảnh lúc đi du lịch, số fan hâm mộ không nhiều nhưng tất cả đều rất thân thiện, hài hòa.

Bây giờ số fan trở nên nhiều hơn, chỉ mới một đêm đã thu được rất nhiều tin nhắn riêng và lượt tag khiến Nguyễn Thu Thu hơi thấp thòm. Cũng may những người trêu chọc kiểm chuyện chỉ là số ít, phần lớn người đều rất đáng yêu. Nguyễn Thu Thu ứng yêu cầu của công ty, đăng mấy bản vẽ chưa hoàn thành lên, trọn tròn mắt nhìn số lượt theo dõi từ từ dâng lên, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi mà đã lên tới một trăm nghìn người.

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc: "Thật không ngờ lại có nhiều người tới như vậy."

Người vừa ít đăng bài ít vừa không bán hàng như cô hẳn là sẽ rất lãnh đạm mới đúng chứ.

"Đây là chuyện trong dự liệu." Lão Mạnh tiến lên trước, cười híp mắt nhìn Nguyễn Thu Thu, "Đừng nói bọn họ, tôi nhìn Weibo của cô cũng cảm thấy rất ấm áp. A đúng rồi, cô có thể dạy tôi cách làm com hộp kia không, vợ tôi nhìn thấy rất thèm, nói rất muốn ăn."

Nói xong, lão Mạnh mang cho Nguyễn Thu Thu mang một túi táo mùa đông* đặt trên bàn làm việc của cô.

"Đây là đặc sản ở quê cô ấy, nói muốn đưa cho cô một phần, cô đừng ngại xấu xí, mấy quả táo này giòn ngọt giòn ngọt, hương vị cũng không tệ đâu."

Nguyễn Thu Thu liên tục cảm ơn.

Khoảng thời gian này, thái độ đối xử của các công nhân viên trong công ty với Nguyễn Thu Thu biến hóa khá lớn. Không chỉ có kính trọng cô hơn rất nhiều mà cũng không dám tùy tiện tìm Nguyễn Thu Thu nói chuyện, ánh mắt nhìn cô cứ như đang nhìn đại boss không bằng. Đưa gì chứ, ngày cả Đồ tổng cũng lễ độ cung kính với Nguyễn Thu Thu, bọn họ còn dám không biết điều, thể thì lại rảnh háng quá!

Vốn dĩ ban đầu Nguyễn Thu Thu còn muốn hòa nhập với nhân viên trong công ty, về sau thì nghĩ thông rồi, rõ ràng chính mình không cần thiết phải hòa nhập với mọi người. Ngay từ đầu cô đã từ trên trời rơi xuống, chức vị không thấp, bây giờ cũng trở thành nhân viên cốt lõi, chẳng có cách nào dễ hòa nhập cùng bọn họ cả, cứ tiếp tục cố gắng thì đối với mọi người mà nói đều là gánh nặng.

Đối với lời giải thích của Nguyễn Thu Thu, lão Mạnh cười cười, nói có nghĩ được vậy là tốt rồi.

Tại buổi tiệc thường niên ngày đó, Cổ Du biểu hiện không tồi, gần đây phong quang vô hạn, nhiều lần được mời tham gia các loại phỏng vấn, trên không ít mạng lưới truyền thông đều có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của anh. Bề ngoài cũng bên trong đều ưu tú, người như vậy sao có thể không hút fan.

Nguyễn Thu Thu ở công ty đụng phải anh một lần, Cổ Du rất lễ phép khách khí, rất có phong độ, hai người hiểu ý tránh đi chuyện ngày đó.

Không biết Cổ Du bị ai hạ được, cũng không biết giữa bọn họ rốt cuộc giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì.

Chỉ là, lúc Nguyễn Thu Thu vô tình xem được một cuộc phỏng vấn của anh, truyền thông có hỏi Cổ Du rằng phải chăng anh đang yêu đương thì anh trả lời là mình độc thân, Nguyễn Thu Thu đã biết con đường này của Từ Bích Ảnh đoán chừng sẽ không dễ gì giống như trong sách nữa.

Trong sách, khi truyền thông đặt ra vấn đề này, về mặt anh ta ôn tồn mỉm cười, thản nhiên công khai vị hôn thê của mình, không có chút ý trốn tránh nào.

Hành động này của anh lại thu được một đám fan nữa.

Qua năm mới, đầu tháng, anh lấy tư cách thành viên trong câu lạc bộ của Gia Trùng đi tham gia thi đấu. Đây là trận đấu cuối cùng của Cổ Du, cũng là trận đấu duy hoàng nhất trong cuộc đời của anh, sau khi thắng được giải quán quân, tâm nguyện của anh đã hoàn thành, anh sẽ từ trước sân khấu dời về phía sau màn, bước vào giai đoạn thứ hai của cuộc đời mình.

Không thể không nói, bất luận là trong sách sách hay bên ngoài, Nguyễn Thu Thu đều rất thương thức sự nam tính, dịu dàng và mạnh mẽ của Cổ Du.

Chuyện phát triển đến tình trạng như bây giờ, Nguyễn Thu Thu đã không mò ra được Cổ Du cuối cùng sẽ cùng sẽ đến với ai. Nói không chừng tình cờ đi dạo lại trùng hợp gặp lại người vợ ở kiếp trước cũng nên, đây đều là chuyện không thể nói chính xác được.

"Cô Nguyễn, đến nhà."

Lái xe nhắc nhở Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu lấy lại tinh thần, nói cảm ơn, xách túi táo về nhà. Đầu của cô rúc vào trong mũ, lạnh đến mức tay cứng lại, chỉ còn lại hai đầu ngón tay cầm cái túi, há miệng run rẩy trở về nhà.

Phòng khách chỉ mở ra một ngọn đèn nhỏ, màn cửa bị kéo lại, có chút lờ mờ. Nguyễn Thu Thu sững sốt, hỏi: "Trình Tuyền?"

Cửa phòng tắm mở ra.

Trình Tuyền xoa xoa mái tóc ngắn ướt sũng, chậm rãi nói: "Đến ngay đây."

Nguyễn Thu Thu nghi ngờ nhũu mày: "Giờ này mà anh tắm rửa cái gì vậy?"

Trình Tuyền ánh mắt lấp lờng nhưng đáng vẻ vẫn bình tĩnh như cũ: "Muốn tắm."

Nguyễn Thu Thu: "... " Lý do không có chút sức thuyết phục nào, cũng không có lời nào để cãi lại.

Đây đã là lần thứ tư, lúc Nguyễn Thu Thu đang tìm Trình Tuyền thì đột nhiên đụng phải cánh anh tắm rửa xong ra cửa. Ngày thường Trình Tuyền xuất quỷ nhập thần, nếu như không phải tỉnh cờ vào lúc sáng sớm và đêm khuya rồi giở giường đi toilet, nghe được trong toilet của Trình Tuyền có tiếng nước ào ào, Nguyễn Thu Thu có thể sẽ coi là thằng cha này xưa nay không tắm rửa, trên thân còn có thể chà xát chen chân vào trũng mắt hoàn cái chùng loại kia.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nguyễn Thu Thu kim lòng không dặng đi lên trước, giữ chặt cánh tay Trình Tuyền cánh tay, cố sức ngửi ngửi người anh.

"... "

"... "

Dưới ánh đèn lờ mờ, hai người bọn họ nhìn chăm chú nhau, cảnh đẹp đến mức không tưởng nổi. Ngón tay mềm mại mà lạnh buốt của Nguyễn Thu Thu túm chặt lấy cánh tay âm áp rắn chắc của anh, cô có thể ngửi vị hơi nước, còn có thể ngửi được hương sữa.

Cô ngửa đầu, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp đuôi mắt khẽ nhếch lên, đôi môi hồng hào cong lên lộ ra hai cái răng nanh.

Mặt của cô hơi phỉm hồng, ánh mắt lóe lên, giống dải Ngân Hà có vô số ngôi sao.

Sau đó.

Cô sâu kín nói: "Vì sao tắm rửa xong còn phải xịt nước hoa?"

Trình Tuyền: "Em ngửi sai rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Hai ngày trước em vừa mới ngửi qua đây, là nước hoa nam Gucci đúng hay không?"

Trình Tuyền: "Em ngửi nhầm rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Hơn một ngàn khối!"

Trình Tuyền mất tự tin "... Em ngửi nhầm rồi."

Người nào đó lều chểnh không thừa nhận.

Nguyễn Thu Thu vốn muốn tặng Trình Tuyền một lọ nước hoa làm quà sinh nhật, sau khi ngửi thử một đồng nước hoa thì phát hiện, những mùi hương này còn không bằng hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngửi của Trình Tuyền. Lại nói, trường hợp anh cần xịt nước hoa thực sự không nhiều, còn không bằng mua một hộp quà lớn đầy đồ ăn vặt, như thế người nào đó còn vui vẻ hơn.

Hiện tại xem ra, Trình Tuyền hình như rất thích nước hoa?

Thế là Nguyễn Thu Thu hoa lệ hiểu lầm

Nguyễn Thu Thu nói: "Em đi rửa tảo đây." Nói xong liền đi về phía phòng bếp, để lại một mình Trình Tuyền đứng ngầy ra tại chỗ.

Một luồng gió lạnh thổi qua, anh im lặng nghĩ, trên giáo trình hình như không phải nói như vậy. Rốt cục là sai ở bước nào?

"À đúng rồi, nghỉ Tết Nguyên Đán, anh có tính toán gì không?"

Ngoài dự đoán của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền giọng điệu nguội ngất nói muốn đi công tác.

Đi công tác?!

Nguyễn Thu Thu ngớ người: "Sao đã Nguyên Đán rồi mà còn phải đi công tác, ai lại đi làm việc tầm này chứ?"

Trình Tuyền xoa rụng tóc bên trên Thủy Châu: "Việc quan trọng phải xử lý."

Nguyễn Thu Thu buồn bực.

Vậy kế hoạch kia của cô chẳng phải bị dẹp rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạn Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Hạ Cẩn

Kế hoạch luôn luôn không theo kịp biến hóa.

Nguyễn Thu Thu đánh phải tạm thời gác lại cho kế hoạch chuẩn một sinh nhật bất ngờ cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền chỉ nói là nguyên nhân công việc nên cần đi công tác một chuyến, không hiểu như nào lại cứ nhầm hết và mấy ngày nghỉ tết Nguyên Đán của cô. Nguyễn Thu Thu vừa tự hỏi rốt cục phải làm thế nào để có thể tiếp tục kế hoạch, vừa ngồi ăn đóng tảo rằng rắc rắc rắc, hết quả này đến quả khác.

Thế là, hôm sau Nguyễn Thu Thu mang theo một hạt mụn đỏ nức ngay giữa trán đi làm

"... "

Cô lén lén lút lút lấy ra một cái gương nhỏ, sớm biết vậy cô đã dùng kem che khuyết điểm rồi, giờ thì gay rồi, vì cái viên đậu đỏ tươi chết tiệt này mà cô bị Lão Mạnh cả khịa rất lâu, còn nói đây là nốt ruồi chu sa kiếp trước của cô, phải cạo mà trần quý.

Nguyễn Thu Thu nghiêm mặt, rất không vui.

Vào lúc phê duyệt buổi chiều, cô làm tư thế nữ hiệp hiên ngang cùng với nốt ruồi đỏ thẩm giữa trán, lão Mạnh nhìn thoáng qua, nói: "Nha, cái này có chút thú vị."

Nguyễn Thu Thu mặt không biểu tình: "Xin hãy đối xử tử tế với những cô gái có nốt ruồi chu sa."

Lão Mạnh cười ha ha.

Chạng vạng tối, Chim mập bay trước đăng một bài Weibo.

【 tiểu tiên nữ mọc mụn [tìm] 】【

Ảnh đi kèm vẫn là một bức tranh đen trắng, nữ hiệp ngồi trên một cành lớn của cây đại thụ, một chân đạp nhánh cây, khoe miệng ngâm một cọng cỏ, buồn bực ngán ngán ngán người. Chỗ khác biệt nhất chính là trán của nàng có

một nốt ruồi chu sa đỏ tươi, dường như làm cả bức họa đều trở nên sống động hơn.

Ngẩn ngui một giờ, đã có hơn mười ngàn bình luận. Đều cười ha ha khen đáng yêu.

Nguyễn Thu Thu đặt bức tranh này thành ảnh đại diện.

Thu ký truyền tin cho Nguyễn Thu Thu, nói Đỗ Nam vừa mới tham gia một hội nghị xong, đang ngồi ở văn phòng xử lý sự vụ, thuận tiện nói chuyện với Nguyễn Thu Thu. Nguyễn Thu Thu nhận được tin lập tức, chậm chạp lướt đến văn phòng của Đỗ Nam.

Một giây trước Đỗ Nam vẫn trông rất anh tuấn tài giỏi, một giây sau nhìn thấy Nguyễn Thu Thu, nháy mắt biến thành bộ dáng nhếch nhếch không có chút liêm sỉ nào.

"Chị dâu, hôm nay chị thật xinh đẹp, chị dâu nhanh ngồi xuống, chị dâu, chị muốn uống cái gì, chị dâu, gần đây công việc bận rộn nhưng mà chị cứ thông thả nha, chị dâu..."

Nguyễn Thu Thu: "Dừng dừng dừng!"

Cô sắp bị một đồng "chị dâu" của Đỗ Nam làm cho đầu óc choáng váng rồi.

Một giây Đỗ Nam biến trở về vẻ đứng đắn: "Là công việc có vấn đề sao?"

"Ách, không phải, thật ra là việc tư."

Đỗ Nam âm thầm nghĩ sẽ không phải là hai vợ chồng nhà bà chiến tranh lạnh đó chứ, kéo một cái ghế ngồi đối diện Nguyễn Thu Thu, dáng vẻ nửa tai lắng nghe: "Chị cứ nói."

Nguyễn Thu Thu cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Trình Tuyền muốn đi công tác vào tết Nguyên Đán, đi làm gì vậy?"

Nguyễn Đán? Đi công tác?

Đỗ Nam sững sốt.

Cậu dâu có nhận được tin tức nào Trình Tuyền muốn đi công tác đâu, huống chi, loại thời điểm này sao có thể để đại boss đi công tác, anh ấy chính là người lười đi chuyển nhất, nếu như không có những người khác đi làm, anh ấy sẽ vì lười mà không thêm làm vụ làm ăn đấy luôn.

Nhưng mà... cho dù biết là đại boss nói dối chị dâu, thân là một cấp dưới nhếch nhếch trung thành và chuyên nghiệp, Đỗ Nam vô cùng tận tâm

Cậu lập tức phối hợp với lời của Nguyễn Thu Thu nói: "Đúng, đúng vậy, phải đi công tác, rất bận."

Nguyễn Thu Thu lập tức thất vọng, thờ dài ồ một tiếng.

Xem ra chuyện Trình Tuyền đi công tác sẽ không thể thay đổi. Như vậy phòng ăn và về xem phim mà cô đặt trước chỉ có thể hủy bỏ rồi, còn có chuyện ngạc nhiên đã chuẩn bị xong, đều không còn giá trị rồi.

Đỗ Nam hỏi: "Chị dâu, sao thế? Chị có chuyện gì không?"

"Không có gì, chỉ là không nghĩ tới còn có người phải đi làm việc vào ngày nghỉ lễ." Nguyễn Thu Thu đứng lên, "Còn nghỉ là có thể cùng đón giao thừa, vậy mà...."

"Đúng rồi, chỗ anh ấy đi công tác có xa không?"

Đỗ Nam vội ho một tiếng: "Chắc là cũng coi như xa."

Nguyễn Thu Thu: "?"

"Ách, là ở thành phố H."

Đi H thị bằng máy bay thì cần hơn ba giờ, hoàn toàn không thể nói là gần. Nguyễn Thu Thu biết rõ khả năng Trình Tuyền về sớm sẽ không lớn, đành phải hoàn toàn từ bỏ kế hoạch.

Sau khi Nguyễn Thu Thu rời đi, Đỗ Nam đã tưởng tượng ta mười ngàn kịch bản nhỏ.

Mặc dù không rõ hai vợ chồng này muốn làm cái gì, nhưng Đỗ Nam vẫn giữ vững phẩm chất tốt của một nhân viên, giữ bí mật cho Trình Tuyền mọi lúc mọi nơi. Còn cụ thể là xảy ra chuyện gì, Đỗ Nam không có lá gan đến hỏi Trình Tuyền, đành phải yên lặng nuốt xuống sự tò mò.

Vừa nghĩ tới đến lúc đó đại boss biết lần này mình khổ tâm phối hợp cùng anh ấy, nhất định sẽ tán dương không thôi, thăng chức tăng lương cho cậu, cưới Bạch Phú Mỹ*, đi đến đỉnh cao của cuộc sống.. Khụ khụ khụ thăng chức vẫn là không cần thì hơn, cậu sẽ thăng thiên mất.

Đỗ Nam vô cùng hài lòng đối với hành động thông minh, tùy cơ ứng biến của mình vô cùng hài lòng.

...

Cả buổi tối Nguyễn Thu Thu đều phải bận rộn hủy bỏ các loại hẹn trước, bởi vì là ngày nghỉ lễ, các kiểu đặt chỗ trước đều rất hot, hủy bỏ mấy cái đó khiến cho cô chịu tổn thất không ít tiền đặt cọc, đau thật muốn chết.

Cô đau lòng tính tiền, không phát hiện Trình Tuyền đã liếc nhìn về phía cô không biết bao nhiêu lần.

Sau một giờ, Trình Tuyền cuối cùng cũng ý thức được mình hoàn toàn bị ngớ ơ.

"..."

Hôm nay anh mặc áo len đen và quần dài, cổ áo hơi lỏng lẻo, lộ ra xương quai xanh tinh tế. Da của anh trắng sữa, không giống kiểu trắng bệch như thường xuyên không gặp được ánh nắng, càng không có vết tích lốm đốm lấm tấm hay lỗ chân lông, làn da tốt khiến Nguyễn Thu Thu hâm mộ không thôi.

Trình Tuyền ngồi bên cạnh Nguyễn Thu Thu, liên tục chuyển kênh.

TV đột nhiên nhảy đến một tiết mục phỏng vấn, người được phỏng vấn là Cố Du.

Nguyễn Thu Thu đang lúc phân tâm, đột nhiên nghe được giọng Cố Du, vô thức ngẩng đầu: "A? Là Cố Du?"

Giọng nói của cô vừa dứt, màn hình TV tối sầm.

Trình Tuyền bình tĩnh giấu điều khiển từ xa đi: "Hình như TV hỏng rồi."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh thấy tôi giống trẻ em ba tuổi lắm sao?"

Hành vi của Trình Tuyền hơi khó hiểu đấy, dù sao Cố Du trước mắt đã ký kết hợp đồng với Gia Trùng, là nhân viên chính thức của Gia Trùng, tiện thể nâng cao ti lệ người xem lên một chút, xem nhân viên phát huy như thế nào đều là chuyện mà ông chủ nên làm mà.

Nhưng Nguyễn Thu Thu lười hỏi nhiều.

Trình Tuyền vốn là luôn làm ra một chút hành động không cần lý do, cô cũng quen rồi.

Nguyễn Thu Thu nói: "Vậy em trở về phòng đấy, ngủ ngon!"

Còn có ngày cuối cùng ban, có thể nghỉ để ngủ một giấc thật ngon, Nguyễn Thu Thu đã chuẩn bị kỹ càng để đêm đến tối mịt có thể trốn trong chăn, ăn thức ăn giao hàng để sống.

"Àm" Đây là tiếng cửa đóng lại

Ngồi ở trên ghế sofa, Trình Tuyền trầm mặc.

Anh yên lặng móc ra một túi Lay's vị khoai tây chiên tự nhiên, rảnh rắc rảnh rắc bắt đầu ăn, vừa tự hỏi bước tiếp theo kế hoạch nên tiến hành như thế nào.

Ngày hôm nay vốn nên là nói lời khách sáo với Nguyễn Thu Thu, đã thất bại một nửa, nhưng còn có kế hoạch tiếp theo vẫn có thể cứu vãn cục diện.

Anh rất có lòng tin.

*

Quả nhiên Trình Tuyền làm như anh nói, sáng sớm đã thu dọn xong rương hành lý, đóng về chuẩn bị đi xa nhà

Nguyễn Thu Thu vội vàng thay quần áo, vẫn không quên nhắc nhở anh mang theo đồ vật cần thiết. Đáng vẻ Trình Tuyền hồ hững Nguyễn Thu Thu thấy mà phải sốt ruột thay anh, nếu như thời gian cho phép, cô phải nhìn chăm chăm Trình Tuyền bỏ đồ vào trong rương hành lý mới được.

Lúc trước khi ra cửa, Nguyễn Thu Thu nói: "Vậy anh đi đường cẩn thận, em sẽ không tiễn anh."

"Ừ."

"Còn có..."

Nguyễn Thu Thu suýt nữa thốt ra một câu sinh nhật vui vẻ. Cô nghĩ nghĩ, sờ mũi một cái, nói: "Được rồi, không có gì. Tự chăm sóc mình cho tốt."

Mặc dù Trình Tuyền luôn khiến người ta phải lo lắng, nhưng mà lúc chưa có cô ở đây anh cũng sống tốt mà, chắc là cũng không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng đâu.

Đưa mắt nhìn Nguyễn Thu Thu đi ra ngoài, Trình Tuyền còn quy củ vẫy tay hẹn gặp lại với cô.

Sau khi cửa đóng lại, anh lập tức bắt đầu hành động. Dựa theo trong sách nói, dự định chuẩn bị một bữa tối tốt đẹp dưới ánh nến. Đường nhiên không thể thiếu nến, rượu vang và bò bít tết rồi.

Nguyễn Thu Thu vẫn không biết Trình Tuyền đang nói láo.

Cả ngày cô đều có chút không tập trung.

Nếu Trình Tuyền không ở đây, cô có nên đi tham gia tiệc tối với đồng nghiệp không, mọi người cùng hát hò, ăn com?

Đến tận lúc tan làm cô vẫn không quyết định được mình có nên đi tham gia với mọi người không.

Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới căn hộ trống rỗng đang chờ cô trở về, bỗng nhiên cảm thấy không thú vị. Trong đầu của nàng thoáng hiện lên một ý nghĩ ——

Không bằng, dứt khoát mua vé máy bay qua tìm Trình Tuyền là được rồi?

Bản làm ăn chắc chắn là bản vào ban ngày, vậy thì buổi tối mở tiệc chúc mà là được rồi, đi một thành phố khác cũng là một lựa chọn không tồi!

Bỗng nhiên có một cuộc hành trình nói đi là đi, Nguyễn Thu Thu có chút hưng phấn. Cô là người thuộc trường phái hành động, nói được thì làm được, nói với người lái xe riêng một tiếng rằng mình có việc gấp, sau đó lập tức gọi taxi tiến đến sân bay.

Trên đường Nguyễn Thu Thu cấp tốc đặt vé, may là cô mang theo chứng minh nhân dân. Chỉ là đồ trang điểm không mang, đến lúc đó đành phải mua ít đồ cần thiết dùng tạm vậy.

Chuyến bay gần nhất là hơn chín giờ đêm, cái giờ này tới sân bay chắc cũng chỉ đến tám giờ, không cần gửi hành lý thì chắc sẽ nhanh hơn một chút. Nguyễn Thu Thu vừa xuống xe liền nhanh chóng phi nước đại, trên đường đi lấy phiếu kiểm an, mua vé lên máy bay, hiệu suất vô cùng cao, thuận lợi vào được cửa phi cơ trước 9h.

Đã bắt đầu xét vé, Nguyễn Thu Thu xếp hàng để xét vé, sau khi kết thúc thì ngồi ở trên vị trí của mình.

Cô rất may mắn mua được vị trí gần cửa sổ, chỉ là lần này không ở khoang hạng nhất, bên cạnh cũng không có Trình Tuyền, ngồi ở cạnh cô là một cặp tình nhân, chàng trai còn đứng núi này trông núi nọ mà liếc trộm mấy lần Nguyễn Thu Thu, bị bạn gái phát hiện kéo lấy lỗ tai đối chỗ ngồi với anh ta, lúc này mới yên tĩnh.

Máy bay còn mấy phút nữa mới cất cánh, Nguyễn Thu Thu mở điện thoại ra, mở ghi chép cuộc trò chuyện với Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: "Tôi đang đi tìm anh đó, có phải là rất ngạc nhiên không? Máy bay lập tức cất cánh, mấy giờ nữa chúng ta sẽ gặp nhau ~ "

Nói xong, Nguyễn Thu Thu tắt máy, dựa trên chỗ ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Chuẩn bị hoàn tất Trình Tuyền đang ở nhà kiên nhẫn chờ Nguyễn Thu Thu trở về sau khi liên hoan, sau đó, nhận được tin nhắn Nguyễn Thu Thu nói muốn đi tìm anh.

Trình Tuyền: "..."

Cô đi chỗ nào tìm? Lên trời tìm à?

Anh nhanh chóng phản ứng lại, gọi điện thoại cho Đồ Nam. Trình Tuyền hiếm khi gọi điện thoại cho Đồ Nam, Đồ Nam nhìn tên người gọi mà giật nảy mình, không để ý tới đối tượng hẹn hò, lập tức đi sang một bên nhận điện thoại.

"Đại boss, có chuyện gì vậy? Không phải lại tặng ca nữa chứ?"

Trình Tuyền ngượng ngất: "Cậu nói với cô ấy là tôi đi đâu?"

Đồ Nam đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức kịp phản ứng được Trình Tuyền đang nói ai.

"Em thuận miệng nói là đi thành phố H, làm sao?... Không phải chứ, chị đâu chạy đi tìm anh rồi?! Mẹ nội nó!"

Đáp lại Đồ Nam chỉ là những tiếng "tút tút" vang vọng.

Về mặt cậu như đập phải sh*t, quên cả việc mình vẫn đang xem mắt. Nguy rồi nguy rồi, lần này nguy thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Hạ Cẩn

Sau khi cúp điện thoại, Trình Tuyền liền lập tức gọi điện thoại cho Nguyễn Thu Thu, nhưng đầu bên kia chỉ có duy nhất một câu nói lặp đi lặp lại "Thuê bao quý khách vừ gọi.....".

Anh cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, nhanh chóng chạy tới sân bay, kiểm tra thông tin chuyến bay của Nguyễn Thu Thu.

...

Nguyễn Thu Thu ngủ rồi.

Cô cảm thấy mình đã ngủ rất lâu nhưng mà máy bay vẫn chưa cất cánh.

Đúng lúc này, loa phát thanh trên máy bay đột nhiên vang lên, một giọng nữ dịu dàng chậm rãi nói: "Kính thưa các hành khách của chuyến bay lần này, do điểm đến của chuyến bay đột nhiên xảy ra bão tuyết, thời tiết ác liệt nên máy bay không thể cất cánh, chuyến bay này sẽ tạm thời bị hủy bỏ chuyến, chúng tôi rất xin lỗi vì đã gây ra ảnh hưởng không tốt cho quý hành khách..."

Vừa dứt lời, hành khách chung quanh lập tức lên tiếng phản nản, đại khái là ai cũng không ngờ sẽ phát sinh ra tình huống như vậy.

Bình thường nếu hủy bỏ chuyến bay thì đa số đều sẽ hủy bỏ trước khoảng 1,2 ngày, bây giờ thì đối vé kiểu gì nữa. Không nghĩ làm gì, có lẽ mấy chuyến bay khác đến thành H cũng đã bị hủy rồi.

Nguyễn Thu Thu cũng bắt ngờ.

Điều cô lập tức nghĩ đến chính là, Trình Tuyền sẽ không bị kẹt ở nơi đó chứ.

Tiếp viên hàng không vẫn đang nhẹ nhàng an ủi tâm tình của mọi người, thời tiết là nhân tố ảnh hưởng không thể khống chế, hoãn chuyến bay cũng là chuyện không còn cách nào khác, Nguyễn Thu Thu chỉ còn biết chấp nhận số phận, lấy điện thoại ra, chuyến bay hủy bỏ rồi thì về nhà đi ngủ vậy.

Nguyễn Thu Thu vừa mở điện thoại ra, liền nhìn thấy Trình Tuyền liền tiếp gửi mấy tin nhắn.

"Tôi không đi công tác."

"Nếu chưa cất cánh thì mau xuống máy bay nhé."

"Tôi nhìn thấy chuyến bay bị hủy, em ở đâu?"

"Tôi đến sân bay rồi."

Lần đầu Trình Tuyền gửi một dây tin nhắn liên tiếp như thế, Nguyễn Thu Thu giật nảy mình. Lập tức, cô kịp phản ứng —— Nguyễn Thu Thu nghiêng nghiêng rằng, chẳng nhai ranh Trình Tuyền này không đi công tác? Thế rốt cuộc là thằng này đang muốn làm gì vậy?

Nguyễn Thu Thu theo các hành khách khác xuống máy bay, gọi điện cho Trình Tuyền.

Vừa ra khỏi cửa, những bông tuyết ào ào từ trên trời rơi xuống, Nguyễn Thu Thu run lập cập, chẳng biết từ lúc nào trên mặt đất đã bị phủ một lớp trắng xóa.

Màn hình điện thoại hiện lên là đang gọi cho đối phương, còn chưa kịp kết nối, một giây sau, bíp một tiếng, điện thoại im lặng, sập nguồn, hết pin nên tự động đóng cơ.

Nguyễn Thu Thu: "!!!"

"Đừng chết a!"

Móa! Cô đâu mưng sạc pin!

Giờ phút này trong lòng Nguyễn Thu Thu đang có hàng ngàn con thảo nê mã* lập cộc lập chạy qua, cô về phía sân bay, mong là lát nữa sẽ mượn được sạc điện thoại.

* Thảo nê mã là tên một con vật, trong tiếng Trung Quốc, nó con là một câu chửi bậy tương tự như "wt" dị đó.

Đợi cho cô về được đại sảnh, mở, biển người mênh mông, tìm Trình Tuyền kiểu gì chứ. Nguyễn Thu Thu nhúc nhủ khởi động lại điện thoại, may mắn vẫn còn có 5% pin, Nguyễn Thu Thu thành công mở được điện thoại.

Cô nhìn thấy mấy cuộc gọi nhờ của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu vội vàng mở video call.

Tít một tiếng, đối phương đã kết nối. Nguyễn Thu Thu nói: "Điện thoại di động tôi sắp hết pin rồi, anh ở đâu?"

Ở đầu video bên kia, khác Trình Tuyền cũng đứng trong sảnh lớn của sân bay, phía sau là toàn là người đến người đi, Nguyễn Thu Thu không thể nhìn ra nơi anh đứng, Trình Tuyền nói: "Đứng tại chỗ."

Nguyễn Thu Thu: "Ừ, hả?"

Điện thoại lại tắt máy.

Nguyễn Thu Thu: "... Có thật sự là không còn sức chửi bậy nữa rồi.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu hết nhin đồng tới nhìn tấy, phía sau vang lên giọng Trình Tuyền chậm rãi: "Em đang nhìn cái gì."

Nguyễn Thu Thu bị dọa đến hết hồn.

Cô quay đầu lại, Trình Tuyền bình tĩnh đứng ở phía sau. Không biết nên kinh hi hay là kinh hãi đây, Nguyễn Thu Thu trợn mắt: "Chuyện gì xảy ra? Sao lại không đi công tác nữa?"

Trình Tuyền ánh mắt lơ đãng: "Thời tiết không tốt, hủy bỏ."

Nguyễn Thu Thu: "... Không phải anh bay chuyến ban ngày sao?"

"Ừ, hủy rồi."

Mặc dù Trình Tuyền trả lời vô cùng trấn định nhưng giác quan thứ sáu nói cho cô biết Trình Tuyền chắc chắn đang nói dối.

Nhưng... Được rồi. Vốn là muốn làm tiệc chúc mừng sinh nhật cho anh, ai ngờ rằng chuyện lại như vậy.

Nguyễn Thu Thu thở dài: "Về nhà."

Hai người đi về phía trước mấy bước, Nguyễn Thu Thu nhìn thoáng qua Trình Tuyền, lại liếc mắt nhìn, khiến Trình Tuyền không tự chủ được kiểm tra xem mình có đi cùng tay cùng chân hay không.

"Này."

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Lúc anh tới, đi rất gấp sao?"

Trình Tuyền rất ít khi nào mở lời đảm dẽ, nhưng lúc này, tác anh thấm đẫm nước, mồ hôi chảy xuống làm ướt cả cổ áo. Lúc anh đi đường vẫn im lặng, đáng vẻ bình tĩnh thong dong giống bình thường, nhưng dấu hiệu trên cơ thể anh đã nói cho Nguyễn Thu Thu biết vừa rồi anh nhất định đã vận động vô cùng kịch liệt.

Trình Tuyền yên tĩnh một giây, giọng điệu nguội ngắt trả lời: "Là do tuyết rơi."

"Ồ, ra vậy."

Nguyễn Thu Thu tình ngộ. Ngẩng lại cũng đứng, Trình Tuyền sao có thể vì cô mà chạy như bay đến đây, anh làm chuyện gì đều chậm rãi thành thói, thậm chí lúc đang thi đấu còn có thể đi uống nước, loại tính cách chậm rãi, nguội ngắt như vậy chắc hẳn cũng sẽ không cảm thấy lo lắng.

Hai người ra cửa, bông tuyết ào ào đập vào mặt.

Trên đường cô chạy tới sân bay, không có một dấu hiệu nào cho thấy tuyết sẽ rơi, ấy vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, con đường lại đã trắng xóa cả rồi.

Trình Tuyền gọi xe, hai người ngồi ở hàng sau, không ai có ý định lên tiếng trước.

Nguyễn Thu Thu liếc mắt nhìn anh: "Không hiểu kỳ vì sao tôi đi tìm anh à?"

"Em muốn đi ra ngoài chơi." Anh đưa ra câu trả lời có khả năng lớn nhất.

Trình Tuyền ngay lập tức loại khả năng Nguyễn Thu Thu vì anh mà chạy đến một thành thị khác.

"Đoán sai rồi."

Bác lái xe mở đài phát thanh, MC đang đếm ngược, chuẩn bị cất cao giọng hát chúc mọi người một tết Nguyên Đán vui vẻ, sắp bước vào năm mới.

Cho dù loại thời điểm này không thích hợp, không có bánh kem, không có bầu không khí tốt đẹp, không có bài hát chúc phúc, ngoài cửa sổ xe còn có tuyết rơi trắng xóa bầu trời.

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên xúc động.

Khi người dẫn chương trình đếm ngược đến số cuối cùng, cô móc tá từ trong túi một khối bánh ngọt nhỏ xiêu vẹo, nói với Trình Tuyền: "Sinh nhật vui vẻ nha."

"..."

Đài phát thanh vang lên bài ca chúc mừng năm mới, bác lái xe sử dụng mở loa rất lớn, cơ hồ muốn át lại giọng Nguyễn Thu Thu. Trình Tuyền vốn dĩ đang cụp mắt thấp xuống, sau khi nghe Nguyễn Thu Thu nói, nháy mắt hoảng hốt, cặp mắt dài nhỏ kia yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu, không nói một lời.

Lúc đôi mắt đen sì của anh nhìn chăm chăm vào người khác luôn khiến người ta có cảm giác vô cùng hồi hộp, Nguyễn Thu Thu cũng vậy.

Nguyễn Thu Thu vội ho một tiếng: "Không có lời nào muốn nói sao? Ông chủ Trình?"

"..."

"Không phải anh đang chê bánh kem của em xấu đó chứ?" Nguyễn Thu Thu cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc bánh kem mềm nhũn vụn vụn, ừ, chính xác là vô cùng xấu.

Cô vẫn nèn cắt vào trong bọc thời.

Trình Tuyền lại đột nhiên cướp lấy, tựa như lúc trước đó đã đột nhiên lấy đi "Cục phân dê" của Nguyễn Thu Thu, anh nâng trong tay, mở ra, cầm lấy cái nữa ăn một miếng.

"Không cho nói ăn không ngon đâu đấy, mặc dù trong tiệm bánh gato không còn mấy cái nhưng cái này lúc chưa bị hủy dung là cái có vẻ ngoài tốt nhất đấy, cho nên..."

"Ăn ngon."

Mặt mày của anh là giãn ra, giọng nói rất thấp, vừa nói vừa ăn một miếng lớn. Nguyễn Thu Thu thật sợ anh bị nghẹn.

Cô không biết là, từ sau khi mẹ anh qua đời, Trình Tuyền không còn chúc mừng sinh nhật nữa. Bánh sinh nhật đối với anh mà nói đã trở thành là ký ức của nhiều năm về trước, đầu lưỡi có vị ngọt, một vị ngọt đến phát ngấy rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra, mặc dù biết Trình Tuyền là một tên tham ăn, nhưng mà loại đồ vật như bánh sinh nhật lại là một thứ mang nhiều tâm trạng, tình cảm.

Cô nói ra: "Anh biết không, xem phim và phòng ăn tối đặt trước đều đã hủy rồi, tức quá đi mất. Nếu như không phải anh là vì ngoài ý muốn mới hủy bỏ chuyến bay thì tôi thật sự muốn đâm vào ngực anh một nhát."

"Khụ khụ khụ..." Trình Tuyền bỗng nhiên ho khan.

Đang ăn bánh kem, Trình Tuyền lập tức vị thức được, nếu như Nguyễn Thu Thu về nhà nhìn thấy bữa tối hoành tráng đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ sợ anh sắp phải đối mặt với một trận cơn bão tố lớn nhất trong đời mắt.

Nguyễn Thu Thu: "??? Anh sao vậy?"

Trình Tuyền: "Hình như tôi bị nghẹn rồi. Đi bệnh viện, đi cấp cứu."

Đáp lại anh chính là ánh mắt chết người của Nguyễn Thu Thu.

"... Anh nghĩ tôi ngu lắm à."

Bạn đang đọc truyện *Xuyến Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cẩn

Ăn bánh kem mà còn bị nghẹn đến mức phải nằm viện, chỉ sợ người bình thường chẳng có ai làm được.

Lại nói, bộ dáng của Trình Tuyền rõ ràng chả có vấn đề gì, vẫn nói chuyện như thường, sao có thể là bị nghẹn được.

Nguyễn Thu Thu im lặng: "Anh rành háng quá, định gây chuyện đấy à?"

"..."

Cô không biết là, người nào đó chỉ là khát vọng muốn sống offline đã lâu đột nhiên online thôi.

Trình Tuyền đã ăn hết một nửa bánh kem, khóc mỗi vẫn còn dính bơ. Anh bưng bánh kem, băng quơ nhìn qua ngoài cửa sổ, qua vài giây đồng hồ, nói đều đều: "Tim tôi khó chịu quá, đi bệnh viện kiểm tra."

Nguyễn Thu Thu liếc xéo anh: "Đột nhiên ngừng đập hay là phi thẳng thành tiên rồi? Chúc mừng anh đã Ích Cốc thành công!"

Trình Tuyền: "..."

Lại một lát sau.

Trình Tuyền: "Hình như tôi..."

"Ngậm cái mồm vào."

"..."

Nguyễn Thu Thu thấy khó hiểu, Trình Tuyền đột nhiên một hai đôi phải đến bệnh viện, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy. Trình Tuyền vẫn nhìn qua ngoài cửa, một tòa nhà cao tầng lóc lên rồi biến mất, hỏi: "Đi mua sắm, không phải em thích đi mua sắm nhất à."

Nguyễn Thu Thu: "Đã 0h rồi, cửa hàng nào còn bán chứ, Taobao sao?"

Trình Tuyền nghiêm túc hỏi: "Cửa hàng trực thuộc của Taobao có mở cửa à?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh rút cuộc muốn làm gì!"

Nghe vậy, anh ngồi một bên cúi thấp đầu, tay nắm chặt lấy hộp bánh kem hộp, tóc anh vẫn chưa khô, ướt sũng rũ xuống, lông mi dài nhỏ đen nhánh che khuất cảm xúc nơi đáy mắt, toàn thân tản ra khí tức đáng thương như thú non làm người ta nhìn mà đau lòng.

Anh thấp giọng nói: "Không muốn về nhà." Sẽ chết.

Nháy mắt Nguyễn Thu Thu lập tức tưởng tượng ra rất nhiều chuyện. Chắc hẳn là những sinh nhật trước kia của Trình Tuyền đều đón chung với mẹ anh, bây giờ về nhà, tức cảnh sinh tình, chắc hẳn tâm trạng sẽ vô cùng khổ sở.

Lại nghĩ về khoảng thời gian cô sống một mình, lòng Nguyễn Thu Thu hơi u uất.

Cô vỗ vỗ bả vai Trình Tuyền, ôn nhu an ủi hắn: "Nếu không muốn trở về, chúng ta đi tìm một chỗ. Uhm... Đi rạp chiếu phim thì sao?"

Bây giờ muốn tìm một chỗ không phải chen lấn, đông đúc thì cũng chỉ có rạp chiếu phim là có thể chứa chất hai người bọn họ. Còn khách sạn, nghĩ cũng không phải nghĩ, lúc này chắc chắn đám tình nhân đang tạo người khắp nơi rồi.

Trình Tuyền nhanh chóng đáp ứng.

Thế là, khi đã cách khu nhà chỉ có mấy cây số, chiếc xe lại chuyển hướng, bác lái xe đưa bọn họ đến một nhà rạp chiếu phim ở phía trước, trả tiền xong, Nguyễn Thu Thu run lấy bà lấy bấy xuống xe, thấy Trình Tuyền cài lại hộp bánh kem. Nguyễn Thu Thu buồn cười: "Chỉ còn lại một hai miếng, không muốn ăn nữa thì bỏ đi."

Trình Tuyền á một tiếng: "Chưa ăn xong."

Trình Tuyền quả nhiên là một trạch nam tốt, đối với hành vi không lãng phí thức ăn của anh, Nguyễn Thu Thu vô cùng tán đồng.

Hai người tiến vào rạp chiếu phim, giờ này đã không còn mấy người ở sảnh lớn chờ, chỉ còn lại mấy nhân viên phục vụ đang chơi điện thoại. Hai người bọn họ vừa đến lập tức hấp dẫn lực chú ý của đám nhân viên, mấy người vô cùng nhiệt tình chào hỏi Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền khiến Nguyễn Thu Thu có loại ảo giác rằng mình đang được chiêu đãi vậy.

"Ách, mua hai tấm vé xem phim, phim gần nhất."

"Được rồi!"

"Phần ăn hai người, phần bắp rang lớn."

"Được rồi, không có vấn đề!"

Nhân viên cửa hàng lấp đầy một cốc bắp rang lớn, lúc Nguyễn Thu Thu nhận lấy cũng phải run run rẩy rẩy, sợ làm rơi mất. Cũng may Trình Tuyền động tác nhanh, giúp cô đỡ lấy, Nguyễn Thu Thu cầm hai cốc cocacola, hai người vừa vận xem được một bộ phim hài kịch phim, mấy phút nữa sẽ bắt đầu chiếu.

Cất kỹ đồ uống, cả rạp chỉ có lẻ tẻ vài đôi tình nhân, đều thi nhau ngồi ở hàng ghế cuối, chỉ có Nguyễn Thu Thu và Trình Tuyền ngồi ở ngay trung tâm.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ khó hiểu: "Bọn họ ngốc sao, chạy đến hàng ghế cuối ngồi xem phim thì xem được cái gì chứ."

Trình Tuyền không tiếp lời cô, anh đặt bắp rang vào trong ngực Nguyễn Thu Thu, bình tĩnh nói: "Tôi đi ra ngoài nhận điện thoại."

"Hả? Được."

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn Trình Tuyền đi xa, bỗng nhiên sững sốt. Phim còn chưa bắt đầu, sao Trình Tuyền lại phải chạy ra ngoài nghe chứ.

Đi ra rạp chiếu phim, Trình Tuyền tựa bên tường, gửi tin nhắn vào trong group "Group chat".

Trình Tuyền: Ai không ngủ, việc gấp.

Trong group, Đồ Nam lập tức hạnh phúc nhảy ra: Em này, em này!

Từ khi Trình Tuyền cúp điện thoại, cậu đã mất tập trung rồi. Người xem mắt của cậu là Quy tiểu thư vừa mới đi du học về, là người thông minh, nhận ra được Đồ Nam không có nhiều hứng thú lắm với cô, liền khách khí tìm có rời đi.

Bởi vậy, vào ngày cuối cùng của năm, Đồ Nam vẫn không thể thành công thoát kiếp FA.

Trên đường về nhà, cậu cứ luôn lo sợ bất an, không biết tình huống bên Trình Tuyền và chị dâu nhỏ như thế nào rồi. Đồ Nam sao có thể nghĩ đến việc Nguyễn Thu Thu sẽ đuổi theo tìm Trình Tuyền, chị dâu nhỏ của cậu mặc dù nhìn rất yếu đuối mong manh nhưng trên thực tế lại rất quyết đoán nha!

Ban đêm ngủ không được, Đồ Nam định dùng tờ tú lờ kờ để làm vơi bớt cảm giác lo lắng, đúng lúc này nhận được tin nhắn của Trình Tuyền, cậu như được đại xá, lập tức nhảy ra.

Trình Tuyền tìm cậu nói chuyện riêng.

Trình Tuyền: Tối tìm tôi cầm chìa khoá, giúp tôi về nhà dọn dẹp.

Đồ Nam???

Trình Tuyền: Thu dọn hết toàn bộ đồ trong phòng khách. Đây là tọa độ.

Đồ Nam: Đại boss, em có thể hỏi là tại sao không?

Trình Tuyền: Không thể.

Đồ Nam... Em lập tức đi tìm anh!

Đại boss nói cái gì thì chính là cái ấy, Đại boss không cho hỏi thì không hỏi, Đồ Nam am hiểu sâu sắc quy tắc nịnh hót. Cậu tràn đầy nhiệt tình, tự nói với mình nhất định phải nắm chắc cơ hội tốt này để Trình Tuyền quên mất việc hôm nay.

Trình Tuyền lần nữa trở lại rạp phim.

Phim sắp mở màn, anh ngồi ở cạnh Nguyễn Thu Thu, ánh mắt liếc về Nguyễn Thu Thu đang hăng hái nhìn màn hình lớn, răng rắc răng rắc ăn bắp rang. Nguyễn Thu Thu đưa bắp rang cho Trình Tuyền: "Ăn."

Nằm ngoài dự liệu của cô, Trình Tuyền thế mà lại cự tuyệt.

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi. Về phương diện ăn uống, Trình Tuyền chưa bao giờ từ chối cô đâu đấy.

Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chẳng lẽ thần thể anh không thoải mái thật à?"

Trình Tuyền: "..."

Phim bắt đầu, rạp chiếu phim tối như mực, lờ mờ có thể nghe được tiếng xột xột xoay từ phía sau lưng, Nguyễn Thu Thu không nhận được quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt nhìn qua vài chỗ, mấy đôi tiểu tình lữ không phải đang ngọt ngào tựa sát vào nhau thì chính là hôn nhau thắm thiết như keo như sơn.

Cô và Trình Tuyền đoàn chính ngồi ở vị trí chính giữa, tựa như là đang ở đảo hoang, không hề hợp với chung quanh.

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười: "Chẳng trách lại ngồi ở hàng cuối cùng. Sao lại muốn chạy đến chỗ này thân mật chứ."

Lời còn chưa dứt, đầu Nguyễn Thu Thu đã bị Trình Tuyền kéo lại, xoay trở về. Giọng của anh chậm rãi: "Xem phim"

"Ồ."

Đang nói, Trình Tuyền nhìn thoáng qua điện thoại.

"Tôi ra ngoài nhận điện thoại."

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Nguyễn Thu Thu không yên lòng.

"Không có gì."

Trình Tuyền đi ra cửa rạp chiếu phim, Đồ Nam đang đứng đợi ở cửa ra vào, nhìn thấy Trình Tuyền liền ngược ngược nở nụ cười: "Đại boss, chào buổi tối."

Trình Tuyền móc ra chìa khóa từ trong túi đưa cho cậu.

"Dọn xong thì chụp hình."

"Được rồi không có vấn đề!" Đồ Nam chào anh một cái, "Cam đoan với anh, tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ!"

Một giây sau, Đồ Nam thành công thu hoạch cái nhí thoáng qua lạnh lạnh của ông chủ nhà mình.

Cậu tự nhận thấy, sự tình ngoài ý muốn ngày hôm nay là do mình tạo thành, lập tức mặt xám mày tro tạm biệt, vội vàng chạy đi hoàn thành nhiệm vụ.

Nguyễn Thu Thu ngồi xem phim ngon lành, uống một hộp Cocacola lạnh, nắc một cái.

Trình Tuyền ngồi ở bên cạnh cô, giúp Nguyễn Thu Thu cầm bắp rang. Nguyễn Thu Thu dè dặt cuống họng hỏi: "là chuyện làm ăn sao?"

Trình Tuyền: "Ừ."

...

Cùng lúc đó, Đồ Nam nhanh chóng đến nhà Trình Tuyền. Cậu cẩn thận từng li từng tí mở đèn lên, lập tức bị khung cảnh trước mắt dọa kinh hồn. Mãn cửa kéo chặt, trong phòng bày nến thơm, trên bàn ăn trải khăn trải bàn xinh đẹp, đặt trên đó là rượu vang và ly rượu, còn có bộ bát đĩa đã lạnh.

Đây quả thực là một động thái lớn của đại boss! Đồ Nam phải trợn mắt hốc mồm với phương pháp theo đuổi củ rích của anh.

Trong nhận thức của cậu, Trình Tuyền sao có thể bày trí ra khung cảnh hẹn hò lãng mạn này, quả thực là chuyện không thể nào!

Thì ra lúc đại boss lạnh tâm lạnh tình yêu đương sẽ có bộ dáng này, đừng nói nữa, đáng yêu quá đi mất.

Đồ Nam cười khura khura, bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng lúc này của mình có chút thô bỉ, cậu vội ho một tiếng, quyết định tranh thủ thời gian bắt đầu hoạt động cứu viện.

Mặc dù không biết tại sao Trình Tuyền muốn cậu thu dọn hết những vật này, Đồ Nam vẫn quyết định không vẽ vời thêm chuyện.

Cậu đã quên rồi, Trình Tuyền muốn cậu đem toàn bộ đồ dọn được vào thư phòng, cậu lại dọn hết vào phòng bếp. Cậu lưu loát thu dọn ngọn nến và khăn trải bàn, đặt cốc và đồ ăn vào lại vị trí cũ, rốt cục cũng nhọc nhằn khổ sở mà đem hết thấy trở về chỗ, Đồ Nam lau lau mồ hôi trên trán, quyết định tăng tiền lương cho thêm giúp việc nhà mình.

Làm việc nhà thật khó, quả nhiên tiền không dễ kiếm chút nào!

Sau khi Đồ Nam thu dọn xong tất cả, chụp hình cho Trình Tuyền, sau khi Trình Tuyền kiểm tra xác định không có vấn đề, nhấn lại OK, Đồ Nam rút lui thành công.

Anh cắt điện thoại lại, toàn bộ động tác vô cùng ổn định.

Bởi vì, trong một thời gian dài Nguyễn Thu Thu không thức đêm, đến phần sau của bộ phim thì liên tục ngủ gà ngủ gật, bắt trí bất giác dựa bả vai Trình Tuyền ngủ thiếp đi. Cô ngủ rất say, gò má mềm mại cọ lên bờ vai của anh, hai mắt nhắm nghiền, trong ánh sáng mờ mờ của rạp chiếu phim, cô mới ngủ được yên ắng như thế.

Trình Tuyền lại không buồn ngủ chút nào.

Anh cứng ngắc ngồi ngay ngắn lên, ấn tay vin xuống để cho Nguyễn Thu Thu có thể ngủ thoải mái hơn một chút. Nguyễn Thu Thu chép miệng một, không biết mơ mơ màng màng nói câu gì, ngủ ngủ liền ngã xuống trong lòng ngực Trình Tuyền.

Anh vô thức ôm lấy cô, nhuễn ngọc ôn hương trong lòng ngực, tựa như một cây kẹo bông đường mềm mại, nhẹ nhàng quá mức khiến anh có loại cảm giác không chân thật.

Anh nhỏ giọng gọi tên cô: "Thu Thu, Thu Thu."

Người trong ngực ngủ rất say, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trình Tuyền vén mấy lọn tóc toán loạn lên cho cô, trong lúc ngủ mơ Nguyễn Thu Thu cảm thấy hơi ngứa, không kiên nhẫn nhủu nhủu mày, bỗng nhiên bắt lấy tay Trình Tuyền. Cô ngủ rất say, ngón tay mềm mại ôm lấy anh, đang muốn buông ra, lại bị anh nhanh chóng nắm chặt.

Lòng bàn tay của anh đã cháy mồ hôi, nhưng vẫn không buông ra.

Đang ngủ, Nguyễn Thu Thu không thoải mái nói thầm một tiếng: "Nóng."

Tựa như nắm phải một cái bàn ủi, lại nóng lại vừa cứng, còn rút thế nào cũng không ra.

Bên tai cô truyền đến một giọng trầm thấp "Ngoan", giọng nói vừa mượt vừa nhẹ, âm cuối khàn khàn, khiến lòng người nghe được phát ngứa. Nguyễn Thu Thu lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

...

Sáng sớm, lúc Nguyễn Thu Thu tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong ngực Trình Tuyền trong ngực. Cô chớp chớp con mắt, ý thức được khung cảnh trước mặt này sao lại có chút giống tình tiết trong phim thần tượng.

Nguyễn Thu Thu nhìn qua gương mặt xinh đẹp khiến người người ghen ghét của Trình Tuyền, lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Buổi sáng tốt lành ~ "

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian như vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc này.

Trình Tuyền thờ dãi: "Chân tề."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền lại bị ăn đập. Nguyễn Thu Thu đi bên cạnh anh về nhà, nhìn dáng vẻ trên đường đi giống như ngủ không ngon, mặt không biểu tình, cô đổi giấy, đi rửa mặt trước.

Ngày đầu tiên của năm mới, hẳn là có một cái bữa sáng tốt đẹp mới đúng.

Sau khi rửa mặt Nguyễn Thu Thu dự định làm đồ ăn sáng. Cô đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, chợt phát hiện bên trong lại có bộ bát đĩa đã làm xong và rượu vang. Cô thuận tay mở ngăn tủ trên mấy hút mùi nhà bếp ra, bên trong bày biện một đồng nền đỏ phùng phùng.

Nguyễn Thu Thu: "???"

Đây là có chuyện gì?

*Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu: Chuyện gì xảy ra vậy tiểu lão đệ?

Trình Tuyền (chỉ vào Đồ Nam): Chuyện gì xảy ra?

*Lời editor: Hôm nay tui chạy lên đây sm chỉ đề nói một câu thôi: "Đù má, đẹp vì mĩ bạn ơi(´_´)♥"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu yên lặng kiểm tra lại số đồ trong tủ lạnh, bò bít tết hẳn là hôm qua mới mua, trước đó trong nhà không hề có bò bít tết, rượu vang và nền đương nhiên cũng vậy, nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ đều có hai phần.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh ở lúc cô đang làm việc.

Cho nên ——

Nguyễn Thu Thu tính đi tính lại cũng chỉ có vài khả năng.

Thứ nhất, Trình Tuyền vốn dĩ không hề đi công tác mà thừa dịp cô không ở hẹn bạn gái tới nhà ăn bữa tối dưới ánh nến.

Thứ hai, chuyến công tác của Trình Tuyền bị hủy cho nên quyết định hẹn bạn gái tới nhà bữa tối dưới ánh nến.

Thứ ba, Trình Tuyền có bạn gái.

"..."

Nguyễn Thu Thu tò mò không thể dựa vào phán đoán và chứng cứ ít ỏi để định tội một người nào đó, cô nhất định phải tìm ra chứng cứ thuyết phục. Cô khép cửa tủ lạnh lại, Thu Sherlock Homes online, ánh mắt sắc như tia chớp, nhanh chóng tìm ra các dấu vết trong gian phòng.

Phụ nữ mà cẩn thận lên thì thực đáng sợ. Nguyễn Thu Thu xem xét cửa ra vào, phát hiện trên mặt thảm có hai vết bùn đất đã khô, vết giày của cô và Trình Tuyền lưu lại thì ướt sũng. Tối hôm qua tuyết mới rơi, thảm đã được giặt, đây chắc chắn là dấu vết của người thứ ba.

Sau đó, Nguyễn Thu Thu lại thành công tìm được vài cọng tóc trên ghế sofa và trên bàn ăn, không dài, màu đen.

Trong đầu Nguyễn Thu Thu lập tức hiện lên hình ảnh một cô gái tóc ngắn.

Đang lúc Nguyễn Thu Thu tưởng tượng ra tình cảnh hai người âm thầm qua lại, Trình Tuyền đã thay một chiếc áo ngủ rộng rãi, xoa xoa mắt, biếng nhác đi ra khỏi thư phòng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Nguyễn Thu Thu: "!"

Trình Tuyền: "?"

"Tôi cảm thấy chúng ta nên chính thức giải đáp vấn đề này," Nguyễn Thu Thu vỗ bàn một cái, chứng chạc đang hoảng, "Lúc trước chúng ta vẫn chưa bàn bạc cẩn thận vấn đề này, nếu như một trong hai người có người mình thích, vậy thì có thể gặp nhau cũng có thể chia tay đúng không?"

"..."

Ánh mắt Trình Tuyền bỗng nhiên trở nên hơi kỳ quái, mới đó vẫn là mông lung không tập trung nhưng lời Nguyễn Thu Thu còn chưa dứt, nháy mắt đã chuyển thành sắc bén nhìn chăm chú vào cô.

Bỗng nhiên bị nhìn chăm chú như thế, có chút dọa người. Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, lập tức nhận ra, không đúng, là Trình Tuyền không tuân thủ ước định, sao cô lại phải chột dạ chứ?

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng người, tranh thủ dùng khí thế áp bách đối phương.

"Anh còn nhớ không?"

Trình Tuyền đi đến trước khay trà, cúi người xuống cầm lấy một cái quả cam. Một lúc lâu sau, chậm rãi hững hờ nói: "Không nhớ rõ."

Nguyễn Thu Thu không nghĩ tới Trình Tuyền lại dám chơi xấu như vậy.

Cô cảm chứng cứ đi đến sau lưng Trình Tuyền, níu lại cánh tay của anh, muốn ngã bài cùng Trình Tuyền: "Vậy tôi sẽ nói rõ a..."

Đang bóc cam, anh bỗng nhiên quay mặt chỗ khác. Lộn tóc anh xoã tung lộn xộn, rải rác trên cái trán no đủ, đôi môi mờ nhạt nhếch nhếch, đôi mắt thon dài buông xuống, liếc nhìn Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy như mình đang bị một động vật ăn thịt cỡ lớn đe dọa, đột nhiên căng thẳng lên.

Cô ý thức được khoảng cách của hai người thật sự quá gần, vô thức lui lại một bước, bấp chân dẫm vào một góc của ghế sofa, nửa người trên nghiêng về phía sau theo quán tính, nhất thời mất lực ngã ngồi trên ghế sofa, không khống chế nổi phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Trình Tuyền bước một bước về phía cô.

Thân hình của anh cao lớn, đèn chiếu sáng lên, bóng người màu đen bao phủ lấy cô, một tay anh dễ dàng chống lên chỗ tựa lưng của ghế sofa, khuỷu tay sát bên tai Nguyễn Thu Thu, anh đưa lưng về phía ánh đèn, không thấy rõ ánh mắt.

Nguyễn Thu Thu có thể ngửi được vị chan chát nhàn nhạt của vỏ cam.

Cô bình tĩnh đại ngộ —— thẳng cha này, thế mà lại dám dùng mỹ nhân kế làm cho thần trí cô mơ hồ, dự cô quên đi chuyện này sao!

Không! Thế! Nào!

"Mặc dù khuôn mặt anh nhìn rất đẹp nhưng mà chuyện có bạn gái vẫn phải thương lượng một chút, tôi muốn chen chân vào tình cảm của người khác đâu..."

"Có bạn gái?"

"Chính là anh bên ngoài có người!"

Trình Tuyền đầu tiên là sững sốt, lập tức hiểu ra Nguyễn Thu Thu không phải muốn nói với anh chuyện của Cố Du. Toàn thân anh lập tức được thả lỏng, hỏi: "Vì sao lại nghĩ như vậy?"

"Trong tù lạnh có bò bít tết và rượu vang, chuyện gì xảy ra? Tự trong lòng anh tự hiểu rõ, đừng có giả ngu với tôi." Nguyễn Thu Thu đang muốn giơ lên vài cọng tóc trong tay, lại nhận ra không biết mình đã buông tay từ lúc nào, rơi vào trên mặt đất.

Về mặt cô ảo não hết nhìn đồng tới nhìn tây: "Còn có tóc mà, tóc đâu rồi? Đâu..."

"Đó là Đồ Nam." Trình Tuyền nói.

Nguyễn Thu Thu: "A? Đồ Nam sao lại chạy đến chỗ này?"

Trình Tuyền bâng quơ: "Cậu ta... Nói muốn ăn tết cùng tôi."

"Cho nên là Đồ Nam biết anh không đi công tác, nên đã chạy đến ăn tết cùng anh, lại quên cho tôi biết?"

Trình Tuyền lựa chọn đáp lời Nguyễn Thu Thu: "...Ừ."

"Quá thực quá đáng! Sao lại sợ y như thế!"

Trình Tuyền đang muốn gật đầu tiếp tục đáp lời, khuôn mặt tức giận của Nguyễn Thu Thu thoáng chốc đã biến thành cười lạnh.

"Anh cho rằng tôi sẽ như vậy nghĩ đúng không? Cho nên, vì sao cậu ta không nói cho tôi biết, anh cũng không nói cho tôi biết? Đã thế lại còn thoái mái ăn bò bít tết uống rượu vang, được lắm, tôi anh mình thì không được, anh ăn mình thì được phải không, để cho tôi mất trắng bao nhiêu tiền cũng được phải không?"

Mất thấy chuyện trở nên càng ngày càng phức tạp, dục vọng muốn sống của Trình Tuyền trỗi dậy: "Kỳ thật đây đều là chuẩn bị cho em."

"Anh cho rằng tôi sẽ tin sao?"

Nói káo nói quá nhiều dẫn đến lúc nói thật không ai tin tưởng, Tuyền Pinocchio đã phải trả một cái giá lớn cho việc này.

Không chỉ có không có cơm sáng, cơm trưa, cơm tối mà cả ngày đầu tiên của năm mới, Nguyễn Thu Thu ngay cả nửa chữ cũng không nói với anh, coi anh như không khí. Cô chỉ làm một phần cơm, một mình bụng bát trở về phòng ăn, chỉ còn lại Trình Tuyền cô đơn đứng trong nhà bếp. Anh thở dài.

Trình Tuyền yên lặng trở lại thư phòng, bật máy tính lên, đi vào trang web mà anh mua cuốn « dạy bạn cách nhanh chóng và hiệu quả lấy trái tim của phụ nữ ».

Lần đầu tiên trong đời anh đưa ra một đánh giá, bình luận: Phế.

Quyển sách kia vinh quang hi sinh trong thùng rác.

...

Xui xẻo nhất vẫn là Đồ Nam.

Vừa mới cảm thấy mình thật là tài năng thì sau khi tỉnh lại lại thấy cả đại boss lẫn chị dâu đều kéo cậu vào danh sách đen.

"..."

Đồ Nam khóc ròng, đang một dòng trạng thái lên vòng bạn bè: Tôi sẽ không bao giờ thề lười ra liếm chó nữa!*

*Ý ở đây là không bao giờ nịnh hót nữa ấy mà.

Chưa được vài phút.

Bố của Đồ Nam gửi tin nhắn Wechat tới: Máy nuôi chó từ bao giờ thế, sao lại muốn liếm một con chó?

Mẹ của Đồ Nam: Con lại uống rượu nữa à! Nhanh xóa đi, để cô gái khác nhìn thấy thì không tốt đâu!

Đồ Nam: "..."

*

Ban đêm, Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên ghế sofa chơi PUBG.

Cô rất phiền muộn, nhất là sau khi cô bị rút xuống một cái hộp liên tục mấy lần, bị đồng đội điên cuồng cả khịa lại càng buồn bực hơn.

"Cô bé à, cô không biết chơi thì đừng chơi nữa."

"Với kỹ thuật này của cô nên treo máy thì hơn."

Nguyễn Thu Thu: "... Muốn chết à."

Cô đang định đi mua dụng cụ để về đánh cho bọn họ một trận vì bởi thì vừa vặn Trình Tuyền từ thư phòng đi tới. Nguyễn Thu Thu ai một tiếng, quên mất chuyện mình vẫn đang tức giận, vội vàng gọi anh lại: "Anh biết chơi trò này không? Nhanh tới giúp đây giúp tôi đi!"

Trình Tuyền một tay rút túi, về mặt lời nhắc đi đến bên cạnh Nguyễn Thu Thu, đúng lúc nghe được một giọng nam bí ôi: "Em gái à, em gọi anh một tiếng chồng, anh sẽ đưa người tám lần kính."

Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí.

Phía sau lưng cô run lên, da gà da cóc nổi hết cả lên. Ghế sofa nhún xuống, Trình Tuyền ngồi xuống bên cạnh của cô, trên người anh còn mang theo hương vị tươi mát sau khi tắm rửa, một giây sau, hương vị tươi mát kia hoàn toàn bao phủ lại toàn thân Nguyễn Thu Thu.

Một tay quàng qua vai phải Nguyễn Thu Thu, khuỷu tay trĩu nặng đặt trên vai của cô, hai người rất gần nhau, Nguyễn Thu Thu quay đầu, suýt nữa đụng phải cổ anh, cô không khỏi căng thẳng.

Trình Tuyền cảm điện thoại di động lên, ngắn gọn nói một tiếng: "Nhìn xem."

Nguyễn Thu Thu nhớ ngắc: "Nhìn cái gì?"

Ngón tay Trình Tuyền có thể nói là vô cùng linh hoạt rồi.

Nguyễn Thu Thu trợn mắt nhìn anh nhanh nhẹn đôi súng, thăm dò hai bên, chạy lēm hai bước, bắn một phát súng. Phát súng này bắn hụt, những người khác bắt đầu nhón nhao cười nhạo nói: "Ơ người đẹp tức giận sao? Nắm chắc súng vào nha!" Trình Tuyền mặt không có biểu tình, trong lúc đồng đội đang hi hi ha ha cười đột nhiên bịch một tiếng, bất ngờ bắn nổ đầu một người chơi.

Nguyễn Thu Thu: "!!!"

Các người khác cũng ngỡ ngác, một hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đậu móa! Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy, không cẩn thận bắn trúng sao? Vẫn là mua bug vậy?"

"Àm!"

Lại là một tiếng nữa, bắn chết một người chơi khác trốn ở góc tường đang chuẩn bị tập kích.

Các đội hữu bị phen này tao thao tác cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Mới vừa rồi còn cười nhạo Nguyễn Thu Thu, nhất thời có chút ngượng ngùng. Đúng lúc này, hòng súng của Trình Tuyền quay sang mấy người bọn họ, không đợi bọn họ load kịp, ném lựu đạn qua, nổگی tại chỗ. Trong mic chỉ còn lại mấy lời chửi rủa không cam lòng của họ, Trình Tuyền đóng mic lại, báo cáo xong việc.

Nguyễn Thu Thu xem hết toàn bộ quá trình, kinh ngạc.

"Tôi cho là anh sẽ không chơi loại game xạ kích này chứ!"

Trình Tuyền bình tĩnh ừ một tiếng.

Chỉ là đối phó với mấy loại người bỏ đi này, dư sức.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạn Cổ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu chợt nhớ ra mình vẫn đang giận Trình Tuyền, chỉ là bây giờ bọn họ vẫn đang dính vào nhau, cô không thể làm mặt lạnh được.

Cô háng giọng, giắt điện thoại đi động lại, mặt không đổi sắc hỏi: "Tôi ăn gì?"

Hai mắt Trình Tuyền sáng lên: "Cá chua ngọt..."

"Há, mi sợi sao, được thôi."

Trình Tuyền: "..."

Nguyễn Thu Thu cho một nửa quả trứng vào bát mì của mình, cho Trình Tuyền nửa kia, nửa quả trứng gà kia là để báo đáp việc anh báo thù cho cô trong game.

Phụ nữ nói trở mặt thì lập tức trở mặt, ông chủ Trình nhìn nửa quả trứng gà trước mặt, thề lưong!

Nhưng anh biết, phàm là anh dám há mồm nói ra một chữ "Không", thì đừng nói là trứng gà ngay cả nước còn không có mà húp. Anh quyết định ăn nửa quả trứng trước, tránh cho trứng gà không cánh mà bay.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Bò bít tết kia phải làm sao bây giờ?"

Trình Tuyền rất cơ trí: "Tùy em xử lý."

"Vậy để sáng mai làm com trưa vậy, hôm lại vẫn ăn được."

Hôm sau, ông chủ Trình kiên nhẫn đợi đến giờ com trưa, mở com hộp ra, phát hiện trong hộp com chỉ có non nửa khối bò bít tết.

Trình Tuyền: "..."

Đồ Nam đi ngang qua nhìn sang, kinh ngạc hỏi: "Đại boss, anh ăn ít như thế có no được không?"

Trình Tuyền lạnh lẽo nhìn về phía kẻ cầm đầu. Đồ Nam nói da gà, đầu đầy mồ hôi lạnh xin chỉ thị: "Có cần em giúp anh một tay, đi mua com hộp hộ không?"

"Không cần."

Sự thật chứng minh, không thể đắc tội kẻ tham ăn, càng không thể đắc tội đứa đầu bếp.

...

Bữa trưa, Nguyễn Thu Thu ăn một khối nửa bò bít tết cùng với vài món chính khác, ăn bẻ bụng mất. Trong lòng của cô bỗng nhiên dâng lên cảm giác tội lỗi, không biết Trình Tuyền ăn có no hay không, lượng com mà anh chắc phải ăn nhiều hơn cô mấy lần

Bên cạnh cô, lão Mạnh chắc chắc hai tiếng, nói ra: "Com trưa của cô phong phú thật, kẻ có tiền aizz."

"Ăn chùa thì ngu sao mà không ăn."

Cô tức giận nói, nghỉ nghĩ, quyết định phần cho Trình Tuyền một ít đồ ăn ngon. Cô cũng không muốn nửa đêm nửa hôm lại nằm mơ mơ thấy tiếng chuột gặm đồ răng rắc răng rắc.

Công việc khá bề bộn, Nguyễn Thu Thu tăng ca đến tối, đến khi hoàn thành công việc thì đã mệt mỏi đến mức lưng cứng ngắc, nửa ngày mới đứng thẳng người lên được. Cô vươn vai, giãn thân tại chỗ, điện thoại ting một tiếng, là tin nhắn của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: Xong việc rồi à?

Nguyễn Thu Thu: Ừ.

Cái giờ này, nhân viên sớm tan làm đi về hết, chỉ có bộ phận kỹ thuật và bộ phận phục vụ khách hàng đang thay phiên trực ban. Nguyễn Thu Thu đang chuẩn bị ra bãi đỗ xe, từ văn phòng đi ra lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Cô lấy làm kinh hãi: "Cô vào bằng cách nào?"

Là Từ Bích Ảnh!

Nhiều ngày không gặp, Từ Bích Ảnh không còn đáng vẻ ngăn nắp xinh đẹp như trước, làn da âm đạm, ánh mắt tiêu tụy, người gầy hốc hác nhưng ánh mắt lại mang theo một phần chấp niệm, chơi liều khiến người nhìn mà phát sợ.

"Nếu như cô đến tìm Cố Du, anh ta không ở đây."

"Tôi không tìm anh ấy, tôi tìm cô. Nguyễn Thu Thu."

Từ Bích Ánh gần giọng nhả ra từng chữ, mỗi chữ đều được nhấn mạnh rõ ràng, nghiêng rặng cứ như là đang nghiêng Nguyễn Thu Thu, làm sống lưng cô lạnh ngắt.

Nguyễn Thu Thu bất động thanh sắc lui lại một bước. Không biết Từ Bích Ánh làm thế nào để vượt qua bảo vệ để chạy vào tòa nhà của Gia Trùng, còn chính xác tìm được tầng làm việc của Nguyễn Thu Thu. Lúc này oan gia ngõ hẹp, Nguyễn Thu Thu tròn cũng tròn không được chỉ có thể hi vọng mấy nhân viên còn lại của công ty mau chóng phát hiện ra chỗ không khác thường của bọn cô.

"Tôi là thật không ngờ, không ngờ." Từ Bích Ánh gượng cười, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, "Nếu như ngày đó, không phải tôi thấy Cổ Du say rượu mà còn nhớ kỹ tên của cô, tôi còn tưởng rằng! Tôi còn tưởng rằng——" Cô ta còn tưởng rằng Cổ Du đã tìm được vụ anh ở kiếp trước.

Ai mà ngờ lại là Nguyễn Thu Thu!

Từ Bích Ánh nhớ đến chuyện Nguyễn Thu Thu vẫn chưa ly hôn đã qua lại với Cổ Du, thật không biết xấu hổ, nếu không phải tình huống không cho phép, cô thật muốn tát một cái lên mặt của cô ta, đánh nát khuôn mặt Bạch Liên hoa vô tội kia!

Nguyễn Thu Thu là người thế nào, sao cô ta lại không biết cơ chứ. Nếu thật là có tài về tranh, có thể đùa bỡn, quay hai người này như chong chóng thì sao đời trước lại đi đến nông nỗi kia.

"Tôi cứ nghĩ chỉ có một người là tôi..." Từ Bích Ánh nấp máy môi, "Cô cũng thế đúng không."

Nguyễn Thu Thu: "Cái gì?"

"Cô cũng thế, cô cũng làm lại từ đầu."

Nhìn dáng vẻ của Nguyễn Thu Thu, hẳn là trùng sinh sớm hơn cô ta nên mới có thể nắm giữ tiền cơ như vậy. Từ Bích Ánh chỉ hận mình quá bất cẩn, không ngờ lại xuất hiện người thứ hai trùng sinh, bị đối phương nắm giữ tiền cơ mới dẫn đến hoàn cảnh chật của cô ta bây giờ.

Nguyễn Thu Thu giật mình—— Từ Bích Ánh cho là cô cũng trùng sinh sao?

Nói là trùng sinh, có lẽ cũng không sai. Chỉ là cô dùng vô bực của một người khác để trùng sinh, còn biết được tình tiết mà Từ Bích Ánh không biết.

Nguyễn Thu Thu lắc đầu: "Tôi không hiểu cô đang nói gì. Nếu như là chuyện liên quan tới Cổ Du, xin lỗi, chúng tôi không thể nào, tôi cũng sẽ không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào."

Cô có thể ly hôn, có thể đến với người khác, nhưng người này vĩnh viễn không thể nào là Cổ Du.

"Vậy cô có ý gì, đây đưa với mấy người rồi? Tính cho kế nhai, bên ngoài có tình nhân, về nhà còn có chồng, thế mà còn dám ra về ngây thơ vô tội, thật là khiến người khác kinh tởm."

Từ Bích Ánh ăn nói rất khó nghe, Nguyễn Thu Thu không muốn so đo với cô ta, nếu như phát sinh tranh chấp ở công ty, làm lớn chuyện lên, Từ Bích Ánh phải tay bỏ đi thì không có có ảnh hưởng gì nhưng cô vẫn phải tiếp tục công việc.

Cô hiểu rõ tính toán trong lòng của Từ Bích Ánh, đơn giản là cố ý gây chuyện, muốn gây ra chút tai tiếng cho Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu không mắc mưu, cô tưởng tượng Từ Bích Ánh thành một củ khoai tây mốc meo, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

"Cô đi đi." Nguyễn Thu Thu rất tỉnh táo, "Đội lái nửa đội bảo vệ tuần tra sẽ tới, trong công ty còn có rất nhiều nhân viên chưa về, tôi hi vọng người có thể hiểu rõ rằng cô làm lớn chuyện lên ở chỗ này, sẽ chỉ làm Cổ Du càng thêm chán ghét cô thôi."

Nhắc đến Cổ Du, Từ Bích Ánh thần kinh nở nụ cười, khóe mắt rung rung.

"Anh ấy không thích tôi, còn thiếu lý do sao?"

Nguyễn Thu Thu sững sốt.

Cô cho là Cổ Du chỉ xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ với Từ Bích Ánh nhưng không ngờ giữa bọn họ lại đã xuất hiện vết nứt. Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của Từ Bích Ánh khi nhắc đến Cổ Du, Nguyễn Thu Thu ngộ ra, có lẽ, trong lúc cô không biết rõ, tuyên tình cảm của nam nữ chính đã sớm phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thừa dịp cô đang sững sốt, Từ Bích Ánh sa ngã nói: "Tôi không thể sống những ngày tháng tốt lành, dựa vào đâu mà cô có thể?"

Bạch nguyệt quang của cô, thanh mai trúc mã của cô, sao có thể xoay quanh một người phụ nữ như thế? Cô không cam tâm!

Từ Bích Ánh vốn chỉ muốn làm lớn chuyện này lên, cô muốn Nguyễn Thu Thu mang tiếng xấu, muốn đẩy Nguyễn Thu Thu vào vũng bùn không thể ngóc đầu lên nổi, chỉ có như vậy Từ Bích Ánh có mới có thể sống thoải mái.

Nguyễn Thu Thu không đợi được những người khác lên lầu, mắt thấy ánh mắt Từ Bích Ánh càng ngày càng không ổn, cô âm thầm kêu hồng bét, ánh mắt cô liếc qua liếc qua lối thoát hiểm. Xem ra, chỉ có thể chạy ra.

Đúng lúc này, ánh mắt Từ Bích Ánh lạnh lẽo, dùng sức đẩy Nguyễn Thu Thu một cái!

Từ Bích Ánh định chờ Nguyễn Thu Thu phản kháng lại cô ta, cô ta sẽ liều mạng thét lên kéo nhân viên và bảo vệ tới, tốt nhất là ồn ào đến lên hot search, để cho bọn họ nhìn cái bọn họ gọi là họa sĩ Nguyễn Thu Thu là người dơ bẩn đến mức nào.

Nguyễn Thu Thu vốn là muốn né tránh.

Nhưng một ngày làm việc khiến cơ thể của cô cứng ngắc muốn chết, cô dùng sức xoay người đi, nhưng chưa kịp phản ứng, cơ thể đã nhanh hơn thần kinh một bước, đầu cô ngẩng lên, ót có sắp đập trúng góc bàn rồi! Lần này không xong rồi, sắp chết người rồi!

Xong rồi xong rồi xong rồi!

Nguyễn Thu Thu đau lòng nghĩ, lần va chạm này sẽ không muốn cái mạng già của cô đổ chứ?

Từ Bích Ánh sợ hãi thét lên.

Có người động tác nhanh hơn, một bóng người vội vàng tiến đến, đỡ lấy Nguyễn Thu Thu.

Trước mắt cô chỉ có trời đất quay cuồng, mắt Nguyễn Thu Thu hoa lên, cánh tay bị giữ chặt lại, rơi vào một lồng ngực rắn chắc. Theo lực quán tính, đối phương té lún trên đất, phát ra tiếng kêu rên khe khẽ.

Tình cảnh nguy hiểm vừa rồi dọa Nguyễn Thu Thu đầu óc trống rỗng, cô sững sốt vài giây, vội vàng gọi tên Trình Tuyền.

"Trình Tuyền! Trình Tuyền! Anh không sao chứ!"

Vì nháy ra làm đệm thịt, Trình Tuyền bị ngã không nhẹ, mặt vẫn không biến sắc, lông mày cũng không nhíu lấy một lần. Anh nhìn Nguyễn Thu Thu không chớp mắt, ánh mắt lộ ra chút sợ hãi. Đó là cảm xúc Nguyễn Thu Thu chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Trình Tuyền, chỉ là lúc này cô không có thời gian đi suy nghĩ nguyên nhân của nó.

Nguyễn Thu Thu sợ mình đè hông Trình Tuyền, cô còn chưa kịp ngồi dậy đã bị một cánh tay mạnh mẽ bóp chặt vòng eo của cô, siết chặt đến mức khiến cô suýt không thở nổi.

Cô hoảng hốt nghe nhịp tim thỉnh thoảng rõ ràng của Trình Tuyền, cả người anh căng thẳng vô cùng, cứng ngắc giống như cục đá, chỉ là bàn tay đang đặt ở sau lưng Nguyễn Thu Thu phía đang run rẩy.

Run rẩy rất kịch liệt.

Nguyễn Thu Thu ghé vào trên người Trình Tuyền, không dám thở mạnh.

Cô trợn mắt nhìn bá vai Trình Tuyền nhuộm má máu tươi từ trong áo thấm ra, chiếc áo len màu xám thấm đẫm màu máu đỏ sậm, dử tợn mà kinh khủng. Nguyễn Thu Thu hoảng hốt, nước mắt lưng tròng: "Anh chảy máu rồi! Chúng ta đi bệnh viện!"

"Đừng nhúc nhích."

"Đừng nhúc nhích..."

Trình Tuyền khàn khàn: "Để tôi ôm một lát..."

Giống như đang nằm mơ nhưng lại vì đau đớn mà trở nên rõ ràng đến thế, anh không nỡ buông tay ra.

Bên cạnh, Từ Bích Ảnh bị dọa cho choáng váng, đang định quay người chạy trốn lại bị mấy người Đồ Nam dẫn bảo vệ tới ngăn chặn. Nhân viên bảo vệ trực tiếp tiến lên kéo Từ Bích Ảnh lại, không cho cô ta có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào

Đồ Nam lo lắng xông lên trước, nhất thời quên mất bên cạnh còn có người khác, hần vừa hỏi thăm tình huống hai người vừa cấp tốc lấy điện thoại ra gọi cấp cứu120.

"Đại boss anh không sao chứ! Chị dâu thế nào rồi?"

Từ Bích Ảnh ngu ngơ tại chỗ.

... Đại boss? Chị dâu?

Từ từ, Đồ Nam này không phải ông chủ của Gia Trùng sao!

Cô ta bỗng có dự cảm chẳng lành. Theo lời truyền miệng, Gia Trùng có một ông chủ thần bí chưa từng lộ diện, vô cùng bí ẩn, chẳng lẽ, Trình Tuyền, anh ta!

Sắc mặt Từ Bích Ảnh trắng bệch, ngất lâm sàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyến Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Editor: Hạ Cẩn

Vai phải của Trình Tuyền bị mảnh vỡ của lọ Inkwell rơi đất quệt nên bị thương. Trong tình thế cấp bách, Nguyễn Thu Thu làm gì có thời gian để ý đến lọ Inkwell rơi xuống, may mà có quần áo ngăn cản nên mới không có nhiều miếng thủy tinh đâm vào trong da.

Nguyễn Thu Thu càng xem càng lo lắng.

Trình Tuyền đã được đi xử lý vết thương, Từ Bích Ảnh bị ngất cũng được kéo đi cấp cứu, may thay chỉ là tụt huyết áp. Người vẫn hôn mê bất tỉnh, đang truyền dịch, chắc chỉ lát nữa là tỉnh.

Nguyễn Thu Thu đứng ngồi không yên, đi tới đi lui làm Đồ Nam hoa mắt chóng mặt.

Đồ Nam không khỏi buồn cười nói: "Chị dâu, chị gấp cái gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà."

"Việc này là tại chị." Lúc đầu Nguyễn Thu Thu có cơ hội chạy trốn, là do chính cô đẩy đưa không quyết mới để cho Trình Tuyền bị tai bay vạ gió.

Nếu là lúc bình thường, thân thể linh hoạt thì tốt rồi đằng này cô lại ngồi trên ghế cả một ngày trời, thân thể cũng cứng ngắc đến mức không thể động đậy, yếu đến mức Từ Bích Ảnh chỉ dùng một tay đẩy là ngã được. Nghe Đồ Nam nói, Từ Bích Ảnh thông qua đã Tiểu Phuong đề vào công ty, quan hệ của Tiểu Phuong và mấy nhân viên bảo an không tệ, trong một khoảng thời gian ngắn, Đồ Nam đã sa thải mấy tên bảo an.

Cảnh sát hỏi thăm tình huống của bọn họ, Nguyễn Thu Thu thành thật trả lời. Bọn họ lấy đoạn camera giám sát trên tầng, chờ Từ Bích Ảnh tỉnh lại làm ghi chép sau đó trở về sẽ xem xét lại đoạn video.

Bởi vì cũng không tạo thành tổn thương trực tiếp với Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền bị thương không nặng nên hành vi của Từ Bích Ảnh chưa đến mức phải ngồi tù.

Nguyễn Thu Thu chỉ muốn cách xa Từ Bích Ảnh một chút, cô ta điên rồi, ai mà biết lúc nào sẽ trở thành chó đại cắn bậy vào ai.

Trình Tuyền ra.

Đồ Nam đang muốn tiến lên thì bị Nguyễn Thu Thu chen một cái, kéo áo, lúc này mới ngượng ngừng sờ sờ đầu. Phòng chửi đại boss cũng không hi vọng cậu xông lên trước, không bằng cho hai vợ chồng người ta chút không gian thì tốt hơn.

"Anh ổn không, không có việc gì chứ? Có đau không? Không thương tổn đến gân cốt chứ, cánh tay còn dùng được không?"

Nguyễn Thu Thu thật sự bị dọa đến phát sợ. Nếu như tay của Trình Tuyền xảy ra vấn đề gì, đối với anh chính là chuyện cả đời, cho dù cô có cố gắng đền bù như thế nào cũng không thể cứu vãn.

Vết thương của Trình Tuyền nhìn thì rất dọa người nhưng thực tế vết thương lại rất nông, mấy ngày nữa là có thể khôi phục lại, lúc này đau cũng không đau. Nhưng anh nhìn Nguyễn Thu Thu suốt quãng đường đều lo lắng căng thẳng. Về mặt bình đạm lập tức chuyển thành nhủ mảy.

"Đau quá."

"Nhanh, ngồi xuống nghỉ ngơi đi. Khát nước không? Tôi đi lấy cho anh"

"Được."

Đồ Nam tròn mắt há hốc mồm "... Đây... Đại boss quá vô sỉ!

Trình Tuyền uống nước ấm, Nguyễn Thu Thu bận trước bận sau chăm sóc anh, chỉ thiếu nước đặt anh nằm ở trên giường đi ngủ. Đồ Nam thấy vậy, cơ mặt co giật liên tục, lại bị ánh mắt chết chóc của đại boss quăng tới, đầu đầy mồ hôi, gãi vờ tôi không thấy gì, tôi không nghe gì, tôi không biết.

Đúng lúc này, y tá tiến vào, thông báo với bọn họ, Từ Bích Ảnh tỉnh.

Trình Tuyền vô thức đứng dậy, Nguyễn Thu Thu dè anh lại, đỡ dành anh như đồ trẻ con: "Anh cứ ngồi ở chỗ này đi, đừng nhúc nhích, một lát nữa là chúng ta có thể trở về rồi."

Đồ Nam: "Khục."

Trình Tuyền: "..."

"Chị dâu, chị ở đây trông coi đại boss, bên kia cũng không phải chuyện gì to lớn, em đi qua nhìn một chuyến là được rồi."

Nguyễn Thu Thu: "Thế nhưng..."

"Không có việc gì không có việc gì, giao cho em đi."

Nguyễn Thu Thu đưa mắt nhìn Đồ Nam đi sang phòng bệnh khác. Đối mặt với những câu hỏi của cảnh sát, Từ Bích Ảnh chỉ mím chặt môi, không nói một lời, nhìn chăm chăm trần nhà. Cho đến khi Đồ Nam vào cửa, cô ta mới khôi phục thần chí, không dám tin nhìn Đồ Nam.

"Tôi chỉ muốn hỏi một vấn đề —— "

Đối mặt với Từ Bích Ảnh, Đồ Nam không hoạt bát thân mật như đối với Nguyễn Thu Thu. Ánh mắt cậu lạnh như băng, liếc mắt qua là có thể khiến cho lòng người phát lạnh.

"Tôi mặc kệ lý do của cô là gì, thắc mắc cái gì nhưng cô phải hiểu, cô đã tự ý xông vào Gia Trung, còn suýt chút đã thương người khác."

"Trình Tuyền là ông chủ thân bí đúng không? Đúng không?" Từ Bích Ảnh hoàn toàn không để ý đến cậu, mặt mũi trắng bệch, miệng không ngừng lầm bầm, "Tôi muốn gặp Trình Tuyền! Tôi muốn gặp anh ta!"

Cô ta kích động lên, ống truyền dịch trong suốt phun lên dòng máu màu đỏ, y tá bên cạnh vội vàng dè tay cô lại, kêu cô ta bình tĩnh lại.

"Nguyễn Thu Thu là một tên lừa đảo! Cô ta có khác tôi chỗ nào đâu chứ, là cô ta chỉ nguy trang tốt hơn tôi thôi, các người đừng để cô ta lừa gạt!"

"Cô ta vốn là muốn ly hôn, chắc chắn là cô ta biết Trình Tuyền có nhiều tiền như vậy nên mới không ly hôn!"

Đồ Nam mặt không đổi sắc nói với đồng chí cảnh sát bên cạnh đối: "Tìm bác sĩ giám định trạng thái tinh thần của cô ta đi, tôi hoài nghi cô chứng hưng cảm* và hoang tưởng ảo giác**, có lẽ cô ta thích hợp ở trại an dưỡng hơn, đợi khỏi phục rồi hãy ra."

*Tâm trạng cực kỳ hưng phấn và dễ bị kích động thường liên quan đến rối loạn lưỡng cực.

**Sự nghi ngờ không thực tế về người khác hoặc cảm giác bị bức hại. Mức độ cực đoan có thể là dấu hiệu của bệnh tâm thần.

"Được rồi, sáng mai liên hệ bác sĩ."

...

Một bên khác, Nguyễn Thu Thu đang bóc cam cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền ngoan ngoãn ngồi ở trên giường bệnh, chờ Nguyễn Thu Thu đem quả cam dâng đến tận miệng. Anh yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu hết sức chuyên chú lột quả cam, nhìn không chớp mắt, Nguyễn Thu Thu bị nhìn chăm chăm, không tự nhiên, cô trừng Trình Tuyền.

"Nhìn cái gì vậy!"

Trình Tuyền: "Sợ em ăn mất quả cam"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "Lột sạch xơ trắng nhé."

Nguyễn Thu Thu: "... Tôi khuyên anh nên làm người lương thiện, cảm ơn."

E ngại việc Trình Tuyền bị thương, lại còn là lỗi của cô nên cô không thể làm ra hành động gì quá phận với Tuyền. Nếu như dựa theo thói quen bình thường, Nguyễn Thu Thu đã sớm cầm một cái búa thiên thạch đập một phát vào đầu anh để anh chết quách đi cho rồi, đầu còn để anh ở không đi gây sự thế này chứ.

Cô trừng mắt lột sạch quả cam, đưa cho Trình Tuyền.

Trình Tuyền tỏ vẻ vô tội: "Một tay không tách múi được."

Nguyễn Thu Thu không thể nhịn được nữa, đang định nói giận, Trình Tuyền lập tức nhiu mày lại, yếu ớt kêu lên: "Bà vai đau quá, hình như là bị thương đến xương cốt rồi."

"..." Được rồi, cô nhịn.

Nguyễn Thu Thu kiên nhẫn tách từng múi cam ra, đặt trên tay anh, Trình Tuyền lúc này mới yên lặng thỏa mãn ăn cam.

"Sao lúc ấy anh cứ một mực ôm tôi không buông? Anh bị văng đầu à?"

Sau đó Nguyễn Thu Thu nhớ tới, lúc đó về mặt Trình Tuyền đích thật là quái lạ. Anh cứ giống như cá rời nước vậy, bóp chặt eo của cô, suýt làm cô tác thờ. Nguyễn Thu Thu xém nghĩ là Trình Tuyền có ý với cô, bằng không thì ôm chặt như vậy làm gì?

Trình Tuyền trầm mặc một lát, nói: "Không có văng đầu."

"Không phải là anh lo lắng cho tôi đó chứ." Nguyễn Thu Thu chế nhạo anh.

"Ừ."

Nguyễn Thu Thu: "Tôi biết mà, anh sẽ không... Há há há???"

Cô sững sốt, không ngờ Trình Tuyền lại dựa theo lời của cô mà trả lời. Trong suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu, trong thế giới của Trình Tuyền căn bản là không có hai chữ "yêu đương", đối với chuyện này, cô và Tiểu Phiền nhất trí với nhau, hai người đều cho rằng Trình Tuyền có thể sinh sản vô tính, tự mình sinh đẻ ra con cháu để nối tiếp hương hỏa.

Bởi vậy, cô đã ngay lập tức loại bỏ khả năng Trình Tuyền thích cô.

Nguyễn Thu Thu: "Anh ra về đứng đắn như thế làm gì? Đừng để tôi cảm thấy anh thích tôi chứ!"

Lòng bàn tay Trình Tuyền cầm quả cam, múi cam mềm mại dán chặt làn da ẩm ướt, anh muốn nói ra những lời nói trong lòng. Một giây sau, Nguyễn Thu Thu nhiu lông mày, nói: "Vậy sẽ rất tệ."

Ánh mắt của anh hơi ngừng lại.

Trình Tuyền còn chưa kịp hỏi "Vì sao?", Đồ Nam đã đẩy cửa ra, đi tới nói: "Cô gái kia cứ như bị điên ấy, còn muốn gọi Cố Du tới. Nếu như Cố Du và chuyện này có quan hệ, vậy em sẽ không tha cho cậu ta."

"Không có liên quan gì tới người khác, cô ta chỉ là muốn tới tìm chị cho hả giận thôi."

"Cho dù như thế nào, cô ta đều phải gánh chịu hậu quả. Tùy tiện làm người khác bị thương, nói đi là đi sao."

"Chỉ là, " Đồ Nam buồn rầu nhìn về phía Trình Tuyền, "Đại boss, em nhất thời lỡ mồm rồi, anh nói phải làm sao bây giờ?"

Trình Tuyền lấy lại tinh thần.

Nét mặt của anh rất lạnh nhạt, giọng điệu chậm rãi: "Lộ rồi thì lộ thôi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hạ Cần

Đang nói, Cố Du tới.

Anh vừa vào cửa đã nhìn thấy Từ Bích Ảnh đang gầy dựa trên giường bệnh, bộ dáng không cam lòng, tóc tai rối bời, ánh mắt đỏ hồng, có mấy phần đáng sợ.

Cố Du trầm mặc một lát, nói: "Gây sự đủ chưa?"

"Du ca ca! Anh đến đây thăm em!"

Từ Bích Ánh tỏ vẻ tủi thân: "Anh nghe em nói, một người đều bị á đần bà Nguyễn Thu Thu kia lừa rồi, cô ta không phải người như trong suy nghĩ mọi người đâu, cô ta chỉ đang giả vờ giả vịt thôi, cô ta..."

"Đừng nói nữa."

Ánh mắt Cố Du nghiêm nghị, không còn vẻ ôn hòa của thường ngày nữa. Anh đi đến trước giường bệnh của Từ Bích Ánh: "Nếu như cô còn gây sự nữa, tôi sẽ đem tất cả mọi việc cô làm nói cho hai bác, tôi không quản nổi cô nữa rồi."

"Đừng!"

Cha mẹ vẫn đang mong đợi hôn lễ của cô và Cố Du, mấy ngày trước, hai người còn phấn khởi thương lượng địa điểm tổ chức hôn lễ, Từ Bích Ánh tuyệt đối không muốn để cho bọn họ biết cô và Cố Du đã không thể nào đến với nhau được nữa, càng không muốn để người khác chế giễu mình.

Từ Bích Ánh bắt lực nín lại vật ả của Cố Du: "Anh tin em đi được không, cô ta đã sớm biết anh có thể lên như điều gặp gió, cô ta không ly hôn cũng là bởi vì biết Trình Tuyền có tiền, biết anh ta là ông chủ lớn. Cô ta không hề thật lòng thật dạ với hai người đâu!"

"Từ Bích Ánh!"

Cố Du vô cùng tức giận: "Bác trai bác gái có dạy cô ở bên ngoài bồi họp thanh danh, chứ bồi người khác như vậy sao!"

Từ Bích Ánh không cam lòng cắn cắn môi: "Em không có nói láo!" Nguyễn Thu Thu kia tuyệt đối không phải loại người lương thiện! Một khi có cành cây cao khác, cô ta chắc chắn sẽ không chút do dự ôm ấp cùng người khác.

Cố Du nhìn ánh mắt của cô, thất vọng vô cùng, cũng rất lạnh lùng.

"Đám truyền thông bên ngoài đang ngồi chờ chuyện vui, cô tốt nhất nên yên lặng, đừng có nói lung tung. Nếu như Đồ Nam chuẩn bị khởi tố cô, tôi sẽ không đứng về phía của cô."

Từ Bích Ánh không dám tin: "Anh muốn đứng về phía Nguyễn Thu Thu? Dựa vào cái gì? Ai mới là thanh mai trúc mã của anh, ai mới là người gắn bó với anh nhiều năm như vậy?"

Cố Du giật gót áo: "Em gái Bích Ánh của tôi đã sớm không còn nữa rồi."

Nói xong, anh quay người rời đi.

Cố Du đi ra khỏi phòng bệnh, giường mắt lập tức bắt gặp một người đàn ông đang đứng tựa vào tường. Anh khoác áo khoác màu đen, lưng dựa vào gạch men sứ lạnh buốt, trên mặt không có biểu tình gì. Đôi mắt phượng ngừ hững hờ liếc về phía Cố Du, ngay cả ánh mắt cũng lạnh đậm đến thế.

Cô vẻ nực cười quá nhí, Cố Du nghĩ đến Lý Tư Đặc lúc đứng trước màn hình máy tính có lẽ cũng dùng ánh mắt như thể nhìn anh ta như một kẻ không biết lượng sức chẳng.

Thật là khiến người ta cảm thấy vừa tức giận lại vừa bất lực.

"Vai của anh thế nào, không bị thương nặng chứ." Mấy tháng trước, Cố Du cũng bị thương ở cổ tay nên bây giờ cũng có vài cảm xúc đồng bệnh tương liên với anh.

Trình Tuyền thu hồi tầm mắt, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng. Anh chậm rãi cười lạnh một tiếng: "Không đến nỗi nào."

"Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, Nguyễn Thu Thu đâu."

Trình Tuyền liếc xéo anh ta, lười trả lời.

Hai mắt chỉ viết vài chữ to: Liên quan gì đến cậu.

Đồ Nam đi xử lý chuyện liên quan tới Từ Bích Ánh, lại còn có truyền thông đang châu chực ở bên ngoài, tự nhiên không có thời gian đi quản Trình tuyền. Đương nhiên, Trình Tuyền cũng chẳng cần đến cậu quản.

Thế là loại chuyện như mua Yakult liền rơi vào trên người Nguyễn Thu Thu.

Trình Tuyền chỉ vì Nguyễn Thu Thu, nói với Cố Du hai câu.

"Tôi sẽ không cho phép bất kì kẻ nào làm tổn thương đến cô ấy."

Cố Du ánh mắt nghiêm nghị: "Tôi cũng có cùng suy nghĩ với anh."

"Còn nhớ lời tôi nói lúc đầu không, đừng lãng phí thời gian."

Cố Du nhúu mày lại: "Tôi..."

"Ai? Cố Du, sao anh lại tới đây?" Xa xa truyền đến giọng Nguyễn Thu Thu, "A... Là bởi vì chuyện của chúng tôi ả."

Ngẩng đầu cũng đứng, Từ Bích Ánh vốn dĩ chả quen biết mấy người ở đây, trừ việc đi tìm Cố Du làm chỗ dựa, chỉ sợ là không có biện pháp khác. Cố Du hiểu được suy nghĩ của Nguyễn Thu Thu, vô ý thức phản bác: "Tôi không phải đến để thay cô ấy nói chuyện."

"Không có việc gì, tất cả đều làm việc dựa theo chứng cứ."

Nguyễn Thu Thu lắc đầu, không muốn bàn lại chuyện liên quan tới Từ Bích Ánh

"Cô vẫn ổn chứ, có bị thương không?" Cố Du lo lắng hỏi.

Nguyễn Thu Thu vừa cười vừa nói: "Không có, tôi..."

Trình Tuyền bỗng nhiên kêu lên đau đớn, trùng hợp ngăn cản cuộc trò chuyện giữa hai người.

Ánh mắt Nguyễn Thu Thu nhanh chóng chuyển hướng lên người Trình Tuyền: "Cánh tay của anh còn đau không? Còn có vì sao chưa được cho phép đã chạy ra ngoài rồi?"

Vừa mới bày ra bộ dáng hờ hững lạnh lùng, đại boss Trình trong cái nhìn ghen ghét nhìn trần trời của Cố Du, cả người buông lỏng một nửa, khi thể sắc bén nháy mắt đã biến mất, yếu ớt che bà vai bị thương, nói: "Tôi tìm không thấy em, hơi lo lắng."

Nguyễn Thu Thu rất muốn trợn mắt trừng anh một cái, là ai ban đầu bảo cô đi mua Yakult thế. Nhưng mỗi khi Trình Tuyền ra về yếu thế, mềm yếu vô cùng đáng thương, thẳng bẻ yếu ớt đáng thương lại bất lực như thế, Nguyễn Thu Thu làm sao cũng không thể mở miệng được

Cô thờ dãi: "Không phải tôi đi một lúc sẽ trở về sao, đi."

"Được."

Trình Tuyền đi theo Nguyễn Thu Thu tiến vào phòng bệnh, để lại Cố Du vừa kinh ngạc lại vừa chua xót. Thật không ngờ tới, Trình Tuyền cũng có một ngày dừng đến mấy thủ đoạn "Hèn hạ" này, loại tâm trạng lo được lo mất này, không biết người trong cuộc sẽ có cảm giác như thế nào.

Nói trắng ra, anh ghen tị muốn chết.

...

Bác sĩ cản dận công việc cụ thể cho Nguyễn Thu Thu, chủ yếu là không được để dính nước, không được vận động kịch liệt, nghỉ ngơi tốt là được.

Lúc đầu, chỉ là một vết thương nhỏ, bác sĩ vốn dĩ không có ý định cho lời dặn. Chỉ là Trình Tuyền ở bên cạnh cứ chăm chăm ông đến mức khiến ông tê cả da đầu, bác sĩ thăm nghĩ xem như tạo phúc cho quan hệ vợ chồng người ta vậy, nghiêm túc nói cho Nguyễn Thu Thu rất nhiều việc không cần thiết phải chú ý.

Nguyễn Thu Thu ghi từng cái một.

Hai người về đến nhà, Trình Tuyền ngồi trên ghế sofa, nói: "Anh muốn ăn dê sườn cừu*."

*Dê sườn cừu là một miếng thịt cừu được cắt vuông góc với cột sống, dính liền với xương sườn và bao gồm 16 xương sườn hoặc sườn miếng.

"Bị thương sao có thể ăn thịt cừu chứ?"

"VẬY CÁ..."

"Cá cũng không thể ăn! Vết thương nhiễm trùng thì làm sao bây giờ?" Nguyễn Thu Thu sợ vết thương kéo dài quá lâu, dẫn đến việc Trình Tuyền không thể làm việc như bình thường, sẽ không tốt, "Những ngày này anh cứ uống cháo, ăn thanh đạm một chút, đợi đến khi vết thương tốt lên thì muốn ăn gì thì ăn."

Trình Tuyền ý thức được mình quả thực là tự chui đầu vào rọ, lập tức tìm biện pháp cứu chữa: "Miếng vết thương của tôi hình như tốt lên rồi."

Nguyễn Thu Thu trừng mắt liếc anh một cái: "Vi ăn mà hi sinh mạng sống à? Thương cần động cốt phải chữa một trăm ngày đâu. Một tuần sau đi kiểm tra lại rồi tính sau."

"..."

Thượng Đế không chỉ đóng cửa sổ mà còn đóng vò cùng chặt, một tia sáng cũng không thể chui vào. Trình Tuyền co quắp trên ghế sa lon, lần này là thật sự là nằm liệt.

Bây giờ còn kịp đổi ý không?

*

Mấy ngày nay Từ Bích Ánh bị giày vò quá sức.

Cô ta vừa mới cảm rở ở cái thành phố vừa lạ lẫm vừa quen thuộc này, tìm được một công việc mới nhưng lại bởi vì chuyện ồn ào ở Gia Trùng, ông chủ cô ta nghe phong thanh được chuyện này, Từ Bích Ánh bị mất việc, Cố Du lại không đáng tin cậy.

Cô ta có rất ít tiền tiết kiệm, chưa bao giờ ý thức được nguy cơ, từ cục cảnh sát ra, cô ta đột nhiên ngộ ra, nếu như mình vẫn không có biện pháp khắc phục, chỉ sợ thật sự chỉ còn một con đường cuối cùng là về nhà.

Lúc này Từ Bích Ánh nhớ đến một người.

Trong tuyệt vọng, cô ta tìm tằm danh thiếp kia, gọi điện cho đối phương.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia truyền tiếng cười lạnh của Nam Cung Ngao Thiên: "Thế nào, sao lại gọi tôi? Không phải chạy theo tình nhân rồi sao?"

Từ Bích Ánh đứng trong một căn phòng chật chội.

Căn hộ này chỉ rộng hơn bốn mươi mét vuông, đồ điện đều đã cũ, muốn cái gì cũng không có. Bây giờ, cô ta đang phải trải qua cuộc sống tuyệt vọng, nghèo túng của đời trước, cô ta sao có thể cho phép mình lặp lại cuộc sống tuyệt vọng như thế một lần nữa? Không, tuyệt đối không thể!

Từ Bích Ánh nắm chặt lấy điện thoại, vinh hoa phú quý trong đầu giống như bọt nước, thoáng qua rồi biến mất.

Cô chỉ muốn sống một cuộc tốt đẹp thôi, có lỗi sao? Vì sao bọn họ luôn cho rằng cô có tội ác tày trời chứ?

Từ Bích Ánh không cam tâm.

Cô ta lau sạch nước mắt, trong lòng tuyệt vọng. Cố Du đã hoàn toàn không thể đến với cô, Trình Tuyền càng không thể, anh ta là người như vậy, sao có thể yêu người khác. Bây giờ cô chỉ có một biện pháp, đó chính là leo lên người Nam Cung Ngao Thiên.

Mặc dù hẳn cũng không phải là người lương thiện, so với Cố Du, trừ tiền thì không hơn gì cả.

Nhưng... Có tiền, cũng là điểm mạnh của hắn.

Giọng của cô ta run rẩy: "Em muốn đi theo anh."

Nam Cung Ngao Thiên hừ một tiếng, giọng điệu khinh miệt: "Cô cho rằng tôi đang nhặt ve chai à? Đừng nói giỡn, tôi xưa nay không dùng hàng secondhand."

Bị gọi là hàng secondhand, Từ Bích Ánh siết chặt điện thoại, toàn thân run rẩy, tức giận đến suýt nữa trở mặt. Cô ta dùng hết sức nhẫn nhịn, nói: "Nếu như, tôi có cách xử lý người đứng đầu Gia Trùng thì sao."

Nam Cung Ngạo Thiên lạnh lùng nói: "Có cho rằng lần này tôi vẫn sẽ tin tưởng cô sao?"

"..."

Từ Bích Ảnh hít một hơi thật sâu:" Chi bằng chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Đề cho quá khừ dơ bản của Nguyễn Thu Thu lộ ra trước mặt người đời, cô ta muốn xem xem bọn họ sẽ làm như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Hạ Cẩn

Bên ngoài đang nhốn nháo truyền ra tai tiếng của Gia Trùng, nói là đại boss của công ty cuối cùng cũng lộ mặt, lời đồn truyền đi rất huyền diệu khó hiểu, Đồ Nam cũng vội vàng đến sát đầu mẹ trán.

Ảnh chụp của Trình Tuyền lộ ra, toàn bộ dân mạng xôn xao lên, dồn dập đánh vào một điểm——móa! Ông chủ lớn của Gia Trùng đẹp như vậy sao! Ngay cả mấy ảnh của đám paparazzi cũng không làm giá trị nhan sắc của đối phương hao hụt một phần nào!

Gia Trùng không chỉ không bởi vì giấu diếm thân phận của ông chủ lớn mà bị tổn thương danh khí mà ngược lại, ảnh chụp của Trình Tuyền làm dậy sóng một lượng fangirl lớn, ùn ùn chạy đến weibo chính thức của Gia Trùng xưng vợ gọi chồng, cầu Trình Tuyền xuất hiện, độ hot có thể sánh ngang với mình tinh màn bạc.

Im lặng hồi lâu, weibo chính thức chỉ đăng một bài Weibo.

Là một gói biểu tượng cảm xúc: Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Cùng một thời gian, lại có tin nói Trình Tuyền đã kết hôn nhiều năm, đối tượng chính là họa sĩ Chim mập bay trước, vợ chồng hai người khiêm tốn nhiều năm, không ai muốn để lộ thân phận của mình. Một đám người lại chạy tới Weibo "Chim mập bay trước" chứng thực, lượn quanh một vòng, thấy weibo Nguyễn Thu Thu cập nhật, lại thêm một đám fan nữa.

Thế là, trong một tình huống lý kỳ nào đó mà Nguyễn Thu Thu không biết rõ, cô lại có nhiều thêm một xưng hô thân mật.

"Cô vợ xinh đẹp của tổng tài bá đạo".

Sau khi lên mạng, nhìn thấy biệt danh này, Nguyễn Thu Thu: "..."

Các nhân viên trong công ty càng khiếp sợ hơn. Trước kia bọn họ chỉ coi Nguyễn Thu Thu chẳng qua chỉ là một linh nhảy dù có chút quan hệ với Đồ Nam, ai có thể ngờ tới cô lại là vợ của ông chủ lớn thần bí trong truyền thuyết???

Thế này thì quá mặc nài rồi! Mặc mặc đến mức bọn họ không tài nào đánh hơi ra dù chỉ là một chút!

Nói cách khác, vợ ông chủ đang ở ngay cạnh bọn họ, bọn họ chẳng những không trân trọng cơ hội này mà còn chuốc rượu.

Nhờ lại sắc mặt khó coi ngày đó của Trình Tuyền lúc mang Nguyễn Thu Thu đi, mấy đồng nghiệp chuốc rượu ngày hôm đó mặt đều tái cả rồi, viết giấy kiểm điểm ngay trong đêm nộp cho Đồ Nam.

Trái ngược với bọn họ, đại boss chân chính đang ngồi trong nhà trong nhà thông dong tự tại...

Ăn hai bát cháo hoa.

"..."

Tay nghề của Nguyễn Thu Thu rất tốt, cho dù là cháo trắng bình thường, phối hợp với vài món đồ chua mặn ngon miệng cũng ăn được rất nhiều. Nhưng mà cũng không thể húp cháo mãi chứ, mỗi ngày đều húp cháo, húp đến mức Trình Tuyền cảm thấy mình sắp biến thành chén cháo kia rồi.

Nguyễn Thu Thu thì tốt rồi, thiên vị cho mình, cái gì cũng ăn, một bên húp mì một bên cắn dận Trình Tuyền không nên ăn quá nhiều dưa muối, không tốt cho vết thương.

Lần thứ N trong ngày, Trình Tuyền lại đưa ra yêu cầu "Đi bệnh viện đi, miệng vết thương của tôi hình như tốt lên rồi."

Nguyễn Thu Thu tức giận nói: "Lúc này mới có hai ngày, anh là thần sao?"

Có phải thần không thì anh không biết nhưng nếu cứ tiếp tục húp cháo qua ngày như thế này, anh sẽ thành quý mắt.

Trình Tuyền thờ dãi yếu ớt.

Nguyễn Thu Thu phát giác ra ánh nhìn chăm chăm của anh, ôm lấy bát, nói: "Cảm thấy tôi quá rầy đến anh sao? Vậy tôi trở về phòng ăn nhé."

Trình Tuyền: "Không cần. Đã ăn xong, chúng ta đi bệnh viện thôi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Thằng cha này rất cuộc cổ chấp cái gì chứ. Hai ngày trước là ai kêu đau trời đau đất, không phải cũng là anh sao?

Một người húp cháo, một người húp mì, Nguyễn Thu Thu đơn phương cho rằng đây là khung cảnh vô cùng hài hòa.

Cơm tối kết thúc, Trình Tuyền rửa bát, lão đạo cảm khăn mặt đi vào phòng tắm, bị Nguyễn Thu Thu níu lại. Nguyễn Thu Thu nghiêm chính nói: "Không phải đã đồng ý với tôi là mấy ngày nay không được tắm rửa sao, sẽ ảnh hưởng đến vết thương."

Một ngày không tắm rửa thì vẫn không sao nhưng hai ngày không tắm rửa, anh cứ cảm thấy trên người mình có hương vị mốc meo.

Trình Tuyền nói: "Tôi sẽ thôi."

Nguyễn Thu Thu trả lời rất đương nhiên: "Thối thì thôi, không phải có cái từ gọi xứ nam nhân sao, ngay cả hương vị của mình cũng ghét bỏ còn trông mong vào người khác không chê anh sao?"

Trình Tuyền trầm mặc.

Thế mà anh lại không cách nào phản bác???

Hai người đầu tranh một hồi, cuối cùng Trình Tuyền phải thỏa hiệp, đồng ý với Nguyễn Thu Thu chỉ xông hơi, nhưng anh không thể tự gội đầu được. Thế là Trình Tuyền yêu cầu Nguyễn Thu Thu gội đầu cho anh.

Chuyện đơn giản như gội đầu thôi mà, Nguyễn Thu Thu đồng ý không chút nghĩ ngợi.

Trình Tuyền vọt vào tắm, trên thân ướt sũng, anh mặc áo ngủ đứng trong phòng, Nguyễn Thu Thu đi vào theo hết nhìn đồng tới nhìn táy. Mặc dù hai người ở chung lâu như vậy, nhưng Nguyễn Thu Thu chưa từng bước vào phòng tắm của Trình Tuyền, sạch sẽ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, gạch men xanh biển, tấm gương sạch sẽ và giá đỡ đồ vật, đồ vật không nhiều, rất ngay ngắn, có trật tự.

"Oa, phòng tắm thật đẹp nha."

Nguyễn Thu Thu cảm khăn tắm, vỗ vỗ vào cổ Trình Tuyền ra hiệu để anh cúi đầu xuống. Trình Tuyền nghe lời cúi đầu xuống, vốc dáng anh rất cao, nổi bật lên nửa bồn thấp một nửa, nhìn còn có chút không hài hòa.

Nguyễn Thu Thu làm bằm một câu: "Lớn lên cao như vậy làm gì."

"Có thể bỏ sung cho em."

Nghe vậy, Nguyễn Thu Thu sững sờ, lập tức nghiệp mặt lại, dí lại cổ của anh: "Tầm này rồi mà còn bày đặt, đứng vững đi, tôi xả nước nóng đấy!"

Quả nhiên Nguyễn Thu Thu không nên nghĩ quá tốt về Trình Tuyền, từ lúc bắt đầu gọi đến lúc gọi xong, không có một lúc nào là yên tĩnh cả.

"Nước nóng quá."

"Thêm chút nữa."

"Lạnh, cho nóng một chút đi."

"Dầu gội..."

"Ngậm cái mõm chó của anh vào!" Nguyễn Thu Thu tức giận.

Trình Tuyền sàu nảo cúi đầu, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Dầu gội vào mắt."

"A a a thật xin lỗi! Điều tại anh hết, sao anh không nói sớm!"

"..."

Gội đầu xong, Nguyễn Thu Thu cảm thấy sấy, sấy tóc cho anh. Cô mở gió nóng, nhẹ nhàng thổi phật tóc Trình Tuyền. Lọn tóc Trình Tuyền nhìn có hơi quăn và lộn xộn, sợi tóc màu đen nhìn thì rất mềm nhưng trên thực tế sờ lên vừa cứng vừa nhẹn. Nguyễn Thu Thu đảo tóc anh như đảo bắp ngô để cho tóc tóc nhanh khô hơn.

Giọng Trình Tuyền rất nhỏ: "Có thể hỏi tại sao không?"

Tiếng máy sấy hơi to có, Nguyễn Thu Thu nói: "Cái gì cái gì? Anh nói to hơn tí đi."

"Sao lại cảm thấy không tốt."

."

Dây điện của máy sấy hơi ngắn, bị Nguyễn Thu Thu túm một chút, đột nhiên bị tuột ra khỏi ổ điện, tiếng ồn"vù vù vù" nháy mắt biến mất, trùng hợp nghe được rành mạch câu nói của Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu đơ mắt vài giây mới phản ứng được Trình Tuyền hình như muốn nói chuyện ở bệnh viện ngày đó.

Có thể nói là cung phản xạ của thằng cha này quay hai vòng Trái Đất vẫn chưa hết, đã hai ngày trôi qua vẫn còn nhớ tới chuyện này mà hỏi, Nguyễn Thu Thu thật sự là phục anh luôn rồi.

Tóc cũng gần khô rồi, Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt cái đầu chó của anh rồi thu dây máy sấy lại.

"Tôi hiểu anh, lòng tự trọng của đàn ông, dù là giả thiết khả năng cũng rất dễ ý... Bộ dạng này. Chuyện rất đơn giản, bởi vì chúng ta không có tình cảm, có tình cảm thì sẽ rất tệ."

So ra, tình cảm của Nguyễn Thu Thu đối với Trình Tuyền giống như một người bạn, người thân, một người đặc biệt đáng để dựa vào.

Nhưng đồng thời Nguyễn Thu Thu cũng rất lý trí, trên phương diện tình cảm, từ trước đến nay cô luôn hiểu được phải khắc chế mình, tránh cho phải nhận những tổn thương không cần thiết.

Đối với bản thân mình, cô rất kiểm chế, phòng ngừa không để phạm phải sai lầm, cô tin Trình Tuyền càng giống vậy hơn. Tính cách của Trình Tuyền là do thiếu hụt trên phương diện tình cảm, mới có thể đặc biệt chú ý đến cô, trong cuộc sống của anh, có quá ít nhân vật nữ nên mới cho rằng sự tồn tại của cô là tương đối đặc biệt.

Nếu như Trình Tuyền có một hoàn cảnh khác, nhất định sẽ không cảm thấy cô có chỗ nào đặc biệt đáng giá để ý lại.

Nguyễn Thu Thu vẫn luôn cho là như vậy.

Nói về nấu ăn, so với cô thì còn có nhiều người giỏi hơn, nói về vẽ tranh, cô cũng không phải không thể thay thế, Gia Trùng lớn như vậy, muốn tìm một họa sĩ giỏi quả thực dễ như trở bàn tay. Nói về bề ngoài thì càng buồn cười hơn, cái túi da này còn không bằng một góc của Trình Tuyền, nếu như anh muốn, còn nhiều, rất nhiều những cô gái tốt hơn đứng xếp hàng đợi.

Tính tình cô không tốt, không muốn nhận thua, còn luôn luôn giương nanh múa vuốt với Trình Tuyền, ầu cũng là ý vào việc Trình Tuyền tốt tính. Tật xấu thì có một đống, Trình Tuyền có thể thích có thì mới có quý.

Cho dù ngoài miệng Nguyễn Thu Thu vẫn luôn cười nhạo rằng dạng đàn ông chó chết như Trình Tuyền mà vẫn còn người nhớ mãi không quên nhưng trong lòng cô hiểu rõ sự ưu tú của Trình Tuyền không phải dạng người bình thường như cô có thể không chế được.

Bởi vậy, từ đầu đến cuối, cô thỉnh thoảng sẽ bị gương mặt kia mê hoặc vài lần nhưng cô chưa bao giờ mơ tưởng đến Trình Tuyền.

"Trình tổng à, anh không cần suy nghĩ quá nhiều đâu, nếu quả như thật có cô gái nào không tệ thì nhanh chóng ra tay đi, anh cũng lớn lắm rồi." Nguyễn Thu Thu đặt máy sấy đặt vào trong ngăn kéo, "Tôi cứ mãi ăn vạ anh anh như vậy cũng không phải chuyện gì tốt, đúng không?"

Trình Tuyền im lặng thật lâu.

"Không phải."

Nguyễn Thu Thu đi vài bước, không nghe rõ. Cô sững sốt, quay đầu lại: "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói..."

"Rìng rìng rìng..."

Chuông điện thoại di động cất ngang lời Trình Tuyền. Anh cầm điện thoại di động lên, thấy là điện thoại của Đỗ Nam, liền nhận.

"Đại boss, có người phốt chị dâu, đã tra rồi, hẳn là bênThụy Phương. Trước mắt vẫn đang xử lý, anh đừng để chị dâu lên mạng nhé, chị ấy nhìn thấy nhất định sẽ không vui đâu."

Đương nhiên, Trình Tuyền cũng không xem thì cang tốt.

Trên mạng, các loại tin đồn truyền đi nhốn nháo, cái gọi bạn tốt, bạn học thời xưa đều đứng ra chứng minh sinh hoạt cá nhân của Nguyễn Thu Thu vô cùng phóng đảng, đã kết hôn còn đi khắp nơi tán tỉnh, ông chủ Gia Trùng bị đội nón xanh mà không biết, quả thực là ngu ngốc đến cực độ.

Định kèm là mấy bức ảnh vô cùng thật, ngay cả Đỗ Nam lúc đầu nhìn vào cũng giật nảy mình, cho là chị dâu thật sự làm ra chuyện như vậy.

Giọng điệu Trình Tuyền rất bình thản: "Tôi đã biết."

Nói xong, cúp điện thoại.

Nguyễn Thu Thu hỏi: "Thế nào?" Cô có thể nhìn ra vẻ mặt Trình Tuyền đang rất không vui.

Trình Tuyền đứng lên, nín lại cánh tay Nguyễn Thu Thu, kéo cô ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, anh ấn ấn điện thoại mấy lần, đến lúc đưa cho Nguyễn Thu Thu, giao diện của điện thoại đã chuyển thành game Anipop*.

*Tương tự như Candy Crush.

Nguyễn Thu Thu có chút khó hiểu: "Làm gì vậy??"

"Chơi đến hai mươi điểm."

Nguyễn Thu Thu: "???"

Trình Tuyền một tay dứt túi, cầm điện thoại Nguyễn Thu Thu: "Không được phép gian lận."

Nguyễn Thu Thu tỏ vẻ, nói đùa à, lại trò chơi như Anipop này đến cả trẻ con ba tuổi cũng chơi qua, hai mươi bàn chẳng phải là dễ như trò bàn tay sao.

Trình Tuyền mang điện thoại đi động của cô vào thư phòng, Nguyễn Thu Thu không lo lắng Trình Tuyền sẽ làm gì điện thoại đi động của cô, ngồi chơi hết sức chăm chú. Cô sao có thể vì loại trò chơi này mà bị Trình Tuyền xem thường?

Sau một tiếng

Nguyễn Thu Thu: "Đến nay tôi mới tròn sáu tháng tuổi thôi "

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạn Cổ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 49

Editor: Hạ Cẩn

Trong khi Nguyễn Thu Thu chăm chú chơi game, Trình Tuyền ngồi trong thư phòng xử lý mọi việc.

Mấy bức ảnh này anh đương nhiên biết, là ảnh chụp mà "Tình nhân" của Nguyễn Thu Thu đã mang ra uy hiếp anh. Đồ Nam sợ anh giận, dưới con nóng giận làm ra chuyện không lý trí, ai ngờ Trình Tuyền lại ổn định như vậy.

Cuộc phản công của anh rất mạnh mẽ.

Ảnh ghép bị acc marketing truyền đi bay đầy trời, một lát sau, Gia Trùng đưa ra bằng chứng làm giả ảnh chụp, lên hot search. Các dấu vết bị vạch ra rõ ràng, đánh bốp bốp bốp vào mặt mấy acc marketing.

Quá khứ của người được gọi là "Tình nhân" quá khứ cũng bị đào lên sạch sẽ, quan hệ với bao nhiêu người phụ nữ, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, bị cha mẹ đoạn tuyệt quan hệ nên không còn cách nào khác là phải đi ăn vạ. Những bức ảnh ghép này mấy tháng trước đã được gửi đề làm chứng cứ uy hiếp Trình Tuyền, sau khi bị vạch trần thì vẫn luôn ghi hận trong lòng cho nên bấy giờ mới bị người có ý đồ lợi dụng đề bôi đen.

Hầu như tất cả các acc marketing viết bài tạo thành ảnh hưởng lớn đều bị gửi văn kiện của luật sư, cũng báo cho bọn họ biết đoàn luật sư đã giữ lại chứng cứ bọn họ tung tin đồn thất thiệt, chuẩn bị khởi tố bọn họ. Dùng từ rất nghiêm khắc, lại nhớ đến trước đó Gia Trùng cũng từng vì vấn đề danh dự mà bỏ một đồng tiền ra để thừa kiện bên kia cho bằng được, từng người một lập tức cúi đầu nhận tội, ào ạt xóa bỏ bài đăng trước đó, đăng bài xin lỗi.

Ngay sau đó, chứng cứ về mấy chuyện xấu của Thụy Phương bị lộ ra.

Cải nội ứng vào Gia Trùng, ý đồ lấy thông tin cơ mật của Gia Trùng, dùng tiền để mua bán thao của Gia Trùng, nhiều giao dịch do bản dần dần bị lộ ra. Gia Trùng tích lũy những chứng cứ này không phải một ngày hai ngày, chỉ đợi có cơ hội tung ra, lần này thì vừa hay.

Weibo Thụy Phương giả mù sa mưa tỏ vẻ "Gia Trùng không thể nào xuất hiện một vụ bê bối kinh khủng như vậy", phía dưới tất cả đều là bình luận trêu chọc của đám dân mạng.

"Đương nhiên người ta sẽ không xuất hiện vụ bê bối như vậy rồi, cảm ơn đã sắp đặt nhé."

"F*ck, giờ tôi mới biết thì ra Thụy Phương có nhiều diễn viên gọi đến vậy đấy!"

"Có thời gian mà không lo đi cải thiện game của nhà mình đi, trộm bán thảo của người ta mà còn làm thành nát như vậy được, ngu không chịu nổi. [nồn mưa / nồn mưa] "

"Tuyệt, lần trước giả ngu, lần này lại cũng thế, coi người khác đều là kẻ ngu à!"

"Lần này không xong rồi người anh em à, Gia Trùng người ta đích thân tới cửa và mặt rồi kia, vẫn chưa chịu đưa mặt ra chịu đòn à?"

Thụy Phương vẫn không lên tiếng thanh minh, bắt đầu giả chết

Ngay sau đó, một tin tức động trời khác lại được tung ra —— bà chủ của Gia Trùng có một chân với tuyển thủ esports Cổ Du, nhiều người nhiều miệng. Người tung tin tự xưng mình là thanh mai trúc mã của Cổ Du đưa chứng cứ, bao gồm một số cuộc trò chuyện trong « Như Mộng Lệnh », biểu thị là bà chủ Gia Trùng phá hủy tình cảm của bọn họ.

Sự việc lại một lần nữa được đảo ngược, quần chúng hít drama trọn mất há hốc mồm.

Cuộc thi giữa các câu lạc bộ còn mấy tuần là bắt đầu, nếu như chuyện này là thật, chỉ sợ câu lạc bộ của Gia Trùng sẽ bị chửi thảm, nếu ảnh hưởng của dư luận quá lớn thì Cổ Du e là khó có thể tiếp tục dự thi.

Đầu tiên, Weibo Cổ Du đăng bài thanh minh, nói bản thân anh và bà chủ không bắt cứ mối quan hệ tư nhân nào, những game thủ chơi cùng bọn họ có thể chứng minh.

Tiếp theo, các người chơi trong « Như Mộng Lệnh » cũng đứng ra.

Lúc trước, có không ít người trong game chú ý mấy chuyện thị phi bát quái này, vài người chơi trong bang Trường Nguyệt Đạp Ca cũng có nick Weibo, tất cả đều mở lời chứng minh cho Cổ Du. Lập tức, mọi người nhận ra một điều

Từ từ, ông chủ của Gia Trùng là Lý Tư Đặc? Lý Tư Đặc là chồng của Thu Thu Thu? Thu Thu Thu là họa sĩ Chim mập bay trước? Hai người đã kết hôn nhiều năm???

Wtf!

Tin tức lúc trước Lý Tư Đặc giận dữ vì hồng nhan mà đánh một trận nhanh chóng nhảy lên đầu hot search. Thấy vậy, đám dân mạng nghẹn họng nhìn trần trời. Soái quá!

Điểm chú ý của dư luận nhanh chóng bị bẻ lái.

Lập tức có marketing sắp xếp lại đầu đuôi sự việc, lại thêm chuyện lúc trước còn có một số bài viết tình thoảng nhảy lên trang đầu, các người chơi dồn dập đứng ra giải thích, toàn bộ sự việc cũng được sáng tỏ: Hóa ra là thanh mai đơn phương thắm mền Cổ Du, hai người cũng chẳng đến với nhau. Thanh mai Kinh Phong Bích Ảnh không chỉ tung tin đồn nhảm lên internet mà còn ý đồ khiêu khích với người chơi "Thu Thu Thu" cũng chính là bà chủ Gia Trùng, sau đó bị và mặt ngược lại.

Tất cả mọi chuyện đều là lời nói từ một phía là Kinh Phong Bích Ảnh, trong ảnh chụp những cuộc nói chuyện mà cô ta đưa ra, Cổ Du chưa hề hứa hẹn gì cả.

Từ Bích Ảnh lập tức từ người bị hại biến thành người bị chứng vọng tưởng người bị hại, nick phụ liên tục bị công kích.

Lần này, cô ta thực sự đã cảm nhận cái gì được gọi là "Bạo lực internet".

Đám dân mạng rất vất vả, chạy đến Gia Trùng hít drama xong lại chạy qua Thụy Phương hóng hớt, rồi chạy đến nick phụ của Từ Bích Ảnh, sau lại chạy qua bên Cổ Du, cuối cùng chạy về Gia Trùng hít nốt drama, lại chạy đến Weibo "Chim mập" để an ủi cô.

Ai có thể nghĩ tới người trong cuộc còn đang giãy dụa trong game Anipop, không thể dứt ra.

Sau khi mọi chuyện vừa yên tĩnh lại được một lúc, Gia Trùng lại nhẹ nhàng giáng xuống một đòn nặng nề.

Weibo đăng bài tuyên bố, đại ý là Gia Trùng sẽ không tiếp tục hợp tác cùng bất kỳ đơn vị nào đang là đối tác của Thụy Phương, thanh giả tự thanh.

Bên dưới bài công bố nghiêm trang là bình luận vui vẻ của của weibo Gia Trùng, đã được đẩy lên đầu khu bình luận: "Còn có, đại boss của chúng ta nói, ly hôn là chuyện không thể nào. [cười trộm] "

Bài tuyên bố này vừa đăng, đám người lập tức xôn xao. Mặc dù Gia Trùng rất lớn, tương lai về cùng tốt đẹp nhưng lại bởi vì chuyện của Thụy Phương mà bỏ qua rất nhiều cơ hội hợp tác, có thể nói là sát phạt rất quả đoán. Weibo quả thực đã trở thành nơi để đám dân mạng vui vẻ tán phét, không biết là acc marketing nào đã nhanh tay kẻ độ hot, lập tức liệt kê các công ty hợp tác cùng Gia Trùng và Thụy, hợp tác với Gia Trùng đều là nhãn hiệu, công ty lớn, Weibo đi dóm đăng chứng cứ hợp tác với Gia Trùng, hình minh hoạ "Quản mình! Đừng nã pháo!"

Hít drama hít drama, ăn thức ăn cho chó ăn thức ăn cho chó, nhân tiện đã làm cho game mới của Gia Trùng « Hiệp Khách Hành » hương kẻ độ hot.

Weibo Nguyễn Thu Thu đã hoàn toàn bị chiếm đóng.

Bình luận có an ủi có, có hít drama, có chúc phúc, có ước ao ghen tị, cũng có nói bọn họ phải tranh thủ thời gian đi kết hôn. Lập tức có người nhắc nhở người ta đã là bà chủ rồi, bình luận cầu kết hôn nhanh chóng trở mình thành thức ăn cho chó.

Đỗ Nam gọi điện thoại hỏi: "Đại boss, anh muốn mở một cuộc họp để chính thức lộ diện không?"

Trình Tuyền: "Hử?"

"Giống như là Iron Man tuyên bố mình là Iron Man, Báo Đen tuyên bố mình là Báo Đen* vậy, anh cũng làm vậy?"

*Nhân vật chính trong bộ phim Chiến binh Báo Đen.

Trình Tuyền: "..."

Cạch một tiếng, Đỗ Nam bị đập máy. Đỗ Nam đột nhiên cảm nhận được nghề nghiệp kiếp này của mình tràn ngập nguy hiểm, đương nhiên nếu như cậu biết mấy giờ trước mình vừa cất ngang đại boss tò tính, sợ rằng sẽ không chút do dự lựa chọn tự mình kết liễu.

Nguyễn Thu Thu đang đấu tranh với Anipop. Bỗng nhiên, của thư phòng Trình Tuyền bị đẩy ra, anh đặt điện thoại Nguyễn Thu Thu trên bàn trà.

Nguyễn Thu Thu vô thức có người lại trên ghế sofa, ôm chặt điện thoại vào trong ngực không cho anh nhìn thấy.

Trình Tuyền nhìn Nguyễn Thu Thu, hỏi: "Qua được bàn thứ mấy?"

Nguyễn Thu Thu: "... Anh đừng hỏi!"

Trình Tuyền: "?"

Nguyễn Thu Thu lựa chọn thoát game nhân tiện xóa luôn, lúc này mới nghiêm trang nói: "Qua được nhiều bàn lắm, sợ hù chết anh, anh không thấy vẫn hơn."

Anh cầm điện thoại, chậm rãi nói: "Tôi đăng nhập tài khoản Wechat."

Nguyễn Thu Thu: "!!!"

Nói vậy, thành tích yếu như gà của cô, chỉ cần Trình Tuyền download game một lần nữa là có thể nhìn thấy sao!

"Không được download!"

Một tay cô chống trên đệm ghế sofa, vội vàng tiến lên đoạt lấy điện thoại. Cánh tay Trình Tuyền dài, giờ lên cao cao, Nguyễn Thu Thu nhào qua cũng chưa bắt được, đầu lại tựa vào trên người Trình Tuyền. Trình Tuyền hơi sơ suất nên đổ người về phía sau, cả người nằm trọn trong chiếc ghế sofa mềm mại, Nguyễn Thu Thu cũng bị ngã vào người anh.

Đứng thấy Trình Tuyền suốt ngày ngồi nhà mà coi thường, thịt trên người không mềm tí nào, không cảm nhận được tí mỡ nào, Nguyễn Thu Thu cảm thấy mình như đâm đầu vào tường, đầu choáng mắt hoa, ngay cả tư thế của mình đang mập mờ ôm lấy Trình Tuyền cũng không phát hiện ra.

Vùi trong ghế sofa, Trình Tuyền nhìn cô, quên cả nhúc nhích.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, chỉ còn ngửi thấy hương sữa tắm trên người Nguyễn Thu Thu. Hương tóc của cô rất dễ chịu, làm cho Trình Tuyền cảm thấy rất kỳ lạ, đầu gối đầu gối lại có mùi hương tuyệt đến thế.

Cơ thể Nguyễn Thu Thu mềm không tương, giống như không có xương, khiến lần đầu tiên anh sinh ra xúc động, rất muốn bóp một chút, véo một cái.

"Sao người anh lại giống cục gạch thế, đau quá." Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt cái mũi, bỗng nhiên nhớ đến Trình Tuyền vẫn đang bị thương, "A! Cánh tay của anh không sao chứ!"

Cô vội vàng đứng thẳng người khiến Trình Tuyền có chút vắng vẻ, thất vọng.

Anh á một tiếng, nói: "Còn tốt."

"Có muốn mở ra xem một chút không? Tôi sợ vết thương bị ép."

Trình Tuyền: "Không cần."

Nguyễn Thu Thu: "Vẫn là nên nhìn một chút!"

Trình Tuyền kiên quyết: "Không cần."

Nguyễn Thu Thu chỉ coi cái này là lòng tự trọng của đàn ông, ai có thể nghĩ tới đây chỉ là bởi vì vết thương của Trình Tuyền đã hết sệ, tốt đến mức không thể tốt hơn, nếu bị cô phát hiện ra là già bộ đáng thương thì chết chắc rồi.

Ngày hôm nay vẫn là một ngày mạch não của vợ chồng hai người không nằm trên một đường.

"Cốc Cốc Cốc!" Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyễn Thu Thu suy đoán: "Anh gọi com hộp?"

Trình Tuyền: "... Không có."

"Trừ giao thức ăn, còn ai gõ cửa nhà mình chứ?" Đừng nói những người khác, ngay cả Đỗ Nam, Trình Tuyền cũng không cho phép tới thăm nhà, cái phòng này tựa như là lãnh địa của riêng anh, nghiêm khắc cấm chỉ bất luận kẻ nào xâm phạm.

Đúng lúc này, Chuông điện thoại Nguyễn Thu Thu vang lên.

Lại là Khúc Vi?!

Trình Tuyền ánh mắt liếc nhìn tên người gọi, ánh mắt rất lạnh đậm. Anh đang muốn tiến lên mở cửa thì bị Nguyễn Thu Thu ngăn lại.

"Không được, anh bị thương, lực chiến đấu của anh cũng quá yếu, để tôi."

Nguyễn Thu Thu vẫn chưa biết, ông chủ Trình đã vì cô mà xé nát mặt Thụy Phương trên mạng. Lúc này, cô giống như gà mẹ đang bảo vệ gà con, đứng chắn trước mặt Trình Tuyền, nhanh chóng sửa sang lại quần áo, dầu tóc, chờ lấy Khúc Vi cúp máy lần thứ hai mới thản nhiên đi tới cửa.

Nói đùa, mẹ kế mà còn muốn đến kiểm chén canh, thật sự cho bọn họ là người ngược nhiều tiền sao?

***Tác giả có lời muốn nói

Nguyễn Thu Thu: Đừng sợ, có tôi!

Trình Tuyền: Ừ

Bạn đang đọc truyện *Xuyến Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu mở cửa.

Khúc Vi đang thấp thòm, định tiếp tục gõ cửa thì đụng phải ánh mắt của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu nhàn nhã ôm vai, một chân đạp lên khung cửa, chặn đường của Khúc Vi. "Thật ngại quá, trong nhiều bụi, vẫn chưa kịp dọn xong, có lỗi gì chúng ta cứ nói ở đây đi. Vừa hay có gió thổi, để cho bà tỉnh táo chút."

Khúc Vi bị cô châm chọc, sắc mặt tối sầm.

Sau khi biết Trình Tuyền lại là ông chủ của Gia Trùng, Khúc Vi liền ngồi không yên. Bà chưa tìm được nửa kia thích hợp nên đành phải tạm thời hư tình giả ý với Trình, ai có thể ngờ rằng chờ mãi chờ mãi lại chờ được một tin tức tốt như này?

Bà thực sự bị đồng tài sản từ trên trời rơi xuống này đập cho phát ngốc rồi, giá trị thị trường xí nghiệp của Trình đã bị giảm đi một nửa, đang đứng trong trạng thái nửa sống nửa chết, sao có thể đánh tiền bằng thân phận mẹ kế của Trình Tuyền.

Bà hân hoan mặc một bộ quần áo mới, trang điểm lộng lẫy tới thành tội. Bà biết Trình Tuyền rất mềm lòng lại nhu nhược, nhất định sẽ giúp cấp ba mẹ đáng thương đang gặp khó khăn là bọn họ đây, đứa nhỏ thiếu thốn tình thương của mẹ, bà có thể bù đắp cho những thiếu thốn của thằng bé.

Nghĩ như vậy, Khúc Vi chớp mắt vài cái, cố nặn ra nước mắt, giả vờ nhu nhược đáng thương.

"Trình Tuyền à, ba con phải vào bệnh viện rồi, bị nhồi máu não, con mau đi thăm ông ấy đi!"

Ba Trình đích thật là đã nhập viện, cách đây không lâu.

Nguyên nhân là —— bị Trình Tuyền chọc giận.

Ông không ngờ đứa con trai mà mình suốt ngày mắng là phế vật vô dụng lại là ông chủ lớn của Gia Trùng, giống như một khối đá bị ông ghét bỏ lại vứt xó rồi sau lại đột nhiên có người nói cho ông ta biết nó là một khối ngọc thạch giá trị liên thành?

Chênh lệch này thật sự quá lớn.

Ba Trình sĩ diện lại tự cao tự đại, chỉ cần nghĩ tới mỗi lần ông răn dạy Trình Tuyền, không biết tâm trạng của đối phương lạnh lùng như thế nào, nhìn ông như một thẳng hề nhảy nhót lung tung ra sao, chỉ cần nghĩ tới việc bạn bè thân thích sẽ nói thế nào về thẳng cha phế vật như ông, tăng huyết áp, ngất xỉu.

Tin ba Trình nằm viện đã sớm có người thông báo cho Trình Tuyền nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ đi qua tận hiếu với ông.

Nguyễn Thu Thu nhìn Khúc Vi đang giả vờ giả vệt, nhìn không được nói: "Bà thật đúng có tâm ha, còn nhớ phải vẽ mắt, dán lông mi giả trước khi đến thăm chúng tôi cơ đấy."

"Con bé này, sao đi có thể đạo đức giả như thế chứ? Người đang nằm trên giường bệnh, chẳng lẽ đi phải nhọc nhằn khổ sở hầu hạ trước giường sao, đi cũng đâu phải báo mẫu đầu." Bị Nguyễn Thu Thu nhìn chăm chăm, Khúc Vi vô thức quay mặt đi chỗ khác, có chút ngượng ngùng.

Nguyễn Thu Thu giận quá, cười: "Người tỉnh rồi sao?"

Khúc Vi từng sờ: "Còn chưa tỉnh."

"Một cú điện thoại là có thể thông báo được rồi, phiền bà tự mình chạy tới, thật là nhọc lòng quá."

Bị Nguyễn Thu Thu châm chọc đến không mở nổi miệng, Khúc Vi giương mắt, lông mi giả rung động, bày ra dáng vẻ tủi thân ní non, nhưng lại lập tức đụng phải ánh mắt của Trình Tuyền phía sau Nguyễn Thu Thu.

Đôi mắt phương ngù kia bình thường đều là nửa sụp, thờ ơ nghiêng mặt nghe bọn họ nói chuyện. Lúc này, anh nhìn thẳng vào bà ta, ánh mắt không mang theo một chút cảm xúc nào, lại khiến cho đáy lòng Khúc Vi hốt hoảng một trận, bà không dám nhìn thẳng vào nó.

Khúc Vi nói: "Chữa bệnh phải tốn rất nhiều tiền, đi biết lúc này không nên... Nhưng mà nề ông ấy là ba con, vẫn là nên giúp đỡ một chút."

Trình Tuyền trả lời rất bình thản: "Bán công ty, chữa bệnh."

"Con! Sao lòng dạ con lại ác độc như thế? Ông ấy là cha của con mà, đi biết là đi không phải, đi sẽ xin con tha thứ, nhưng xin con đừng vì ân oán cá nhân của chúng ta mà tổn thương tình cảm cha con của con và ông ấy..."

Nguyễn Thu Thu hiểu rồi.

Thì ra là đến đòi tiền.

"Đi không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ kế, là đi thất trách, con yên tâm, sau này đi sẽ đối xử với con... và Thu Thu thật tốt, đi đảm bảo!"

Nguyễn Thu Thu bị hai chữ "Thu Thu" làm cho da gà da vịt nổi hết cả lên, cả người đều cảm thấy không khỏe.

Cô giả cười, ngọt ngào nói: "Đi Khúc à, đi yên tâm, Tuyền Tuyền của chúng ta đã có con chăm sóc rồi, không cần đi phải quan tâm. Đi cũng nên trở về chăm sóc chồng mình đi."

Về mặt Khúc Vi cứng ngắt.

Con bé này, nói chuyện kiểu gì vậy!"

Nếu như không phải có bà, Nguyễn Thu Thu sao có thể hưởng thụ cuộc sống giàu sang như vậy? Quả thực không biết tốt xấu!

"Trình Tuyền, con thay đi nói chuyện đi, sao có thể để vợ con không biết lễ phép như vậy chứ?"

Nguyễn Thu Thu nói: "Thật ngại quá, anh ấy nghe tôi."

Trình Tuyền: "Ừ."

Khúc Vi tức giận đến mặt mũi cũng muốn biến dạng: "Dù gì thì tôi cũng là mẹ chồng..."

"Im miệng."

Nguyễn Thu Thu gạt nãy mình.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Tuyền có dấu hiệu nổi giận, cho dù nét mặt của anh rất bình tĩnh, giọng điệu cũng vẫn bình thản không gợn sóng, chỉ có đôi mắt nhìn chăm chăm Khúc Vi, lạnh lùng đến khiến người khác té d

đầu.

Giọng điệu chậm rãi của anh lúc này giống như đang cảnh cáo: "Bà không xứng."

Khúc Vi bị vẻ mặt của anh dọa cho sợ choáng váng.

Trình Tuyền lười đặt mắt trên người bà, anh giữ chặt cánh tay Nguyễn Thu Thu, lùi đến phía sau mình, "sầm" một tiếng đóng cửa.

Nguyễn Thu Thu thấy Trình Tuyền thật sự tức giận, cô cẩn thận từng li từng tí kéo ống tay áo của anh, hỏi: "Anh... Vẫn ổn?"

"Không có việc gì."

Lúc Trình Tuyền nhìn cô đã khôi phục bình thường.

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng thở ra: "Nhưng mà, Khúc Vi quả thật dai như đĩa ấy, không chừng sau này sẽ còn giờ trò đùa nữa..."

"Sẽ không." Anh sẽ xử lý, anh đã từng cam đoan với cô, cho nên không muốn để những chuyện này khiến cô lo lắng.

Trình Tuyền bỗng nhiên vươn tay, sờ lên mái tóc mềm mại của cô. Tựa như đang an ủi con thú nhỏ, động tác của anh rất nhẹ, ngay cả giọng nói cũng không giống bình thường, gần như là dịu dàng. Nguyễn Thu Thu không được tự nhiên quay đầu chỗ khác, né tay Trình Tuyền.

"Đừng chiếm tiện nghi của tôi."

Trình Tuyền tỏ vẻ vô tội: "Tiện nghi?" Bộ dáng hiển nhiên là đang nói: Nguyễn Thu Thu có cái này sao?

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nể tình Trình Tuyền đang bị thương, cô nhịn!

Trình Tuyền đã ra mặt tỏ vẻ không cho cô những tay vào rồi thì Nguyễn Thu Thu chỉ có thể mặc kệ, Trình Tuyền sẽ tự có cách của anh.

Khúc Vi đi ép lờn gần trong lòng trở về bệnh viện. Bà Trình đã sớm tỉnh, trạng thái tinh thần coi như cũng không tệ, khi ông nhìn thấy Khúc Vi đi vào phòng bệnh, nhìn thấy dáng vẻ ăn mặc trang điểm lộng lẫy của bà, lập tức nói gằn: "Bà đi đâu về?"

"Còn không phải là vì ông mà tôi mới bị chọc tức! Chẳng Trình Tuyền kia quả thực không biết tốt xấu, tôi..."

"Ba!"

Trình cha là người thích sĩ diện, ông biết Khúc Vi vậy mà dám đến chỗ Trình Tuyền đòi tiền trong lúc ông đang hôn mê lập tức nổi trận lôi đình, tát bà ta một cái.

Khúc Vi bị đánh, hồ đồ: "Ông lại dám đánh tôi?"

"Bà! Bà thật không biết xấu hổ! Tôi chưa từng thấy loại đàn bà nào thấy tiền là sáng mắt lên, ham tiền như bà!"

Bà Trình càng nói càng tức, tức giận đến nổi ngất đi, cả người bỗng nhiên co giật liên tục, ngã xuống giường.

Lần này, thật sự phải nằm viện.

Trình Tuyền phải người đến để trả tiền, trợ lý rất cẩn thận tỉ mỉ, xem xét kỹ tiền thuốc men mất bao nhiêu thì chỉ bó ra bấy nhiêu, một đồng cũng không cho dư khiến cho Khúc Vi đỏ ngầu cả mặt, nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể trông mong vào việc bám chặt lấy bà Trình.

Bà ta nghiêm mặt hỏi tiền trợ lý, anh chàng trợ lý hòa hoa phong nhã đẩy đẩy kính mắt, cậu vệ sĩ phía sau bước lên trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khúc Vi, dọa hai chân bà phát run

Trợ lý nở nụ cười: "Ngài thiếu tiền sao, tôi có một kênh bán hàng, có thể bán túi xách và đồ trang sức, ngài yên tâm, nhất định sẽ cho ngài giá cao nhất."

Khúc Vi lúng túng giật giật môi: "Nào có, nào có."

Nói lâu như vậy, thế mà bà không thể móc ra một đồng từ người Trình Tuyền! Ngược lại vì lấy lòng trợ lý mà tốn không ít tiền, người ta thì tốt rồi, theo lệnh làm việc, xưa nay không biết cái gì gọi là lấy tiền làm việc.

Khúc Vi khóc không ra nước mắt.

...

Bên này, Nguyễn Thu Thu lên mạng mới phát hiện ra cô cùng lắm chỉ mới chơi Anipop có vài tiếng mà số fan hâm mộ đã tăng lên gấp mấy lần. Bình luận đều là chúc phúc, ước ao ghen tị, cô ngơ ngác một chút, thông qua vài câu đàm đàm mạng mới hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đi công ty thì đám nhân viên của công ty đều vô cùng khách khí với cô, hầu hạ cô cứ như hầu hạ Thái Thượng Hoàng khiến Nguyễn Thu Thu hơi mất tự nhiên.

Thì ra đây là cảm giác khi được làm phu nhân Tổng tài à?

Lại nhớ đám dân mạng hề mờ mờ ra là "Cô vợ nhỏ xinh đẹp của tổng tài bá đạo", Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười, không biết nên nói cái gì cho phải.

Vết thương của Trình Tuyền tốt lên rất nhiều, ngày mai sẽ kiểm tra lại, nhìn anh hình như rất vui vẻ. Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên ghế sofa lon, sai Trình Tuyền bóc bưởi cho cô, còn mình thì lười biếng ngồi xem TV. TV lúc nào cũng chiếu đi chiếu lại mấy thứ đồ như vậy, quá nhàm chán, Nguyễn Thu Thu xem được một lúc đã buồn ngủ.

Cô ngáp một cái, híp mắt lại, đợi Trình Tuyền bóc xong bưởi, cô đã ngủ thiếp đi.

Gần đây chóng việc quá nhiều, lúc nhắm mắt lại, viên mắt hiện ra màu xanh, rõ ràng là do thường xuyên tăng ca một nhọc gây nên.

Phòng khách rất yên tĩnh, không một tiếng động nhỏ.

Trình Tuyền nhìn về phía Nguyễn Thu Thu, cô ngủ rất say, lông mày nhu lên, nằm mơ thấy chuyện gì không hay đây mà, không biết giờ này có đáng mơ thấy gì. Anh lay nhẹ Nguyễn Thu Thu, cô mơ mơ màng màng ngã vào trên người anh, lẩm bầm nói gì đó.

Trình Tuyền đứng lên, để cho Nguyễn Thu Thu thoải mái nằm trên ghế sofa, anh đi tìm chân đắp lên người cô, thay cô chỉnh lại chân. Lúc này Nguyễn Thu Thu đã ngủ say, nằm im không nhúc nhích, hô hấp đều đều.

Anh vốn là muốn rời khỏi, bước chân lại dừng một chút, lại xoay người, nửa ngồi trước mặt Nguyễn Thu Thu.

Hồi tưởng lại lời Nguyễn Thu Thu nói, Trình Tuyền thở dài, hơi lâu sau mới nhẹ nhàng nói ra: "Chỉ sợ, sẽ rất tồi tệ." Che giấu tình cảm quá khó, anh không thể nào làm được.

Nói xong câu đó, anh đứng lên, rời khỏi phòng khách.

Đèn bị tắt đi.

Trong phòng khách tối đen như mực, một mảnh tĩnh lặng. Nguyễn Thu Thu vốn nên ngủ say bỗng nhiên mở bừng mắt.

Trên người cô đắp tấm chăn mềm ấm áp, cô ngán người, mở mắt nhìn lên trần nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyến Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu đã tỉnh từ lúc Trình Tuyền đắp chăn cho cô.

Trong lòng có điên cuồng mìa mớ, quả nhiên là trực nam, thế mà không biết đường gọi cô dậy, để cô ngủ trên sofa cả đêm thì sáng mai cô sẽ cứng đơ đó biết không?

Ngủ nghĩ, bây giờ mà tỉnh lại thì có chút xấu hổ, Nguyễn Thu Thu đành phải giả vờ ngủ, đợi Trình Tuyền rời đi rồi mình chuyển vào phòng ngủ sau vậy.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Trình Tuyền dừng lại. Mấy giây sau, tiếng bước chân lại đi tới gần cô, có tiếng giày ma sát ngồi xồm xuống, Nguyễn Thu Thu còn tưởng là thằng nhãi ranh này lại muốn mò trộm đồ ăn vặt, vừa hay để cô bắt anh tại trận.

Ngay sau đó.

Trình Tuyền để lại một câu nói khiến Nguyễn Thu Thu sững sờ.

Cô không dám mở mắt, may là Trình Tuyền cũng không phát hiện ra chỗ nào khác thường, đứng lên đi về thư phòng.

Đèn tắt, Nguyễn Thu Thu im lặng thật lâu.

Một đêm không ngủ.

".... "

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu thức dậy rất sớm, làm xong đồ ăn là lập tức chạy đi làm, đến lúc Trình Tuyền mở cửa thư phòng ra, trong nhà đã không còn bóng dáng Nguyễn Thu Thu.

"Oh my god, cô làm sao vậy, bị bạo lực gia đình à?"

Vác theo đôi mắt gấu mèo, Nguyễn Thu Thu mệt mỏi, lười không muốn nói nhiều với lão. Cô bắt lực khoát khoát tay:"Để cho tôi nghỉ ngơi một chút "

Lão Mạnh lo lắng hỏi:"Cô sao vậy, nếu không thoải mái thì xin nghỉ về nhà ngủ đi"

Ngủ được đã tốt, ngủ được thì cô đã phải chẳng vác bộ dạng này đi làm rồi.

Nguyễn Thu Thu thở dài, ngáp một cái.

"Không có việc gì đâu, đại khái là gần đây áp lực công việc hơi lớn, ngủ không ngon, nghỉ một lát là tốt rồi."

"Người trẻ tuổi không nên thức khuya." Lão Mạnh rót một chén nước đưa cho cô, "Áp lực lớn cái gì, muốn cùng vợ chồng tôi đi triển lãm anime chơi không? Vợ tôi còn một bộ cosplay hoàn chỉnh, có muốn mặc thử không?"

Nói đến đây, ánh mắt lão Mạnh lóe lên một ánh sáng quý dị. Lão đã sớm thảo luận xong với nàng dâu của lão, hai người đều nhất trí cho rằng mang Nguyễn Thu Thu ra ngoài chơi chắc chắn sẽ rất thú vị, người trẻ tuổi mà luôn luôn nghiêm chỉnh, chừng chặc thì rất nhàm chán lắm.

Nguyễn Thu Thu:".... Tôi không muốn quấy rầy thời gian riêng của hai người đâu."

Đầu óc có bây giờ rất loạn, lòng dạ đâu ra mà đi chơi cùng vợ chồng lão Mạnh.

"A đúng rồi."

Nguyễn Thu Thu gọi lão Mạnh lại:"Công việc của chúng ta cũng xem như đã qua một phần đoạn."

"Đúng đúng, cho nên cuối tuần này có thể nghỉ dài hạn. Nói thật, cô nên suy nghĩ một chút về việc cosplay Tsunade*... "

*Nhân vật trong Naruto.

"Tôi đau bụng quá, đi toilet đây." Cái khó ló cái khôn, Nguyễn Thu Thu sử dụng kỹ thuật độn nước tiểu, chỉ để lại mình lão Mạnh thất vọng chép chép miệng.

"Cosplay Kokomi Teruhashi cũng được. "

*Nhân vật trong SAIKI KUSUO NO PSI NAN - BỊ KỊCH CỦA MỘT SIÊU NĂNG LỰC GIA.

.....

Không biết có phải ảo giác hay không, Đồ Nam luôn cảm thấy mấy hôm nay chị dâu rất lạ.

Lúc ở công ty luôn trốn tránh cậu, làm việc liêu mạng hơn so với bình thường, lúc không cần tăng ca cũng tăng ca, mỗi ngày đều đi sớm về muộn, giống như là bị một con ma cuồng công việc bám vào người. Cậu cố ý tìm thời gian để đi thăm Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu đáng cảm bút loạch xoạch sửa bản vẽ, Đồ Nam gõ cửa một cái, tiến vào.

"Chị dâu."

Nguyễn Thu Thu giật nảy mình, cô vỗ ngực một cái, nói: "Sao đột nhiên cậu lại đến đây?"

"Em gõ cửa rồi, là do chị quá nhập tâm thôi."

Đồ Nam to về vô tội.

"Sao cậu không có chút đáng về nào của ông chủ vậy? Cậu thấy có ai giống cậu không, ba ngày thì hai ngày chạy đến phòng nhân viên tán phét." Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười "Nói đi, có chuyện gì?"

"Cái này gọi là thân dân." Mặc dù chỉ thân với mình chị dâu.

Đồ Nam cười hi hi: "Không có gì, chỉ là gần đây thấy công việc của chị khổ cực quá nên đến nói chuyện tâm sự."

Nguyễn Thu Thu tức giận liếc mắt nhìn cậu: "Có loại ông chủ nào ngu như cậu không, nhân viên đã tăng ca mà còn lo lắng."

"Đấy không phải là em đang quan tâm cuộc sống của vợ chồng hai người sao!"

Đồ Nam tự giác kéo một cái ghế ra, ngồi xuống, ý đồ muốn moi ra tin tức gì đó hữu ích: "Sắp được nghỉ rồi, chị cũng đại boss có định đi ra ngoài chơi không?"

"Đừng có giờ trò."

Lúc phát hiện ra thân phận thật của Trình Tuyền, cô mới biết thì ra ở trong game cô được bọn họ hỗ trợ, chuyến du lịch mà cô cho là may mắn rút được cũng là do bọn Đồ Nam giờ trò quý. Cô cho là mình xuyên qua một thế giới khác sẽ giống như người khác có bản tay vàng trên người, vận may tăng lên gấp trăm lần, về sau mới phát hiện tất cả may mắn đó đều là Trình Tuyền cho cô.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Thu Thu mấp máy môi, không nói một lời.

Đồ Nam không biết lúc hai người bọn họ kết hôn không có tình cảm, nghĩ rằng vợ chồng hai người đang giận dỗi.

Mất thấy cách chi còn mấy tháng nữa là đến Tết, kỳ nghỉ đông đương nhiên phải đi ra ngoài chơi, Đồ Nam đã tuyệt vọng trong chuyện thoát FA, chi có thể từ từ thức ăn cho chó của người khác, làm chút chuyện tốt cho đại boss. Chi một lát, Đồ Nam buồn tủi, lệ rơi đầy mặt: "Chị dâu, chị không biết đâu, lên đoàn cầu độc thân đều phản bội em, hai thằng mứt đại Tiểu Phiền và Phó Từ Trùng kia đều chạy hết rồi! Bọn họ đều đón Tết cùng bạn gái!"

Nguyễn Thu Thu hơi kinh ngạc: "Thật sao, vậy phải chúc mừng cho họ rồi. Nhưng chẳng phải, Tiểu Phiền ——" vẫn còn thương nhớ An Nhu sao.

"Cậu ta mượn danh đi công tác, đuổi sang nước Mỹ." Đồ Nam chắc chắn chắc vài tiếng, "Ai biết được về sau bọn họ sẽ tiến triển như thế nào chứ."

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc, không khỏi cười một tiếng.

"Mỗi người đều tại đang nhìn về phía trước."

Cô cũng nên nhìn về phía trước.

Chi để chạy lệch đi xa tí tấp mù khơi, Đồ Nam đã quên mất dự định lúc đầu của cậu khi tới đây. Cậu uống một chén nước ngọt, ăn mấy viên kẹo sữa, còn có ăn cả đồ ăn vặt và hoa quả sấy khô của chị dâu, buồn đưa lê về quan điểm của mình đối với hôn nhân, cuối cùng bị thư ký thúc giục mới chịu rời khỏi.

Ra khỏi văn phòng Nguyễn Thu Thu, Đồ Nam sững sờ: "A, vừa rồi tôi dự nói cái gì nhỉ?"

Thư ký im lặng ghen lời, cô đã quá quen với vị giám đốc trong lời người khác thì mạnh mẽ, hoàn hảo nhưng thật ra lại là một con Husky ngốc xất, cô nỏ nụ cười nghề nghiệp: "Mười mấy phút nữa sẽ mở video họp hội nghị trực tiếp, ngài nên đi chuẩn bị một chút."

Nguyễn Thu Thu ngồi trong phòng làm việc.

Cô đã hoàn thành hết các công việc trong giai đoạn này, nếu như muốn tìm người tiếp nhận, hẳn là rất dễ dàng.

Thời gian không còn sớm, cô nằm ngira trên ghế, cầm điện thoại di động mở Weibo, một đám người đều đang đợi được phát thức ăn cho chó.

Nguyễn Thu Thu vuốt vuốt lông mày, đính kèm một bản vẽ tay.

Vẫn là lần nữ hiệp ngồi trên cây đại thụ lần trước. Lần này, sau hông của nàng không có cái kiếm nữa, phía sau gánh nặng trĩu nặng, lúc ăn lúc hiện. Hai tay của nàng vòng ra sau đầu, răng cắn một cọng cỏ, tiêu sái chậm rãi đi về hướng mặt trời lặn.

Chim mập bay trước: Đẹp đường hồi phủ thôi!

Về đến nhà.

Trình Tuyền từ phòng bếp đi ra, anh cầm trong tay một bình Yakult, áo ngủ lỏng lẻo lỏng lẻo lộ ra đáng người uể oải. Nguyễn Thu Thu tự nhiên hỏi: "Com tối muốn ăn cái gì?"

Trình Tuyền: "Mân Hán toàn tịch."

Nguyễn Thu Thu: "... Xin anh hãy làm người!"

"Quốc yển Điều Ngự Đài."

"Anh coi tôi là ai thế? Máy dặt com sao?" Nguyễn Thu Thu đập một cái vào tay của anh "Nếu có bánh lính này, sao tôi lại không đi làm đầu bếp của Michelin?"

Trình Tuyền giống như phát hiện đại lục mới: "Michelin..."

"Năm mơ giữa ban ngày." Nguyễn Thu Thu mặt không đổi sắc cắt lời anh.

Tự hờ mỗi ngày chủ đề đều là từ ăn cái gì bắt đầu. Rốt cục, hai người quyết định ăn sủi cào, Nguyễn Thu Thu cắt gọn thật và đồ ăn rồi bảo Trình Tuyền bấm nhân bánh còn mình thì đi chuẩn bị vỏ ngoài. Từng tiếng cạch cạch của dao phay băm trên mặt thớt khiến cả căn nhà bình dị hẳn lên.

Nguyễn Thu Thu bận rộn xong, chợt thấy tiếng bấm nhân bánh dừng lại.

Cô quay đầu lại thì thấy Trình Tuyền đang đưa lưng về phía cô, nhìn chăm chú nhân bánh trên thớt, đang đấu tranh giữa nếm và không nếm.

Nguyễn Thu Thu: "!!! Không được ăn thịt sống! Có vi khuẩn!"

Mấy phút đồng hồ sau.

Bị bắt tại trận, Trình Tuyền thành thành thật thật ngồi trên ghế, nhìn Nguyễn Thu Thu dạy anh cách làm sủi cào, nhìn đi nhìn lại mấy lần, anh ngại phiền, nhủu mày múc một muống nhân bánh đắp lên da, lại thả một ổ bánh da, xiết chặt.

Nguyễn Thu Thu: "... Anh làm cái gì vậy?"

Trình Tuyền: "Trắng rằm."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lười biếng thì nói là lười biếng đi, còn tìm cớ cái gì!

Anh lại nhanh chóng véo véo mấy cái: "Trắng lười liềm."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Đến khi Nguyễn Thu Thu vứt sủi cào từ trong nước sôi ra mâm, giọng giải thích sâu kín không thức thời của Trình Tuyền vang lên: "Khi vớt trắng."

...

...

...

Có câu nói rất hay, không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa. Trong đầu Nguyễn Thu Thu đang tưởng tượng đến cảnh Vô Tòng đánh hổ, Lỗ Tri Thâm đánh Trần Quan Tây.

*Cả 3 đều là những nhân vật có trong tiểu thuyết Thủy Hử, vì dân trừ hại.

Trình Tuyền đội mũ áo lên, vô cùng ngoan ngoãn ngồi ăn sủi cào, cũng không tiếp tục nói bất cứ từ ngữ nào liên quan đến nặt trắng nữa.

Nguyễn Thu Thu ăn và miếnng, bỗng nhiên thấy tè nhạt vô vị. Cô chống cằm lên nhìn Trình Tuyền, đáy lòng dấy lên cảm xúc ưu thương, ngũ vị tạp trần*.

*Ngọt chua cay đắng mặn

Cảm giác như một con chó mình nuôi rất lâu giờ lại phải đưa cho người khác, dù là do tự mình chủ động đi nữa thì có nói thoải mái cũng chỉ là giả.

Trình Tuyền nuốt xuống miếng sủi cào, nói: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Nhìn bề ngoài thì hơi ngu ngu tri độn nhưng thật ra anh lại rất mẫn cảm. Nguyễn Thu Thu khựng lại, giọng điệu không mặn không nhạt: "Anh đừng chọc tức tôi thì sẽ không sao."

Hai người ăn com tối, ăn hoa quả, mỗi người ngồi chơi điện thoại trong chốc lát, bình đạm giống như các cặp vợ chồng đã qua cái ngưỡng bảy năm, cuối cùng ai về phòng nấy.

* nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời, bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muốn thuờ không thể tái hợp.

Lúc Nguyễn Thu Thu sắp về phòng, Trình Tuyền bỗng nhiên gọi cô.

"Em không định nói à?"

Nguyễn Thu Thu: "Đề ngày mai anh đi làm về rồi hãy nói."

*

Thứ hai, Trình Tuyền đến công ty, Nguyễn Thu Thu lại xin phép nghỉ ở nhà. Cô lôi ra một vali hành lý, ngồi trên giường ngẩn người. Trong nhà cũng không có nhiều đồ của cô.

Nhìn chiếc vali trống rỗng, Nguyễn Thu Thu ngồi im lặng thật lâu.

Trình Tuyền ở công ty cả ngày đều không thể nào tập trung được.

Anh thỉnh thoảng nhìn điện thoại một lần, động tác rõ ràng đến mức Phó Từ Trùng không chịu nổi phải lên tiếng: "Đại boss, nếu anh muốn về nhà thì cứ việc về đi, việc còn lại để bọn em làm là được rồi."

Trình Tuyền: "Được."

Phó Từ Trùng: "???" Cậu chỉ nói lời khách sáo thôi mà!

Trình Tuyền đóng laptop lại, chỉ đề lại cho Phó Từ Trùng một bóng lưng. Đồ Nam đi vào sững sờ, hỏi Phó Từ Trùng: "Đại boss muốn đi đâu vậy? Không phải hôm nay chúng ta tặng ca sao?"

Phó Từ Trùng một mặt khổ tướng: "Đúng vậy, không những tặng ca mà còn phải tặng ca rất nhiều giờ."

Đồ Nam: "?"

Trình Tuyền ngồi xe đi thẳng về nhà.

Anh đứng dưới lầu, ngẩng đầu, phòng ngủ Nguyễn Thu Thu không mở đèn, đen sì, chuyện này khiến anh có dự cảm chẳng lành, bước chân không khỏi nhanh lên. Anh mở cửa, đèn phòng khách không mở, trong phòng đầy đủ không thiếu gì, lại trống rỗng giống như không có gì cả.

Bước chân của anh chậm lại.

Trên bàn trà bày biện hai tờ đơn, giấy trắng mực đen, là đơn ly hôn, tên Nguyễn Thu Thu đã ký cẩn thận, nắn nót, bên trên ghi rõ cô tự nguyện từ bỏ tất cả tài sản.

Còn có một bức thư ngắn gọn của Nguyễn Thu Thu.

[xin lỗi, chúng ta đã có lúc gặp nhau thì cũng sẽ có lúc chia tay, đơn từ chức sẽ được gửi đến công ty, chỉ có thể phiền anh và Đồ Nam phải tìm người một lần nữa rồi. Tự chăm sóc bản thân cho tốt, ăn ít thực phẩm rác thôi.

Còn nữa, Trình Tú, đừng tới tìm tôi, tôi sẽ không làm đầu bếp cho anh nữa đâu.]

Nguyễn Thu Thu rất sợ.

Cô biết mình là loại ăn mềm không ăn cứng, nhờ đâu Trình Tuyền lại bày ra dáng vẻ yếu ớt, đến lúc đó thì cô sẽ thật sự phạm sai lầm lớn mất.

Cô chỉ có thể thừa dịp Trình Tuyền không có ở nhà lên chạy đi, tránh cho phải xấu hổ nói chuyện ly hôn trước mặt anh.

"..."

Trình Tuyền không cảm xúc, sắc mặt của anh tái nhợt, nổi bật lên đôi tròng mắt đen nhánh nhưng không chút sức sống.

Anh đi đến gian phòng của Nguyễn Thu Thu, mở đèn lên.

Không khác ngày thường là bao, cô mang rất ít đồ đi, liền ngay cả những món đồ trang sức nhỏ, khăn lụa,... vẫn được bày biện y nguyên trên bàn.

Anh đứng im tại chỗ, giống như đang suy ngẫm gì đó, lại giống như đang ngẩn người.

Anh lấy điện thoại ra, cong ngón tay, sau một hồi im lặng, bấm số điện thoại Nguyễn Thu Thu.

Giọng nói ngọt ngào của tổng đài vang lên: "Số thuê bao quý khách vừa gọi hiện không khả dụng..."

Wechat thông báo, đối phương đã hủy kết bạn.

Cạch.

Điện thoại rơi xuống đất.

***Lời editor: Hôm kia hay hôm kia gì đấy t thấy có một bạn cmt báo sớm muộn gì chị cũng bỏ anh, chắc chắc ㄟ(ˋ ˊ) ㄒ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 52

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu thăm thía được rồi, mấy cái tình tiết nói đi là đi, lại còn đi rất thoải mái trong tiểu thuyết đều là lừa người.

Cô kéo vali hành lý, báo bác tài xế chờ ở đến chỗ cách căn hộ khoảng tám chục kilomet, khổ nỗi trên đường lại bị kẹt xe, Nguyễn Thu Thu đành phải mở to mắt nhìn đồng hồ taxi không ngừng chuyển động, số tiền cũng theo đó mà từ từ tăng lên, thấy vậy thì Nguyễn Thu Thu đau đến mức hận không thể lập tức xuống xe, kéo vali hành lý xuống xe cuộc bộ.

Bây giờ không thể so với trước kia.

Chuyện đi đi về về đều có tài xế đưa đón đã hoàn toàn trở thành lịch sử, nghĩ cũng dừng nghĩ đến nữa.

Nguyễn Thu Thu nghĩ, may là cô vẫn còn số tiền mới được từ đám chị em tổ liệu*, ít ra vẫn tìm được chỗ nào đó sống được. Từ nay về sau cô sẽ không còn là phu nhân tổng giám đốc nữa mà chỉ là một người bình thường sắp phải con eo cúi đầu trước các loại vấn đề như thuê phòng, làm ăn.

(*) Trong truyện tác giả viết 塑料姐妹情 còn cụm đầy đủ 塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bên trong lại lục đục nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)

Taxi còn đang thong thả nhích lên từng tí một.

Có lẽ là bác xe không đành lòng, nhìn thoáng qua dáng vẻ cá chết của Nguyễn Thu Thu trong gương chiếu hậu, nói: "Cô gái này, nếu như cô đang vội thì có thể đi tàu điện ngầm, thứ sáu giờ này là giờ cao điểm tắc đường rất nhiều, cô lẽ còn phải chờ thêm một giờ nữa."

Nguyễn Thu Thu nhìn sang đồng hồ taxi.

"..." Bác nói đúng lắm.

Mấy phút đồng hồ sau, taxi dừng ở ven đường, Nguyễn Thu Thu xách vali hành lý đi tàu điện ngầm, bỗng nhiên nhớ ra mình chưa có thẻ tàu, thế là lại vội vàng chạy đi làm thẻ. Lại một vấn đề nữa, trên người không có tiền lẻ, cô đành phải đi ngân hàng lấy tiền lẻ, lấy tiền lẻ đi làm thẻ xong cuối cùng cũng có thể đi tàu điện ngầm.

Lúc này Nguyễn Thu Thu đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

Nhưng cô nhất định phải che kín mắt từ đầu đến chân, đeo khẩu trang và mũ, miễn cho bị những người khác nhận ra. Mặc dù vậy nhưng đáng người cần xứng và cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia vẫn thu hút sự chú ý của người khác như cũ, lại thêm việc quần áo trên người đều không rẻ, từ đầu cũng bị người vây xem, thậm chí còn có người cho là cô là vị minh tinh nào, đi lên bất chuyện, muốn xin chữ ký.

Nguyễn Thu Thu đau đầu không thôi. Cô bỗng nhiên bắt đầu hối hận, đáng ra mình không nên tự đi tìm phiền phức chỉ để tiết kiệm tiền.

Đến khách sạn, Nguyễn Thu Thu đặt phòng một người, nhân viên lễ tân nhân thoáng qua tên của cô, cười nói: "A, ngài cùng tên với bà chủ của Gia Trùng này."

Nguyễn Thu Thu khiêm tốn nói: "Nào có nào có, tôi làm sao đẹp bằng cô ấy được."

Nếu như người quen biết nghe được câu nói này của Nguyễn Thu Thu nhất định sẽ tò mò về độ dày của da mặt cô lắm.

Đây là một khách sạn phổ thông theo mô hình chuỗi khách sạn, may mà thiết bị cũng coi như mới, Nguyễn Thu Thu ngồi ở trên giường, sờ chiếc bụng đang đánh trống lên tục, quyết định gọi thức ăn ngoài. Được tặng thêm một nồi lẩu cay, rất có lời, Nguyễn Thu Thu ăn một miếng, nhu mảy.

Sao thấy nói là vạn lời khen cơ mà, còn không bằng cô tự làm một nồi ở nhà ăn.

Cô thờ dài, tụt cả hứng, ăn qua loa vài miếng rồi nằm ở trên giường ngẩn người. Lúc này Trình Tuyền chắc cũng đã nhận được tin rồi, cô lẽ cũng chấp nhận thực tế rồi, cô không dám nghe đến giọng của Trình Tuyền nên đã đổi số điện thoại kéo vào danh sách đen trong Wechat, từ nay về sau liên rớt cuộc cũng sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với Trình Tuyền nữa rồi.

Nguyễn Thu Thu đã nghĩ kỹ.

Ngày mai sẽ mua vé đi một thành phố khác, nơi đó không ai có thể biết liên hệ giữa cô và bà chủ Gia Trùng. Cô sẽ đổi kiểu tóc, mặc quần áo bình thường, mặt không có thời gian rảnh rồi chăm sóc nữa thì cô lẽ không được bao lâu sẽ thành một cô gái chỉ được coi là xinh xắn ngay thôi, lẩn vào trong biển người mênh mông là chả ai nhận ra đâu.

Hối hận không? Có lẽ, Nguyễn Thu Thu có một chút hối hận thoáng qua.

Cô cũng giống người bình thường, cũng thích sống cuộc sống thoải mái dễ chịu, hi vọng mình ít việc phải lo lắng, không phải mệt mỏi, loại suy nghĩ này thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện.

Nhưng Nguyễn Thu Thu làm không được.

Cô không có cách nào đáp lại tình cảm của Trình Tuyền, nếu như cứ bỏ mặc cho anh càng ngày càng thích mình thì là không có trách nhiệm, chẳng khác nào lừa gạt tình cảm của người ta. Đêm đó Nguyễn Thu Thu nghĩ rất nhiều, trong vấn đề tình cảm, cô rất chậm chạp, cô vừa nghĩ tới Trình Tuyền đã từng ôm thật chặt cổ run rẩy như vậy mà cô lại nói với anh là mình có niềm vui mới nên ly hôn thì nỗi hồ thẹn và tự trách lại bao trùm lấy cô.

Nguyễn Thu Thu không có cách nào nói ra lời ly hôn ngay trước mặt Trình Tuyền như thế, nếu vậy tổn thương mà Trình Tuyền phải nhận sẽ tăng thêm rất nhiều lần.

Cô chỉ có thể làm một kẻ đào ngũ hèn nhát.

"Aizzz..."

Trong tủ lạnh có sủi cào đông lạnh và một ít thức ăn chín, đủ cho Trình Tuyền ăn một hai ngày. Đến lúc đó Trình Tuyền đổi đầu bếp mới, có cuộc sống mới, cũng sẽ dần dần quên lãng cô thôi.

Rời xa cô, thời gian vẫn trôi bình thường. Trước kia là thế nào thì bây giờ là thế ấy. Trình Tuyền sống nhiều năm như vậy, so với cô sẽ còn hiểu rõ hơn nhiều, anh nhất định sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân.

... Chỉ có điều, dùng thực phẩm rác và thức ăn giao hàng để chăm sóc bản thân thì không cần thiết.

Nếu như không phải Đồ Nam quá tình tường, Nguyễn Thu Thu rất muốn để lại cho cậu một câu để cậu quan tâm nhiều hơn đến vấn đề cơm nước của Trình Tuyền.

Hôm sau, Nguyễn Thu Thu đi xuống dưới lầu cắt tóc thành tóc ngắn ngang tai.

Thầy cắt tóc Tony lên tục cảm khái tóc của cô xinh đẹp bao nhiêu, màu sắc tốt bao nhiêu, trong tiệm không có mấy người khách nên vài thợ cắt tóc cũng đứng xung quanh nhìn cô, từng người đều giống thiếu nữ thẹn thùng, không dám đi lên bất chuyện với cô.

Tony mua lại tóc của Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu đau lòng nhìn giá tiền, rốt cục cũng chấp nhận mái tóc ngắn của mình.

Sau khi cắt tóc, hình tượng của cô bây giờ với lúc trước khác biệt rất lớn. Nếu như lúc trước mái tóc xoắn gọn sóng khiến Nguyễn Thu Thu trở nên quyến rũ và trưởng thành hơn thì mái tóc ngắn hiện tại lại khiến cô thêm hoạt bát đáng yêu, trông giống như một nữ sinh cao trung, đi vào trường cấp ba cũng không ai thấy khác lạ. Những vị khách đi vào đều hóa là cô là học sinh trường cao trung nào đó gần đây, Nguyễn Thu Thu vừa phiền muộn vừa vui vẻ, tâm trạng phức tạp vạn phần.

Cắt tóc, mua mấy bộ quần áo tiện lợi lại càng giống một cô gái trẻ trên tay không có mấy đồng.

Đi ngang qua mấy tên nam sinh cao trung mặc đồng phục, chúng huyết sáo, cười hi hi ngại dấy ta, ta đẩy người đi lên xin phương thức liên lạc của Nguyễn Thu Thu, Nguyễn Thu Thu tự nhủ mình là người lớn, không được chấp nhặt với bọn trẻ, lạnh lùng từ chối.

"Còn ra vẻ hotgirl cơ đấy."

"Này cô em học trường nào, sáng mai tan học ông đây đi chặn."

"Lớp mười hay lớp mười một? Học muội*?"

*Em gái học lớp dưới.

Học muội cái rắm!

Nguyễn Thu Thu thật muốn tóm mấy tên lưu manh miệng còn hôi sữa này lại đập cho vài cái.

Cô lờm bờm họ một cái, giả bộ như không nghe thấy, lấy điện thoại ra tìm vé. Ngay sau đó, Nguyễn Thu Thu chợt ngơ ngác —— từ từ, sao lại không có vé? Đến lúc cô nhìn thấy ba chữ Tết Âm lịch mới nhận ra mình vấp phải giờ cao điểm trong dịp Tết rồi.

"..."

Giá vé máy bay không thấp, Nguyễn Thu Thu thận trọng cân nhắc một lát, quyết định vẫn là nên mua vé rồi đi.

Cô mua vé máy bay bay vào mấy ngày sau, còn bây giờ thì ở trong khách sạn lên kế hoạch cho tương lai đi.

Tiếp theo nên đi như thế nào đây.

...

Nguyễn Thu Thu không thể nào ngờ được rằng phản ứng của Trình Tuyền còn lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Từ khi Nguyễn Thu Thu rời đi, Trình Tuyền cũng tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy dấu vết.

Lúc đầu Đồ Nam còn chưa phản ứng kịp, gửi tin nhắn wechat thì bị phát hiện bị kéo vào danh sách đen, số điện thoại cũng thành không khả dụng, mấy người khác cũng bị giống cậu, bọn họ hai mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đến lúc phát hiện ra đến cả Trình Tuyền bọn họ cũng không liên lạc được thìbọn họ mới ý thức được sự việc còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

Bình thường cái giờ này, trong nhà sẽ rất ấm ỉ.

Có tiếng máy sấy, có tiếng giấy lạch cạch lạch cạch giẫm trên sàn nhà, có khói lửa nấu cơm, có tiếng phim truyền hình ồn ào, cho dù là ai làm việc nấy tình, đóng chặt cửa phòng cũng rất an lòng.

Mỗi lúc anh về nhà đều có thể gặp được cô.

Bệnh dạ dày đã rất lâu không tái phát lại bắt đầu gây vô thần kinh anh, cảm giác thật khiến người buồn nôn, giống như dịch vị đang không ngừng thi nhau nhảy disco.

Đã lâu không ăn uống gì, chỉ có bệnh tật tới mới có thể nhắc nhở anh chăm sóc thân thể.

Trình Tuyền mặc áo ngủ rộng rãi, nét mặt vẫn rất thanh nhàn. Đôi mắt của anh vẫn nửa sụp giống bình thường, thần thờ mở tủ lạnh, lấy ra sủi cảo đông lạnh Nguyễn Thu Thu để lại, cho vào nước sôi nấu lại.

Lửa mở quá lớn, chỉ mới ngẩn người một lúc mà gần một nửa sủi cảo đã bị nấu đến nát da, nhân bánh lòi ra, biến thành một bát canh bánh nhân thịt. Anh tắt lửa, múc sủi cảo vào trong chén, cầm chén đưa đặt lên bàn.

Một đôi đũa, một cái bát, bàn ăn trông có vẻ kó hơn bình thường. Nồi cô đơn vô biên đang dần chiếm lấy cõi lòng anh, siết chặt trái tim anh.

Trình Tuyền cầm chiếc đũa, lại thất thần.

Rất nhanh, bát canh vừa mới bốc hơi nóng đã dần lạnh đi, đông lại một tầng váng dầu mỏng manh. Anh tựa như đang phải ăn mười bát sủi cảo nhân thịt heo lớn, vừa nhiều lại vừa ngán

"Cốc Cốc Cốc!" Ngoài cửa vang lên tiếng Đồ Nam gõ cửa, một nam tử hán khí khốc nức nở, rống lên, "Đại boss à, anh mau nói câu gì đi chứ! Đừng nghĩ quẩn mà!"

Trình Tuyền chậm rãi đi tới cửa trước, mở cửa.

Đồ Nam hơi kém gấp đến độ mắt: "Chị dâu đâu? Chị ấy đi đâu rồi? Hai người sao lại cãi nhau lớn chuyện như vậy, có chuyện gì thì từ từ nói chứ."

Ngẩn người hồi lâu, Trình Tuyền tự nhủ: "Cô ấy đi rồi."

... Cũng sẽ không trở lại nữa.

Đây là lần thứ hai Đồ Nam nhìn thấy Trình Tuyền có vẻ mặt như vậy.

Lần trước là lúc mẹ Trình Tuyền vừa mất.

Đồ Nam suốt nửa òa khóc, hai mắt cậu đỏ lên, run run rẩy rẩy hỏi: "Chị dâu, chị ấy... Đã chôn?"

Trình Tuyền: "..."

Đáp lại Đồ Nam chính là tiếng "cạch".

***Tác giả có lời muốn nói Đồ Nam: Tôi cảm thấy, khoảng cách đến ngày sa thải càng ngày càng gần..

Ha ha ha kể tiếp mời xem Tuyền Tuyền của chúng ta đuổi theo vợ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu hát xi một cái.

Quái lạ, ai nhắc đến cô vậy.

Trong đầu cô thoáng hiện lên cái tên Trình Tuyền. Nguyễn Thu Thu thoáng sửng sốt, thờ dãi yếu ớt. Mấy ngày nay cô cũng nghĩ tới việc Trình Tuyền có chịu com nước đầy đủ không, có lẽ là do quen với thân phận đầu bếp rồi nên giờ mới sợ Trình Tuyền tự nuôi chết mình.

Nhưng mà Nguyễn Thu Thu vẫn tin tưởng người "thình thoảng" rất đáng tin - Đồ Nam sẽ chăm sóc Trình Tuyền, có cậu ta ở đó, Nguyễn Thu Thu cũng khá yên tâm.

Nguyễn Thu Thu ngồi máy bay đến một thành phố khác. Chỗ này là cô chọn tọa độ ngẫu nhiên trên bản đồ, giả cả ở đây thấp giao thông lại tiện lợi, cũng có thể xem như một nơi đáng sống.

Cô đã sớm xem kỹ nhà ở qua app điện thoại, cũng đã liên hệ xong với chủ nhà, sau khi xác định không có vấn đề gì liền chuyển vào.

Nơi cô chọn là một tòa nhà chung cư dạng căn hộ, nhà trọ một người, nhìn có vẻ hơi chật chội.

Nguyễn Thu Thu lượn quanh một vòng, phát hiện ra đồ bị thiếu khá nhiều, cô ngồi trên ghế sofa liệt kê ra một danh sách mua sắm dài dằng dặc, tìm vị trí chuỗi siêu thị gần đó, thay áo khoác đi ra ngoài mua đồ.

Chén bát xoong nồi, củi gạo mắm muối tương dấm trà, đều là những đồ dùng cần thiết.

Chưa mua hết một nửa danh sách mà xe đạp hàng đã chất đầy đồ, không tài nào nhét nổi nữa. Nhìn qua thì ít nhất cũng phải nặng mấy chục cân, Nguyễn Thu Thu đánh phải chia làm hai đợt, xách đồng đồ này về trước rồi quay lại mua mấy món khác sau.

Lúc đang chuẩn bị xếp hàng tính tiền, đột nhiên có người kinh ngạc gọi tên cô.

"Nguyễn Thu Thu???"

Ngẩng khi của đối phương mang theo chút ngập ngừng không dám tin, Nguyễn Thu Thu nghe được giọng quen thuộc, vô thức định quay lại nhưng cô lập tức nhanh chóng phản ứng lại, che mặt, buồn bực nói: "Xin lỗi, anh nhận lầm người rồi."

"Là em." Là giọng Cố Du.

Tay anh cầm mấy túi nước hoa quả, nhanh chóng bước đến, xác nhận là Nguyễn Thu Thu thật sự cắt tóc, cách ăn mặc cũng khác so với trước đây.

"Sao em lại ở chỗ này?" "... Còn mua thêm một đồng giá sắn.

Ánh mắt Cố Du rơi vào đồng đồ trên xe đẩy hàng của Nguyễn Thu Thu, càng thêm thắc mắc.

Nguyễn Thu Thu biết giờ giả vô cũng vô dụng, mặt mày ỉ ẻ buông tay ra nói: "Anh hông cần hỏi nhiều, tóm lại là không liên quan gì đến anh hết."

"Chỉ một mình em?" Anh nhanh chóng đoán được sự thật.

Nguyễn Thu Thu quay mặt đi chỗ khác: "Không liên quan gì tới anh."

Cố Du đứng sau lưng Nguyễn Thu Thu, hai người im lặng, trầm mặc, trong siêu thị ồn ào lại lắng tưng như vậy. Phảng phất như có một tia laser đang chiếu vào đỉnh đầu Nguyễn Thu Thu khiến toàn thân không chỗ nào cảm thấy thoải mái. Trước lúc Trình Tuyền chưa công bố, Nguyễn Thu Thu sẽ tuyệt đối bảo vệ bí mật này, không cho bất kỳ ai biết việc bọn họ đã ly hôn, ngay cả Cố Du cũng không.

Rất nhanh đã đến lượt Nguyễn Thu Thu.

Đồ cô mua thật sự quá nhiều, đựng đầy cả hai túi mua sắm, nhìn còn nặng hơn cả Nguyễn Thu Thu. Có cố sức nghẹn đỏ mặt, làm bộ rất nhẹ nhàng xách lên hai túi mua sắm loại cực lớn, chưa đi được mấy bước mà tay đã run rẩy.

"Đề tôi."

Cố Du đi lên cầm túi mua sắm giúp Nguyễn Thu Thu, nhét túi nước hoa quả vào tay cô rồi lại cầm nốt túi mua sắm còn lại.

Nguyễn Thu Thu vội vàng nói: "Thật ra không cần....."

"Coi như tôi báo đáp ân tình của em, không liên quan đến chuyện khác, được chứ?"

Cố Du dễ dàng xách hai túi đồ ra khỏi siêu thị.

"Em ở đâu?"

Nguyễn Thu Thu không tính nguyên chỉ về hướng nhà trọ. Nơi này vốn là nơi bí mật của cô, không ngờ mới ngày đầu tiên mà đã bị Cố Du tóm rồi.

Cố Du nhoen miệng cười: "Thật trùng hợp."

"Sao anh lại ở chỗ này." Nguyễn Thu Thu buồn bực hỏi.

Chẳng nhẽ thật sự có cái gọi là vàng sáng của nhân vật chính sao, sao cô đi chỗ nào cũng đụng phải anh ta và Từ Bích Ảnh thế.

"Đây là quê tôi, nói đến cũng thật trùng hợp, chỗ này cách nhà tôi có mấy km, tôi tiện đường đi ngang qua mua nước trái cây."

"Ra vậy."

Trong lòng Nguyễn Thu Thu có một vụn con thảo nê mã* chạy ngang qua.

*Một con vật, nhìn gần giống lạc đà, tên con này trong tiếng Trung gần với một câu chửi thề bên Trung.

Đây là cái vận cứt chó gì vậy? Tiện tay chọn một chỗ mà vẫn chọn trúng được chỗ gần nhà Cố Du??? Đù, cô chết mất!

May mà tính Cố Du không thích hỏi đông hỏi tây, hai người đến chung cư, Cố Du đặt hai túi hàng trong tay xuống, anh đánh giá quang cảnh trong chung cư, nói:"Vừa tới không lâu sao?"

"Đúng vậy"

"Một mình ở nơi này phải cẩn thận chút, tôi đi kiểm tra xem thiết bị có vấn đề không."

"Không cần đâu."

Cố Du nhìn cô, mái tóc ngắn bị xoa có chút rối loạn, nào có giống phụ nữ đã kết hôn nhiều năm chứ, giống một cô bé mới lớn thì có. Anh mỉm cười, lắc đầu tiến lên kiểm tra các thiết bị một phen, ồ vít bị lỏng vụn xong, sau khi xác định đã không còn vấn đề gì nữa mới chuẩn bị rời đi.

Nguyễn Thu Thu vô cùng cảm kích đưa anh đến tận cổng, lại chợt nhớ ra nước trái cây của anh vẫn còn để trên nhà.

"Đúng rồi, nước hoa quả của anh..."

"Không có chuyện gì đâu, coi như là món quà ít ỏi mừng em chuyển đến chỗ ở tốt đi."

Sắc mặt Cố Du đột nhiên nghiêm túc lên: "Nếu có vấn đề gì, nhớ là phải gọi điện cho tôi, không được vì mặt mũi mà chần chừ."

"Được, cảm ơn anh."

Nguyễn Thu Thu đóng cửa lại, lưng dựa vào cửa, chậm rãi trượt xuống trên sàn gỗ, than thở che mặt.

Xong xong, Cố Du chắc chắn đã phát hiện ra bọn họ không bình thường rồi.

Quả nhiên.

Dù mặt ngoài Cố Du không tỏ vẻ gì nhưng cứ hai ba ngày lại tìm cơ đưa cho Nguyễn Thu Thu mấy món đồ.

Có khi thì là thịt, khi thì là rau củ quả, lúc đây Nguyễn Thu Thu cũng từ chối nhưng lại không chịu nổi Cố Du thật lòng thuyết phục. Nhưng thật ra trên thực tế anh cũng làm theo chính xác như lời mình nói, chỉ tặng đồ, thỉnh thoảng hỏi thăm mấy câu về tình hình gần đây của Nguyễn Thu Thu, nói xong thì chạy lấy người, không làm ra chút hành động mờ ám nào.

Nguyễn Thu Thu cũng dần dần thờ phào nhẹ nhõm. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ để lại chút bánh trái do chính cô làm cho Cố Du mang về với danh nghĩa cảm ơn. Nhưng cho dù thế nào, Nguyễn Thu Thu cũng chưa từng có ý muốn giữ anh ở lại ăn cơm.

Cố Du cũng thấy mừng thay cô từ tận đáy lòng.

Trước khi đi, Nguyễn Thu Thu nhét cho anh một hộp đồ ăn nhẹ, Cố Du trịnh trọng nhận lấy, sau khi nói tạm biệt với cô mới đi xuống lầu.

Môi anh không tự chủ nhếch lên, lúc đi ngang qua tòa nhà, một bóng đen lướt qua anh, trong lòng Cố Du có chuyện, đương nhiên không nhận ra đối phương thoát nhìn có chút quen thuộc.

Trình Tuyền tháo mũ xuống, quay lưng lại, nhìn bóng lưng Cố Du đang dần đi xa.

Anh lại ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà nơi Nguyễn Thu Thu ở, lại chuyển qua nhìn góc đường, bóng lưng Cố Du đã biến mất khonong thấy đâu, im lặng một hồi.

Một lúc sau.

Trình Tuyền lấy điện thoại ra, bấm số.

Giọng nói bình tĩnh của anh trong khoảng sân yên tĩnh: "Gọi Cố Du về câu lạc bộ, bắt kẻ dùng lý do gì."

Trên đường Nguyễn Thu Thu về nhà.

Đạo này Cố Du không còn năm lần bảy lượt xuất hiện trước mặt cô nữa, cô có thể thờ phào nhẹ nhõm rồi, không cần phải vì từ chối Cố Du mà tổn một đồng noron thần kinh nữa.

Cô xách theo một túi hoa quả, cái này mua lúc siêu thị giảm giá, không tốn bao nhiêu tiền.

Phản cảm cho một người rất khó làm, cô vẫn thờ theo lúc trước, thường xuyên tính theo phần ăn hai người mà nấu một nồi to, sau đó lại chỉ có một mình ăn hết, ăn đến mức buồn nôn, không muốn ăn đến lần thứ hai mới thôi. Nguyễn Thu Thu vừa nghĩ tới việc ngày mai phải làm cơm làm đầu lại ớn ớn lên.

Cô là một kẻ lười biếng, đồ ăn này để vào trong hộp còn có thể ăn thêm mấy ngày đấy.

Bước chân của Nguyễn Thu Thu không chậm, dù sao sống một mình vẫn cần phải chú ý chút, nhờ đâu bị theo dõi sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng lúc này, cô cứ cảm thấy kì quái sao sao ấy, ra đầu cô run lên, cả người đều cảm thấy mất tự nhiên.

Cô nhìn thoáng qua phía sau.

Mấy ngày gần đây, cô luôn có ảo giác kì quái như vậy, hại cô tối nào cũng mơ thấy ác mộng. Con đường này không có nhiều người đi lắm, dù gan Nguyễn Thu Thu có lớn bằng trời cũng thấy hơi hãi, bước chân không khỏi đi nhanh hơn.

Đúng lúc này, phía sau cô vang lên một tiếng cười lưu manh:"Sợ cái gì chứ? Người đẹp này, em nhà ở đâu thế, để anh đây đưa em lên."

"?"

Nguyễn Thu Thu đang chuẩn bị dùng túi hoa quả vung mạnh lên thì đã có người động tác nhanh hơn cô, dùng một quyền đánh cho đối phương méo mặt, máu mũi giàn giụa. Lại thêm một quyền nữa, tên kia đã đau đến mức mồm văng đầy phụ khoa, kêu la nói phải báo cảnh sát.

Nguyễn Thu Thu bị màn trước mặt này làm cho đơ người rồi.

Đến lúc cô nhìn thấy người đánh là ai thì cũng sờ tại chỗ:"Trình Tuyền?"

Trình Tuyền chắn trước mặt cô, cúi đầu nhìn chăm chăm vào tên cầm đầu đang nằm trên đất kêu cha gọi mẹ. Cặp mắt hẹp dài sắc lẹm kia khiến tên cầm đầu run rẩy, quên cả kêu la, sợ tè ra quần, chạy té khỏi.

Lòng Nguyễn Thu Thu vẫn còn sợ hãi.

.....

"Sao anh biết tôi ở đây? Có phải anh đã đi theo tôi vài ngày rồi hay không hả?

Trình Tuyền: "..... Đi ngang qua."

Nguyễn Thu Thu: "..... "

Trình Tuyền: "..... "

"Không phải tôi đã nói là đừng tới tìm tôi sao?" Nguyễn Thu Thu lui về phía sau vài bước, đứng lại: "Cảm ơn anh, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý hơn, anh cũng mau trở về đi."

Trình Tuyền không đáp lời, chỉ im lặng đứng đó nhìn cô chăm chú.

"Anh đi đi." Nguyễn Thu Thu thở dài.

Anh vẫn không nói một lời.

Nguyễn Thu Thu xoay người, tiếp tục đi về nhà. Trình Tuyền ở sau lưng giống như đang sợ cô tức giận, chỉ đi theo từ xa, không dám đi đến gần. Đến lúc Nguyễn Thu Thu bước lên bậc thang, anh chỉ đứng xa xa ở cửa tòa nhà, nhìn đèn phòng cô dần sáng lên.

Nguyễn Thu Thu trở về nhà trọ, khóa trái cửa. Cô không thấy bóng dáng Trình Tuyền qua mắt mèo, hi vọng anh đi rồi.

Tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rơi là tà, sôi nổi như ai đang tỏ tình, sướng đến kinh người.

Nguyễn Thu Thu mở hé cửa sổ ra, gió lùa vào. Cô lơ đãng thoáng nhìn qua, trên nền tuyết trắng bao la mờ mịt nổi bật nên một bóng người màu đen.

Anh đứng yên vị trên bậc thang, vẫn không nhúc nhích, vài bông tuyết đọng lại trên người anh.

Bóng lưng tro tro lè lói.

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Editor: Hạ Cẩn

Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Cô tự nhủ, không được giẫm lên vết xe đổ, không được mềm lòng. Trình Tuyền không phải trẻ con, thấy tuyết rơi sẽ tự biết đường về, không cần cô nhọc lòng.

Nguyễn Thu Thu coi như không thấy, thay quần áo đi nấu cơm.

Tuyết bắt đầu rơi lớn hơn.

Đây là đợt tuyết lớn nhất trong năm mới. Bầu trời xám xịt, cả thế giới như bị chôn vùi trong đại dương tuyết trắng. Kính cửa sổ bị phủ một lớp sương mù, không thể thấy rõ tình huống bên ngoài. Cô ngáp ngừng đi đến cửa sổ, tiện tay lau đi một ít khói mờ trên kính.

Khung cảnh mới đây còn mờ ảo đã trở nên rõ ràng. Cô nhìn xuống từ cửa kính, suýt nữa thì không nhìn ra bóng dáng Trình Tuyền.

Anh vẫn ngồi trên bậc thang, vì không bắt động trong một thời gian dài mà người anh đã bị phủ lên một lớp tuyết mỏng, phảng phất như đã hòa làm một với tuyết.

"F*ck"

Nguyễn Thu Thu phiền não nhàu mày.

Anh điên rồi à.

Cô liên tục lang thang trong phòng

vài vòng, cuối cùng cũng không nhẫn tâm được.

Trận tuyết không biết sẽ rơi đến lúc nào, nếu để Trình Tuyền ngồi đấy cả một đêm thì sẽ phát sốt mất.

Anh chưa bao giờ biết yêu quý cơ thể mình như thế cho dù cho thân thể chịu tra tấn cùng cực ra sao cũng không liên quan gì đến anh vậy.

Cô mặc áo khoác, đổ một lọ nước ấm rồi bước nhanh xuống lầu.

Trình Tuyền vẫn ngồi trên bậc thang như thế một hòn đá, dựa vào trình độ thất thần của anh, trong tình trạng không có Nguyễn Thu Thu nhắc nhở mà vẫn nhớ mặc áo khoác cũng đã là một chuyện cực kỳ cực kỳ đáng mừng rồi.

Nguyễn Thu Thu đi đến phía sau anh, gọi: "Trình Tuyền"

"...."

Anh ngẩng đầu, tuyết trên người rơi ào ạt xuống đất. Sắc mặt anh tái hơn so với ngày thường khá nhiều, sắc môi anh nhạt nhòa đến nỗi gần như không thấy rõ, trên lông mi đã kết sương. Đôi mắt trầm lặng lúc nhìn Nguyễn Thu Thu đã có thêm vài phần sức sống.

"Anh bị điên à? Tuyết lớn như mà còn không biết đường mà về nhà?"

Giọng anh khô khốc: "Không có nhà."

Anh nói quá mức chua xót, lòng lòng cô như bị thứ gì mềm mại đâm vào, nhất thời không nói lên lời.

Cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng thở ra.

Cô ngồi xỏm xuống bên cạnh Trình Tuyền, phất tuyết trên người xuống giúp anh, cầm bình nước ấm áp trong tay nhét vào ngực Trình Tuyền. Đứng đến ngón tay Trình Tuyền, lạnh buốt như băng khiến cô không khỏi nhủm mày.

Toàn bộ quá trình Trình Tuyền đều không nói gì, chỉ là cứ nhìn chăm chăm động tác của Nguyễn Thu Thu không chớp mắt, đến lúc ánh mắt Nguyễn Thu Thu quay sang nhìn anh thì lại cụp mắt cúi thấp đầu xuống như là sợ Nguyễn Thu Thu phiền chán.

"Đi tìm một khách sạn ngủ một giấc đi."

Nguyễn Thu Thu đứng thẳng dậy: "Sau khi ngủ dậy thì bay chuyển gần nhất trở về đi, đừng bao giờ đến đây nữa."

Trình Tuyền hồi lâu không đáp lại lời cô.

Anh hỏi: "Là vì tôi sao."

Nguyễn Thu Thu: "Gì?"

Nguyễn Thu Thu không biết là Trình Tuyền còn tới đây sớm hơn một ít so với trong dự liệu của cô. Anh lần theo địa chỉ tìm được cô, thấy cô cắt tóc ngắn ngang tai như đang quyết tâm cắt đứt hoàn toàn với anh.

Bước chân của anh dừng lại, chập chập không tiến lên, cho đến khi Nguyễn Thu Thu biến mất ở góc tường.

"Rất ghét bị quán mãi không bỏ sao."

Cho nên mới vì tránh anh mà hao công tốn sức chạy đến một thành phố khác, đổi kiểu tóc mới cũng để chặt đứt liên quan tới anh.

Nguyễn Thu Thu không biết nên nói tiếp thế nào, đành phải tránh cú đề này đi: "Anh mau về đi, lát nữa rất khó gọi xe. Tôi đi trước đây."

Cô xoay người.

Đứng lúc này, một cánh tay níu lại góc áo của cô, giữ cô lại. Lực của cô không lớn, chỉ cần cô giật nhẹ một cái là có thể thoát ra.

"Không dừng lại chiều cũ được đâu."

Nếu anh lại nói "Đừng đi" nữa thì cô sẽ nằm lòng mà ở lại mất.

"Anh thích em."

"...."

Đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên tò tình khiến Nguyễn Thu Thu đứng hình tại chỗ.

Anh ngồi trên bậc thang đã bị lạnh đến đông cứng, khí thờ ra đều ngưng kết thành sương mờ khói trắng. Anh lại cố chấp, đáng thương túm lấy vạt áo của Nguyễn Thu Thu. Nào có giống tỏ tình, mà giống như kẻ ăn xin, xin Nguyễn Thu Thu chỉ cần cho anh một chút ấm áp là đủ rồi.

Hai người im lặng như tờ, chỉ có tiếng gió đang thổi gào xung quanh.

"Anh trở về đi."

Giọng điệu cô đột nhiên lạnh lùng lên: "Đừng đến đây nữa."

Nguyễn Thu Thu gỡ tay anh ra, mặt không cảm xúc đi về phía tòa nhà. Cô nghĩ cô cần phải dứt khoát một chút mới có thể làm Trình Tuyền không ôm hi vọng với cô nữa.

Cô cự tuyệt dứt khoát như thế, Trình Tuyền lại là người nhất gan trong tình cảm, sợ bị tổn thương như thế nhất định sẽ không còn ý nghĩ dây dưa với cô nữa.

Đứng lúc này, Nguyễn Thu Thu nghe thấy tiếng bình nước lăn trên mặt đất.

Cô còn chưa kịp quay đầu lại đã có một vòng tay gắt gao ôm lấy cô. Anh ôm chặt cô từ phía sau, không hề có ý định buông tay, như đang sợ Nguyễn Thu Thu chạy trốn. Nguyễn Thu Thu bị dọa hết hồn, cô ngã vào trong ngực Trình Tuyền, không thể động đậy, cả người đều đơ ra.

Hành động như vậy, không giống Trình Tuyền chút nào.

"Anh.."

"Xin em."

Thái độ của anh thấp hèn, giọng nói yếu ớt đáng thương, nếu bọn Đồ Nam nhìn thấy bộ dạng van nài của anh lúc này, chỉ sợ sẽ bị dọa chết mất.

Nguyễn Thu Thu không tài nào quyết tâm mở lời trách móc anh được, cô chỉ cảm thấy người Trình Tuyền thật nóng, nóng như một cái bếp lò, nóng đến mức này thì có chút không bình thường rồi.

Không phải là anh bị sốt đó chứ!?

Nguyễn Thu Thu chưa kịp mở miệng hỏi Trình Tuyền thì đột nhiên tay anh buông lỏng ra, ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Bộ dạng anh đổ người ảm xuống nền tuyết dọa Nguyễn Thu Thu hết hồn.

"Trình Tuyền."

Trình Tuyền phát sốt, được 120 đưa tới bệnh viện.

Lòng Nguyễn Thu Thu nóng như lửa đốt, may mà bác sĩ đã nói Trình Tuyền không có gì đáng lo ngại, chỉ là phát sốt cộng thêm việc nhịn đói lâu ngày và tâm trạng không ổn định nên mới bị hôn mê bất tỉnh như vậy.

Ngồi bên cạnh giường bệnh, Nguyễn Thu Thu thở dài, thật sự không biết nói gì hơn.

"Anh làm thế nào mà sống được đến bây giờ vậy? Lớn như vậy rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân."

Trình Tuyền đang được truyền nước, vẫn chưa tỉnh lại.

Trán anh nóng bỏng, nhiệt độ vẫn chưa giảm, miệng thì lẩm bẩm nói mê sảng. Nguyễn Thu Thu phải ghé sát vào mới nghe được anh vẫn luôn lẩm bẩm câu "Đừng đi." ngay cả tay cũng vô lực vùng vẫy.

Nguyễn Thu Thu sợ kim truyền nước trên tay anh bị anh vùng vẫy mà đâm vào mạch máu khác, cô bắt lấy tay truyền dịch của anh.

Đầu ngón tay hai người chạm vào nhau, tốc độ của Trình Tuyền nhanh hơn cô, mạnh mẽ kéo tay cô lại, thật là giống bị rùa cắn, không chịu buông ra.

Tựa như đột nhiên dừng lại, anh không lăm bắm nữa nhưng cánh tay vẫn không chịu buông ra.

"... "

Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười: "Thật là đời trước tôi thiếu nợ anh mà." Nên đời này mới phải trả nợ nhiều như này.

Tay Nguyễn Thu Thu nhỏ bé, mềm mại không xương, tay Trình Tuyền to lớn rắn chắc, bao phủ lên tay cô, cầm chặt mu bàn tay. Đáy lòng Nguyễn Thu Thu nhún lên, cái thắng này, ngắt rồi còn chiếm tiện nghi của cô.

Cô ngồi bên cạnh giường bệnh, xem kỹ bộ dáng của Trình Tuyền.

Không biết có phải ảo giác hay không, vài ngày không gặp, hình như Trình Tuyền đã gầy đi, cũng tiêu tụy đi một ít.

Nguyễn Thu Thu lại thở dài lần nữa.

Coi không thể chịu được bộ dáng đáng thương của người khác, Trình Tuyền cứ tiếp tục như thế này thì làm sao cô có thể hạ quyết tâm cự tuyệt được.

Sau khi tỉnh lại, Trình Tuyền vẫn có ý định buông tay cô ra, làm cho cô y tá vào thay bình truyền dịch vừa buồn cười vừa hăm dọa.

Nguyễn Thu Thu da mặt mông, bảo Trình Tuyền buông tay ra thì anh lại bắt đầu giả ngu.

".... Máu chảy rồi."

Sau khi bị đánh một cái, Trình Tuyền mới chịu buông tay ra.

Tiếp theo, Nguyễn Thu Thu đi chỗ nào thì ánh mắt Trình Tuyền sẽ chuyển đến chỗ ấy. Nguyễn Thu Thu ra ngoài lấy thuốc, Trình Tuyền cũng sẽ cầm bình truyền dịch chạy theo sau lưng giống như đang sợ cô chạy mất, người ta đi bắt tội phạm cũng không dính chặt như anh.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy rất áp lực.

Cô gọt táo cho Trình Tuyền thì anh nhìn chăm chăm không chớp mắt, người không biết còn tưởng anh đang xem đến tình tiết gay cấn nào trong phim.

"Tôi đi mua com cho anh."

"Đừng đi." Anh vô thức túm lấy cổ tay cô.

Nguyễn Thu Thu: ".... Anh phải ăn com."

Trình Tuyền trả lời cô bằng một cái nhìn im lặng.

Nguyễn Thu Thu không còn biện pháp nào khác, đành phải mua com bệnh viện, bảo y tá mang lên, Trình Tuyền nhìn chăm chăm cô suốt khiến cô cả người đều mất tự nhiên, nếu không phải anh đang bị bệnh thì cô đã sớm tấn cho anh một trận rồi.

Ăn com xong, Nguyễn Thu Thu đứng dậy, Trình Tuyền lập tức đứng dậy theo.

"Tôi muốn đi vệ sinh."

"Anh đi theo em."

Nguyễn Thu Thu tròn mắt: "Ngồi xuống!!!"

Thừa dịp Trình Tuyền hôn mê, Nguyễn Thu Thu, cô đã gửi tin nhắn cho Đồ Nam. May mà cô còn ghi số điện thoại của cậu, đỡ phải luống cuống. Cô báo vị trí cho Đồ Nam để cậu lại đây nhận người về.

Lúc Đồ Nam tới, Trình Tuyền đã ngủ rồi, Nguyễn Thu Thu nhẹ nhàng trốn ra khỏi phòng bệnh. Đồ Nam nhìn thấy cô, hai mắt rung rung. Người không biết còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì rồi.

"Chị dâu...."

Nguyễn Thu Thu: "???" Không phải mới mấy ngày không gặp thôi sao, tình cảm của Đồ Nam đối với cô sâu sắc đến vậy sao? Sao lại bày ra cái đáng yêu như là sinh lý từ biệt như này?

Cô nào biết, Đồ Nam vốn tưởng cô ngờm rồi.

"Cậu chăm sóc tốt cho Trình Tuyền đi."

"Chị dâu, chị đi đâu vậy."

"Sau này các cậu đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng gọi tôi là chị dâu nữa."

Lòng Nguyễn Thu Thu rối như tơ vò.

Nhìn Trình Tuyền như vậy, lòng cô sao có thể không khó chịu. Nhưng cô cần phải thật kiên quyết, quyết tâm chặt đứt tia hi vọng cuối cùng của Trình Tuyền, để anh đừng ôm hi vọng với cô nữa, rồi thời gian sẽ xóa đi tất cả.

"Không được, chị không thể đi." Đồ Nam nón nóng "Đại boss.... Đã mấy ngày không ăn không ngủ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra án mạng đấy."

"Anh ấy chỉ nhất thời nghĩ quẩn trong lòng thôi, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi. Đói bụng sẽ ăn, mệt nhọc sẽ ngủ, cơ thể sẽ giúp anh ấy điều tiết." Nguyễn Thu Thu nhìn đi chỗ khác. "Đều là người lớn cả rồi, làm gì có chuyện ai rồi ai thì sẽ không sống nổi chứ."

"Có anh ấy."

Nguyễn Thu Thu thật sự không tìm ra được lời nào phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Editor: Hạ Cẩn

Thực sự Nguyễn Thu Thu cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì nữa.

Cô không thể nhẫn tâm, dứt khoát bỏ mặc Trình Tuyền đang sốt cao ở đây mà đi, cũng không thể đồng ý lời tỏ tình của anh. Trong lòng cô, hai bé chibi liên tục tranh đấu khiến cô tâm phiền ý loạn.

Thời niên thiếu, cha mẹ cô li dị, từ đó về sau, hai bên gia đình nội ngoại đối xử với cô lạnh nhạt đi nhiều. Kể từ khi vào đại học, Nguyễn Thu Thu cũng không xin họ tiền bạc gì nữa, cô tự học cách nấu ăn, quen với cuộc sống đơn độc một mình, tự lập từ đó đến giờ.

Có lẽ bởi vì hoàn cảnh Trình Tuyền trải qua tương tự với cô nên Nguyễn Thu Thu mới vô thức đồng cảm với anh, đối xử với anh dịu dàng như đang đối xử với chính mình. Nhưng những điều này không có nghĩa là cô muốn trở thành một cặp vợ chồng thật sự với anh.

Nói miệng thì rất nhẹ nhàng nhưng Nguyễn Thu Thu chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ yêu đương, thậm chí là kết hôn.

Đồ Nam đứng trong hành lang, vẻ mặt cậu rất nghiêm túc như nhìn thấu được những điều dần dần trong lòng Nguyễn Thu Thu: "Chị dâu, gặp chuyện không phải cứ trốn tránh là được, sau này nhất định sẽ hối hận."

Nguyễn Thu Thu buồn bực xoa xoa mái tóc ngắn.

Hành động này của cô là đang trốn tránh sao?... Hình như Đồ Nam nói cũng không sai.

"Tôi... Tôi đi trước." Giọng Nguyễn Thu Thu có ý chạy trốn chết.

"Đi chỗ nào?"

Sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng Trình Tuyền chậm rãi.

Như bị kim xuyên thủng, Nguyễn Thu Thu hơi bối rối. Cô đang định chuẩn bị đi đúng lúc này, Đồ Nam tự giác cười xấu hổ, để không gian cho hai người họ trò chuyện, còn mình thì trốn nhanh vào phòng bệnh.

Trình Tuyền đẩy giá đỡ của chai truyền dịch, phát ra tiếng rít vang chói tai trên gạch men bóng loáng.

Nguyễn Thu Thu căng thẳng, cô đứng thẳng người lên, hắng giọng nói: "Chúng ta ở đây nói chuyện rõ ràng đi. Tôi chỉ coi anh là bạn, cho nên.... "

"Vậy thử xem đi."

"Hả?" Ánh mắt ngạc nhiên của cô đụng phải đôi mắt của Trình Tuyền.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nguyễn Thu Thu lặp lại một lần: "Thử xem?... Cái gì? "

Giọng Trình Tuyền thông thả ung dung như đang nói chuyện làm ăn: "Em có thể xem như đang hẹn hò, thử ở cùng với tôi, không cần quá áp lực."

Nguyễn Thu Thu kinh ngạc: "Sao có thể như vậy!

"Chúng ta đã từng ở chung, quen thuộc lối sống, giờ giấc làm việc, nghỉ ngơi của nhau. Về điểm này thì không có bất kỳ mâu thuẫn gì."

"Đúng vậy."

"Em cũng không phản cảm với tôi, các phương diện khác tôi cũng không tệ lắm."

"Hình như vậy."

"Quan trọng nhất chính là tôi rất thích em nên em không cần lo về việc yêu đơn phương."

"..."

"Vậy tại sao lại không thử một lần? Nếu sau đó em vẫn nghĩ giữa chúng ta là không thể vậy thì chúng ta sẽ ly hôn, anh sẽ để em đi."

Nghe có vẻ rất có lý! Các điều kiện đều rất có lợi cho cô!

Nguyễn Thu Thu lại một lần nữa bị logic thần kì của Trình Tuyền thuyết phục.

"Nhưng mà, nếu cuối cùng tôi vẫn không thích anh..." Cô thực sự không muốn làm tổn thương Trình Tuyền nhưng đây là vấn đề không thể tránh khỏi giữa hai người.

Đến lúc đó cô rời đi, cho Trình Tuyền hi vọng rồi lại phủ phàng đập tắt nó, vậy chẳng phải sẽ khiến Trình Tuyền càng đau khổ hơn sao.

Trình Tuyền thông thả nói: "Để cho tôi can tâm đi, sau khi nỗ lực vẫn thất bại hãy nói."

"...."

Cô nghĩ nghĩ, hình như Trình Tuyền nói cũng không sai. Nhưng mà sao cô lại cảm thấy có chỗ nào không hợp lý nhỉ? Nguyễn Thu Thu im lặng suy nghĩ, tìm ra một ý gì đó để phản bác lại Trình Tuyền, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra được.

Đã kết hôn mà còn trờ ở chung, đúng là chỉ có Trình Tuyền mới có thể đưa ra được đề nghị như vậy.

Cô vẫn tiếp tục dè hói Trình Tuyền: "Anh nghĩ kỹ chưa? Thật sự muốn làm như vậy sao? Thật ra... nếu anh muốn lập gia đình sẽ có rất nhiều lựa chọn tốt hơn tôi."

"Sẽ không." Anh trả lời không chút do dự.

Sẽ không có lựa chọn nào thích hợp hơn cô.

Nguyễn Thu Thu đang muốn nói rằng đề cử xem xét lại thì Trình Tuyền đã chạy tới trước mặt cô không biết tự lúc nào. Anh cúi đầu xuống, mi mắt sụp lại, trong ánh nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh vươn tay ra.

Giọng anh rất nhỏ, dịu dàng đến bất ngờ: "Về nhà đi."

Về nhà?

Tại thời khắc, Nguyễn Thu Thu đột nhiên cảm thấy lòng mình lay động kỳ lạ.

Đồ Nam đứng ở cửa phòng bệnh, ghé sát tai vào cửa cố sức nghe lén, cậu chỉ hận mình không mang theo máy trợ thính. Cậu chỉ mong đại boss có thể dẫn ông lên một chút, ôm chị dâu, hôn một cái đi! Hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì, Đồ Nam lên lầu gõ cửa, không may lại đụng phải ánh mắt của Trình Tuyền và Nguyễn Thu Thu.

Hai người đứng ở cửa phòng, nhìn Đồ Nam đáng khinh thờ ầu ra.

"..." Trên mặt Đồ Nam viết hai chữ xấu hổ to đùng.

"Ha ha ha, hai người ôn chứ?"

Trình Tuyền: "Đi ra ngoài."

Đồ Nam: "Đây gọi là gì, tá ma giết lửa*..... Phì! Cậu mới không phải là lửa! Bạt điều vô tình?? Hình từ cụm từ này có chút kỳ lạ???"

*Tá ma sát lửa (卸磨杀驴): Tá: tháo dỡ - ma: cối xay – sát: giết – lư: con lừa. Sau khi xay xong thì giết chết lừa | qua sông dỡ cầu; qua cầu rút ván; ăn cháo đá bát; qua rào vỗ vế' hết rên quên thầy

Nguyễn Thu Thu đồng ý với đề nghị của Trình Tuyền, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái không ra được.

Luôn có loại ảo giác bị logic kỳ quái của Trình Tuyền quán quanh.

Trình Tuyền nhanh chóng múi vé máy bay, Nguyễn Thu Thu rầu rui ruột nói: "Đồ vừa mới mua.... Mà lại còn vừa mới trả tiền thuê nhà."

Sớm biết cuối cùng sẽ như vậy, cô làm gì phải vất vả thu dọn một đồng đồ trong phòng như vậy chứ.

Cô đúng là bị điên rồi.

"A đã mua căn hộ đó rồi."

"Cho nên."

Nguyễn Thu Thu nhất thời cảm thấy sa mạc lòi. Có tiền thì ghê gớm lắm sao? Đúng là vô cùng ghê gớm!

Trình Tuyền đặt về máy bay bay vào buổi tối, một đêm cũng không chờ được, như là sợ Nguyễn Thu Thu mình mẫn ra thì sẽ không theo anh trở về nữa, chỉ thiếu nước trời Nguyễn Thu Thu lại, vác về ngay lập tức.

"Em phải về thu dọn một ít đồ đạc"

"Được."

Trình Tuyền mặc áo khoác, đứng xuống giường bệnh. Nguyễn Thu Thu nói: "Anh đợi ở chỗ này là được rồi."

"U" Nói xong, anh leo đèo đi theo sau Nguyễn Thu Thu.

Nguyễn Thu Thu: "..."

Bây giờ cô hối hận còn kịp không?

Nguyễn Thu Thu hạ lệnh cấm Trình Tuyền cách cô quá gần, trước đây thằng cha này đã có tiền án chiếm tiện nghi của cô, Nguyễn Thu Thu không thể không phòng. Cô đi phía trước, Trình Tuyền đi theo sau lưng, hai người duy trì khoảng cách ước chừng 2m

Trên đường đi, Nguyễn Thu Thu đều thất thần, cô không rõ quyết định của mình như vậy đến tận cùng là đúng hay không.

Đang lúc cô thất thần, dưới chân trượt một cái, cô ngã sấp mặt với tư thế chó gặm bùn ngay trước mặt Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu: Tôi hận trời tuyệt!!!

Trình Tuyền lẽ mà lẽ mề, sau một hồi lâu vẫn không tiến lên đỡ Nguyễn Thu Thu dậy khiến Nguyễn Thu Thu sâu sắc cảm thấy mình bị lừa gạt: "Tại sao không đỡ tôi!"

Trình Tuyền lý lẽ hùng hồn, giọng điệu chậm rãi: "Không phải em đã nói, cho dù là tình huống nào cũng không cho phép anh đến gần em sao."

...

...

Nguyễn Thu Thu yếu ớt: "Có sống cũng sắp chết rồi."

Đã như vậy mà còn muốn phát triển tình cảm, chẳng bằng trồng cây một con sóng thần đột nhiên xuất hiện cuốn bay hai người bọn họ đến một hòn đảo hoang, vì giống nòi mà không thể không đến với nhau!

Nguyễn Thu Thu thật sự muốn đem tất cả câu chữ bấy đời này có thể dùng dùng hết lên người Trình Tuyền.

Cô tức giận lờm Nguyễn Thu Thu lại nhận lại được ánh mắt mờ mịt của anh.

Nguyễn Thu Thu càng tức giận hơn.

Nguyễn Thu Thu lên lầu thu dọn đồ đạc, Trình Tuyền vào phòng xem xét xung quanh, chợt cảm thấy căn phòng này cũng không tệ. Chỉ cần đổi giường đơn thành giường đôi là quá ok.

Anh đi đêm phòng bếp, kéo ngăn tủ ra, trong tủ chỉ đặt một đôi bát đĩa.

Tâm trạng của ông chủ Trình bỗng nhiên biến thành ngày nắng chói chang.

Nguyễn Thu Thu đang ngồi thu dọn quần áo, quay đầu lại thì nhìn thấy Trình Tuyền đang đứng trong phòng bếp, tâm trạng có vẻ không tệ. Cô tức giận liếc mắt: "Em biết ngay là anh chỉ nhớ đến ăn!"

Không phải là thằng cha này vì ăn mà diễn một vở kịch đó chứ!

Nguyễn Thu Thu chợt cảm thấy, khả năng này cũng có thể lắm.

Rốt cuộc việc đáp ứng điều kiện của Trình Tuyền có đúng đắn hay không, Nguyễn Thu Thu cũng không rõ, thậm chí cô còn có cảm giác như đang leo lên thuyền giặc. Nhưng cô đột nhiên cảm thấy Đồ Nam nói rất đúng, không thể trốn tránh mãi được.

"Đi"

Nguyễn Thu Thu gọi Trình Tuyền: "Lát nữa còn phải lên máy bay."

Hai người đi ra ngoài, Trình Tuyền kéo vali hành lý giúp Nguyễn Thu Thu, còn Nguyễn Thu Thu thì theo bên cạnh, khung cảnh hòa hợp đến lạ.

Cố Du vừa xuống máy bay đã vội vàng chạy đến, nhìn thấy khung cảnh này.

Anh sững người, đưa mắt nhìn bóng lưng hai người đang dần đi xa, cả người đờ ra. Lập tức, anh cười khổ một tiếng, vừa cười vừa lắc đầu, không biết trong lòng có cảm giác thế nào. Hi vọng dâng lên một chút trong lòng nháy mắt bị dập tắt, cười nhạo mình dốt nát đến mức nào.

Anh lấy từ trong ngực ra một tấm vé, là vé vào trường đấu của cuộc thi tiếp theo, vốn là mang về cho Nguyễn Thu Thu nhưng hình như hiện giờ đã không cần nữa rồi.

Cố Du im lặng một hồi, dứt khoát xé tấm vé thành hai nửa.

Có những việc, không cần phải cố gắng cũng có thể nhìn thấy kết quả, xưa nay anh không phải kẻ tiểu nhân thích xen vào chuyện tình cảm của người khác.

Mặc dù không nở...

Nhưng.

Nếu đã là sai lầm thì không nên tiếp tục nữa.

...

Nguyễn Thu Thu ngồi trên máy bay, còn mười mấy phút nữa mới cất cánh, Trình Tuyền ngồi bên cạnh vẫn luôn cúi đầu nhìn điện thoại. Bấy giờ thì ngược lại, tinh thần phấn chấn, nào có đáng vẽ của bệnh nhân, nếu không phải nhiệt độ chưa hạ, Nguyễn Thu Thu thật sự hoài nghi anh đang giả vờ.

"Anh đang xem cái gì vậy?" Cố thuận miệng hỏi một câu.

Trình Tuyền lập tức tắt điện thoại.

Nếu như mở điện thoại của anh ra, nhất định sẽ nhìn thấy mục tìm kiếm: Cách làm phái nữ nhanh chóng động lòng.

Câu trả lời được nhiều ủng hộ nhất là, dưới tình huống nguy hiểm, vì tìm đập nhanh hơn nên sẽ có loại ảo giác động lòng. Đề nghị chú tus đi chơi trò chơi mạo hiểm hoặc là nhà ma các thứ các kiểu.

Sau khi máy bay cất cánh, Nguyễn ThuThu mơ màng sắp ngủ, Trình Tuyền đột nhiên hỏi: "Có muốn đi công viên trí chơi không?"

"Sao đột nhiên lại muốn đi công viên trò chơi?"

“Có đối tượng, không phải đều đi ra ngoài hèn hò sao?”

“...” Nghe rất có lý nhì.

Trình Tuyền lại tiếp tục nói: “Gần đây có một công viên trò chơi cơ sở vật chất đầu đủ, giờ hành chính chúng ta có thể vào đó chơi.”

Nguyễn Thu Thu hai mắt sáng lên.

Đã lâu rồi cô không đi thuyền hải tặc, tàu lượn siêu tốc, nhà ma! Đi ra ngoài chơi một lần cũng không tồi.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyễn Thu Thu Năm đó tôi đã dọa khóc nữ quý trong nhà ma.

Trình Tuyền...

Ông chủ Trình cứ muốn nhanh nhanh chóng chóng cơ, không được đâu ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) 𐄂

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vỡ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 56

Editor: Hạ Cẩn

Lúc đầu, Nguyễn Thu Thu còn hơi mất tự nhiên, dù sao lần này bọn họ trở về sẽ không chỉ đơn thuần là bạn chung nhà nữa.

Nhưng rất nhanh, Trình Tuyền đã chứng minh cho cô thấy, cái thằng khi gió này đã coi lời tự mình nói ra thành không khí rồi. Về đến nhà, anh dường như đã quên hết những gì mình nói, rất tự nhiên lấy ra một túi khoai tây chiên bắt đầu nhai.

"Đồ trong tủ lạnh anh không ăn à? Mấy ngày nay anh ăn cái gì vậy?"

Giọng Trình Tuyền không chắc chắn: "Không khí...chẳng"

Nguyễn Thu Thu: "... Cái quý gì!

"Không phải là mấy ngày nay anh đều không ăn cơm đó chứ?"

"Không có." Trình Tuyền chậm rãi phân bác, "Còn có một thùng mì ăn liền." Cho dù chưa ăn mấy đã bị đồ đi.

Nguyễn Thu Thu không hề nghi ngờ về việc nếu cho Trình Tuyền một cơ hội, Trình Tuyền hoàn toàn có thể phi thăng, viên tịch* trong nhà.

*Viên tịch: Tiếng nhà Phật, chỉ sự chết của nhà tu hành

Hai người ăn một bữa cơm đơn giản.

Trình Tuyền đã bớt sốt nhưng có vẻ vẫn hơi mệt, anh uống thuốc xong thì nằm bệt trên ghế sofa.

Nguyễn Thu Thu dọn dẹp lại một chút rồi chuẩn bị đi ngủ. Nghĩ đến việc ngày mai còn phải đi đến công ty, khối u xấu hổ liền bị chạm vào. Lúc trước tự đào hố, giờ phải tự mang thân đi lấp hố, đây chính là diễn hình của việc tự làm tự chịu.

Cô trở lại phòng nghỉ ngơi.

Tối nay cô không ngủ được an ổn, đầu óc đều nghĩ về chuyện tương lai.

Cô và Trình Tuyền sẽ có tương lai sao? Chính Nguyễn Thu Thu cũng không dám chắc.

Cô trò mình, không ngủ được, cổ họng lại hơi khô nên quyết định rời giường đi uống ít nước. Phòng khách, trên sofa một bóng đen người đen sì đang tĩnh lặng ngồi dọa Nguyễn Thu Thu sợ tới mức có thể nhảy cao 3m.

"Anh đang làm gì vậy? " Lại nửa đêm ngồi ăn vụng sao!

Trình Tuyền xoa xoa đôi mắt, có vẻ như không ngủ.

Nguyễn Thu Thu dường nhiên không biết được vì anh sợ cô nửa đêm thức dậy bỏ trốn nên mới phải canh giữ ở phòng khách, để phòng Nguyễn Thu Thu lại chạy trốn không nói một lời.

"Mau trở về phòng đi."

"Ồ"

Nguyễn Thu Thu uống xong một cốc nước mà Trình Tuyền vẫn ngồi đực ra ở ghế sofa như cũ. Cô chớp chớp mắt hỏi: "Không phải anh nói ngày mai muốn đi công viên giải trí sao? Không ngủ làm sao có sức mà đi."

Trình Tuyền chỉ trả lời chậm rì rì: "Em ngủ đi. "

"Được rồi, ngủ ngon."

Trình Tuyền nhìn theo bóng cô biến mất sau cánh cửa. Cửa phòng ngủ đóng lại, cách một tiếng, chỉ còn lại mình anh ngồi trên ghế sofa.

Đêm đã khuya nhưng anh lại không hề buồn ngủ.

Trong phòng khách đen như mực, Trình Tuyền yên lặng móc di động ra, ôn tập lộ trình của ngày mai. Tàu siêu tốc, thuyền hải tặc đều là những phần quan trọng, nếu Nguyễn Thu Thu dám vào nhà ma thì đây sẽ là phần chủ chốt của kế hoạch.

Trong đầu Trình Tuyền tưởng tượng đến cảnh Nguyễn Thu Thu hét lên AAAAA chói tai, rồi ngã vào lòng ngực mình.

"..."

Anh càng thêm không ngủ được.

Sau khi Nguyễn Thu Thu uống một chén nước thì ngủ say như chết, lúc mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao.

Cô đẩy cửa ra theo thường lệ, lười nhác gấp một cái, đột nhiên phát hiện Trình Tuyền đã ngủ gục trên sofa từ lúc nào.

"Anh thế mà còn chưa dậy!"

Lời Nguyễn Thu Thu vừa ra khỏi miệng, Trình Tuyền liền mở to mắt, chậm rãi xoa xỏ mắt nói: "Không cần thận ngủ thiếp đi."

Thực ra, tận đến sáng anh mới thấy buồn ngủ.

"Hôm nay vẫn đi công viên giải trí sao?"

"Đi" Trình Tuyền kiên quyết.

"Đi Đi" Nhìn Trình Tuyền có vẻ còn chờ mong đi công viên giải trí hơn cả cô.

Hai người ăn bánh sandwich, thay quần áo rồi thẳng tiến đến công viên giải trí. Mùa đông nên ít người hơn, dạo này lại sắp kiểm tra cuối kỳ, lại không phải ngày nghỉ nên không có nhiều người. Hai người đeo khẩu trang, đội mũ, anh trai bảo vệ nghiêm túc theo sát nhìn chăm chấp bọn họ một hồi lâu, y như đang nhìn mấy phần tử nguy hiểm của xã hội.

"Em chờ ở đây."

Nguyễn Thu Thu: "?? Làm gì???" "

Cô cầm vé trong tay, nóng lòng muốn đi thử tất cả các trò chơi trong đây. Không bao lâu sau, Trình Tuyền quay trở lại.

Trên tay cầm hai que kem.

Nguyễn Thu Thu nhìn anh chăm chú: "Anh mua cái này làm gì?"

Trình Tuyền trả lời rất đương nhiên: "Trên TV đều diễn như vậy."

"... Bây giờ là tháng một mà."

Trình Tuyền: "Ừ"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Không bao lâu, kem ốc quế trong tay sắp biến thành một đồng băng. Nguyễn Thu Thu liếm thử một cái, cắn một miếng, lập tức run run hít thật sâu vào. Que kem suýt nữa đóng băng não cô luôn rồi, cô nhe răng trợn mắt, Trình Tuyền quay đầu lại.

"Bị phong mồm? " Trình Tuyền rất thành khẩn.

Nguyễn Thu Thu ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tôi khuyên anh làm người nên lương thiện chút."

Nguyễn Thu Thu liếm xong kem ốc quế mất rất nhiều thời gian, trong lúc đó thì Trình Tuyền ăn mấy cây xúc xích, kiên nhẫn chờ Nguyễn Thu Thu ăn xong.

Cuối cùng cũng liếm xong kem ốc quế, đầu gỗ đông lạnh của Nguyễn Thu Thu cũng bắt đầu mình mẫn lên, Trình Tuyền ở bên cạnh chậm rãi hỏi: "Muốn chơi gì, tàu lượn siêu tốc?"

Giọng của Nguyễn Thu Thu run run rẩy rẩy giống như đang sợ hãi nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ, trên thực tế, chỉ là cô vừa bị lạnh nên mới run một chút, còn là hưng phấn đến phát run.

Ông chủ Trình hiểu lắm một cách hoa lệ.

Giờ này không cần phải xếp hàng, hai người leo lên tàu lượn siêu tốc, ngồi ngay ở hàng đầu tiên. Trình Tuyền vốn muốn thông cảm cho Nguyễn Thu Thu, dắt cô ngồi xuống ghế ghế giữa, ai ngờ Nguyễn Thu Thu lại cứ thích gượng ép bản thân, nói gì cũng muốn lên hàng đầu ngồi.

Hai người thắt chặt dây an toàn.

Trình Tuyền nói: "Nếu em thấy sợ, có thể nhìn nói với tôi."

Nguyễn Thu Thu: "Anh cũng thế."

Trình Tuyền:???

Đột nhiên cảm giác bất an lại bao phủ lấy anh.

Nguyễn Thu Thu dè giọng lại, hưng phấn nói: "Anh biết không, đã từng có một thời em chơi đến hơn chục lần tàu lượn siêu tốc! Em siêu siêu siêu thích! "

Trình Tuyền: "..."

Anh chưa kịp mở miệng thì tàu đã bắt đầu chạy.

Nguyễn Thu Thu hưng phấn hét lên, cách xa vạn dặm với tiếng hét chói tai trong tưởng tượng của Trình Tuyền, mặc dù... cũng coi như đang hét chói tai. Cô siêu hưng phấn nhìn bọn họ chậm rãi bò lên đỉnh cao nhất, hai mắt mở to, đứng nói đến sợ hãi, bầu giờ cô hưng phấn đến mức suýt cười ra tiếng kia mà.

Kịch kịch --

Tàu lượn bắt ngờ lao vèo vào xuống dưới.

Tàu chạy như bay khiến quang cảnh xung quanh trở nên mờ ảo, mắt thường không thể nhìn thấy rõ.

Tìm Nguyễn Thu Thu đập thành thịch, cái này khiến cô cảm giác thư giãn và tự do, cảm nhận được máu rong người đang sôi lên. Cô phấn khích đến mức mặt đỏ ửng, lúc tốc độ của tàu lượn dần chậm lại, cô quay đầu sang, Trình Tuyền ngồi bên cạnh mặt không cảm xúc.

Gió thổi khiến tóc anh lộn xộn, cơ thể anh hơi cứng lại, đôi môi cũng mím lại.

Nguyễn Thu Thu lớn tiếng nói: "Không phải anh đang sợ đây chứ!"

Trình Tuyền: "... Không."

Giây lát, tàu lượn lại tiếp tục trượt xuống! Bên tai Nguyễn Thu Thu chỉ còn tiếng gió vù vù gào thét, căn bản không nghe rõ Trình Tuyền nói gì.

Toàn bộ hành trình Nguyễn Thu Thu đều duy trì đáng về hưng phấn cho đến khi tàu chậm rãi dừng lại.

"Chúng ta chơi lại một lần nữa đi! "

Trình Tuyền: "Có muốn đôi..."

"Oa!!! Thật sự siêu vui!"

Đại boss Trình chưa bao giờ đi công viên giải trí điên cuồng chơi. Cho đến hôm nay, ngồi trên tàu lượn điên cuồng lao lên chạy xuống chạy như bay, gió lạnh như tát bóp bóp bóp vào mặt lên tục khiến lòng người cũng đau nhức theo.

Lúc này, anh chợt nhận ra.

Từ khi sinh ra đến giờ, anh chưa bao giờ phát hiện ra, mình vậy mà lại.... sợ độ cao.

"..."

Bên tai vang lên tiếng cười khanh khách. Tại loại hoàn cảnh này, Trình Tuyền vẫn rất tỉnh và bình tĩnh như cũ, dù biết rằng mình sợ độ cao cũng không để lộ ra ngoài.

Ánh mắt Trình Tuyền liếc nhìn qua Nguyễn Thu Thu, tóc cô bị gió thổi toán loạn, đôi mắt cười híp lại, tựa như hai vầng trăng lưỡi liềm, lóe lên vằng vặc chói mắt.

Tím anh bỗng dưng nhảy lên.

Trình Tuyền nghĩ, đây rốt cuộc là sợ hãi, hay là động lòng.

Anh nhìn Nguyễn Thu Thu, quên cả tiếng gió đang rít gào bên tai, quên cả cảnh sắc đang vội vã trôi đi, chỉ yên lặng nhìn cô.

Cuối cùng, tàu lượn cũng dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn Nguyễn Thu Thu đó bùng, cô vuốt vuốt đôi má, nhìn về phía Trình Tuyền, trên mặt Trình Tuyền không có cảm xúc gì, chỉ là khuôn mặt tái nhợt hơn ngày thường một chút.

"Anh có ổn không?" Nguyễn Thu Thu cuối cùng vẫn còn chút lương tâm, "Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Loại thời điểm này sao có thể lòi cái ngu ra?

Trình Tuyền: "Không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi."

Anh chậm rãi đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi toa tàu, chậm rãi bước xuống bậc thang, cả một quá trình đều cứng đờ như người máy.

Nguyễn Thu Thu xác nhận lại lần nữa: "Anh thật sự không sao chứ? Anh có thể nghỉ ở đây một lát, tôi đi tiếp tục chơi."

Trình Tuyền vẫn kiên trì nói mình rất ổn.

Được rồi.

"Tiếp theo tôi muốn chơi thuyền hải tặc. Anh chơi sao!"

Người ngồi trên ghế im lặng hai giây, nói "Được."

Kết cục của cậ mạnh chính là...

Trình Tuyền bị quay như con chó điên, chết trên thuyền hải tặc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: Hạ Cẩn

Vào giờ này công viên không có nhiều người, người hăng máu nhất có lẽ chính là là Nguyễn Thu Thu rồi.

Sau khi chơi xong nấy trò chơi, hai má cô đỏ ửng, hai mắt lấp lánh, tóc bị gió thổi toán loạn. Bộ dáng Nguyễn Thu Thu có vẻ còn chưa chơi đủ, nhìn đông ngó tây tiếp tục tìm kiếm các trò chơi thú vị khác.

"Anh muốn chơi gì nữa không? " Nguyễn Thu Thu gọi Trình Tuyền.

Trình Tuyền ngồi trên ghế dài, vẻ mặt đờ đẫn, hai tròng mắt không dịch chuyển một chút nào, lại khiến Nguyễn Thu Thu quý dị mà liên tưởng đến Tường Lâm tàu, đôi mắt thỉnh thoảng một vòng, chứng minh anh vẫn là vật còn sống.

"Tường Lâm... Không, Trình Tuyền, anh không sao chứ, có phải không thoải mái chỗ nào hay không?"

Trình Tuyền giữ im lặng một lát.

"Khá ổn."

"Hém núi dừng cảm bên kia nhìn rất thú vị đấy, muốn thử không?"

Trình Tuyền nói: "Đổi cái khác."

"Chối trò gì?"

"Nhà ma."

Nếu như Nguyễn Thu Thu không sợ độ cao, thích chơi trò kích thích, vậy nhà ma thì sao. Con gái lúc nhìn thấy quý không phải đều sẽ hu hu khóc thút thít, nhảy vào lòng bạn trai hoặc chồng mình ôm ấp áp áp sao?

Sau khi khôi phục tinh thần, Trình Tuyền tiếp tục vật lộn với kế hoạch của mình.

Nguyễn Thu Thu lăm vào trầm tư.

Loại người chơi bất bẻ như cô bình thường sẽ không vào loại nhà ma trong công viên này vì đạo cụ chế tác thô, nhân viên công tác không có nhiều kinh nghiệm dẫn đến cả cuộc chơi không có một chút dọa người nào. Chưa kể rằng một số nhân viên công tác lá gan còn nhỏ hơn cả khách, bị Nguyễn Thu Thu dọa phát khóc, cũng vì vậy mà tên cô bị kéo vào danh sách đen.

Nguyễn Thu Thu còn nhớ rất rõ, trước kia cô có đi vào một nhà ma chủ đề bệnh viện chơi, khung cảnh "kinh tủng" đến mức giờ nhớ lại cô vẫn thấy hãi.

Lần đó, một cậu trai đang hẹn hò với bạn gái, đi trước cô, bị dọa sợ tè ra quần.

Tình cảm lúc đó rất xấu hổ.

Nguyễn Thu Thu cũng rất xấu hổ, không tài nào tập trung đi vào nhà ma được, toàn bộ hành trình đều mang vẻ mặt lạnh lùng nhìn thẳng.

"Không biết nhà ma này có đáng sợ không ha."

Thấy vẻ mặt của Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền an tâm. Anh đứng dậy, chậm rãi nói: "Thử một lần."

Nhớ đầu Nguyễn Thu Thu bị dọa khóc thì sao.

Đã đi công viên giải trí thì phải chơi cho thỏa thuê. Nguyễn Thu Thu đi theo Trình Tuyền đến nhà ma chơi, sau khi nghe nhân viên công tác nhắc nhở vài việc, hai người xác nhận là không có vấn đề thì lập tức vào cửa.

Đợt khách này chỉ có hai người bọn họ, có vẻ bọn họ sắp được hưởng một bữa tiệc quý cấp VIP rồi.

Vừa vào cửa, tối đen như mực, bên cạnh có vang lên giọng Trình Tuyền: "Nếu như sợ thì bám vào tay anh."

Nguyễn Thu Thu đồng ý không cần suy nghĩ.

.... Điều kiện tiên quyết là cô thật sự biết sợ.

Đang nói, trên khoảng không đen sì si đột nhiên rù xuồng một cách tay, lòng kéo tái nhợt, lắc lư trước mặt Nguyễn Thu Thu.

Hiệu quả này không tệ! Không khí được kích thích đúng thời điểm! Vượt xa mong đợi của cô, phải cho điểm cao!

Trình Tuyền không nghe thấy động tĩnh bên Nguyễn Thu Thu, vô thức quay đầu sang, lập tức anh mắt đối mắt với nữ quý đang treo trên không trung. Cô nhân viên đóng vai nữ quý chắc là chưa bao giờ thấy giống đực nào đẹp như vậy, thẹn thùng đỏ mặt, cái miệng to đúng đỉnh máu hẻ ra, khuôn mặt ngầu quan cô quái vận vận.

"... "

Nguyễn Thu Thu nhỏ giọng nói: "Có chút đáng sợ nha."

Trình Tuyền cứng ngắt quay đầu lại, tận lực duy trì bình tĩnh. Cuối cùng cũng chờ được cơ hội này rồi, đang chuẩn bị đưa vai ra cho Nguyễn Thu Thu dựa vào thì cô lại vui thích chèn thêm một câu.

"Thật tốt. "

Trình Tuyền: "? " "

Anh có dự cảm chẳng lành.

"Đi đi đi, chúng ta đi thăm dò hết nhà ma này đi!"

Trình Tuyền được như ý nguyện, được Nguyễn Thu Thu nắm chặt tay nhưng đây lại không phải kết quả mà anh mong muốn. Nguyễn Thu Thu một lòng một dạ đi chạy đến căn phòng nhìn trông khủng khiếp nhất, chơi vô cùng vui vẻ. Bất ngờ mở cửa, bất ngờ kéo ngăn tủ, bất ngờ phát hiện ra cửa ngầm mới, đủ các loại hưng phấn kích thích.

Thậm chí cô còn cảm cả cửa điện chạy đuổi theo nữ quý.

Trình Tuyền tròn mắt nhìn Nguyễn Thu Thu chơi càng ngày càng háng, đã không thể ngăn cản được nữa, sớm đã quên mất sự tồn tại của anh.

Nhóm nhân viên công tác nghe nói có hai vị khách vô cùng đẹp trai xinh gái đến thì hưng phấn không chịu nổi, ngay cả nhân viên công tác đang nghỉ ngơi cũng đứng lên mặc quần áo chạy ra dọa người, nhóm ma nữ đều chạy tới ngắm Trình Tuyền.

Nguyễn Thu Thu cảm thấy thật kích động, thật hưng phấn, vẽ vào công viên hôm nay thật có giá trị.

Cô chợt phát hiện ra, Trình Tuyền biến mất rồi.

"Trình Tuyền, anh ở đâu?" Nguyễn Thu Thu gọi tên anh.

"Ở đây." Trình Tuyền khó khăn lắm mới thoát thân được khỏi đám nữ quý kia, mặt không cảm xúc, nhìn thế nào cũng không thấy giống bộ đáng nhe nhàng bình thường.

Nguyễn Thu Thu: "Không phải là anh sợ đây chứ?"

Trình Tuyền: "Không có."

"A!!! Sau lưng!" Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên chỉ vào sau lưng Trình Tuyền la lên.

Anh lập tức nắm chặt cổ tay Nguyễn Thu Thu, lúc quay đầu lại thì chả thấy gì, thì ra là Nguyễn Thu Thu đang cố ý dọa anh.

"... "

Nguyễn Thu Thu cười sắp gãy lưng rồi.

Bây giờ cô mới biết thì ra Trình Tuyền cũng có lúc đáng yêu đến thế!

"Không cần phải sợ, yên tâm, tôi sẽ bảo vệ anh, Nguyễn Thu Thu vỗ ngực, ý bảo Trình Tuyền nắm tay cô "Đi, chúng ta sắp tới điểm cuối rồi."

Trong suy nghĩ chủ quan của Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu sẽ khóc hu hu nhào vào ngực anh, vừa kêu "Thật đáng sợ" vừa cầu an ủi. Sao bây giờ lại có loại... cảm giác ngược lại?

Nguyễn Thu Thu tỏ ra mình là một người bạn trai mạnh mẽ, bảo vệ Trình Tuyền.

Trình Tuyền cảm lấy cổ tay cô, chẳng biết từ lúc nào lặng yên trượt xuống, dần dần trượt xuống theo cổ tay, cuối cùng nắm chặt lấy bàn tay của cô. Nguyễn Thu Thu chơi nhà ma rất say mê, bên cạnh là người hay là chó cô cũng không biết.

Trình Tuyền lại thất thần.

Trong căn nhà ma trống vắng hắc ám, tiếng tim anh đập càng lúc càng nhanh, lực chú ý đều dồn vào tay Nguyễn Thu Thu.

Quả nhiên lúc đang sợ hãi sẽ sinh ra ảo giác tim đập rộn ràng thật ư. Vậy Nguyễn Thu Thu thì sao?

"Oa! Anh mau nhìn xem, Kuchisake-onna kia!"

*Kuchisake-onna(裂口女): Một yêu quái hiện đại truyền kỳ của Nhật Bản.

Con ma nữ có miệng sắp chạm đến tai nờ nụ cười hoa si với Trình Tuyền.

Trình Tuyền: "... "

Chuyện này, Nguyễn Thu Thu cảm thấy rất hài lòng.

Mãi cho đến khi ra khỏi nhà ma, cô vẫn còn hơi lưu luyến, bị Trình Tuyền cứng rắn kéo ra ngoài.

Thời gian thấm thoát đã đến chặng vạng tối, sắc trời âm đậm, mơ hồ có vài đám mây đen trôi nổi.

Nguyễn Thu Thu sờ lên cái bụng bẹp đi của mình, cuối cùng cũng nhớ ra là bọn họ chưa ăn cơm "Chúng ta đi ăn thôi."

Có rất nhiều quán hàng nhỏ ngoài công viên bán Oden, Kushikatsu, mực xiên,... các loại đồ ăn vặt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lập tức hiểu ý của đối phương.

Nguyễn Thu Thu vui vẻ đi theo sau lưng Trình Tuyền, miệng đầy dầu. Trình Tuyền ăn một viên bạch tuộc, Nguyễn Thu Thu cũng đi lên trước, cắn một cái nhét vào miệng.

"Ngon quá!" Miệng cô còn ngậm đầy đồ ăn nên chỉ có thể vụng về cho đánh giá.

Về mặt Trình Tuyền không nóng cũng không lạnh.

Pháo hoa hào cùng ánh sáng lờ mờ chiếu lên người anh khiến khuôn mặt anh đẹp hơn gấp mấy lần so với ngày thường khiến người xung quanh đi qua xem đến ngáy người.

Anh trầm ngâm nhìn cô gái bên cạnh mình, cô xinh xắn đáng yêu, ánh mắt linh động khiến lòng anh càng thêm mềm mại hơn.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng bàn tán của mọi người.

"Chắc là anh trai đưa em gái đi chơi, cô gái đó nhìn rất trẻ."

"Ồ, cũng có thể là vợ chồng mà, cái loại chênh lệch năm sáu tuổi ấy."

"Còn có thể là cha và con gái mà, nhà trai mặt con nít không hiện tuổi."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

Trên đường về nhà, Trình Tuyền vô cùng mất hứng.

Anh không nói một lời, cả đường đều rất im lặng. Nguyễn Thu Thu nhìn cha già Trình "Anh còn đang nghĩ về chuyện tuổi tác."

Nguyễn chú vốn là nhỏ tuổi hơn Trình Tuyền, Nguyễn Thu Thu lại cắt tóc nên càng lộ ra vẻ non nớt, không trách được người khác nói như vậy. Trình Tuyền trông rất trẻ, chỉ là nhìn cô còn trẻ hơn nên người khác mới hiểu lầm như vậy.

"Thu Thu" Giọng anh bình tĩnh, điệu bộ muốn nói lại thôi của anh khiến Nguyễn Thu Thu không khỏi căng thẳng lên.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi

"Anh muốn nói..."

"Anh nói?" Nguyễn Thu Thu cũng không biết mình đang lo lắng cái gì.

"Trên hàm răng của em, có một hạt tiêu."

....

Nguyễn Thu Thu đỏ mặt, nhất thời thẹn quá hóa giận, bốc lên một nắm tuyết vo lại, trực tiếp nện vào người Trình Tuyền: "Sao anh không nói sớm!" Bây giờ cô chỉ muốn móc ra một cái gương kiểm tra dung nhan ngay lập tức, xấu hổ quá!!!

Bị ném tuyết vài người, Trình Tuyền thờ ơ.

Thật ra anh chỉ nói đùa thôi, răng cô rất sạch và trắng, chả có cái mẹ gì cả.

Thừa dịp Nguyễn Thu Thu không phòng bị, anh đột nhiên quay lại ném một quả cầu tuyết, trúng ngay giữa đầu Nguyễn Thu Thu.

Bộp~~ một tiếng.

Lòng Nguyễn Thu Thu lạnh lẽo, trong lòng cô, Trình Tuyền sắp xong đời rồi.

Cô ghi thù rất nặng đấy nhé, quay lại ném thẳng một quả cầu vào người Trình Tuyền. Không đá trúng được Trình Tuyền mà mình lại phải hứng trọn một quả cầu tuyết.

Hai người người đi ta ta đá người cả nửa ngày, Nguyễn Thu Thu thương vong nặng nề, rốt cuộc cũng không nhện được nữa, giận dữ hét lên: "Sao anh không nhường em!!"

Về mặt Trình Tuyền kinh ngạc, giọng điệu chậm rãi: "Không phải chúng ta đang thi đấu à."

Nguyễn Thu Thu: "..."

Lúc này, Trình Tuyền bước tới. Dưới ánh nhìn chăm chú của Nguyễn Thu Thu, anh cong đầu gối, tay chống lên đùi, đặt mặt mình ngay trước cầu tuyết của Nguyễn Thu Thu: "Em ném anh."

Vượt qua bóng tuyết trong tay, Nguyễn Thu Thu chột mềm lòng.

"Được rồi."

Hai người hòa thuận đi trên đường, gặp gió lạnh, Nguyễn Thu Thu hắt hơi một cái, ngay sau đó Trình Tuyền cũng hắt hơi một cái.

Chết cha! Đừng bị cảm chứ!

...

Buổi tối.

Hai người ngồi trên ghế sofa, tư thế rất quy củ, gương mặt đỏ bừng. Hai người cùng đặt khăn mặt lên trán, nằm ngửa trên ghế sofa chờ thức ăn và thuốc hạ sốt giao tới.

Trình Tuyền: "Aizz"

Nguyễn Thu Thu: "Aizz"

Lời tác giả: Hai kẻ ngốc muahaha~~~

Lời Editor: Chúc mọi người năm mới vui vẻ ٩(◡◡◡)۵

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Editor: Hạ Cẩn

Bị cảm lạnh, ngủ ở nhà vài ngày.

Dù sao Nguyễn Thu Thu vẫn hoài nghi là vì cô ở cùng một chỗ với Trình Tuyền, hai người lây nhiễm lẫn nhau nên bệnh tình mới không tốt lên chút nào.

Bên công ty không thông báo là Nguyễn Thu Thu đã nghỉ việc mà chỉ nói là Nguyễn Thu Thu xin nghỉ dài hạn, ngay cả lão Mạnh cũng không biết rõ. Mấy ngày nữa Nguyễn Thu Thu sẽ trở lại công ty tiếp tục làm việc. Đối với kết quả này, Nguyễn Thu Thu nửa cười nửa mỉa.

Luôn có cảm giác học sinh trốn học thất bại, bị tóm về đi học tiếp.

Đồ Nam là một tên tích cực nịnh bợ, nghe tin cả ông chủ lẫn bà chủ của mình đều bị cảm thì chủ động tới cửa thăm hỏi bọn họ. Cậu đã gửi tin nhắn cho chị dâu nhưng không thấy Nguyễn Thu Thu trả lời. Còn lý do vì sao Đồ Nam không gửi tin nhắn cho Trình Tuyền, thì là vì, đến bây giờ tên cậu vẫn chưa thoát khỏi danh sách đen của đại boss...

Đồ Nam đứng trước cửa làm dáng, lắc lư hình rắn, ung dung đến trước cửa, nhấn chuông.

Nguyễn Thu Thu nghe được tiếng chuông cửa, nói: "Chắc là chuyển phát nhanh của em, anh ra nhận hộ em với"

"Được."

Trình Tuyền mở một chai Yakult, chậm rãi ra mở cửa, anh im lặng một giây, không đợi Nguyễn Thu Thu phản ứng đã đóng sầm cửa lại.

Nguyễn Thu Thu: "? Ai vậy?"

Trình Tuyền: "Đi nhầm."

Ngoài cửa không đúng lúc vang lên tiếng Đồ Nam gào thét: "Chị dâu ơi, em đến đến thăm hai người này!"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Trình Tuyền: "..."

"Vẫn là không mở cửa thì hơn."

"Đúng thế."

Ban đầu hai người định già chết, không ngờ Đồ Nam lại dai như thế. Cậu ta bắt đầu ngồi bệt xuống cửa hát Cải Thiã Nhỏ, giọng hát ung dung run rẩy, như đứt từng khúc ruột, hát hay đến mức bác gái tăng trên đi ngang qua nước mắt rung rung, một hai phải mời cậu đến hội người cao tuổi biểu diễn.

Ngoài cửa ào ào náo nhiệt, mắt thấy sắp cãi nhau đến lật nóc nhà, Nguyễn Thu Thu vội vàng gọi Trình Tuyền ra kéo người vào, Trình Tuyền lờ dờ đi ra ngoài, lư loát xách Đồ Nam vào nhà.

Tay Đồ Nam ôm một bó hoa và một hộp thuốc bổ, vội vàng đặt lên bàn.

"Chị dâu! Đại boss! Em đến thăm hai người!"

"..." Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên thấy hồi hận, đáng ra cô nên quyết tâm gọi bảo vệ ném Đồ Nam đi mới phải.

Từ từ.

Nguyễn Thu Thu mặt không đổi sắc, chỉ vào bó hoa trên bàn: "Đây là gì?"

Đồ Nam khảng định: "Đẹp mắt, trắng sáng. Bách hợp trắng."

Nguyễn Thu Thu: "Đây là hoa cúc trắng*."

*Hoa cúc trắng thường dùng để đi thăm viếng người đã khuất, kiêng dùng đi thăm người ốm.

Đồ Nam chảy mồ hôi lạnh.

"Vừa hay vừa hay, dùng giảm nhiệt được mà, hai người có thể dùng để pha trà."

"Còn nữa" Nguyễn Thu Thu chỉ vào hộp thuốc bổ " Sao lại mang một hộp Melatonin?"

"Bối vì... Tết năm nay không nhận quà?"

*Là một thực phẩm chức năng của Trung, nổi tiếng với câu quảng cáo "Năm nay ăn tết không nhận quà, chỉ nhận não bạch kim."

Nguyễn Thu Thu bỗng nhiên hiểu được, Đồ Nam độc thân đến tận bây giờ cũng có cái lý của nó. Cô thờ dài, khoắc tay lên vai Đồ Nam, về mặt thâm trầm nói "Chị nói cho cậu biết, nếu như cậu muốn thoát ế thì đừng học tập gì ở ông chủ Trình của cậu hết. Cậu nhìn xem bây giờ anh cậu lẫn lộn có ra cái giống gì không?"

Đang uống Yakult, Trình Tuyền lạnh lẽo nhìn sang hai người.

Da đầu Đồ Nam tê dại, ngượng ngùng cười: "Em có thể bằng một phần mười của anh ấy là tốt rồi! Anh ấy là tiên trên trời, phẩm nhân nhỏ bé như em sao có thể với tới."

Nguyễn Thu Thu không nhịn nổi nữa: "Van cầu cậu đừng có nịnh hót nữa được không?"

Lúc Đồ Nam tới đã là giờ cơm, Nguyễn Thu Thu chuẩn bị nấu cơm, giữ Đồ Nam lại. Đồ Nam đáp ứng không chút do dự, chỉ là cặp mắt chết chóc của Trình Tuyền vẫn nhìn chăm chú vào cậu. Trình Tuyền chậm rãi nói: "Chỉ có hai đôi đũa."

"Không sao không sao, em có thể bốc tay! " Đồ Nam vui sướng vẫy vẫy đuôi.

Trình Tuyền cân nhắc một lúc, đề nghị với Nguyễn Thu Thu: "Ăn lâu."

Nguyễn Thu Thu: "Phụ!"

Có đôi khi Trình Tuyền thật sự là ngày thơ đến không chịu được, Nguyễn Thu Thu thực sự bị anh đánh đổ rồi.

Đồ Nam giả bộ tui thân, tỏ vẻ tui thân với Nguyễn Thu Thu nhưng lại bị ánh mắt thăm thẳm của ông sếp nhà mình dọa sợ, nháy mắt nhận ra hành vi tự tìm đường chết của mình lúc này rất có thể sẽ bị đại boss trà thù. Huống chi, đến giờ đại boss vẫn chưa chấp nhận lời mời kết bạn của cậu đâu!

Nguyễn Thu Thu nói: "Vừa hay có thể ăn cơm cả ri gà, Đồ Nam, cậu ăn được chứ? "

"Đương nhiên có thể!"

Đồ Nam có ý muốn vào bếp hỗ trợ, bị Nguyễn Thu Thu đuổi ra phòng khách, cô chỉ là chê cậu ta phiền toái, cậu ta có thể ngồi yên trên sofa không nhúc nhích là trợ giúp lớn nhất đối với Nguyễn Thu Thu rồi.

Cậu buồn bực ngồi trên ghế sofa, hai mắt sáng lên, vội vàng mở grup chat lên, tán phét với Phó Từ Trùng và Tiểu Phiền.

Đồ Nanr Tôi sắp được ăn cơm chị dâu nấu rồi A ha ha ha ha ha! Hâm mộ không! Ghen tị không!

Phó Từ Trùng: Đù mẹ! Sao không gọi tôi?

Tiểu Phiền: Đồ Nam, cậu đừng có làm càn, đừng dẫm lên vết xe đổ, cảm ơn.

Đồ Nanr Yên tâm, giờ này đại boss chắc chắn không xem đi động đâu.

Đồ Nanr Hai người xem xong, tôi sẽ thu hồi tin nhắn, anh ấy sẽ không phát hiện ra cái gì đâu.

Thông báo từ group: Đồ Nam đã bị Trình Tuyền xóa khỏi "Group Chat".

Hai người còn lại run lấy bầy.

Nguyễn Thu Thu không biết chuyện phát sinh giữa bọn họ, động tác của cô rất nhanh, nấu xong cả ri, phủ lên cơm là có thể làm mưng lên bàn rồi. Về mặt Đồ Nam đưa đám đi theo sau Nguyễn Thu Thu, nói "Chị dâu, em bị đại boss ghét bỏ."

Ý là muốn chị dâu an ủi.

Chị dâu dịu dàng mỉm cười nói: "Đây không phải chuyện rất bình thường sao?"

Đồ Nam tỏ vẻ, phụ nữ đều là ma quỷ. Ma quỷ!

Nhưng mà cơm thật sự ngon quá! Đáng chết!

Cậu cảm động suýt khóc. Đạo này đi công tác, đối tác là một người ngoại quốc không quen ăn đồ Trung Quốc, suốt ngày phải ăn cơm Tây, ăn đến mức Đồ Nam hoài nghi nhân sinh. Bấy giờ, cậu ngồi trong nhà Đại boss, ăn cơm cà ri ngon miệng, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, đột nhiên không muốn trở về ngôi nhà trống rỗng lạnh lẽo của mình.

"Chị dâu, còn com không?" Đồ Nam không nhận mình là người ngoài, ưỡn mặt giờ đĩa lên.

"Vẫn còn vẫn còn"

May mà Nguyễn Thu Thu nấu nhiều cà ri, cô cho Đồ Nam một đĩa to đùng, đến lúc Trình Tuyền đi ra thì chỉ còn lại một ít, Trình Tuyền càng u ám hơn.

Đồ Nam không hề hay biết, còn ngại sống quá dài, nhắc tới Cố Du.

"Đúng rồi, trận đấu cầu lạc bộ ngày mai chị có xem không?"

"Hả? Ngày mai?"

Trình ra cũng sắp đến cuối tháng, đại khái là trận chung kết của Cố Du. Hai mắt Nguyễn Thu Thu sáng lên, nói: "Cậu yên tâm, chị nhất định sẽ xem!"

"Nếu như chị muốn đi xem trực tiếp, em còn vé, hàng ghế đầu."

"Không cần. Xem trên TV là được rồi." Cô không phải rất hứng thú với thể thao điện tử nhưng mà chứng kiến thời khắc đỉnh cao của nam chính cũng là chuyện vô cùng đáng nhớ.

Trình Tuyền mây đen đầy đầu.

Lúc Đồ Nam ý thức được nét mặt của đại boss nhà mình không đúng lắm thì đã muộn. Ăn com xong thì cậu lập tức bị đại boss đuổi ra khỏi nhà, cầm bó hoa cúc trắng và hộp thuốc bổ trong tay. Đồ Nam mở mắt đứng tại chỗ, thật thê lương!

"Tôi muốn có nhà, muốn có bạn gái."

...

Nguyễn Thu Thu chỉ đi toilet một lúc mà khi ngó đầu ra đã chẳng thấy bóng dáng Đồ Nam đâu.

"Ừa, người đâu rồi?"

Trình Tuyền lời ít ý nhiều: "Tặng ca."

"Ồ."

Nguyễn Thu Thu vẫn nhớ chuyện trận chung kết ngày mai nhưng ngoảnh mặt một cái đã quên mất Đồ Nam. Hôm sau, cô ăn com trưa sớm, chuẩn bị xem trực tiếp, Trình Tuyền lại lè mà lè mè, lúc thì báo mất điện, lúc thì báo muốn cũng ra ngoài đi siêu thị, quá nhiều khiến Nguyễn Thu Thu không an lành được một giây một phút nào.

Nguyễn Thu Thu túm anh lại: "Có để em yên lặng xem TV không thì báo?"

Trình Tuyền: "Không thể"

Nguyễn Thu Thu thật sâu não. Nếu như không biết Trình Tuyền đường đường chính chính là ông chủ của Gia Trùng, cô sẽ hoài nghi có phải Trình Tuyền có ý kiến gì với Gia Trùng hay không, động viên cầu lạc bộ nhà mình, đã không đi xem trực tiếp hẳn hơi thì thôi, bây giờ còn làm ra vẻ không muốn xem là cái lý gì?

"Không được quấy phá em, đi ra đi ra."

Anh cứ khẳng khẳng không theo ý Nguyễn Thu Thu, Trình Tuyền ngồi cạnh cô, đáng vẻ bám chặt núi xanh chẳng buông ra*, không biết lấy ra từ chỗ nào một túi khoai tây chiên, bắt đầu ăn rộp rộp rộp.

**Bám chặt núi xanh chẳng buông ra,

Gốc mọc vững bền nơi vách xa.

Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc,

Bốn bề gió cuộn mặc thổi qua.

(Trúc Thạch- Trịnh Bằng Kiều)

MC: "Tiếp theo xin giới thiệu..."

"Rộp rộp rộp rộp...."

"Trận đấu sắp bắt đầu, mọi người..."

"Rộp rộp rộp rộp..."

Bên tai tiếng nhai khoai tây chiên vang lên tục không ngừng nghỉ, Nguyễn Thu Thu mở lớn âm lượng, át đi động tĩnh của Trình Tuyền.

Trình Tuyền: "Mở lớn như vậy không tốt cho tai"

Nguyễn Thu Thu: "Anh nói xem vì sao em phải bật lớn như thế?"

Truyền hình trực tiếp, trận đấu chính thức bắt đầu. Chắc hẳn tâm trạng cậu bình luận viên rất kích động lắm, lại thêm việc cậu là fan cứng của cầu lạc bộ Gia Trùng, cả trận đấu giọng cao lại trầm bổng du dương, ngay cả Nguyễn Thu Thu - một người không biết gì nhiều về người chơi thể thao điện tử cũng bị cuốn vào, nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc sục sôi.

"ĐM ĐM ĐM, Cố Du quá lợi hại!"

"Trời ạ! Vừa rồi là Cố Du sao? Độ ngẫu nhiên cân cả trường quay!"

Quả nhiên giống như trong sách miêu tả, trận đấu này Cố Du siêu thần, phát huy vượt xa bình thường, mang theo đồng đội không ngừng kiểm điểm. Nương theo lời bình luận kích động hét to của bình luận viên, Nguyễn Thu Thu cũng hưng phấn mặt đỏ rần.

"Cố Du đẹp trai quá!"

Bên cạnh cô là một thần thoại thể thao điện tử, một ông lớn chân chính của ngành vậy mà lại hoàn toàn bị Nguyễn Thu Thu ngó lơ, đây là chuyện thê lương đến mức nào. Có câu chi thấy người mới cười, không nghe người cũ khóc. Ánh mắt của anh sâu kín, chủ ý động tĩnh của Nguyễn Thu Thu, lần đầu tiên trong mấy năm qua có ý nghĩ tái xuất giang hồ.

Lông ghen tị khiến người ta ngạt thở.

Cuối cùng, trận đấu kết thúc, cầu lạc bộ của Gia Trùng giành được vị trí đầu tiên với thành tích vô cùng xuất sắc.

Nguyễn Thu Thu hưng phấn đăng weibo: "Gia Trùng muôn năm"

Trong tiệc mừng, Đồ Nam quay một video đặc biệt. Cậu chúc mừng thành công của tất cả mọi người trong hôm nay, đặc biệt là chúc mừng cho Cố Du. Còn trong thời điểm đặc biệt này, tuyên bố đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Cố Du đại diện cho cầu lạc bộ Gia Trùng tham gia thi đấu.

Việc Cố Du đột ngột rời vị trí thi đấu thu hút sự chú ý của nhiều người.

Trong lúc mọi người không chú ý, ngón tay Cố Du khẽ run, cuối cùng nắm chặt thành quả đầm.

Đối mặt với những câu hỏi của phóng viên, anh mỉm cười nói "Có đôi khi phải biết một vừa hai phải, đừng không biết tự lượng sức mình, đánh giá bản thân quá cao. Đây là lời khuyên của ông chủ Gia Trùng cho tôi. Kịp thời thu tay lại, chừa đường lui cho chính mình. Hi vọng cuộc đời tôi sau bước ngoặt lớn này sẽ nghênh đón cuộc sống mới.

Có được ắt có mất."

Cuối cùng, anh vẫn không nhận được, thờ dài tiếc nuối.

Lúc này, Nguyễn Thu Thu đã tắt TV, không xem đoạn phỏng vấn tiếp theo của Cố Du.

Nguyễn Thu Thu phấn khích nói: "Làm sao bây giờ, em cũng muốn chơi game! Cảm giác nhìn rất thú vị!"

Về phần Trình Tuyền, đã bị cô bỏ quên từ đầu đến cuối.

Có lẽ là internet nắm bắt tâm lý người dùng quá chuẩn xác, sau khi Nguyễn Thu Thu cảm khái xong, dù chơi điện thoại hay bật máy tính thì cũng đều thấy hiện các loại tin tức về thể thao điện tử.

【 Lý Tư Đặc, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu thần tay! 】

【 Lý Tư Đặc lại đoạt giải quán quân! Đến cuối cùng ai sẽ là người có thể đánh vỡ huyền thoại bất bại này đây! 】

【 Thảo luận chút, mọi người thấy biểu hiện hôm nay của Cố Du có qua được Lý Tư Đặc không? Tôi vẫn cảm thấy chênh lệch rất lớn. 】

Lý Tư Đặc.....

Lý Tư Đặc.....

Giống như bị trúng virus, toàn bộ màn hình đều là Lý Tư đặc*.

Nguyễn Thu Thu: “.....”

*Góc hồi tưởng: Lý Tư Đặc và ID game của Trình Tuyền nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyến Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Editor: Hạ Cẩn

Khách sạn.

Cố Du tham gia tiệc mừng công, mọi người uống đã ngà ngà say, không khí bắt đầu náo nhiệt lên. Anh không thích ồn ào, báo cho mọi người một tiếng xong thì ra khỏi khách sạn.

Những cơn gió lạnh lùa tạt vào mặt khiến anh tỉnh táo lên đôi chút.

Hai tay Cố Du đút túi, đứng ngoài cửa.

Tối nay sẽ là lần cuối cùng anh buông thả bản thân, từ ngày mai, anh phải tiếp tục tiến đến mục tiêu mới của mình, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Đáy lòng dâng lên một nỗi chua xót không biết từ đâu tới mà lại, Cố Du cười tự giễu. Ngay từ đầu, anh đã không có tư cách gì để cạnh tranh cùng người đó, chỉ có thể trách vận mệnh trên người, không thể gặp nhau sớm hơn.

Sau chuyện lần trước, Từ Bích Ảnh mất tâm không thấy bóng dáng, không biết đã đi đến nơi nào. Cố Du không thể nào quên chuyện của cô ta được nữa. Suy cho cùng, hai người chẳng qua chỉ là hai đường thẳng cắt nhau, đi qua giao điểm thì sẽ cách nhau càng ngày càng xa, dần dà cũng sẽ không còn gặp lại nhau được nữa.

Ngày này năm trước, hai gia đình còn đưa ra đề nghị đính hôn. Trong mắt người khác, anh và Từ Bích Ảnh chính là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, thanh mai trúc mã, xứng đến không thể xứng hơn.

Khi đó Từ Bích Ảnh ngây thơ đơn thuần, luôn ý lại vào Cố Du, cho dù anh chỉ coi Từ Bích Ảnh là em gái nhưng gánh vác kỳ vọng của người nhà, gánh vác tình cảm của Từ Bích Ảnh, anh không mở lời từ chối, gánh chịu trách nhiệm này, chưa bao giờ nghĩ đến tình cảm của mình.

Trong một năm này, có quá nhiều thứ xảy ra.

Cố Du thờ dài. Anh dựa vào trong góc, lẳng lặng ngắm người. Chẳng biết đã chuẩn ra ngoài từ lúc nào, Đồ Nam vỗ bả vai Cố Du.

"Uống không nổi rồi?"

"Tôi không thích uống rượu."

"Rất tốt. Nhưng mà về sau uống hai chén vẫn được, sau này không thì đâu nữa rồi."

"..."

Đồ Nam nhìn sườn mặt của anh, bỗng nhiên nghiêm túc lên: "Không thì đầu thì nói chuyện yêu đương đi."

Cố Du buồn cười: "Sao đột nhiên lại nói vậy?"

Đương nhiên là để tránh tên tiểu tử thủ nhà cậu suốt ngày cứ nhìn chăm chăm vào chị dâu nhà tôi rồi!

Đương nhiên lời này chỉ giữ trong đầu thôi, sao mà nói ra được. Cậu ra về thăm sâu nói: "Dị cậu nểm được một miếng cơm cà ri thì sẽ biết thôi."

Cố Du: "..."

Tin tức Cố Du vừa giành giải xong đã rời ngành lập tức lên hotsearch. Gia Trùng vội vàng rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ tuyên truyền cho game mới đồng thời cũng nói rõ Cố Du sẽ là một trong những người thử nghiệm nội bộ, về sau cũng sẽ chuyển về phía sau sân khấu, không hề có ý định rời khỏi ngành thể thao điện tử.

Mặc dù tiền mua hotsearch không nhiều nhưng tiết kiệm được phần nào hay phần đấy nha!

Có thể nói là vô cùng vô cùng tiết kiệm!

Đạo này công ty không có việc gì mấy, lão Mạnh xin nghỉ để chạy đi chơi cùng với vợ lão. Với cả mấy ngày nữa là đến Tết Âm lịch rồi nên Nguyễn Thu Thu quyết định nghỉ thêm vài ngày, đợi lão Mạnh trở về rồi lại đi.

Đã lâu cô không online game, Bạch Long Mã đang làm nhiệm vụ hàng ngày trong game, í ới gọi cô online.

Giờ cô đang rất nhàn rồi, tiện tay lập một nick mới, vui vẻ chạy đi làm nhiệm vụ tân thủ một lần nữa.

Chẳng còn cách nào khác, bây giờ mà cô dùng ID Thu Thu online thì chắc chắn sẽ có một đám người đuổi theo cô chạy loạn khắp nơi mất, không thể nào chơi game trong yên bình được.

Nguyễn Thu Thu nhàm chán lặp lại chiêu thức mấy lần, mở mic nói chuyện với Bạch Long Mã.

Nguyễn Thu Thu: "Đúng rồi, cậu có xem trực tiếp trận chung kết của Gia Trùng không?"

Bạch Long Mã: "Đương nhiên có xem! Có Du có thể coi là một trong số ít những người chỉ đây hâm mộ. Nhưng Lý Tư Đặc vĩnh viễn là số một trong lòng tôi. Người anh em à, cậu cứ yên tâm, tôi chỉ thích người trong thế giới giả tưởng, sẽ không gặp nguy hiểm của cậu đâu."

Cô dờ khóc dờ cười.

Hai người cùng nhau bò lên một đỉnh núi trong game để ngắm cảnh. Nguyễn Thu Thu điều khiển nhân vật ngồi trên đỉnh núi, sầu não: "Tôi phát hiện internet tiếp cận thông tin người dùng quá nhanh, tôi chỉ xem có một video thể mà công cụ tìm kiếm đều hiện tin tức về Lý Tư Đặc. Của cậu có bị vậy không?"

Cô mơ mơ hồ hồ xem mấy video đã phải chấn động bởi kỹ thuật đỉnh cao của Trình Tuyền rồi.

Bình luận không khác nhau là mấy, đều là chán kinh, khiếp sợ, đương nhiên cũng có rất nhiều bình luận quỳ lạy, nịnh hót.

Vừa nghĩ đến việc người mà bọn họ hận không thể đặt lên bàn thờ cúng bái hàng ngày mỗi ngày đều bị mình sai đi sai lại như culi. Ngờ kìa của Nguyễn Thu Thu lại lo lắng.

Bạch Long Mã: "Hả? Làm gì có? Mình còn xem đủ xem lại video tận năm sáu lần mà có thấy đề cử như vậy đâu?

Nguyễn Thu Thu: "???"

"Không thể nào, công cụ tìm kiếm của tôi phải bị ba chữ Lý Tư Đặc bao trùm hết rồi đấy."

Bạch Long Mã cười nham nhở, cô bé lập tức trở nên bi ôi: "Ài, phải tìm kiếm nhiều thế nào thanh công cụ mới bị che kín đây. Chắc chắn chắc, yêu đương có khác, khó lường."

Chính là bởi vì ngày bình thường có nào có tìm kiếm thông tin nào về acc game của Trình Tuyền nên mới càng khác thường.

Nguyễn Thu Thu lên diễn đàn game hỏi, tất cả mọi người đều xem trực tiếp nhưng không có ai xuất hiện vấn đề kỳ quái như Nguyễn Thu Thu cả.

... Thật kỳ lạ.

Lúc hai người ăn cơm, Nguyễn Thu Thu nhắc đến chuyện này, nói: "Chẳng nhẽ công cụ tìm kiếm còn biết tự động nhận diện thân phận của em, sau đó đẩy những tin tức này lên cho em sao?"

Trình Tuyền chậm rãi kẹp một quả cà.

"Có lẽ vậy."

"Đáng sợ đáng sợ, phải đóng định vị thôi."

Nguyễn Thu Thu sao có thể nghĩ đến, đây chính là chuyện đích thân ông chủ Trình của chúng ta ra tay chế tác ra, chỉ làm trên điện thoại của cô. Dạng tin tức về Lý Tư Đặc bao trùm khắp nơi này cũng chỉ có một người là cô được hưởng.

Kẻ đầu sỏ rất bình tĩnh, không có chút chột dạ nào.

Nguyễn Thu Thu thuận miệng hỏi một câu: "Đúng rồi, tết này anh có tính toán gì không?"

Cô đang định mấy ngày nữa đi siêu thị lớn mua chút đồ, dù là chỉ có hai người nhưng cũng phải làm một bữa tết niên ra trò chứ.

Động tác của Trình Tuyền dừng lại.

Anh chậm rãi nói: "Đi ra ngoài chơi."

Nguyễn Thu Thu: "Hừ"

Xưa nay Trình Tuyền chả bao giờ ăn Tết, đối với mấy chuyện này chẳng có chút khái niệm nào. Chỉ là năm nay có chuyện quan trọng muốn làm, bình thường gọi Nguyễn Thu Thu ra ngoài thì cô chắc chắn sẽ không đáp ứng, bây giờ lấy lý do nghỉ phép thì sẽ tự nhiên hơn rất nhiều.

Đột nhiên được mời, Nguyễn Thu Thu nhanh chóng phản ứng lại: "Không phải là anh muốn đi hẹn hò chứ? Có phải quá nhanh rồi không, không tốt lắm đâu?"

Trình Tuyền tỏ vẻ "Chẳng lẽ chúng ta chưa từng ra ngoài sao?", yên lặng nhìn Nguyễn Thu Thu chăm chú một lúc, "Chỉ là đi ra ngoài chơi, đừng quá áp lực. Cứ xem như phúc lợi nghỉ phép của nhân viên đi."

"Nào có nhân viên nào đơn độc cùng ông chủ ra ngoài nghỉ phép..." Nguyễn Thu Thu nói thảm.

"Chúng ta không giống" Trình Tuyền nói.

"Mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình*?" Nguyễn Thu Thu thuận miệng hát câu tiếp theo.

*Bài hát "Chúng ta không giống nhau" đó. Gùa men bu giáng(~ 3 ~) ♪♪♪

Trình Tuyền: "..."

"Đừng nhìn em, em cũng cảm thấy mình hơi ngu."

Lời mời của Trình Tuyền không tính là chính thức nhưng cũng đáng để cân nhắc. Nếu là bình thường, Nguyễn Thu Thu nhất định sẽ vô tình từ chối, nghĩ xem vợ chồng plastic như hai người thì đi chơi làm gì, lại nhớ lại lần đi chơi trước xấu hổ biết bao nhiêu, cô mới không muốn xấu hổ một lần nữa đâu.

Nhưng hiện tại hai người đã càng thêm hiểu rõ nhau, và lại Nguyễn Thu Thu cũng đồng ý với Trình Tuyền là sẽ thử rồi, cô trầm ngâm một lát, đồng ý lời mời của Trình Tuyền.

Dù sao ở nhà xem chương trình cũng rất nhàm chán, không bằng ra ngoài chơi.

Tết Nguyên Đán mấy năm trước đều ở nhà ăn cơm tất niên, năm lại được ra ngoài chơi, mới đây. Kỳ nghỉ phép thú vị sắp tới khiến Nguyễn Thu Thu vút luôn chuyện cái máy tính, điện thoại đang trùng độc của mình ra sau đầu. Trình Tuyền đã đặt xong vé máy bay, hai ngày nữa bắt đầu lên đường.

Nơi bọn họ tới vẫn là mùa đông tuyết phủ trắng xóa, có sân trượt tuyết, có khu vui chơi, chuyến này hẳn là sẽ không tồi.

Nguyễn Thu Thu không khỏi mong chờ.

Đi ra ngoài hơn đương nhiên phải mang theo một đồng đồ vật, áo khoác mùa đông, quần tất, khăn quàng cổ, khẩu trang, các loại đồ dùng giữ ấm v. v... Không biết thế nào lại đã chất đầy một cái vali. Đồ Nguyễn Thu Thu mang đi rất nhiều, cô nhìn sang Trình Tuyền chỉ mang một cái balo, nói "Cầm cái vali nhỏ kia nữa đi, anh xách hộ nhé."

Trình Tuyền đáp một tiếng.

Hai người vội vã chạy tới sân bay, lúc này không có nhiều người lắm. Nguyễn Thu Thu gửi hành lý lên băng vận chuyển xong thì trên tay chỉ còn một cái ví nhỏ, tâm trạng nhẹ nhõm, vui sướng. Trình Tuyền đứng xếp hàng ngay phía sau cô, lúc qua cửa báo an, Nguyễn Thu Thu quay đầu lại nói: "Em đi toilet một lúc, anh xong thì cứ đứng ở đây chờ."

Nguyễn Thu Thu qua kiểm tra xong thì đi tìm toilet, Trình Tuyền xếp hàng đi lên phía trước.

Nhân viên an ninh kiểm tra cho Trình Tuyền là một cô gái trẻ, liếc trộm Trình Tuyền mấy lần, mặt đỏ hồng.

Cô rụt rè quét máy qua người Trình Tuyền, xấu hổ không dám chạm vào anh. Lúc này, cậu nhân viên công tác bên cạnh tiến lên nói: "Anh mang sạc dự phòng à? Có thì lấy ra đi, lát nữa rồi kiểm lại."

Chắc là lúc Nguyễn Thu Thu bỏ đồ vào đã quên mất sạc dự phòng.

Trình Tuyền tiến lên, kéo vali ra.

Trong ánh nhìn chăm chú của bọn họ, chiếc vali được kéo ra, bên trong chất đầy quần áo nộ y màu sắc rực rỡ các loại. Nếu không phải Trình Tuyền phản ứng nhanh chỉ sợ quần áo sẽ nhảy ra ngoài mất.

Nhân viên công tác quý dị nhìn anh, đại khái là không ngờ một tên đàn ông con trai như anh mà lại mang theo quần áo nữ tính như này "..."

Cô gái kiểm an sợ hãi, ánh mắt nhìn Trình Tuyền cũng thay đổi. Thật không ngờ lại là một anh chàng thích mặc đồ khác giới!

Trình Tuyền yên lặng sờ soạng trong đống quần áo cả buổi, cuối cùng cũng tìm được cục sạc dự phòng.

Không khí suốt quá trình tràn đầy xấu hổ, quý dị.

...

Sau khi Nguyễn Thu Thu đi toilet xong, lúc trở lại thấy Trình Tuyền vẫn chưa kiểm tra xong. Nguyễn Thu Thu sần nào hết nhĩ đông tở nhìn tây, không hiểu sao cứ thấy không khí hơi là lạ.

Cô đợi Trình Tuyền kéo vali nhỏ tới, bấy giờ mới mở miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Trình Tuyền: "Ừ."

"Ánh mắt bọn họ nhìn anh cứ là lạ ý." Nguyễn Thu Thu sực nhớ ra cái gì, vẻ mặt nghiêm túc lên, đề thấp giọng: "Bọn họ phát hiện thân phận của anh à? Bại lộ rồi sao!"

Trình Tuyền trả lời: "Không đâu."

... Cùng lắm chỉ là bại lộ thân phận nam thích mặc đồ nữ hoặc là biến thái thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vỡ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Editor: Hạ Cẩn

Địa điểm du lịch bọn họ chọn là một thành phố phía Bắc rét mướt, lúc xuống máy bay trời đã chạng vạng tối, tuyết bay đầy trời.

Trước đây lúc đi du lịch, Nguyễn Thu Thu đều phải nhọc lòng tự lo lắng cho bản thân, giờ thì đã có Trình Tuyền giải quyết các loại việc vặt. Taxi đỗ trước sân bay, giúp bọn họ mang hành lý để vào cốp xe.

Nguyễn Thu Thu ngáp một cái.

Lúc trên máy bay cô không ngủ, tối nay phải ngủ cho đã đời mới được.

Cô mơ màng đi tới khách sạn. So với khu nghỉ mát riêng tư, yên tĩnh thanh nhàn thì bây giờ nhiều người hơn một ít. Trong sảnh lớn của tầng một, ca sĩ thường trú đang vừa đàn ghita vừa hát bài 《Lâu đài trên không》，trên chỗ ngồi chỉ có út ỏi mấy người, ánh đèn mờ nhạt ấm áp. Trình Tuyền đang làm thủ tục nhận phòng, Nguyễn Thu Thu ngồi nghe hát, tâm trạng cũng dần tốt lên.

"Lát nữa có muốn xuống nghe hát không?" Trình Tuyền hỏi.

"Ngày mai đi, hôm nay em chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe người."

Phòng Trình Tuyền đặt là phòng VIP, ở tầng cao nhất của khách sạn, cũng giống với căn hộ ở chung cư của bọn họ chẳng qua là xa hoa sang trọng hơn so với chỗ bọn họ thôi. Nguyễn Thu Thu đứng trước cửa sổ sát đất, đứng đây có thể nhìn thấy sân trượt tuyết và dải núi trập trùng chạy dài ở phía xa, tuyết rơi phủ đầy đỉnh núi.

Phòng khách thoáng đãng, hai phòng ngủ, còn có một phòng giải trí, trong phòng có một máy chơi game Nintendo và bộ máy chiếu, bên cạnh sofa có một tủ lạnh nhỏ bày rượu vang, đồ uống thành dãy.

Nguyễn Thu Thu chợt cảm thấy đau thật: "Phòng lớn như vậy, chắc chắn không rẻ."

Trình Tuyền đang coi áo khoác ngoài, nghe vậy, anh chớp chớp mắt, mặt không biến sắc báo cáo.

... Đương nhiên, bớt đi một số 0.

Không biết rõ, Nguyễn Thu Thu càng đau thật: "Xấp xỉ bằng tiền thuê nhà một tháng của em rồi."

Trình Tuyền liếc cô, chậm rãi ung dung trả lời: "Lần sau muốn nghỉ ngơi ở đâu, mua lại."

Nguyễn Thu Thu lập tức khoát tay: "Thật xin lỗi, em chẳng phải kẻ ham tiền."

Bữa tối có thể đi đến đại sảnh ăn buffet hoặc gọi phục vụ mang vào. Nguyễn Thu Thu lười không muốn xuống, để Trình Tuyền đi gọi món còn mình thì đi tắm rửa trước. Nguyễn Thu Thu ngồi xồm trước bồn tắm nghiên cứu hồi lâu, chọn chọn lựa lựa hương liệu.

Cô hạnh phúc ngâm mình trong bồn tắm. Lần trước ẩm áp thấm vào da, vài giọt tinh dầu dần tan trong nước, một hương thơm nhàn nhạt quanh quần trong phòng, quả thực là thần tiên.

Khui một bình rượu vang, cô nhấp nhẹ hai ngụm, đặt lên thành.

Nguyễn Thu Thu bắt tri bắt giác ngủ mất.

Cô ngủ rất sâu, sâu đến nỗi không nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng giao đồ ăn.

Đồ ăn đã nguội một nửa, Trình Tuyền đứng trước cửa, im lặng một lát, anh gõ cửa: "Ăn cơm."

Trong phòng tắm không có động tĩnh.

Anh lại gõ gõ cửa lần nữa: "Em còn đó không?"

Vẫn im lìm như cũ.

"..."

Trình Tuyền nhớ từ lượng của Nguyễn Thu Thu không tốt, nãy lại nhìn thấy Nguyễn Thu Thu mang rượu với ly vào phòng tắm. Trong đầu anh bỗng nhiên hiện lên một khung cảnh, Nguyễn Thu Thu say bất tỉnh nhân sự, chết đuối trong bồn tắm.

Cửa phòng tắm không khóa trái, anh vận cửa một cái, lập tức xông vào. Trong hơi nước mờ mịt, Nguyễn Thu Thu đột nhiên bừng tỉnh hét lên.

"Đồ lưu manh!!!"

Một chiếc dép lê chuẩn bị đập trên người Trình Tuyền, ông chủ Trình chạy chối chết.

Nguyễn Thu Thu thực sự không ngờ là Trình Tuyền thực sự dám xông vào phòng tắm, may là trên bồn tắm còn có bọt xà phòng có thể che lại thân thể của cô. Nếu không Nguyễn Thu Thu nhất định sẽ dùng cú đá 360 độ không góc chết kết thúc chuyện đi này.

Cô căm phẫn nhìn Trình Tuyền: "Nói! Anh có thấy cái gì không nên thấy chưa!"

Trình Tuyền chậm chạp nói: "Cơ thể người không phải đều giống nhau sao?"

Nguyễn Thu Thu: "..."

Nguyễn Thu Thu xem như hiểu rõ rồi, cái thằng chết tiệt này, ý là cơ thể có chỗ khác gì với cơ thể của những phụ nữ khác, cho nên cho dù thấy cái gì cũng thờ ơ. Đối với anh mà nói chỉ là khác nhau về mặt sinh lý thôi.

Đây là lời một con người có thể nói ra ư? Đây là lời một thằng đàn ông luôn miệng tỏ tình với cô, nói muốn thử hẹn hò với cô nói ra ư?

Lúc người ta không lý trí, rất dễ làm ra một số việc khiến mình hối hận.

Nguyễn Thu Thu nhìn anh, lười biếng dùng ngón tay thon dài móc vào cổ áo rộng thùng thình của mình, nhẹ nhàng kéo xuống dưới, áo cổ tròn biến thành cổ áo chữ V, lộ ra một phần trắng tuyết trước ngực.

Cô nheo mắt lại, chờ cậu độc thân Trình Tuyền mặt đỏ tía tai.

"..."

"..."

Hai người mặt đối mặt, Trình Tuyền mở miệng hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Nguyễn Thu Thu: "Xin lỗi đã quấy rầy."

Cô xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, vội vàng tìm đại một cái có trụ về phòng thay quần áo. Lúc thay quần áo, Nguyễn Thu Thu đứng trước tấm gương, tỉ mỉ nhìn bộ ngực no đủ, làn da non mịn của mình, muốn đẹp cỡ nào thì đẹp cỡ đó, thân là con gái cô nhìn mà còn động tâm, thế mà Trình Tuyền lại thờ ơ được?

Nguyễn Thu Thu đột nhiên nghĩ ngợi, liệu Trình Tuyền có thật sự thích cô không?

Hay là thằng khi gió này chỉ muốn thử nói chuyện yêu đương một lần, cùng cô ngọt ngọt ngào ngào một lần?

Nguyễn Thu Thu tự ký. Chán nản. Không vui.

Trình Tuyền ngồi trên sofa phòng khách, bình tĩnh ngồi uống nước giải khát. Sắc mặt anh rất bình thường, chỉ là hai tai đỏ rực, nóng đến kinh người.

Hai người định ở đây khoảng bốn ngày rưỡi, ngày mai sẽ đi ra ngoài trượt tuyết sau đó đi tắm suối nước nóng. Lên kế hoạch cho cả ngày xong, Nguyễn Thu Thu lại ngáp một cái: "Em về phòng ngủ đây."

Trình Tuyền ừ một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng, cúi đầu tiếp tục chơi đi động.

Dường như đối với anh, Nguyễn Thu Thu chính là yêu tinh chuyên mê hoặc người khác trong "Tây Du Ký", còn anh chính là Đường Tăng chuyên tâm tu hành.

Nguyễn Thu Thu buồn bực liếc anh một cái.

Đàn ông đều là cái móng heo! Là ai sống chết đòi cô trở về!

Cô về phòng tiếp tục ngủ đi thôi.

Trình Tuyền ngồi trong phòng khách, uống xong bình nước thứ năm. Cửa phòng Nguyễn Thu Thu khép lại, tắt đèn, rất nhanh đã không còn động tĩnh.

Anh vẫn im lặng không nói gì, nhìn về cánh cửa nơi phòng ngủ của Nguyễn Thu Thu, bỗng nhiên thờ dài. Anh vận chai nước thứ sáu, giữa đầu tu ừng ực hết một nửa, để cho cảm giác khô nóng trong lòng có thể tan đi nhanh chút.

Đêm nay, Nguyễn Thu Thu ngủ rất sâu.

Đêm nay, Trình Tuyền ngửa đầu nhìn trần nhà, nửa đêm mới bắt đầu nhắm mắt đi ngủ.

Hôm sau, ăn xong bữa sáng ở khách sạn, Nguyễn Thu Thu vũ trang đầy đủ, đi theo Trình Tuyền trượt tuyết. Trước đây, Nguyễn Thu Thu chưa từng trượt tuyết bao giờ, theo như lời Trình Tuyền nói thì sân trượt tuyết có huấn luyện viên, trả tiền theo giờ, cô sẽ học rất nhanh.

Cả quãng đường Nguyễn Thu Thu đều rất hưng phấn: "Ngã sắp xuống thì phải làm sao? Có đau không?"

"Không."

"Đúng rồi, không phải là anh sợ độ cao sao? Lúc trượt tuyết, anh không thấy sợ sao?"

"Không."

...

Câu trả lời rất nhạt nhẽo của Robot Trình nhanh chóng làm Nguyễn Thu Thu bình tĩnh lại.

Sân trượt tuyết rất lớn nhưng không có nhiều người, ánh tuyết chói mắt khiến Nguyễn Thu Thu vô thức nheo mắt lại. Tuyệt phải sâu chừng đến bắp chân cô, giảm mạnh là được một cái hố. Nguyễn Thu Thu quên cả rét lạnh, hưng phấn hết nhìn đồng tới nhìn tay.

Trình Tuyền ở bên cạnh lặng yên không tiếng động chọn ra một huấn luyện viên nữ trong nhóm huấn luyện viên nam nhiều nữ ít ở đây.

"Em ở đây, anh đi trả tiền."

"Được."

Trình Tuyền rời đi được một lúc, du khách trượt tuyết, huấn luyện viên liên tiếp lên bắt chuyện với cô, mượn danh dạy cô trượt tuyết hỏi xin cô phương thức liên lạc, Nguyễn Thu Thu đều cự tuyệt. Chỉ có một tên tự xưng là hải quy* cứ dấy dựa với Nguyễn Thu Thu không dứt, nhất quyết muốn xin phương thức liên lạc với cô.

*Từ nước ngoài về.

Lúc Nguyễn Thu Thu đã có chút không kiên nhẫn, y đột nhiên im bặt.

Bà vai chìm xuống, một cánh tay thon dài đặt trên vai Nguyễn Thu Thu, cánh tay kéo vai cô lại, dùng lực không nhỏ, dễ dàng kéo Nguyễn Thu Thu vào lòng.

Đỉnh đầu của cô chạm vào cằm anh, bị ôm đến gắt gao, không thể động đậy.

Nương theo giọng nói chậm rãi của Trình Tuyền, đỉnh đầu Nguyễn Thu Thu ơng ơng lên, cô chỉ nghe thấy giọng lười nhác của Trình Tuyền từ trên đỉnh đầu: "Làm sao vậy?"

Tại nơi Nguyễn Thu Thu không nhìn thấy, cặp mắt nhỏ dài kia nhấc lên một nửa, con mắt đen kịt. Nếu như nói khi không chút để ý sẽ làm cho người ta thả lỏng ra thì cặp mắt sâu kín kia lúc nhìn chăm chăm vào người nào thì sẽ khiến người đó dựng tóc gáy, nổi da gà toàn thân.

Hải quy lập tức im bặt, hậm hực nói: "Thật xin lỗi, tôi còn có việc, ngại quá, quấy rầy rồi."

Hải quy xám xịt rời đi.

Nguyễn Thu Thu khó hiểu nói: "Anh ta sao vậy, cứ như là nhìn thấy quý ấy?"

Trình Tuyền: "Ý của em là, phụ nữ đều là ma quỷ?"

Trình Tuyền ăn một phát đấm rồi mới đi trượt tuyết. Chỉ để lại cho cô một bóng lưng thê lương, đáng thương lại bất lực.

Sau lưng anh, Nguyễn Thu Thu cười lạnh: "Anh nói không sai, phụ nữ đều là ma quỷ."

Lời Editor: Cuối cùng cũng hợp phụ huynh xong rồi ʘ(((#^~^)/\(^ _ ^))ʘ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Vạn Cổ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Editor: Hạ Cẩn

Trượt tuyết là loại vận động thử thách khả năng cân bằng nhất.

Nguyễn Thu Thu tự cho là năng lực vận động của mình không tồi, tuy là cô chơi game tệ nhưng cô biết chơi bóng bàn, tennis, cầu lông nha!... Hình như cũng chả liên quan gì mấy.

Huấn luyện viên rất dịu dàng kiên nhẫn, đại khái là trước đó đã nói chuyện cùng Trình Tuyền, toàn bộ quá trình đều dịu dàng như nước dạy dỗ cô, người không biết còn tưởng là đang dạy tình nhân chứ. Cả người Nguyễn Thu Thu không tự nhiên, dựa theo lời của huấn luyện viên để điều chỉnh động tác, giữ lấy trọng tâm.

Cô từ từ trượt xuống, hai chân thành hình chữ bát (八), cố gắng làm cho mình đi chậm lại.

Xa xa nhìn lại, động tác cẩn thận của Nguyễn Thu Thu trông vô cùng khôi hài.

Cô không sợ độ cao, cô chỉ sợ ngã.

Huấn luyện viên đi bên cạnh cô, dịu dàng mỉm cười: "Em gái à, người vừa rồi nói chuyện với em là anh trai của em à?"

Nguyễn Thu Thu sững sốt: "Em gái?"

"Đừng, thoát nhìn em không lớn mà."

Em gái cái lìn!

"Tôi là vợ anh ấy, tôi không nhỏ." Nguyễn Thu Thu dờ khóc dờ cười.

Sắc mặt huấn luyện viên lập tức biến đổi. Vừa rồi còn dịu dàng, hận không thể nâng Nguyễn Thu Thu như nâng trứng, làm cho cô cảm nhận được sự tuyệt vời khi trượt tuyết, thế mà khi Nguyễn Thu Thu vừa dứt lời, sắc mặt đã lập tức đen lại, chỉ cần ôn nhu cái quần què gì cả.

Nguyễn Thu Thu nhìn sắc mặt của vị gia biến đổi xuất sắc, yên lặng cảm khái, lại là một cô gái ngốc bị Trình Tuyền lừa gạt thành công.

"Chúng ta tiếp tục luyện tập."

Ngắn gọn, súc tích, không có chút tình cảm dư thừa nào.

Lần này thì không còn sự dịu dàng cẩn thận như vừa rồi, Nguyễn Thu Thu chỉ trong mấy chục phút ngã cả chục lần, cả người đều là tuyết.

Huấn luyện viên nhăn mày, tức giận nói: "Sao lại đần như vậy chứ?"

Rõ ràng trong sân trượt tuyết nơi nơi đều là người mới té ngã, Nguyễn Thu Thu như vậy đã coi là không tệ rồi mà huấn luyện viên lại không kiên nhẫn nhưng thế, khoanh tay bật điện thoại lên chơi.

Nguyễn Thu Thu vẫn nhịn được.

Dù sao cũng là Trình Tuyền bỏ tiền ra, cãi nhau cũng chả được cái tích sự gì, dù sao cũng không chiếm lý. Địa bàn của người khác, tranh chấp cái vớ gì cũng là thế yếu, Nguyễn Thu Thu không muốn chi vì vấn đề nhỏ thế này mà khiến cả hai người đều không vui.

Cô yên lặng đứng lên, tiếp tục tập trượt tuyết.

Cô lại ngã đập mông trên nền tuyết, "bộp" ra một cái hố. Nguyễn Thu Thu ngã đến thất điên bát đảo, hơi xấu hổ tí. Đúng lúc này, trên đầu cô vang lên một tiếng cười không rõ ràng lắm "Ha"

"..."

Khởi can đoán, trăm phần trăm là thằng khi gió Trình Tuyền.

Ngay lúc Nguyễn Thu Thu còn đang vật lộn giữ thăng bằng, anh đã trượt đi trượt lại mấy vòng, nhìn có vẻ trượt không ít.

Nguyễn Thu Thu mặt không cảm xúc ngẩng đầu: "Anh muốn chết à!"

Trình Tuyền tháo kính bảo vệ mắt xuống, chậm rãi hỏi: "Chơi vui không?"

"Sắp không vui rồi, ngã suốt."

"Ngã chỗ nào?"

"Mông, còn có đầu gối, khuỷu tay... Thật ra có đồ bảo hộ nên cũng không đau đâu đâu mấy, chỉ suýt bị trật chân thôi." Nguyễn Thu Thu vỗ vỗ tuyết trên người, bộ dáng không đạt được mục đích không bỏ qua "Em tiếp tục tập đây, anh đi chơi đi."

Cô lại phịch một cái, không đứng lên nổi.

Trình Tuyền vươn tay ra: "Bắt lấy."

Trong tuyết trắng, ngọn tóc anh bị thổi bay phất phới, khuôn mặt mộc mạc thanh lãnh, đẹp đến mức khiến người ta giật sùi, trận tuyết lớn này chỉ như đang làm nền cho anh. Trong nháy mắt, tim Nguyễn Thu Thu đập loạn một phách, ánh mắt lấp lánh. Cũng may là mặt bị che kín nên Trình Tuyền không nhìn thấy gì.

Nguyễn Thu Thu cầm lấy tay anh. Hai người đều đeo găng tay dày, Nguyễn Thu Thu cách hai tầng bao tay mà lại phảng phất như cảm nhận được độ ẩm cơ thể khiến người khác an lòng của anh.

Vì sợ Trình Tuyền buông tay giữa chừng, để cô ngã sấp mặt nên một tay Nguyễn Thu Thu chống trên mặt tuyết, một tay túm chặt lấy anh, được Trình Tuyền kéo lên, ván trượt tuyết dưới chân vừa nặng vừa trơn, trọng tâm của cô lại không ổn định, nhanh chóng lao vào lòng Trình Tuyền.

Trình Tuyền lao đảo một bước, vững vàng ôm lấy cô.

Nguyễn Thu Thu: "Không được nói em nặng."

Trình Tuyền: "Mũ giáp của em đừng vào cảm anh rồi."

Nguyễn Thu Thu: ".... Thật xin lỗi"

Huấn luyện viên chạy tới, lúc đối mặt với Trình Tuyền lại ra vẻ dịu dàng hiền thực. Vừa rồi mới cúi đầu chơi điện thoại một lúc, Nguyễn Thu Thu đã ngã trên mặt tuyết, vốn tính đợi Nguyễn Thu Thu tự đứng lên, ai ngờ Trình Tuyền động tác nhanh hơn, đỡ Nguyễn Thu Thu dậy.

"Sao lại bất cẩn vậy chứ?" Cô ta cười mỉa.

"Loại thái độ này, đừng đi dạy người khác nữa." Ngờ khi của Trình Tuyền chậm rãi, lại khiến cho nữ huấn luyện viên rất xấu hổ.

Cô ta đi vào nhờ quan hệ, ngày thường chính là một tên lưu manh, chỉ dạy phụ nữ và trẻ em, đừng phải người vừa nghiêm túc vừa cổ chấp như Nguyễn Thu Thu, cô ta rất không kiên nhẫn.

Ý vào chủ mình là chủ khu trượt tuyết này, khuôn mặt cô ta lập tức khó coi lên: "Thật ngại quá, anh vẫn chưa đủ tư cách để quyết định tôi có được dạy người khác hay không đâu." Cho dù có tiền thì sao, sân trượt tuyết này được một ông chủ lớn siêu cấp nhiều tiền bao hết, chủ cô ta làm việc cho người đó, loại người không đi sân trượt tuyết tư nhân lại còn không biết trượt tuyết này đã bị cô ta tự động xếp vào cấp bậc khá giả, cho dù có làm ồn ào lên thì cũng chả làm gì được cô ta.

Nguyễn Thu Thu vốn là không muốn để ý vị huấn luyện viên này, không ngờ thái độ của cô ta đối với Trình Tuyền lại vô lễ thô lỗ như vậy, một ngọn lửa mang tên khó chịu tức giận xông lên đầu.

Cô lạnh mặt: "Cô nói chuyện kiểu gì đấy, có tin tôi khiến nại các cô không?"

"Vậy cô khiến nại đi, để tôi gọi người tới cho cô khiến nại nhé."

Không đợi bọn họ lên tiếng, huấn luyện viên đã móc điện thoại ra, gọi người.

Nguyễn Thu Thu sợ cô ta sẽ gọi một đám người đến gây rối, động tác Trình Tuyền nhanh hơn cô, kéo Nguyễn Thu Thu lại đằng sau, giữ chặt tay cô "Không sao"

Quản lý khu trượt tuyết rất nhanh đã đến.

Nghe được tin cháu gái lại gây chuyện nữa, ông đã hơi mất kiên nhẫn rồi, chỉ đánh phải đi qua giải quyết qua loa cho xong chuyện. Ông đã nói chuyện với một huấn luyện viên khác, lát nữa đối xử với người ta tốt chút, kéo chương trình học thêm nữa tiếng.

Cho đến khi ông đến gần, thăm rõ khuôn mặt của vị khách nam đã tháo kính mắt xuống, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Dù trên mạng có lưu truyền ảnh chụp của Trình Tuyền nhưng chỉ là mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng lắm, sau đó cũng bị xóa sạch, người khác không nhận ra là điều bình thường. Nhưng ông đã làm việc ở chỗ này năm năm, ông chủ là ai, nhìn một lần là thấy ngay.

Mới ông run run: "Ông, ông chủ... "

Huấn luyện viên ngẩng ngẩng cả người, Nguyễn Thu Thu cũng ngẩng tò te theo.

Nguyễn Thu Thu ngạc nhiên nhìn Trình Tuyền: "Đây cũng là..."

"Mảnh đất này là của anh."

Nguyễn Thu Thu:???

"Bao gồm khách sạn."

Nguyễn Thu Thu!!!

Huấn luyện viên mới vừa rồi còn đắc ý vênh vao, nháy mắt đã biến thành cả tím cả sưng*, hời hợt không thôi.

*Nguyên văn 霜打的茄子- sương đã đích già tư: câu ngạn ngữ này xuất phát từ phương bắc. Mỗi khi cuối thu, nhất là sau khi tiết sương giáng (23 hoặc 24 tháng mười), đất phương bắc bởi vì nhiệt độ trong đêm hạ thấp mà trên thực vật kết một tầng sương mỏng, mà lúc này quả cà chưa hái (quả cà có chịu dc nhiệt độ cao nhưng sợ lạnh), k chịu dc sương lạnh kích thích mà khiến da bên ngoài nhăn nheo—> để chỉ một người tinh thần uể oải k phấn chấn, phờ phạc, suy sụp, mất hồn...)

"Ông chủ, ngài tới sao không báo trước với tôi một tiếng? Việc hôm nay.... "

"Nên giải quyết như thế nào thì giải quyết như thế đi."

Ngược lại với Nguyễn Thu Thu kinh hãi, Trình Tuyền hết sức bình tĩnh. Ngay cả ánh mắt cũng lờ lờ nhìn bọn họ "Đi thôi."

Quản lý khu trượt tuyết run run rẩy rẩy nhìn bóng lưng hai người đi xa, huấn luyện viên sắc mặt trắng bệch, lắp bắp hỏi: "Chú, vậy... Vậy còn cháu?"

"Mấy đi đi, chỉ biết tìm phiền phức cho chú." Ông tức giận liếc xéo đứa cháu gái ngoại không hiểu chuyện, "Thu dọn đồ đạc, cút đi!"

"Không phải chú đã đảm bảo với mẹ cháu, sẽ luôn để cháu ở đây sao?"

Cô ta không chịu, giọng nói to ra ghen ngào, lại muốn dùng chiêu làm nũng để chú tha thứ. Đùa chứ, việc nhẹ lương cao, mỗi tháng kiếm được mấy triệu, tìm đâu ra?

Người chú ngày thường tính tình cự tốt của cô ta giận dữ.

"Đám đám cái quần què! Cháu không đi, chú sẽ phải đi!"

...

Nguyễn Thu Thu đi sau lưng Trình Tuyền, khó khăn xê dịch, hỏi: "Chỗ này là địa bàn của anh?". Không ngờ nhìn Trình Tuyền có vẻ là người không biết hướng thụ mà cũng rất tư bản chủ nghĩa, mua một miếng đất lớn. Nguyễn Thu Thu hết sức kinh ngạc.

Trình Tuyền ừ một tiếng.

Mấy năm trước anh mua đất chỗ này nhưng số lần đến đây trượt tuyết cũng không nhiều, thấy hơi lãng phí nên dứt khoát sửa chữa lại thành một khu nghỉ dưỡng, mấy năm nay lợi nhuận cũng không ít.

"Bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Trượt tuyết."

Nguyễn Thu Thu: "Úm há?"

"Anh dạy em."

Trình Tuyền kéo Nguyễn Thu Thu veed phía trước, đến một sườn núi thì dừng lại. Anh đứng bên cạnh, ý bảo Nguyễn Thu Thu đứng ngay ngắn, sau đó mới chậm rãi giảng giải những chỗ quan trọng. Người mới dễ phạm sai lầm nhất là sai trọng tâm, Trình Tuyền vừa giảng vừa chỉnh lại động tác của Nguyễn Thu Thu, hết như một ông thầy có kinh nghiệm phong phú.

Tốc độ giảng của anh không nhanh không chậm, phương thức biểu đạt dễ hiểu, Nguyễn Thu Thu như được xua đi mảnh sương mù, mới vừa rồi còn mờ mịt không hiểu gì mà giờ cũng đã biết sương sương.

Nguyễn Thu Thu dựa theo động tác Trình Tuyền dạy, chân chậm rãi hoạt động, trượt lợt trượt xuống từ sườn núi.

Cô hưng phấn hết lên, quên không chế thắng bằng.

... Chó gầm bèn.

Nguyễn Thu Thu nghe được một tiếng "tách", lập tức hoảng sợ. Cô vội vàng ngồi dậy, quả nhiên thấy Trình Tuyền thò mồm ngắm nghía điện thoại: "Góc chụp này không tệ."

Nguyễn Thu Thu: "... Anh chụp cái gì rồi?"

"Nhìn."

Trên màn hình di động là một bức ảnh vô cùng rõ ràng, Nguyễn Thu Thu chật vật ngã nhào trên nền tuyết, muốn bao nhiêu khối hài thì có bấy nhiêu.

Chỗ chết người nhất chính là...

Nguyễn Thu Thu tức hỏn hển: "Anh dừng lại! Ai cho anh đặt thành hình nền hả!"

***Tác giả có lời muốn nói:

Trình Tuyền: Nếu như cả em cũng chán ghét chính mình, vậy còn ai có thể thích em?

Nguyễn Thu Thu... Tôi không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Thành Vợ Cũ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.